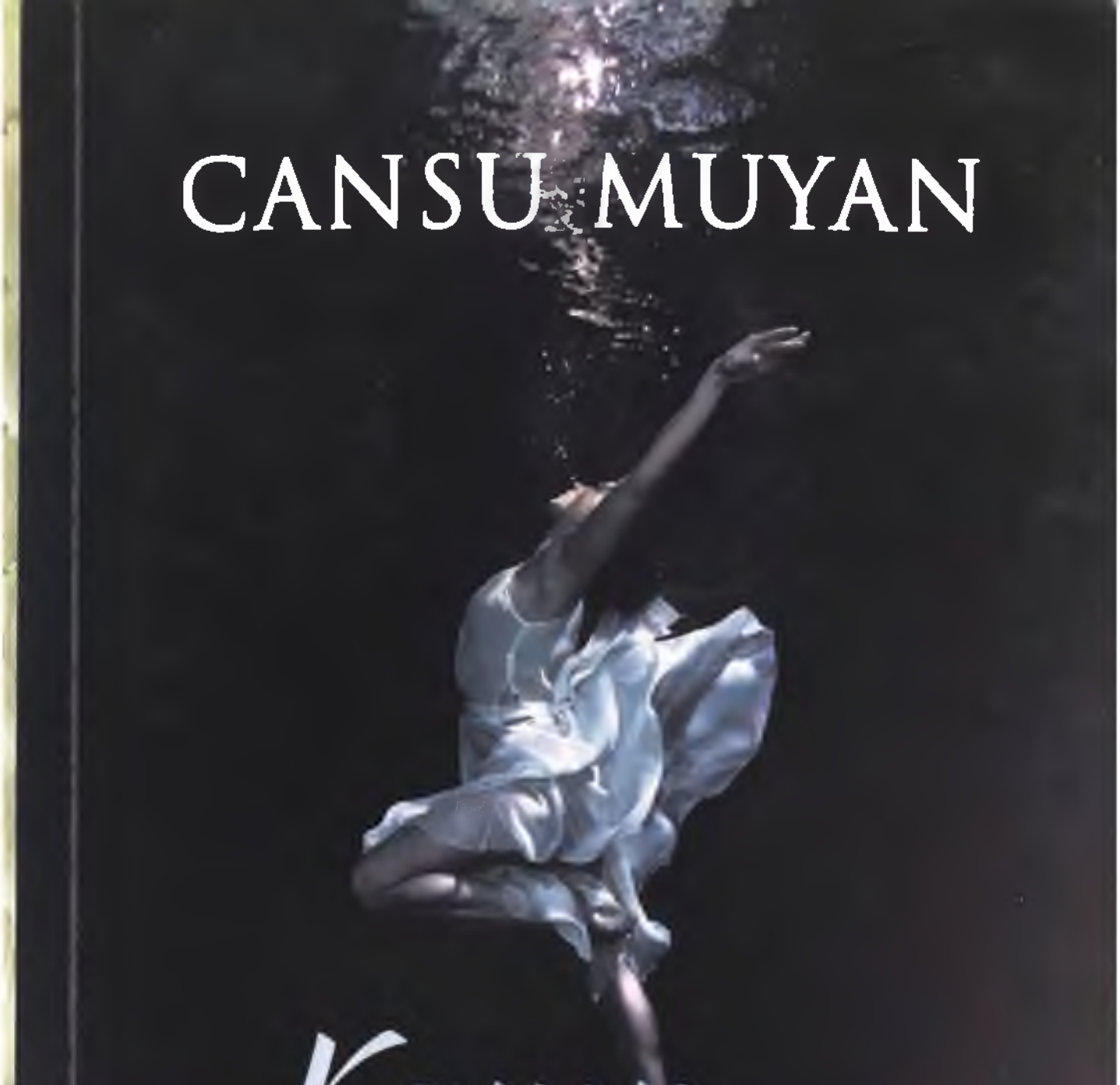
CANSU MUYAN

Kayıp

TANRIÇA II

KARANLIK

epsilon

KAYIP TANRIÇA II

KARANLIK

SORCIER
Devil
Ord
Sarıkız Ilıcası
Christian
BLANC
PTRAGE
DRAGUA
dumanlı yaller
ejderha yuvası
buz sarayı
kara mağara
florin
SHAT
liman
shat halkı
kale
kraliyet
mağara ve ejderhalar
lale carlaları

"Ben..." dedim yutkunarak. Umutla kaplı geniş yüzüne baktım. "Ölmek istemiyorum." Sesim cılız ve korkaktı. Gülümsedi, yüzü hüzünle gölgelenmişti. "Ölmeyeceksin."

6 Haziran 2015

Genel Bilgiler

Dünya normalden değişik bir dünyadır. Gelişen bilim ve teknoloji, insanlardan daha üstün bir ırk yaratmayı başarmış ve bu ırk dünyayı kontrol altına almıştır. Irklar ayrılmış, insanlar en düşük ırk konumuna gelmiştir. Eski dünya ülkeleri hâlâ varlık göstermekte ancak pasif bir tavır sergilemektedir. İnsan ırkı, element ırkı ve büyücü ırkı gibi birçok ırk dünyada yaşamaktadır. En güçlü görünen ve aktif olan ırk element ırkıdır ve element üyeleri Shat'ta yaşamaktadır. (Shat, dört elementin baş harflerinin birleşimi ile oluşmuş bir kelimedir. **S**u, **H**ava, **A**teş ve **T**oprak.)

İlkel zaman ülkelerinin çoğu yıkılmış veya yok olmuştur. Yerine kurulan beş ülke dünyayı yönetmektedir. Ortak ve yaygın bir dil olsa da her ülkenin kendine özgü bir halk dili de vardır. Örneğin; Sorcier'nin içinde eski dönem Fransızların yaşadığı bir bölge vardır, bundan ötürü Sorcier'nin konuşma dili ve yapılan çoğu büyü Fransızcadır. Aynı şekilde Ptrage'de de varlığını devam ettiren İngilizler yüzden İngilizce orada bir diğer ana dildir.

İnsanlar DNA oynaması sonucu oluşan yeni ırkların kurduğu beş ülke etrafında toplanmıştır; element ırkı Shat, büyücü ırkı Sorcier (Sorcier Fransızcada *büyücü* anlamına gelir), insan ırkı Ptrage (ilk iki bin yıllık insanlardan farklı özellik gösteren

daha gelişmiş insanlar), yılan ırkı ve büyücü soyunun devamı Blanc ve ejder ırkı Dragua'dır. (Dragua kelimesi, Arnavutça-da *ejderha* anlamına gelir.)

Shat, dört elemente ev sahipliği yapmaktadır. Her elementin bir yöneticisi vardır ve var olan en yaşlı üye (kardeşler arasında) o elementin yöneticisi olmaktadır. Shat, son otuz yıldır kesintisiz Ateş elementi tarafından yönetilmektedir. Tarihte birkaç kez yönetim değişmiştir: Su dört kez, Ateş beş kez, Toprak dört kez yönetimi ele geçirmiş, Hava ise yedi kez Shat'ı yönetmiştir. Shat dünyanın en güçlü ve kaynak bakımından en zengin ülkesidir. Shat kral ve kraliçeleri insan ırkından bir çocuk sahibi olursa doğan melez çocuk on sekiz yaşına kadar güvenliği için insan ebeveyniyle kalır, sonra Shat'a gelir. Sarah Boston, Shat'a en son gelen melezdir.

Shat'ta telefon çekmez. (Yalnızca kraliyette çekmez, Shat halkı içinde çekmektedir.) Bunun nedeni, element güçlerinin yoğun etkisinin kapsamayı etkilemesidir.

Her elemente üye olan element soylularının soyadı o elementi yansıtır. Örneğin; Ateş elementinin soyadı Fire'dır. (Halk arasında Ateş diye bilinir.)

Her elementin kendi özellikleri vardır ve her element birbirinden ayrı olmalıdır. Elementler arası ilişki yasaktır ancak bu kanunu yok sayan iki tane melez olmuştur; biri Ateş ve Hava elementine sahip olan Hartes, diğeri de Hartes ile Toulina'nın kızı ve üç element sahibi Sarah'dır.

Her elementin fiziksel özellikleri farklıdır. Ateş elementi üyeleri genellikle sarışındır, sarıdan kırmızıya değişen göz rengine sahiptir. Kralı Phrkagias ve veliaht Ardor Ateş'tir. Hava elementi üyeleri sarışın ya da beyaz saçlı, göz renkleri griden siyaha değişen bir renktedir. Kralı Aera ve veliaht Reus Hava'dır. Su elementi üyeleri mavinin her tonunu kullanmakla beraber genel olarak siyah saçlıdır ancak kızıl ve sarı saçlı olanları da

bulunur. Kraliçesi Toulina ve veliahdı Kyle ile Palaemon'dur. (İkisi aynı yaşta olmakla birlikte Kyle birkaç ay daha büyüktür.) Toprak elementi üyeleri kahverengi ve tonlarını kullanır, saçları kızıldan kahverengiye değişmektedir. Göz renkleri çikolata kahvesi ve yeşil arasıdır. Kraliçesi Choma ve veliahdı Oscar'dır.

Her element üyesi belli bir yetenekte kesinlikle ustalaşana kadar *Alan* denen yerde eğitim almak zorundadır. (Aynı zamanda, üç yıllık bir eğitim almalıdır.) Alana yeni başlayan melez ya da saf element soylu üyelerinin eğitilmesi için element yardımcıları görevlendirilir. Bir element başka bir elementi eğitemez. (Ardor'un Sarah'nın eğitmeni olması istisnadır.)

Shat iki bölgeden oluşur; halkın yaşadığı iç Shat ve element üyelerinin yaşadığı kraliyet vardır. Halkın içinde zengin insanlarla soylular da yaşamaktadır. Kraliyet kalelerle çevrilidir ve ülkenin batısında yer alır.

Her element üyesi, güçlerini korumaya yardımcı olan taşları takmak zorundadırlar. Taktıkları taş onlara Shat dışındayken güçlerini kullanmada kolaylık sağlamakta ve yardım etmektedir. Ateş elementinin taşı kırmızı, Su elementinin taşı safir renkli, Toprak elementinin taşı siyah ve Hava elementinin taşı beyaz renklidir.

Her element üyesinin bir yardımcısı vardır ve bu yardımcı ona her konuda yardım etmekle yükümlüdür. Bir element üyesinin birden fazla yardımcısı olabilir. (Örneğin okçuluk, kılıç ya da mızrak için bir yardımcı; kıyafet seçimi, liderlik eğitimi için bir diğer yardımcı gibi.)

Sorcier ise büyücülerin ana ülkesidir. Büyücüler, kara büyücü ve iksir uzmanları olarak ikiye ayrılır. Kara büyücülerin başında Iris Shine vardır. İksir uzmanlarını da Benjamin Blue yönetmektedir. Kara büyücüler tehlikeli ve büyüye daha hâkim olan kısımdır. Kendi büyülerini üretebilir, ölümcül büyü yaratabilirler. Geçmiş zamanlarda ölümcül büyü yaratan kişiler

çoğunlukla cezalandırılmıştır. İksir uzmanları ise kara büyüyle uğraşmaz, genelde şifacıların Shat'ta yaptığını onlar Sorcier'de yaparlar. Shat'ın ilk sahibi büyücüler olmuştur, Shat daha sonra element üyelerine geçmiştir.

Sorcier'yi yöneten bir konsey vardır. Büyücü konseyindeki kurucu büyücüler, kara büyücülerden bile daha güçlüdür. Ancak son zamanlarda konseydeki büyücüler, saklanmış veya Iris tarafından öldürülmüşlerdir.

Shat'ta da büyü yapan insanlar vardır ancak onlara büyücü değil, doktor anlamına gelen şifacı adı verilir. Yaptıkları büyü iksirden öteye geçmez ve sadece insanları iyileştirmek içindir, bu yüzden Shat yasalarına aykırı değildir.

Sarah Boston, on sekiz yaşında Shat'a en son alınmış Su elementi üyesidir. Önceden bir şifacı olan bakıcısı Nancy ve babasıyla büyümüştür; annesi Su kraliçesi Toulina'dır ve dört üvey kardeşi vardır. Sarah'nın kuzenleri Kyle, Charles, Adam, Emily, Matt, Victor ve Paul'dür. Yardımcısı Jane'dir.

Element kullanımı

Element üyeleri, elementlerini istedikleri gibi kullanabilmek için eğitim alırlar. Element her an kullanılamaz ya da onun aracılığıyla birine işkence yapılamaz; Shat kuralları gereği bunun bir cezası vardır. Elementi kullanmak kişiye acı çektiren bir olaydır; element kullanımı başladığında vücut doğadan aldığı fazlaca güç ile yıpranır, çok enerji harcadığından fazla kullanımda bayılmaya ve hatta ölüme neden olabilir. Eller karıncalanır ve bacaklar tutmaz. Element üyelerinin fazla zorlanmaması için genellikle birkaç dakika kullanıma izin vardır. Hartes tarihteki ilk melezdir. İki elementi aynı anda kullanmaya çalışınca son anda ölümden kurtulmuştur.

Element soylular, elementlerini kullanarak başkalarını iyileştirebilirler. Ancak yaralı bir element üyesi kendini iyileşti-

remez, iyileştirmeye çalışırsa daha kötü olacaktır. Elementiyle başkalarını iyileştirmeye çalışabilir.

Element üyeleri elementlerine ne kadar yakın olurlarsa o kadar güçlü olurlar. Mesela bir Ateş üyesi, ateşin içinden geçerse yenilenir ve güçlenir. Bu yüzden Hava elementi üyeleri her zaman daha güçlüdür ancak kullanması en çok acı veren element de Hava elementidir. Daha çok yıpranmaya sebep olur.

Elementi kullanmanın en kolay yolu, o an ona yakın olmaktır. Bu açıdan en rahat kullanılan elementler Hava ve Su, en zor kullanılan ise Ateş'tir. Ancak yine de üyeler elementlerine yakın olmasalar dahi, element taşlarının da yardımıyla elementlerini kullanabilirler.

Element kullanımı belli bir yaştan sonra gerçekleşebildiği gibi, vücut özelliklerine ve cinsiyete göre değişir. Örneğin kadınlar erkeklerden daha önce kullanmaya başlarlar.

İki elemente sahip olan melezlerin vücut özellikleri diğer üyelerinkinden farklıdır. Kullanılan element sayısı vücuda ekstra bir güç sağladığı ve efor harcattığı için, vücudun bir ya da birden çok bölgesinde lekeye benzer izler oluşabilir. İnsan soylu melezlerde bu özellik oluşmaz.

Melez olan iki ve daha fazla element sahibi soyluların vücudu hemen hemen her şeye daha dayanıklıdır; örneğin onlara kolay kolay ilaç etki etmez veya büyü işlemez. Sarah ve Hartes bu açıdan en güçlü element üyeleridir.

Büyü kullanımı

Sorcier'de her türlü büyü ve işkence yapımı serbesttir. Bunun için bir ceza uygulanmaz. Sorcier altı bölümden oluşur: doğu, kuzey, batı, güney, konsey ve Fransız bölgesi.

Kara büyüler; kanla yapılan, ruhla yapılan ve normal olarak üçe ayrılır. Bir büyüyü güçlendirmenin yolu, büyünün yapıldığı kişinin kanını veya ruhunu büyüye katmaktır. Herhangi bir

büyüye kan katılarak o büyünün etkisi arttırılabilir. Kan büyüleri daha etkili olmakla birlikte yapımı ve etkisi de daha uzun sürmektedir, ayrıca kanla yapılan büyüler aşamalı yapılır ve bütün aşamalar tamamlanmadan büyü etkisini göstermez. Iris, Hartes ile beraber konseyi dağıttığından beri kara büyücülerin başıdır.

İksir uzmanları ise bilge kişilerdir ve kara büyüye genellikle karşıdırlar. Onlar büyülerinde kan kullanmazlar veya işkence yapmazlar. Benjamin Blue ya da kısaca Blue, iksir uzmanlarının efendisidir.

Büyü kullanımı, element kullanımı gibi zorluk çıkarmaz. İsteyen büyücü istediği kadar büyü yapabilir; vücut hiçbir zarar görmez. Bunun da tek dezavantajı herkes kendi büyüsünü üretebildiğinden bilinmeyen büyülere karşı hazırlıksız yakalanmaktır.

Sorcier'nin bir konseyi vardır. Yönetimde konsey de etkilidir. Sadece konsey üyelerinin yapabileceği bazı özel büyüler vardır ancak çoğu Hartes tarafından yasaklanmıştır. Mesela elementleri aynı anda kullanmak, yaşlanmamak, ölümsüzlük, ırk değişimi buna örnek verilebilir. Hartes, Sorcier'ye sığındığı zaman, Iris ile yönetimi ele almış ve başa geçmiştir. Bu yüzden konsey etkisini yıllar önce yitirmiş ve üyeleri de dağılmıştır.

İnsan soyluların durumu

Nadiren bazı telepatik güçlere sahip olabilen insan soylular, Ptrage'de yaşamaktadır ve Sorcier, Shat gibi ülkelere ticaret yapıp onların kurallarına uymaktadırlar. Ptrage pasif bir ülkedir. Savaşlara katılmaz. En fakir ülkedir. Ptrage'de İngilizce konuşulan bir bölge vardır.

Yılan ırkı: Blanc

Blanc, Sorcier ile akrabadır, aynı soydan gelir. Yılan ırkından oluşan Blanc halkı, yılanlar başta olmak üzere hayvanları

kontrol edebilme gücüne sahiptir. Ülkenin çoğu soyludur ya da melezdir, başka ırktan biri yaşayamaz. Shat'tan sonraki en zengin ülkedir.

Blanc'taki saf yılan soylulara Yılan denir; bu insanların yüzünün tamamı yılan derisi gibidir. Ancak melez olan yılan soylularda bu özellik yoktur, sadece yüzünün bir kısmı pütürlü olabilir veya hiç olmayabilir.

Saf yılan soyuna ait on bir kişi ve on bir antik yılan vardır. Blanc insanları yılan dili konuşabilir ve yılanları kontrol ederler. Blanc'ın antik yılanları normal boyutta değillerdir; neredeyse bir ejderha kadar büyüyebilirler.

Blanc saf soylularının genel özellikleri beyaz tenli, beyaz veya sarı saçlı, yılan derili olmalarıdır. Uzun boylu ve güçlüdürler. Gözleri genelde sarı veya yeşildir.

Blanc'a göre en üstün hayvan yılandır, yılanın zehri kutsal büyülüdür. Blanc üyelerinin bir yılana hükmetmeleri için zehrini vücutlarında dolaştırmaları gerekir, tıpkı ejder efendileri gibi. Yılan zehri büyü yapımında kullanılır ve kanı gibi yılanın zehri büyüye güç katar. Ayrıca yılan zehriyle yapılan *Return* büyüsü ölmüş bir insanı hayata döndürebilir.

Blanc akraba olduğu Sorcier ile dost olan bir ülkedir, yani Blanc soyluları büyü yapabilmektedir.

Ejderlerin efendisi: Dragua

Dragua ejder ırkından gelir ancak geçmiş zamanlara nazaran günümüzde birkaç tane ejderhaya sahiptirler. Çoğunun soyu bir şekilde tükenmiş ya da yok edilmiştir. Gerçek Ejder soyundan gelenlerin oluşturduğu, kuzey buzullarındaki bir ülkedir ve savaşlarda pek etkin olmazlar. Aynı zamanda hem büyü hem iksir yapabilirler. Elementleri kullanabilir, yılan hariç çoğu hayvanı kontrol edebilirler. Kara büyü bilen birkaç yöneticisi vardır. Dragua saf soylularına büyü veya element pek etki etmez. (Yılan zehriyle yapılan büyüler hariç.)

Ciltleri pürüzsüz ve beyazdır. Saçları normalin dışında görülen değişik tonlardadır ve gözleri de bazen ejderhalarının rengini alabilir. Kendilerine özgü dilleri vardır ve bu dil sadece Dragua'da konuşulur. Bu dille çoğu varlığı kontrol ederler.

Dragua'da toplamda on üç ejderha ve on üç ejderha efendisi vardır. Esas ejderha soyundan gelenlere Drag denir ve genelde Drag'ların sırtlarında uçmalarını sağlayan kanatları vardır. Kanat renkleri melez olup olmamalarına göre değişir, örneğin saf soylu yetişkin bir Drag'ın kanatları siyahtır. Küçük ve ejderhasına bağlanmamış bir Drag'ın kanatları beyaz renktedir. Drag ile bir ejderhanın bağlanması kan ile mümkündür.

Ejderhası ölmediği sürece bir Drag sonsuza kadar yaşayabilir. Ejderhası öldüğünde o da ölecektir.

Teşekkür

Hayaller gerçeğe döndüğünde bazen beklenildiği gibi olmayabilir. Bende bu durumun tam tersi oldu. Hayallerim gerçek olduğu anda ve bu çocuğum gibi sevdiğim serinin ilk kitabını elime aldığımda bunu anladım. En güzeli de aldığım tepkiler oldu; sizler öyle güzel tepkiler verdiniz ki Shat'a, Sarah'ya, bu yarattığım özel dünyaya her biriniz bir şeyler kattınız.

Başta sizlere, arkamda olup bu seriyi yayınladığımdan beri Sarah'yı yazmamda etki eden, güzel ve içlerinde minik birer Sarah barındıran okuyucularıma teşekkür etmek istiyorum. Hepinize tek tek sarılabilsem yapardım bunu... Aileme, arkadaşlarıma, yakınımda olup bu süreç boyunca beni yalnız bırakmayan herkese teşekkür ediyorum. Hayalimi gerçekleştirmemi sağlayan Epsilon Yayınevi'ne de kocaman teşekkürlerimi sunarım...

Ben hayal dünyamda Shat'ta yaşıyorum, siz de bana katılmaz mıydınız?

1. Bölüm

Cedric

Elimdeki soğuk serum ve büyük iğneyle pis koridorda yürürken içimdeki korkuyu hissettim. Bu duyguyu rastlantı eseri her gün yaşamaya başlamıştım. Garip ve sinir bozucu bir histi. İliklerime kadar hissediyordum ve bundan hoşlandığım da söylenemezdi. Üstelik korkacak bir şey de yoktu ortada. Yıllarımı burada geçirdiğim göz önüne alındığında, bu oldukça saçmaydı.

Ancak daha önce böyle bir şey yapmamıştım.

Sesli bir şekilde yutkundum. Siyah gözlüğümü bir süreliğine çıkarıp etrafıma baktım. Miyop gözlerim ortamdaki sarı ışık yüzünden kamaştı ve anında yaşardı. Burun kemerimi iki parmağımla bir süreliğine sıkıp kendi kendime sakin olmamı tembihledim.

Gözlüğümü tekrar taktım ve koridorun sonundaki büyük kapıya ulaştım. Bu kapıdan gitgide daha fazla nefret etmeye başlamıştım. Koridorun sonunda her zamanki gibi bir görevli bekliyordu. Siyahlar içindeki adam bana tip tip baksa da ona bakmamayı tercih ettim. Titrek sarı ışığın altında daha da soluk ve cılız görünen ellerim titrediğinden, anahtarı bulup kapıyı aç-

mam oldukça uzun sürmüştü. Yanımdaki görevli, "Ne uyuşuk oldun sen de!" diye bağırınca daha da telaş yaptım ve anahtar elimden düştü. Görevli sinirle bana bir tane vurdu.

"Ajax."

Kadının sesi iliklerime kadar işlerken eğilip anahtarı aldım. Bu sesi nerede olsa tanırdım; kadının öyle bir ses tonu vardı işte. Onu hem görüntü hem de ses olarak yılana çok benzetiyordum, belki de kadın büyücü olarak değil de bir Blanc olarak doğmalıydı. Kafam sayısız düşünceyle dolu halde eğildiğim yerden doğruldum. Ajax de kafama vurmayı bırakmıştı.

Iris, vücudunu tümüyle saran koyu mor elbisenin içinde hızla bize yaklaştı ve Ajax'e, "Diğer kapıda dur," diye emir verdi. Sesi sert ve tartışmaya kapalıydı. Ajax anında kadının emrine uydu ve uzaklaştı. Yalnız kalmıştık. Iris'in gözlerine bakmaktansa yerdeki çatlaklara bakmayı yeğlerdim ve öyle de yaptım. En azından çatlaktaki hamamböcekleri kadının keskin yeşil gözlerinden daha az korkunçtu.

Anahtarı kilide sokacağım sırada Iris, "Cedric," dedi yavaşça.

Nihayet başımı kaldırıp ona baktım. Kadından korkuyordum. Bunu ona bakarken daha derin bir şekilde hissedebiliyordum. Hatta Hartes'ten korktuğumdan daha çok korkuyordum. Bunun nedenini ben de bilmiyordum, belki de Iris içten pazarlıklı olduğundandı. Hartes ise öyle değildi, eğer bir şeyi düşünüyorsa belli eder ve yapardı. Hartes, Sorcier'ye geldiğinden beri Iris'le çalışıyor ve o zamandan beri de Hartes'i tanıyordum. Aynı şekilde Iris'i de ne kadar sinsi bir kadın olduğunu anlayacak kadar uzun süredir tanıyordum. Neyse ki onun yeşil gözlerine bakarken korkumu gizleyebildim.

"Neden bu kadar heyecanlısın?" dedi Iris. Sarı ışıkta daha da sarı görünen saçlarını omuzlarından geriye itti. Tek kaşını kaldırmıştı.

"Heyecanlı değilim," dedim. Direkt konuşabildiğim için çok mutlu olmuştum.

Iris küçük gözlerini kıstı, böyle tam bir yılana benzemişti. "İyi," dedi sertçe. Ellerini göğüs hizasında kavuşturdu. "Acele et." Başka diyecek bir şey bulmaya çalışır gibi bir süre elleri göğsünde bağlı bekledi, daha sonra arkasını dönüp pis koridordan çıktığında geriye sadece iğrenç topuklularının sesi kalmıştı.

Önüme döndüm ve bu kez hem aptal Ajax hem de sinir bozucu Iris yanımda olup beni izlemediğinden, ellerim titremeden kapıyı açabildim. Kapıyı açar açmaz yüzüme havasızlık ve rutubet kokusu çarpmıştı. Bir an nefes alamaz gibi olsam da hemen içeri daldım ve kapıyı sıkıca kapatıp yavaşça kıza baktım.

Zavallı kız, diye düşündüm. Oda tamamen karanlıktı, hapishanelerdeki sorgu odasına benzer bir oda yapmak kesinlikle Iris'in fikri olmalıydı. Ona baktım. Cansız gibiydi. İlk geldiğinde güzel olan yüzü şu an çökmüştü ancak yine de güzelliğinden bir şey kaybetmemişti. Mavi gözleri donuktu ve hiçbir tepki vermiyordu. Odanın ortasında demir bir sandalyeye ellerinden ve ayaklarından sıkıca bağlanmıştı. Tepesinde büyük ve parlak bir ışık saçan tuhaf bir lamba vardı, bir de yanında kocaman demir bir masa duruyordu. Odada başka eşya yoktu. Başı ayaklarına doğru eğikti, dönüp kimin geldiğine bakmamıştı bile. Aptal Ajax kim bilir kızı buraya taşırken neler yapmıştı. Gerçi Hartes'in korkusundan bir şey yapacağını sanmıyordum ya, neyse.

Bu da biraz garip bir durumdu. Hartes kızına inanılmaz derecede düşkündü. Dile getirmese bile davranışlarından belli oluyordu bu. Böyle olmasını beklememiştim. Hartes bütün adamlarına bu yapılanlar dışında kızın kılına bile zarar gelmemesi için kesin emir vermişti, Hartes'in kızını bu kadar önemsemesine rağmen ona böyle şeyler yaptırmasını oldukça ironik bulmuştum.

Sanki kız ürküp kaçabilecekmiş gibi yavaş adımlarla demir masaya yaklaştım. Elimdekileri masaya bırakırken kıza bakıyordum. Başı hâlâ eğikti. Gözlerini ben içeri girdikten sonra ka-

patmıştı, kalın ve uzun kirpikleri ıslak yanağında uzun gölgeler oluşturuyordu. Omuzları çökmüştü.

Çantadan bir ışık çıkardım ve ona eğildim, ince yüzünü kaldırıp gözlerine bakmaya çalıştım. Titreyerek gözlerini açtı, elimdeki ışığı yavaşça gözlerine tuttum. Mavi ve parlak gözlerine değen ışık dağıldı, gözünün her bir noktasını aydınlattı. Her defasında gözleri beni biraz daha etkiliyordu. "Bugün nasılsın?" dedim her zamanki gibi gözlerine baktıktan sonra ışığı masaya geri bırakırken.

"Her seferinde soracak mısın?"

Sesi beklediğimden daha güçlü çıkmıştı. Cevap vermesini beklemiyordum, hiçbir seferinde bana cevap vermemişti. Döndüm ve kirli, güzel yüzüne baktım. "Evet," dedim dikkatle, şaşkınlığımın da sözlerimin arasına sızmasına izin vermiştim.

Başka bir şey demeden başını tekrar eğdi. İstemsiz bir şekilde kollarına baktım. İğne ve dikiş izleriyle damarları görünen incecik kollarına vuran ışık onu olduğundan daha kötü göstermişti. Buraya geldiğinde ne kadar da sağlıklı ve güzeldi. Şimdi her yeri yara içindeydi. Çok kısa bir anlığına içimde bir yerde ona karşı inanılmaz yoğun bir acıma hissi duydum, hatta neredeyse yanına gidecek ve onu çözüp rahatlatıcı bir şeyler verecektim. Ama bu duygu o kadar kısa sürmüştü ki görülmeden geçip giden ve ardında hiçbir iz bırakmayan bir tren gibi aklımda kalmıştı sadece.

Yine de bir yandan bunu yapmayı hiç istemiyordum. Çığlığını duymayı istemiyordum. Ona gerçekten acıyordum ama yapmak zorundaydım. Şatodaki bunu en hafif şekilde yapacak tek kişi bendim. Ben yapmazsam zavallı kıza Iris yapacaktı aynı şeyleri. Ve Iris'te acıma hissi yoktu. Iris'in huyunu bilen Hartes de bunu benim yapmamı istemişti. Hartes'in sözleri kulağımda çınladı. "*Bunu sen yapacaksın, Cedric,*" demişti Hartes gözlerime bakarak. "*Yoksa sonuçlarına katlanırsın.*"

Hartes'in soğuk sesi kulaklarımdayken başımı salladım. O, boşa tehdit savuran bir adam değildi. Onu, bunu akıl edecek kadar uzun süredir tanıyordum. Kıza bakmadan iğneleri tek tek çıkardım ve kabı hazırladım. Beyaz kabı temiz bir bezle sildikten sonra ona doğru eğilip kollarını güzelce bağladım. İlk seferki gibi tepki bile vermiyordu artık, o kadar alışmıştı demek ki. Detaylara daha fazla takılmadan zemine de aynı türden bir bez serdim.

Siyah çantadan keskin ve uzun iğneleri çıkardım, hepsini kontrol ettim. Sırayla koluna tek tek geçirip belli miktar kanın dikkatle şırınganın içini siyaha döndürmesini izledim. Hiç çığlık atmadı, sadece dişlerini sıkıyordu. Dört iğneyi geri çıkardım ve kasılmış çenesinin rahatladığını gördüm. Kollarını yanımdaki steril bezle sildim ve yere akmış olan birkaç damla kanı da aynı şekilde yerdeki bezle silip kaldırdım.

İğnedeki siyah kanı temiz beyaz kaba boşaltıp ağzını sıkıca kapattım. Sıcak kabı yavaş hareketlerle ve sanki hayati bir şeymiş gibi dikkatle tutarak siyah çantanın içine özenle yerleştirdim. Bu kez çantadan diğer aleti çıkarınca bana bakan mavi gözleri büyüdü.

Bakışlarına dikkat etmedim, yoksa o anlık acıma hissi yeniden beni ele geçirebilirdi. Hızla hareket ederek kollarına ve bacaklarına kabloları bağladım, gözleri yine sıkıca kapalıydı. Bağladıktan sonra bir şişe suyu, bir mumu ve bir balonu kızın tam önüne bıraktım.

Makineyi başlatmadan önce suratına son kez baktım. Gözlerine baktım, kirpiklerinde birkaç damla yaş birikmişti. Makineyi başlatmadan hemen önce damlalar kanlı kollarına düştü.

Uygun adımlarla makineyi başlattım. Makineden geçen elektrik akımı kızın vücuduna ulaşırken, iç yakıcı çığlıklar atmaya başladı. Tekrar ve tekrar. Bir an buna dayanamayacağımı sandım. İç parçalayıcı ve keskin çığlıkları kulaklarımda ve adeta beynimin içinde yankılanıyordu.

Bekledim. Bir şey yapmadan, makineyi kapatmak istesem de dokunmadan öylece bekledim. Suya, ateşe ya da balonun içindeki havaya bir şey olmasını bekliyordum. Hartes'in kızıysa eğer bir şeyler olmalıydı. Yapmalıydı, yapmasını istiyordum. Yoksa makineye bir daha maruz kalacaktı.

Hiçbir şey olmayınca makineyi durdurmak zorunda kaldım. Saniyeler sonra titreyerek durdu ancak çığlığı hâlâ kesilmemişti. En sonunda sustu ve eğilip ona baktım. Gözleri kapalıydı, kısa kısa nefesler alıyordu. Sesler kesilmişti ama geriye kızın sık nefesleri ve attığı yakıcı çığlıkların yankısı kalmıştı.

Tekrar yapmak zorundaydım. Elimi makineye tereddütle uzattım. Makineyi başlatmadan önce, "Dur," dedi.

Şaşkınlıkla ona baktım. Şaşkınlıkla, çünkü benimle hiç konuşmazdı. Yalnızca bugün konuşmuştu, belli ki artık dayanamıyordu bu acılara.

"Yapacağım," diye mırıldandı. Dudakları titriyordu. O kadar kısık sesle söylemişti ki sesi kulağıma ufak bir vızıltı gibi geldi. O da sesinin kısık olduğunu fark etmiş gibi, "Yapacağım," dedi tekrar, bu kez güçlü bir sesle.

Elimi makineden indirdim. Ona baktım. Hiçbir şey demeden ve bir şeyler olmasını umarak ona bakıyordum. Kendini toparladı. Birden düşük omuzlarını kaldırdı ve dikleşti. Dik oturduğu zaman daha sağlıklı görünüyordu. Güzel ve güçlü gibiydi. O an gerçekten de bunu yapacağına inandım. Elektrik şokunun etkisiyle kolları yeniden kanamaya başlamıştı. O yine de bu korkunç görüntüyü umursamadan kafasını yana sallayarak saçlarının geriye düşmesini sağlarken gözleri önündeki şişede sabitlenmişti.

Birkaç saniye hiçbir şey olmadı. Sinirlenir gibi oldum, beni mi kandırıyordu? Elimi makineye uzatmışken, titrek sesle, "Yapabilirim!" diye bağırdı.

Hızla makineyi açtığımda acı dolu çığlığı odayı yeniden dol-

durdu. Ve bir farklılık oldu. Havada ufak bir şey titredi, kızın başının üstündeki garip lamba sallandı ve dönüp şaşkınlıkla şişeyle muma baktım.

Şişe patladı ve içindeki suyun fışkırmasıyla mumun yanması aynı anda oldu. Su ve ateşi aynı anda harekete geçirmişti. Balona ise pek bir şey olmamıştı. Kız çığlık atmaya devam ederken balon da en sonunda patladı ve makineyi kapattım.

Kızın omuzları ve kafası düştü. Yanına yürüdüm, yine bayılmıştı. Kafasını kaldırıp geriye ittim. Ajax'in sanki zamanı ayarlanmış gibi odaya gelip onu benim odama taşıması birkaç dakikayı buldu. Kıza pansuman ve alınan taze kanla anında büyü yapılması gerekiyordu. Ajax onu kucağına alıp karanlık, rutubetli mahzenden çıktıktan sonra kapıyı kilitledim ve Ajax ile birlikte hızla üst kata çıktım.

Ajax, kızı geniş odamın orta yerinde duran sedyeye yatırdı. Kanlar içindeki bedenine üzüntüyle bakarken sarışın hemşire, her zamanki acıyan yüz ifadesiyle kızın başına koştu. Bir yandan da bana bakıyordu.

Iris ve Hartes odaya dalınca tüm dikkatler onlara çevrildi. Iris kızın kanlı bedenine tepkisiz bir şekilde bakarken, Hartes, "İyi mi?" diye sordu endişeyle. Sesindeki endişe ve korku tonu Iris'in gözle görülür bir kıskançlıkla yüzünü buruşturmasına neden olmuştu.

"İyi," dedim. Hemşire, kıza serum bağlıyordu. "Bayıldı sadece."

Hartes umutla yüzüme baktı. Beklediği bir şey vardı, duymak istediği tek bir şey. Haftalardır uğraştığımız şeyi duymak istiyordu. Hartes'in merakını gidererek, "Yaptı," dedim neredeyse sinirli bir ses tonuyla. "Sonunda yaptı." Evet; Hava'yı, Su'yu ve Ateş'i kullanmıştı. Her ne kadar ortaya çıksa ceza alacağımı bilsem de Hartes'e kızın Su ile Ateş'i aynı anda kullandığını söylememiştim.

Hartes gurur taşıyan yüzü zafer kazanmışçasına bir gülümsemeyle aydınlanırken Iris'e döndü. Iris yapmacık bir şekilde karşılık verirken Hartes, "Dinlensin, sonra dikkatle odasına taşıyın," dedi ve sonra odadan çıktı. Dikkatle kelimesine örtük bir vurgu yapmıştı. O çıktıktan sonra Iris'e kan dolu beyaz kabı uzattım.

Birkaç saat boyunca kızın serumla birlikte odamda yatmasına izin verildi. Iris ise kızdan alınan kanla çoktan beklenen büyünün ilk aşamasını yapmıştı ve kızın uyanması bekleniyordu.

Kız saatler sonra titreyerek gözlerini açtığında akşam olmuştu. Ayağa fırladım. Odada yalnızdık, onu kontrol ederken, "Adını..." dedim kıza bakıp kekeleyerek. Islak mavi gözlerine baktım. Gözleri yine boşlukta süzülür gibi herhangi bir şeye odaklanmadan bakıyordu. Kendimi ve sözümü toparlayarak, "Adını hatırlıyor musun?" dedim yavaş bir sesle.

Mavi gözleri yeniden donuklaştı. Gereksiz heyecanla dolu yüzüme ifadesizce baktı, sonra bir an odaklanır gibi oldu. Kafasını toparlayamıyormuş gibiydi ancak konuştuğu zaman sesi yine de güçlü çıkmıştı.

"Sarah," dedi kendinden emin bir şekilde. "Adım Sarah Water."

Sarah

Uyandığımda yeniden o pis yerdeydim.

Zihnimdeki her şeyin yeri dağılmış gibiydi. Vücudumu algıladığımda doğrulmaya çalıştım. Kollarımın ve vücudumun acısını keskin bir şekilde hissedince yeniden olduğum yere sinmek zorunda kaldım. Demir kafesin içinde zevkle döşenmiş odaya iğrenerek baktım.

İki ay. Gözlerim odanın sonunda bulunan takvime takıldı-

ğında iç çektim. İki buçuk. İki buçuk aydır Sorcier'deydim ve her gece bu aptal yere lanet ederek uyuyordum.

Kollarıma baktım. Ellerime doğru uzayan damarların bir örüntü gibi kapladığı kızarık kollarım geldiğimden beri bana acı veren sayısız şeyden sadece biriydi. Doktor Cedric kanamayı bir şekilde durdurmuştu ancak iğne izleri hâlâ belli oluyordu. İğrenç görünüyor ve kendimi iğrenç hissediyordum.

Gözlerimi kapattım. O sırada kapım açıldı ve içeri üstündeki koyu mavi kıyafet zayıflıktan kendisine bol gelen, ince yüzlü, sarışın hizmetçi kız Narin girdi. Bana her gün yaptığı gibi kibarca gülümseyip yemeğimi demir parmaklığın hemen önüne bırakıp çıktı. Yemeğe her zamanki gibi ifadesiz bir şekilde baktım.

İki buçuk ay önce Shat'taki savaşı durdurmak için Hartes'in yanına gelmeye karar verdiğimde, Iris beni bayıltmış ve Sorcier'ye varana kadar da kendime gelmeme izin vermemişti. Gözlerimi Sorcier'de açtığımda yine bu odada, bu iğrenç yerdeydim ve ağlama isteğiyle dolmuştum. Büyülü olduğunu düşündüğüm bir kafesin içinde, ellerim genellikle kafesin bir tarafına bağlı şekilde tutuluyordum. Güneş yüzü görmemiştim. Odada bir mum bile yakılmazdı, akşam olduğunu da hemen üstümdeki kocaman camdan sızan cılız ışıktan anlıyordum. Günleri karıştırıyordum, bana normal gelen tek şey hizmetçi kız Narin'di ve o olmasa çoktan aklımı kaybederdim. Cedric de vardı, burada çalışan bir doktordu ve benim kanımı alıp duruyordu. Ne yaptıklarını bilmiyordum. Neden Sorcier'ye gelmeyi kabul ettiğimi de bilmiyordum.

Hartes'i bir daha hiç görmemiştim. İki buçuk aydır onu hiçbir şekilde görmüyordum. Sadece Hartes'i de değil, Iris'i ve Blue'yu da görmüyordum. Blue'nun yaşayıp yaşamadığını bile bilmiyordum, tıpkı Ardor'un yaşayıp yaşamadığını bilmediğim gibi.

İç çektim. Aniden gözlerimde bir yük varmış gibi gözle-

rim batarken ağlamaya başladım. Hem kollarımın ağrısından hem de Ardor'un ölmüş olma ihtimalinden dolayı ağlıyordum. Gözyaşlarım sessizce akarken gözlerimin önüne Ardor'un kanlar içindeki hali geldi. Onu ben gitmeden hemen önce Iris bir okla vurmuştu. Ok tıpkı aylar önce rüyamda gördüğüm gibi Ardor'un göğsünü bir kâğıt gibi delmişti. Kurtulmuş olma ihtimali yok denecek kadar azdı.

Ardor'u her gün rüyamda görüyordum. Belli belirsiz ama güzel anılarımız vardı sadece. Mağarada yaşadıklarımızı, kabul töreni gecesini görüyordum. Sonra rüyalarımın hepsi aynı şekilde bitiyordu: Ardor kanlar içinde yerde yatarken. Her gece çığlık atarak uyanıyordum. Kafayı yemek üzereydim. Ardor'dan haber almak istiyordum ve neden hâlâ gelip beni kurtarmadıklarını bilmiyordum. Gelip beni kurtaracaklar mıydı, bundan bile emin değildim. İlk başlarda umudum vardı. Şimdi o umut da kırık cam parçaları gibiydi, tenime batıyor ve canımı yakıyordu.

Cedric buraya geldiğimden beri benimle ilgilenen tek kişiydi. Doktordu ancak normal doktorlar gibi değildi, sanırım o da Sorcier'nin şifacısı gibi bir şeydi. Büyü yapabiliyordu elbette, ancak benim yanımda hiç büyü yapmamıştı. Ajax denen hayvan herif beni belirli aralıklarla o zindana götürüyordu, ellerimi ve ayaklarımı bir sandalyeye bağlıyorlar ve Cedric de kanımı alıyordu. Bunu neden yaptıklarını bilmiyordum ama tahmin etmesi zor değildi. Kan ile yapılan bazı büyüler vardı ve büyük ihtimalle bana da büyü yapacaklardı. Korkuyla yemeğe bakarak ağlamaya devam ettim.

Cedric dışında tek gördüğüm insan Narin'di. Sarışın, soluk benizli ve cılız bir kızdı. Her gün aynı renkte, iğrenç mavi bir elbise giyiyordu. Sayesinde kendi elementimin rengi olan maviden nefret eder hale gelmiştim. Bana yemek getiriyor, daha sonra ben her zamanki gibi bitirmeyince alıp gidiyordu. Benimle konuşmuyordu. Cedric dışında kimse benimle konuşmuyordu, sanki hastalıklıymışım gibi.

Zayıflamıştım. Hiçbir şey yemiyordum. Bu zevkle döşenmiş odada şöminenin solunda büyük bir kafesin içine hapsedilmiştim. Katiyen şömineyi yakmıyorlardı, sanırım şöminedeki ateşi kullanabilirim diye. Su bile vermiyorlardı. Bazen Cedric bu odaya gelip bana iğne yapıyordu. "Ölmemen için," demişti; yani susuzluktan ölmemem için Su elementinin yerine geçebilecek bir iksir veriyorlardı. Onun haricinde su içeren yemek bile yemem yasaktı. Suyu ve aynı şekilde ateşi de görmüyordum. Kilitli olduğum yerde oda ısısını belli bir ayarda tutuyorlardı ve pencere açmıyorlardı. Oda neredeyse buz gibiydi. Yine de elbette odanın içinde hava vardı ancak Hava elementini pek iyi kullanamıyordum zaten. Bir kere kullanmaya çalışmıştım ancak hiçbir sonuç alamadan burnum kanayarak bayılmıştım. Tek ve en belirgin pişmanlığım da buydu, keşke savaş başlamadan önce Kate ile Hava üzerine daha çok çalışsaydık.

Kendimi güçsüz hissediyordum. Tıpkı Shat'a gelmeden önce olduğum gibiydim. Suyla olan benzersiz bağlantım ipliğe bağlıydı sanki, Cedric kanımı alıp bana zorla işkence yaptığında bu ip güçleniyordu ve elementimi yeniden içimde hissedebiliyordum. Ancak tekrar bu kafese döndüğümde her şey inceliyordu ve o ipin kopması an meselesiydi.

Sorcier'yi pek bilmiyordum ama bildiğim tek bir şey vardı. Sorcier'de kara büyücüler ve normal büyücüler yaşıyordu. Kara büyücülerin başında Iris geliyordu, normallerin başında da Blue. Blue, Hartes için önemliydi, hatta bu yüzden Shat'a saldırıp benimle birlikte onu da almıştı. Hartes ülkenin kontrolünü elinde tutuyor olmalıydı. Bunu nasıl başardığını bilmiyordum, sonuçta ben Sorcier'nin yerinde olsam benim düşmanım olan bir ülkenin üyesini kendi ülkemin başına getirmezdim. Hartes'e bu ayrıcalığı iki elementi kullanabildiği için mi vermişlerdi, hiçbir fikrim yoktu.

Evet, o da vardı. Hartes neredeyse bir zamanlar onun ölü-

müne neden olan iki elementi *aynı anda* kullanma olayını çoktan atlatmış gibiydi ve en son gördüğüm kadarıyla bunu rahatça yapabiliyordu. İki elementi aynı anda kullanırken benim aksime burnu bile kanamıyordu. Üstelik artık sadece bir kolunda iz yoktu, diğer kolunda, hatta göğsünde de iz vardı. Bu da sanırım iki elementi aynı anda kullanınca ortaya çıkmıştı.

Yavaşça başımı eğdim ve vücuduma baktım. Karnım normal zamankinden daha çok sızlıyordu. Bunun neden olduğunu anlayamadım, aç olduğum için miydi? Sonra aklıma bugün zindanda şişedeki suyun fışkırmasıyla mumun yanmasının aynı anda gerçekleşmesi geldi; tıpkı Ardor'la barakada elementi kullanmayı denediğimizdeki gibi. O zaman da karnım ağrımıştı ve iz oluşmuştu.

Biraz heyecanlanarak hafifçe doğruldum ve boştaki sağ elimi karnıma götürdüm. Siyah, kirlenmiş tişörtü sıyırıp karnıma baktım. *Oradaydı*. Tahmin ettiğim gibiydi.

Önceki iz göbek deliğimden karnımın her yerine yayılan siyah bir lekeydi. Şimdi göbek deliğimin yine biraz üstünden koyu mavi parlak bir iz göğüslerime kadar uzanıyordu. İçimi çekerek ona baktım. Yine aynı şekillerle süslenmişti ancak daha canlı ve harika duruyordu. Soğuk elimle izlerin üstünden geçerken nefesim kesilmişti. Böyle leke şeklinde oluşan şeyleri normalde sevmezdim –hatta doğum lekelerinden bile nefret ediyordum– ancak bu iki iz o kadar güzel duruyordu ki gözlerimi alamıyordum. Biri siyah, biri safir renkteydi. Ve inanılmaz güzellerdi.

Tişörtü indirip doğruldum. Canım acısa da doğrulabilmiştim bu sefer. Sol elimi, demir kafesin bir ucuna kelepçelendiği için kıpırdatamıyordum ancak sağ elim boştaydı. Uzun süre salakça kendi kendime gülümseyerek durdum. *İz vardı*.

İki buçuk aydır her seferinde yemeden geri gönderdiğim ve bu yüzden Narin'in dayak yediğini bildiğim yemeğe uzandım. Birkaç dilim ekmek, tuhaf duran sebzeli bir yemek ve beyaz

bir hap vardı. Hapın ağrılar için olduğunu biliyordum. Yemeğe uzandım ve aylardır ilk kez iştahla yedim.

Cedric bana işkence çektiriyordu. Belli aralıklarla zindana götürülüyor, orada bağlanıp kanım alındıktan sonra işkence görüyordum. Cedric her seferinde önüme elementleri içeren bir şeyler koyuyordu ancak ilk kez bugün üç elementi birden koymuştu. Bana ya elektrik şoku veriyor ya da başka bir işkence türü uyguluyordu. İçimdeki elementleri tetikleyip hareketa geçirebilecek bir şeyler yapıyordu. Geçen sefer sadece suyu hareket ettirebilmiştim ama bugün üçünü de hareket ettirmeyi başarmıştım. Sanırım bu işkenceleri yapmasını Hartes istiyordu. Neyi ne kadar kullanabildiğimi görmek istiyorlardı. Anlamadığım şey Hartes'in yanıma neden gelmemiş olduğuydu. On haftadır yanıma bir kez bile gelmemişti ve bu durum bende haklı şüphelerin ortaya çıkmasına neden olmuştu. İçimdeki kötü hissi bir türlü susturamıyordum.

Tam ekmeği bitirdiğim ve hapa uzandığım sırada Narin içeri girdi. Yemek yediğimi görünce sanırım şoktan dolayı gözleri büyüdü ve, "Ah," dedi ilk kez. Buraya geldiğimden beri ilk kez sesini duyduğum sarışın kızın ince yüzüne baktım. Geri çekildi. "Siz yiyin lütfen." Mutlu olduğunu görebiliyordum.

Hapı ağzıma atıp yuttuktan sonra, "O iğrenç şeyi yemeyeceğim," dedim. Yeşilden çok kahverengiye dönmüş olan sebzeyi gösterdim. "Onu götürebilirsin," dedim yavaş bir sesle.

Narin eğilip tepsiyi alırken bana baktı. "Yemenize çok sevindim," dedi. "Yüzünüze renk gelmiş." O odadan çıkarken gülümsüyordum. Yeni oluşan izin beni güçlendirdiğini Narin bile fark etmişti.

Derin bir nefes aldım ve haftalardır ilk defa rahatça uykuya daldım.

2. Bölüm

Kate

Shat'ın bir zamanlar büyük kalelerle çevrili kraliyet kapısından geçtiğimde etrafıma baktım. Her yer hâlâ darmadağındı. Yüzyıllık gibi görünen ve belki gerçekten de öyle olan güzel kaleler yıkılmıştı. Saraylar çökmüştü. Ağaçlar yanmıştı. Shat ilk bakışta insanı çarpan o güzel görüntüsünü ne yazık ki kaybetmişti. Ancak hakkını vermeliydim, element üyeleri Shat'ın eski güzel görüntüsünü geri getirebilmek için gerçekten çok uğraşıyorlardı. Girişte birçok element üyesi sıkı bir şekilde çalışıyordu, sanki tek sorun Shat'ın güzel görünmesiymiş gibi bir kayıtsızlıkla işini yapan üyelerin yanından sessizce geçtim.

Yıkılmış Beyaz Saray'ın önünden geçip Kırmızı Saray'a geldim. Ağır kapıyı itip içeri girdiğimde kasvetli holde birkaç element üyesi vardı. Onlara başımla selam verdikten sonra adının Kyle olduğunu hatırladığım element üyesi bana bakarak, "Yukarıda," diye mırıldandı, parlak mavi gözlerinde üzgün bir ifade vardı. "Teşekkür ederim," dedim, sonra siyah kapısı kapalı taht odasına bir bakış atıp ilk kata çıktım.

Daha önce gelmemiş olmama rağmen Ardor'un odasını

kolayca buldum. Odanın önüne geldim ve kapının üzerindeki siyah okla bakışıp bir süre nefes alarak kendimi hazırladım. Büyük çantayı sol yanıma çekip kapıyı dikkatle çaldım. Yumuşak bir "gel" sesini duyunca kapıyı açtım.

Büyük ve ferah odada bir sürü element üyesi vardı. Odadaki bordo eşyalar arasındaki insan kalabalığı yüzünü bana çevirmişti. Bir köşede duran Phrkagias'ı gördüm. Yatağın başında da Ardor'un eski sevgilisi Lada duruyordu. Diğerlerini pek tanımıyordum.

Phrkagias ayağa kalktığı zaman dikkatim ona çevrildi. "Kate sen misin?" diye sordu Phrkagias dikkatle. Güçlü ve kudretli ses tonu tüylerimi diken diken etse de her zamanki kendinden emin tavrından uzak, ince bir hüzünle bezenmişti.

"Evet," dedim, sonra sesimin kısık çıktığını fark edince tekrar, "evet," dedim yüksek sesle. Bakışların çoğuna hemen hemen karşılık vermeye çalıştım. "Kate benim." En sonunda Phrkagias'ın koyu kırmızı gözlerine döndüm.

Phrkagias neredeyse gülümser gibi oldu, yanıma gelip kolumu yavaşça tuttu ve, "Korkma," dedi. Sesindeki bir şey beni oldukça rahatsız etmişti. Zaten korkmuyordum ama bunu demesi sanki etrafta gereksiz bir tehdit unsuru varmış gibi içime yersiz bir korku salmıştı. "Kimse sana zarar vermez. Yeter ki onu iyileştir." Sanki cümlenin devamında, *İyileşmezse orası başka*, diyecekmiş gibiydi. Koyu kırmızı gözleri ruhumu görebiliyormuş gibi bakıyordu ve eğer Phrkagias'ın element üyesi olduğunu bilmesem, şu an bir büyücü olduğunu ve aklımı okuduğunu düşünürdüm. Dikkatle başımı salladım.

Phrkagias kolumu bırakınca bütün gözler üzerimdeyken yatağa doğru yürüdüm. Üzerindeki önlükte Doktor Lily yazan bir kadın şifacı yana kaydı ve işte onu o zaman gördüm.

Onu böyle beklemiyordum. Ardor bir ölü gibi yatakta yatıyordu. Üstü çıplaktı ve sargılıydı ancak kanaması yavaş bir

şekilde devam ediyordu. Bembeyaz sargının rengi çoktan siyaha boyanmıştı. Yüzü solgundu, kollarındaki damarları belli oluyordu. O kadar hareketsiz ve sanki bir daha hareket etmeyecekmiş gibi duruyordu ki içim acıyarak ona baktım. Onu hiç bu kadar... zayıf görmemiştim. Ardor'u hep güçlü ve dayanıklı olarak bilirdim. Onu tanıdığımdan beri bu böyleydi. Şu an onu bu halde görmek bende tarifi imkânsız bir üzüntüye neden olmuştu.

Gözlerimin dolduğunu hissettim. Birkaç hafta önce Ardor'un öldüğü ve Sarah'nın da Hartes'le gittiği haberini almıştım. Ondan sonra dükkânımdan hiç çıkmamıştım. Phrkagias yine ülkedeki bütün büyücüleri yakabilirdi, gerçi Shat'ta Hobes ve benden başka büyücü yoktu. Yine de ortaya çıkmamış ve kendimce Ardor'un yasını tutmuştum. Ülkeden kaçmaya çalışıyordum çünkü Ardor olmadan beni bu ülkede kimse koruyamazdı. Ama daha sonra nasıl olduğunu bilmediğim bir şekilde bir element üyesi dükkânıma gelmiş ve Ardor'un ölmediğini, Doktor Lily denen şifacının bir şekilde onu kurtardığını ancak bunun yetmediğini ve bir büyücüye ihtiyaç olduğunu söylemişti. Çünkü Ardor'un vurulduğu ok büyülüydü ve elementler onu iyileştiremezdi.

Bunu duyduktan sonra birkaç gün önce yanıma alabildiğim kadar çok eşya alıp anında Shat'a gelmiştim. Haklıydı. Ardor resmen ölümden dönmüştü çünkü vurulduğu ok karmaşık bir zehir büyüsüyle kaplıydı. Büyü öyle iğrenç bir büyüydü ki sadece ufak bir yara değil, yaranın etrafında daha büyük bir yara oluşturuyor, iç organlara zarar veriyordu. İç organlardan sonra en son kalbe ulaşıyordu. Kurban acı çekerek yavaş yavaş ölüyordu. Iris muhtemelen Ardor hemen iyileşemesin, hatta acı çekerek ölsün diye bu büyüyü yapmıştı. Böylece Shat hemen harekete geçemeyecekti. İğrenç kadın.

Aylardır Kırmızı Saray'ın bir köşesinde duran kanlı oku bir-

kaç gün önce aldıktan sonra Ardor'u hiç göremeden dükkânıma dönüp onun için gevşetici bir büyü hazırlamış ve acısını bir nebze olsun dindirmiştim. O sırada kimseyle konuşmamıştım. Oku alıp Hobes'a götürmüştüm, birlikte bir büyü yapmıştık ve işte şimdi o büyüyü Ardor'a geri getirmiştim. Geçen geldiğimde boş olan odada bu kez oldukça fazla element üyesi vardı.

Ardor'u böyle görmeyi beklemiyordum, düşündüğümden daha kötüydü. Ölümden dönmüştü, hatta dönmemişti bile henüz. Gözlerim dolu doluydu, bu sahneye hiç alışık değildim. Gözlerim yanarken derin bir nefes aldım. Ardor'un bu hale gelmesine neden olduğu için Iris'ten ve biraz da Sarah'dan nefret ettim.

Phrkagias, "Onu kurtar," dedi yalvarır gibi bir sesle. Dikkatimi yeniden ona vermeme neden olan titrek bir sesle konuşmuştu. Yıllardır Shat'taydım ancak Phrkagias'ı ilk kez böyle acınası ve yardıma muhtaç görüyordum.

Doktor Lily'ye baktım. "Yardımınız gerekebilir," dedim.

"Elbette," dedi Doktor Lily tereddüt etmeden. Başını sallarken kısa kıvırcık saçları da sallanmıştı. Mavi gözleri yaşlarla parlıyordu. "Ne gerekiyorsa." Ardor'un bedenine bir bakış attı.

Derin bir nefes alıp büyük çantayı dikkatle yere koyduktan sonra içinden bir kap çıkardım ve Hobes ile hazırladığımız büyüyü özenle kaba boşalttım. Herkes dikkat kesilmiş bir halde bana bakıyor ve kimseden çıt çıkmıyordu. Benim varlığıma normalde dayanamayan Lada'nın bile gözlerini benden alamadığını görüyordum. Bir mucize bekliyor gibiydiler.

"Sargısını açar mısınız?" dedim.

Doktor Lily ve adını bilmediğim kahverengi saçlı bir çocuk dikkatle Ardor'u yüzüstü yatırıp sırtındaki sargıyı açtılar ve yaranın ne kadar ciddi olduğunu o zaman gördüm.

Büyülü ok Ardor'un sırtının sağ tarafına isabet etmişti. O noktada resmen bir delik vardı ancak kötü olan bu değildi. Kötü

olan, o deliğin etrafının mor bir renkte olması ve Ardor'un damarlarının hepsinin dışa çıkmış bir şekilde görünmesiydi. Büyü işlemeye başlamıştı bile. Ardor'un teni neredeyse saydamlaşmıştı ve bu ölüme ne kadar yaklaştığını gösteriyordu.

Daha fazla bakmaya dayanamadan büyüye uzanıp kabı elime aldım. Gözlerim yaşlarla yanıyordu. Başımı salladım, şimdi ağlayamazdım. Bir elimi kaba daldırdım. Büyüyü yavaşça yaranın üstüne koyduktan sonra Ardor'un cansız gibi duran bedeni hafifçe kıpırdadı.

Doktor Lily umutla bana bakarken ben devam ettim. Onun Ardor'u şifacı iksirleriyle hayatta tutmaya çalıştığını duymuştum. Aslında işe yaramış gibi duruyordu, iki aydan uzun süredir Ardor yaşıyordu. Yaşama tutunmuştu ancak bu büyüyü tam olarak engelleyememişti. Az önceki görüntü hafızamdan silinmiyordu. Büyü işliyordu ve çoktan ilerlemişti.

Başımı düşünceleri aklımdan atarcasına tekrar salladım. Deliği büyü ile kapattıktan sonra görünen damarlarının üstüne kalan büyüden biraz sürdüm. Ardor'un derin bir nefes aldığını duyunca istemsiz bir sevinçle gülümsedim. Aynı anda da ağlayabiliyor olmak çok garip bir duyguydu.

Büyüyü yaydıktan sonra sargıyı elime aldım ve Doktor Lily yaranın üstünü kapatmada bana yardım etti. Sargıyı kapattıktan sonra kahverengi saçlı çocukla birlikte Ardor'u tekrar sırtüstü yatırdılar; gözleri hâlâ kapalıydı ve yüzünde hiçbir hareket yoktu. O kadar yavaş nefes alıyordu ki göğsü neredeyse hareket bile etmiyordu. Onun ifadesiz yüzüne bir umutla baktım.

"Ne kadar böyle kalacak?" diye sordu Doktor Lily.

"Büyü yok olup vücuduna girecek," dedim elimi silerken. Herkes büyü yaptığımdan dolayı bana bakıyordu. "Büyü vücuduna girip organları düzelttikten sonra da uyanacaktır. Uyandıktan bir hafta sonra iyileşip sağ kolunu kullanabilir."

Phrkagias iç çekti. Lada, "Teşekkürler," dedi yumuşak bir

sesle. Lada'nın kırmızı gözlerinden ağlamaktan harap olduğunu anlamam uzun sürmemişti.

"Burada kalır mısın?" dedi Phrkagias.

"Burada mı?" dedim odaya bakış atarak.

"Ardor'un hemen yanındaki oda boş." Phrkagias başıyla işaret etti. "Sana ihtiyacımız olabilir ve sen Shat'ın içinden gelene kadar her şey için geç olabilir."

Mantıklıydı. Ardor benim çok değer verdiğim biriydi, hatta bu ülkede değer verdiğim tek insandı. "Peki," dedim yavaşça.

Phrkagias bana minnettar şekilde bakarken, "Teşekkürler Kate," dedi. Gözleri yoğun bir şekilde parlıyordu. Bir gün biri Phrkagias'ın bana müteşekkir kalacağını söylese kahkahalarla gülerdim ama durum cidden buydu.

Birkaç saat boyunca Ardor'un başında bekledim. O sırada odadaki herkes dışarı çıkmıştı, kalan işlerle ilgileniyorlardı. Güneş, ışıklarını son kez Shat'ın üzerine bıraktığında hâlâ Ardor'un odasındaydım. Bordo renkle döşenmiş geniş odanın balkonunda durdum ve içimi çekerek yıkılmış Shat'a bakış attım. Sonra gözlerim odaya kaydı, Ardor'a sabitlendi.

O, benim için inanılmaz değerliydi. Hayatımı kurtarmıştı. İkimiz aynı yaştaydık ve ben küçükken Phrkagias, Shat'taki bütün büyücülerin yakalanması için emir verdiğinde annem ve babam yakalanmıştı. Gözlerimin önünde öldürülmüşlerdi. Beni de yakalamaları an meselesiydi ancak Ardor beni kurtarmıştı. Ben büyüyene kadar bana her yardımı yapmış, dükkân açmamı sağlamış ve beni koruyup kollamıştı. Tıpkı bir kardeş gibiydi Ardor benim için. O istedikten sonra yapmayacağım şey yoktu. Ardor'a Shat'taki binlerce kız gibi karşılıksız bir aşk beslemiyordum, hiçbir zaman da beslememiştim. Onu seviyordum ve bu halde görmek beni gerçekten kahrediyordu. Phrkagias'tan ciddi anlamda nefret ediyordum ama Ardor'u bu halde bırakmaya gönlüm el vermiyordu.

Gözlerimi kapının açılma sesiyle açtığımda bir süredir uyuyor olduğumu fark ettim. Doğruldum ve uykusuzlukla geçen saatlerin acısı gözlerimi yakarken, anında Ardor'a baktım. Hâlâ cansız bir yüzle yatıyordu ve nefes almıyor gibiydi. Uzanıp korkarak boynuna dokundum. Neyse ki nabzı az da olsa hissediliyordu. İç çektim ve gelenin kim olduğuna baktım.

Lada kapıyı sıkıca kapatıp yatağa yaklaştı. Güzel, yazlık bir elbise giymişti. Gözleri hâlâ kırmızı ve biraz da şişti, ancak bu bile güzelliğinden bir şey götürmemişti. Ona dikkatle baktım, o ise yaşlı gözlerle sadece Ardor'a bakıyordu.

Birden Lada tekrar ağlamaya başladı. Ona bakmadım, başımı Ardor'a çevirdim. Ağlayan birini görmekten nefret ediyordum, özellikle bu ağlayan kişi Lada'ysa.

"Çok kötüydü," dedi Lada hıçkırıklarının arasından. "Onu öylece yerde kanlar içinde görmek çok kötüydü." Sesi fısıltıdan ibaretti ve sona doğru titremişti.

Kötü olmalıydı. Onu öyle görmememe rağmen bu kadar üzülüyorsam, Ardor'a hâlâ bir şekilde ilgisi olduğunu bildiğim Lada'nın onu o halde görmesi berbat bir şey olmalıydı. "Anlıyorum," dedim yavaşça.

Lada zümrüt yeşili gözlerinde birikmiş yaşlarla uzanıp Ardor'un elini tuttu. "Öldüğünü sandım." Bir şey demiyordum, Lada ise Ardor'un elini tutuyordu. "Bu beni kahretti. Günlerdir uyumuyorum," dedi dikkatle.

"Uyuman gerekiyor Lada," dedim olabildiğince yumuşak bir sesle. Lada'nın bu haline ben bile üzülmüştüm, halbuki onu hiç sevmezdim. "Burada durarak Ardor'a bir fayda sağlayamazsın." Lada'ya baktım.

Lada ise bana tuhaf bir bakış attı. Sanki o an, *Bu seni ilgilendirmez*, der gibi bakıyordu. Beni tersleyeceğini ve her zamanki gibi davranacağını düşündüm. Ancak sonra bakışları yumuşadı, elini de Ardor'dan çekti. "Haklısın," dedi. Sonra eğildi, Ardor'un

soğuk alnına küçük bir öpücük kondurdu ve bana bir daha bakmadan hızla odadan çıktı.

O geceyi Ardor'un yanında geçirdim. Arada yanına gidip ateşini ya da nefesini kontrol ediyordum. Uyuyamıyordum çünkü aklımı kurcalayan ve Phrkagias'a söylemediğim, beni meraktan öldüren bir şey vardı.

Bu yaptığım büyünün kimsenin bilmediği bir etkisi vardı. Büyüye göre ya vücudu büyüyü kabul edecek ve Ardor yaşayacaktı ya da ölümü daha hızlı olacaktı. Ardor yarı element üyesi olduğundan büyü belki işlemeyebilirdi ve acılar içinde ölürdü. Ya da bir mucize eseri kurtulurdu. Büyüyü yaparken bu yüzden tereddüt etmiştim fakat bunu yapmak hiçbir şey yapmamaktan her halükarda daha iyiydi.

İlkinin gerçekleşmemesi için içtenlikle dua ediyordum. Ardor'un güçlü olduğunu biliyordum. Vücudu büyüyü kabul edecek ve iyileşecekti. Ölemezdi.

Sarah için ölmemeliydi.

3. Bölüm

Sarah

"Sarah?"

Acıyan gözlerimi kırpıştırdım ve bir an ne olduğunu anlayamadım. Bu karanlık yerde her uyandığımda yaşadığım kaybolmuşluk hissi içimi kaplarken başımın ağrısı beni sarstı. Gözlerim nihayet odaklandığında Narin'i başıma eğilmiş, bana dikkatle bakıyorken buldum. Ona baktığımı görünce derin bir nefes alıp elindeki kitabı göğsüne bastırdı. Ölmüş olduğumu sanmıştı galiba.

"Lütfen bunları yiyin," dedi tiz ve dikkatli bir sesle. Tepsiyi demir parmaklıkların önüne doğru yavaşça itti. Yemeklerin yanında bir bardak su olduğunu görünce sevinçten ne yapacağımı bilemedim. Gözlerime inanmıyordum. Su vardı! Bardağa uzandığım sırada, Narin hayallerimi tamamen yıkarak, "Su değil," dedi. "Gazoz."

Dalga mı geçiyorsun, demek için o an içimde güç yoktu. İnce yüzüne uzunca baktım. Gözlerimi devirecektim neredeyse. O elindeki kitaba dönerken ben de mecburen gazozu içmeye başladım. Haftalardır içtiğim şeyler arasında suya en yakın olan

şeydi. Gazozu sanki hayatım buna bağlıymış gibi bir dikişte içtim. Kuru boğazımı fena halde yakmıştı ancak umurumda bile değildi. Mideme doğru inen serin şeyin verdiği mutluluk paha biçilemezdi. Narin hâlâ kitabını okurken benden uzak bir köşede oturuyordu.

"Ne okuyorsun?" dedim.

Başını kaldırıp bana baktı. Güzel mavi gözleri tereddütle bakıyordu.

"Seni yemem, korkma," dedim yavaşça. Sanırım az önce gazoza hayvan gibi abanmamdan ötürü benden korkmuştu.

Güldü. "Hayır, ondan değil." Sonra ciddileşti. "Sizinle konuşamam."

Kızarmış ekmeği ısırırken kaşlarım çatıldı. "Nedenmiş o? Hem şu an konuşuyorsun ya."

Narin de ince kaşlarını çattı. "Üzgünüm. Üzgünüm. Lütfen..." Bana baktı. "Sadece yemeğinizi yiyin." Onu zor durumda bıraktığımı anlatmak ister gibi bana yalvaran gözlerle bakıyordu.

Başımı salladım ve o da önüne döndü. Narin burada benimle konuşan iki kişiden biriydi ve artık konuşmayacaktı. Harika.

Ekmeğimi yavaş ısırıklarla yediğim sırada, içeri hayvanın teki olan Ajax girdi. Ona baktım ve refleks olarak kafesin içinde en geriye çekildim. O kadar iri ve yapılıydı ki bana her seferinde element üyesi Brian'ı hatırlatıyordu. Boyu iki metreden uzun olmalıydı, bir de böylesine iri yarı olunca Brian bile onun yanında küçük kalabilirdi.

Ajax sinirli bir şekilde Narin'e başıyla işaret etti. Narin anında kitabı masanın üstüne koyup daha bitirmediğim yemeğimi alıp kenara çekildi. Bana korku dolu gözlerle bakıyordu. Narin'in bu bakışları benim de içime bir korku salmıştı.

Ajax eğildi ve kafesin kapısını açtı. Büyük cüssesine rağmen hiç zorlanmadan içeri girdi ve bağlı olan sol elimi çözdü. Sol

el bileğimi sağ elimle ovuşturarken, beni hızla sırtına aldı ve ayaklarımı sıkıca bağladı. Hiçbir şey yapamıyordum. Yapmak istesem de ne yapacaktım ki?

Narin de en az benim kadar Ajax'e korku dolu bakışlar atarken sızlayan bileğimi ovmaya devam ettim. Ağlamak üzereydim. Biliyordum. Beni yine zindana götürüyordu. Halbuki tekrar o işkenceleri çekmeme daha birkaç gündoğumu vardı. İçimi çekerken Narin Ajax'in emriyle gözlerimi de bağladı.

Sadece ayak seslerini duyuyordum. Ajax beni kabaca taşıdı. Normalde iki dakika süren yol bu kez daha uzun sürünce zindana gitmediğimizi anladım. Nereye gidiyorduk? Ne yapacaklardı bana? Hartes... Onu mu görecektim?

Ajax beni buz gibi sandalyeye kaba bir şekilde oturtunca, yeniden zindana geldiğimizi düşündüm. Koku da hemen hemen aynıydı, çürük yumurta kokusu. Bu koku her seferinde midemi bulandırıyordu ama ne kadar şanslıydım ki zaten geri çıkaracak pek bir şey yediğim söylenemezdi. Yine de bir gariplik seziyordum, bir izlenme hissi beni sarmıştı. Belki de beni farklı bir zindana getirmişti.

"Gidebilirsin," dedi tanıdık bir kadın sesi. "Seni çağırırım."

Kadının sesini aylardır duymamama rağmen hemen tanımıştım. Neredeyse korkudan titrerken birden gözümdeki bant hızla çekildi. Önce her şeyi bembeyaz gördüm, tepemdeki ışık gözlerimi fazlasıyla kamaştırmıştı. Sonra yavaşça her şey netleşti.

Sulanmış gözlerimi kırpıştırdım. Oda, tepemdeki lambanın aydınlattığı kısımlar hariç tamamen karanlıktı ve başımda sadece o lamba vardı, o kadar. Her zaman geldiğim odadan farklıydı burası, ne kadar büyük olduğunu ya da kapının ne tarafta olduğunu kestiremiyordum. Korkuyla etrafıma baktım. Ajax gitmişti. Hiç ses de yoktu. Tek ses deli gibi atan kalbimden ve hızlı nefeslerimden oluşuyordu.

Iris ışığın altına geçip görüş alanıma girdiğinde korkuyla dikleştim. Iris'i şimdi görmeyi beklememiştim. Onu haftalardır görmemiştim ve hiç değişmemişti. Bakışları hâlâ yılan gibiydi ancak hâlâ güzel bir yüze sahipti. Hatlarını belli edecek şekilde simsiyah giyinmişti. Sarı saçları yüzüne vuran ışığın saçına ulaştığı kadarıyla daha da sarı parlıyordu. Bana bakışı tuhaftı, sanki öldürecekmiş gibi.

Korkum içimde büyürken sesime yansımaması için dua ettim. "Ne yapacaksın?" dedim. Sesim güçlü çıktığı için mutlu oldum.

Iris bana dikkatle bakarken kırmızı dudakları yukarı kıvrıldı. "Beni gördüğüne sevinmedin anlaşılan." Sinsi gülümsemesinin altında aynı duyguları paylaştığımızı biliyordum. Iris beni zerre kadar sevmiyordu.

Hiçbir şey demeden yüzüne baktım. Kaskatı kesilmiştim ve bunun tek iyi yanı Iris'e tepki vermeden bakabilmemdi. Iris ise hâlâ şeytani bir şekilde sırıtıyordu. Güldüğü zaman o kadar da güzel olmuyordu.

Ben bir şey demeyince etrafımda yürümeye başladı. Topuklu ayakkabıları kulak acıtan bir ses çıkarıyordu. "Ölmeyeceksin, merak etme," dedi zihnimi okuyarak. "En azından bugün değil."

Hah. Demek beni öldürme gibi bir planı varmış cidden. Hiç şaşırmamıştım. Yine de tepkisiz bir halde bakışlarımı sabitleyerek bekledim.

Iris geçip tam önümde durdu ve durur durmaz karanlıktan o geldi. Boyu uzundu ve şimdi daha da heybetli görünüyordu. Sarı saçları ışığın etkisiyle güzelce parlıyordu. Çenesi kaskatıydı. Açık kırmızı gözleri bana dikkatle bakıyordu, yüzünde hiçbir ifade yoktu. Giydiği siyah tişört yüzünden kolundan göğsüne giden izi açıkça görebiliyordum.

"Merhaba, Sarah." Gülümsedi. "Nasılsın?" Sesi beni ol-

dukça etkilemişti, tüylerim diken diken oldu. Sorusuna cevap vermedim. Gülümsemeye devam ediyordu. Gülümserken ne kadar da iyi biri gibi görünüyordu. Özellikle böyle masum bir şekilde gülümseyince daha genç görünüyordu. En fazla benden birkaç yaş büyükmüş gibi.

Bir şey demedim. Iris'in bana sinirle baktığını görüyordum. Nedense Iris'e olan korkum geçmişti. Sanki Hartes varken bana bir şey yapamazmış gibi. Hartes'e baktım. Onun ise yüzünde pek bir ifade yoktu.

Derin bir iç çekip önümde eğildi. Yüzlerimiz şimdi aynı hizaya gelmişti. "Şimdi sana yapacağımız şey canını yakabilir," dedi. Yine yavaşça gülümsemişti. "Ancak bunu yapmak zorundayız. Bize zorluk çıkarma lütfen."

Tutulmuş gibiydim. Hartes'in açık kırmızı gözlerine dikkatle baktım. Korku tekrar beni tepeden tırnağa ele geçirdi. "Neden?" dedim. Böyle bir soru sormayı planlamamıştım.

Hartes de böyle bir soru beklemiyormuş gibi biraz şaşırdı. "Bu gerekli." Ses tonunda garip bir duygu daha vardı ancak anlayamamıştım. Gözlerinde parlayan anlayış kırıntıları beni kendime getirdi.

"Öldür beni," dedim yavaşça. "Eninde sonunda öldürmeyecek misin zaten? Kanımı daha kolay alırsın hem."

Hartes ayağa kalktı ve gözlerini sımsıkı kapadı. Sinirlendiğini düşündüm ve onun sinirlenmiş hali beni yeteri kadar korkutmuştu. Gözlerini açıp bana baktı tekrar. "Öldürmek mi?" Sinirli görünmüyordu, sadece aşırı sıkılmış gibiydi. "Saçmalama," dedi. "Seni öldürmek istemiyorum."

İçimi çektim. Hartes ve Iris bir süre bakıştılar, daha sonra Hartes tekrar eğildi ve beni aniden başımın üstünden öptü. Bu, o kadar beklenmedikti ki tek yapabildiğim şey o karanlıkta kaybolurken ağzım açık bir halde ardından bakakalmak olmuştu.

Iris, Hartes gidince, "O soru sorduğunda ona cevap verme-

lisin," dedi bana dikkatle bakarak. Bana böyle tepeden bakmayı çok sevdiğini bakışlarından anlayabiliyordum. Sonra karanlıkta bir süre kayboldu.

Dikkat kesildim. Birkaç ses geldi. Sonra elinde bir çantayla göründü. Bu çantadan Cedric'te de vardı. Korkuyla nefes aldım. "Yine kanımı mı alacaksın?"

Iris çantayı arkamda bir yere bırakırken, "Birazını," dedi. "Fazla canın yanmayacak."

Ben bir şey diyemeden Iris elinde bir iğneyle sol koluma eğildi. Kolumu sandalyede bir yere bağladı ve gözlerimi kapattım. İğne koluma girince ufak bir çığlık attım. Çok acıyordu. Aslında iğne beni hiçbir zaman acıtmazdı, Nancy ile ne zaman aşıya gitsek orada iğne yüzünden ağlayan çocuklarla hep dalga geçerdim. Ancak şimdi kollarım o kadar iğneden sonra aşırı hassaslaşmıştı ve en ufak şeyde ağrımaya başlıyordu. Gözlerimden yaş süzülürken Iris iğneyi geri çıkardı.

Bana çok kısa bir an acır gibi baktı, sonra hemen düzeldi. Yüzünden geçen bu acıma ifadesi onda bu zamana kadar gördüğüm insanlığın kırıntısını oluşturuyordu. İğneyi arkamda bir yere bırakırken birkaç ses duydum. Bir kaba bir şey boşalttı, sonra birkaç şey söyledi. Hangi dildeydi bilmiyorum. O an onu düşünecek kadar kendimde değildim.

Yeniden önüme geldiğinde elinde bir şişe vardı. Şişeyi bana uzattı ve şaşkınlıkla baktım; suydu. Su dolu şişeye sanki hayatımda gördüğüm en değerli şeymiş gibi baktım ki bu neredeyse ve üzücü şekilde o an için doğru sayılırdı.

Iris, "İç," diye emretti. Elinden aldım ve yaklaşık bir litrelik şişeyi bitirmem birkaç saniyemi aldı. Su o kadar iyi gelmişti ki Iris'e yeniden vermesi için yalvarabilirdim.

Iris şişeyi elimden çekerek aldı ve arkama koydu. Sonra elinde dört tane iğneyle önüme eğildi. Şaşkınlıkla baktım. İğneler bu kez boş değildi, tuhaf siyah bir sıvıyla doluydu.

"Bunlar altı haftadır hazırladığımız bir büyünün ilk aşaması," dedi Iris bana bakmadan.

"Büyü mü?" Sesim içimdeki tüm korkuları dışa yansıtan bir ayna gibiydi.

Iris bana baktı. "Üzgünüm, Sarah," derken ilk kez cidden üzgün görünüyordu. Onu daha önce böyle görmemiştim.

Başımı yana sallarken diğer kolumu da sandalyeye bağlamaya çalıştı. Korkuyla ve adrenalinin verdiği etkiyle onu sertçe ittim ve yere düştü. Suyu içtiğim için güçlenmiştim, elimi tam ona uzattığım ve içimden suyun onu savurmasını dilediğim sırada içeri Ajax ve en az onun kadar iri birkaç adam girdi.

İkisi kollarımdan tutarken çığlık attım. Ajax sıkıca yaralı olan kolumu tutuyordu ve tüm gücüyle bastırıyordu. Kim duyacaktı ki çığlığımı? Bana kim yardım edecekti?

Ajax, Iris'i yerden kaldırınca, Iris hızla yanıma gelip yüzüme sinirle okkalı bir tokat attı. Dişlerim yerinden oynadı sandım, yanağım sivri tırnakları yüzünden biraz sıyrılmış olmalıydı. Tokadı yer yemez daha çok debelendim. İki adamın sıktığı kollarım yeniden kanamaya başladı, canım çok yanıyordu. Ajax beni bileklerimden sandalyeye bağladığı sırada hâlâ çığlık atıyordum.

Iris eğildi ve ilk iğneyi koluma geçirip içindeki sıvıyı tamamen enjekte etti. Sıvı vücuduma girer girmez etkisini gösterir gibi oldu, sanki dünyadaki bütün enerji üstüme yığıldı ve hareketimi engelledi. Çırpınmayı bıraktım. İkinci iğne geldi. Üçüncü, sonra dördüncü iğneyi yaptı.

Bir süre geri çekildi herkes. Kan içindeki kollarıma baktım. Sonra her şey bulanıklaştı. Gözlerim yavaşça kararda ve başım geriye düştü. Kendimden geçerken aklımda kalan en son şey Hartes'in başımın üstüne bıraktığı beklenmedik merhamet ve belki de sevgi dolu öpücüğü olmuştu.

Lada

Ardor'un odasının kapısını açtığımda saat henüz çok erkendi. Tereddütle odaya girip etrafıma baktım. Balkondan vuran ay ışığının aydınlattığı geniş odada kimse yoktu, Kate kendi odasında kalıyordu ve sarayın geri kalanı da uyuyor olmalıydı. İki buçuk ay önceki kurallar artık olmadığından Kırmızı Saray'a girmek hiç zor olmuyordu. Neredeyse her gün Ardor'u ziyarete gelebilmemi bu geçici soruna borçluydum.

Çok kötüydü. Gördüğüm her şeyden daha kötüydü.

Hartes'in büyücülerle Shat'a saldırmasının ve Sarah ile birlikte gitmesinin üzerinden neredeyse iki buçuk ay geçmişti. Iris, Ardor'u bir okla yaralamıştı ve herkesin gözünün önünde olmuştu bu. Ardor'un öleceğini sanmıştım. Onu kaybedeceğimi düşünmüştüm. Onu öyle kanlar içinde görmek zordu. Sadece onu değil, herhangi birini o şekilde görmek inanılmaz zordu.

Hartes, Sarah ile gider gitmez Toulina peşlerinden gitmek istemişti. Onu durduran kişi ise Kyle olmuştu. Kyle, kendini paralayarak ağlayan Toulina'yı kollarından tutup adeta sürükleyerek uçurumun kenarından ayırmıştı. Su elementleri de Kyle ve Toulina'nın ardından gitmişti. Toulina'yı neredeyse bir ay boyunca hiçbir yerde görmemiştim. Toulina ilk bir ay yıkılmamış Mavi Saray'da kızının bir mucize eseri dönmesini beklemişti. Geri kalanımız ise Toulina uçurumdan uzaklaştırıldığı sırada Ardor'un kanlar içindeki bedeninin başında beklemiştik. Phrkagias veliahdına sarılıp hıçkırarak ağlamıştı. Phrkagias'ın sert yüz ifadesinin hâkim olduğu zamanda doğup büyümüştüm ve daha önce onu hiç öyle görmemiştim.

Vurulmadan sonra Doktor Lily'nin gelmesi yarım saati bulmuştu. O sırada Ardor'u Kırmızı Saray'a taşımıştık. Beyaz Saray'ın tamamı ve Mavi Saray'ın birazı yıkılmış, Kırmızı Saray ve diğerleri de hasar görmüştü.

Ardor'a isabet eden okun büyülü olduğunu söylemişti Doktor Lily. Büyülü olması çok kötüydü çünkü bu tarz büyüleri ancak bir büyücü bozabilirdi. Element üyeleri arasında Kate'i tanıyan tek kişi bendim. Ardor ile sevgili olduğumuz zamanlarda arada sırada onun Kate'ten bahsettiğini duymuştum. Hatta bir keresinde onları konuşurken de görmüştüm, Ardor'un beni aldattığını düşünüp onu terk etmem hemen bu olayın ardından gerçekleşmiş ve hiç de zor olmamıştı. Ancak Ardor ile Kate sadece arkadaşlardı ve ben bunu öğrendiğimde Ardor'u zaten çoktan –sebepsiz yere– kaybetmiştim.

Ardor'u seviyor muydum? Bir zamanlar evet. Ardor'dan önce sevdiğim tek bir adam olmuştu, o da Kyle. Kyle benim ilk aşkım sayılırdı, ona beslediğim kadar güçlü hisleri ne Ardor'a ne de başka birine beslemiştim. Sarah ile uğraşma sebebim ise tüm ilgiyi gereksiz yere üstüne çekmesiydi. Phrkagias'ın Ardor'u onun eğitmeni yapması, Kyle'ın onu kurtarmak için sevgilisi gibi davranması, aptal ağabeyim Oscar'ın ona âşık olması... Sarah paylaşılamayan bir kızdı ve o gelmeden önce ben öyleydim. Bir nevi benim yerime geçmişti ve bu beni sinir etmişti.

Ardor'a âşık değildim. Öyle olduğumu sanmıyordum en azından. Ama yine de onu bu halde görmek beni üzüyordu. Durdum ve Ardor'un yüzüne eğildim. Nefes almıyor gibiydi, iyice eğilip baktım. Elimi yüzüne tutup nefes aldığından emin olduktan sonra yatağının ucuna yavaşça, ses çıkarmamaya dikkat ederek oturdum. Yaşıyordu, ölmemişti. Henüz.

Okun büyülü olduğunu anladıktan sonra aklıma Kate gelmişti. Phrkagias'a dikkatle anlatmış, Kate'in Shat'ta şu an Ardor'a yardım edebilecek tek kişi olduğunu söylemiştim. Kate'in aklıma gelmesi de bu zamanı bulmuştu. Yani iki aydır Kate aklımın ucundan bile geçmemişti. Phrkagias'a nihayet geçenlerde Kate'ten bahsetmiştim, söz konusu öz oğlu olunca Phrkagias derhal emir vermiş ve Kate'i kraliyete getirtmişti.

Kate geldikten sonra oldukça ilgili bir şekilde Ardor'un ba-

şında durmuştu. O geldiğinden beri Ardor'u nadiren görüyordum çünkü uğraşmam gereken başka şeyler de vardı. Mesela ağabeyim Oscar gibi.

Oscar, Sarah'nın gidişinden sonra resmen çıldırmıştı. Sarah'yı çok sevdiğini biliyordum, hatta onu hiç böyle görmediğim için Sarah'ya âşık olduğunu bile söyleyebilirdim. Sarah'nın apansız ayrılmasından sonra Oscar kimseyle konuşmamaya başlamıştı. Onu bir gün henüz yıkılmamış Aşk Yuvası'nda bulduğumda elinde bir bıçakla hareketsizce duruyordu.

"Oscar?" Yanına yaklaşmıştım. Bana dönüp bakmamıştı bile. "Kendine zarar vereceksin–"

"Git buradan Lada," demişti soğuk bir sesle. "Beni yalnız bırak." Bana bakan çikolata kahvesi gözleri alev alevdi. Bir şey dememiştim. Onu yalnız bırakmak yapılacak tek şey olmuştu.

Bir ay boyunca Ardor'un düzelmesini, Shat halkından ölenlerin cenazelerinin ayarlanmasını, kraliyetin onarılmasını hiçbir tepki vermeden bekledim. Hiçbir şey olmadı. Ne Ardor düzeldi, ne cenazeler gereği gibi kaldırıldı ne de kraliyet onarıldı. Shat ilk kez bu kadar büyük bir darbe almıştı.

Ardor'un soğuk eline dikkatlice dokundum. Neden aktığını bilmediğim gözyaşlarım yavaşça süzülürken onun yüzüne baktım. Bir süre sonra ayağa kalktım. Hareketsiz yüzü bir heykeli andırıyordu, ölü gibiydi. Kendimi bir ölüyle konuşuyormuş gibi hissediyordum. Eğilip alnına bir öpücük kondurdum ve odadan sessizce çıkacakken aniden bir ses duydum.

Arkamı döndüm ve balkona baktım. İlk başta ne olduğunu anlamamıştım. Dikkat kesildim, bir yandan da gözlerim her ihtimale karşı kullanmak için etrafta keskin bir şeyler arıyordu. Tam o sırada onu gördüm. Karanlıklar içinde biri vardı.

Hemen gözüme az önce kestirdiğim ağır vazoyu alıp ona fırlattım. Adam balkondan aşağı atladığı anda ellerimi kaldırıp balkonun kenarında bulunan ağaca doğrulttum. Ağaç eğilip bükül-

dü ve benim istediğim yöne hareket ederken balkona yaklaştım. Aşağı baktığımda adamın çoktan siyah pelerinini başına çekmiş olduğunu gördüm, yerden kalktı ve başını bana çevirdi. Ağacı oynattım ve ağaç dalları hızla hareket edip ona saldıracakken adam inanılmaz bir hızla gözden kayboldu. Pelerini olmasına rağmen bana bakan kısık gözlerini ve gülümsemesini net bir şekilde görebilmiştim.

Nefes nefese balkonun kapısını kapattım. Bir büyücü olduğu aşikârdı. Ancak büyücünün Ardor'un odasında ne işi vardı? Kapının kilitli olduğuna tekrar emin olduktan sonra odadan girdiğim gibi tereddütle çıktım.

Kate de tam o sırada kendi odasından çıkmıştı, korkudan terlemiş yüzüme baktı. Islanmış gözlerimi hemen sildim ve az önceki sahne hakkında hiçbir şey demeden hızla Kırmızı Saray'ın merdivenlerinden inmeye başladığım sırada Oscar'ın sesini duydum.

Durdum ve taht odasına doğru yöneldim. Seslerin çoğu oradan geliyordu. Shat'ta hasar görmemiş belki de tek yer olan kraliyet odasına yürürken temkinlice etrafıma baktım. Taht odasının kapısı açıktı.

İçeri girdim, dönüp kimse bana bakmadı bile. İçerisi oldukça kalabalıktı; harap halde fakat güzelliğinden hiçbir şey kaybetmemiş olan Toulina ve hemen yanı başındaki Kyle, Stella, Jane ve diğerleri, annem Choma ve yanında Emily, Aera, Ardini, Damon ve tahtın ucunda Oscar ve tahtta oturan Phrkagias vardı.

"Gidemezsin," dedi Phrkagias, sabrının tükendiğini anlatan bir ses tonuyla. Aynı anda gözlerini de kısmıştı ki bu ciddi anlamda sıkıldığını ve sinirlendiğini gösteren bir şeydi.

Oscar alayla gülerken ona şaşırarak baktım. "Ne demek gidemezsin?" Sesi oldukça yüksek çıkıyordu. "Buna kim karar veriyor? Gitmek istiyorum ve gideceğim de." Onun bu ses tonuyla konuştuğunu daha önce hiç duymamıştım.

"Oscar," dedi yalvaran bir sesle annem. Birkaç adım atıp si-

nirle çenesini kasan Oscar'ın yanına yürüdü. "Oğlum, lütfen. Beni dinle..."

Oscar çevik bir hareketle annemin elinden kurtuldu. Direkt Toulina'ya bakarak, "Gitmem gerek," dedi. Bakışları beni de yakaladı, sonra tekrar Phrkagias'a çevrildi. "Sarah kim bilir ne haldedir? Tanrı aşkına! Biz bu kadar çabuk yenilecek bir ülke miyiz? Birkaç büyücü ülkemize saldırıp *melezimizi* elimizden alıyor, bir veliahdımızı neredeyse öldürüyor ve biz hiçbir şey yapmadan tekrar onların saldırmalarını mı bekleyeceğiz?" Oscar sinirle devam etti. "Biz böyle değiliz. Yine Sorcier'ye haddini bildirmeliyiz."

"Oscar." Kyle'ın da sesi yüksek çıkmıştı. O konuşunca dikkatim ona çevrildi. "Bunu tek başımıza yapamayız."

Oscar alayla sırıttı. "Korkuyor musun yoksa Kyle?"

Kyle'a baktım, o da bana dönmüştü. Gözlerini hemen kaçırdı ve tekrar Oscar'a baktı. "Saçmalama," dedi hızla. "Arkamızda hiçbir destek yokken Sorcier'ye saldırmamızı mı bekliyorsun?"

Oscar ağzını açtı ancak o bir şey diyemeden Phrkagias, "Kyle haklı," dedi. Herkes ona döndü. "Geçen savaşlarda müttefiklerimiz vardı, bize yardım edenler vardı. İnsan soyundan olanlar bile yanımızdaydı." Phrkagias herkese tek tek baktı. "Diğer büyücü soylu ülkeler de Sorcier'nin yanındaydı. Adil bir savaştı. Ancak bu sefer habersiz saldırdılar ve güçlüler. Hartes... Hartes onlarla." Phrkagias'ın ne kadar sinirlendiği görülebiliyordu, çenesi kasılmıştı. "Üstelik artık elementlerini aynı anda kullanabiliyor, bunu hepimiz gördük."

İç çektim. Görmüştüm ve inanamamıştım. İnanılır gibi değildi çünkü. Hartes neredeyse ölümüne sebep olan iki elementi kullanma gücünü tamamen elde etmiş görünüyordu ve bunu yaparken eskisi gibi zayıf düşmemişti.

"Üstelik," diye devam etti Phrkagias. "Şimdi Sarah da ellerinde. Bir melez daha." Ayağa kalktı, tahtının etrafında dolaşma-

ya başlarken herkes düşüncelere dalmış görünüyordu. "Yeniden ordu kurmamız ve kendimizi toparlamamız gerekiyor. Belki de birkaç müttefik buluruz. Sarah'yı geri almalıyız."

"Belki de çoktan ölmüştür," dedi Emily ruhsuzca.

"Hartes onu öldürecek olsa yanına almazdı," dedi Oscar sinirlenerek. Bütün siniri ses tonuna yansımıştı, öyle ki Emily bir adım gerilemek zorunda kalmıştı. "Burada öldürürdü zaten," diye aynı tonda devam etti Oscar.

"Oscar haklı," dedi Kyle. "Sarah yaşıyor olmalı. Olası bir savaştan önce gizlice Sarah'yı kaçırmamız gerekiyor."

Her kafadan bir ses çıkmaya başladığı sırada Phrkagias, "Bunu nasıl yapacağımızı bilmiyorum," dedi. Onu ilk kez böyle kararsız görüyordum. "Sorcier hiç güvenli değil ve buradan daha büyük. Sarah nerede tutuluyor, başında kim kalıyor, ona ne yaptılar... Bunları bilmiyoruz." Phrkagias başını salladı. "Çok riskli."

"Ben giderim," dedi Oscar ortaya atılarak. Annem de aynı anda, "Kesinlikle olmaz," dedi.

Oscar, "Bırakın gideyim," dedi bu kez yavaşça. "Sarah'ya ulaşayım. Lütfen, Phrkagias." Sona doğru sesi sakinleşmiş, hatta yalvarır bir tonda çıkmıştı.

Phrkagias düşünüyordu. Oscar'a baktım, ne kadar da aptaldı. Sarah'yı sevmiyordum, yani tamam artık nefret de etmiyordum, en azından ilk geldiği zamanki kadar değil. Ölmesini istemezdim ancak Oscar'ın bir kız için hayatını riske atması değmezdi. Üstelik ölüp ölmediğini ya da ne olduğunu bilmediğimiz bir kız için. Her şey olabilirdi, Iris, Sarah'ya her şey yapmış olabilirdi ya da daha kötüsü Hartes, Sarah'yı küçük bir ihtimal de olsa gerçekten öldürmüş olabilirdi.

Phrkagias herkesi susturarak, "İki yardımcı," dedi. "Biri Su elementinden olmak kaydıyla sadece iki yardımcı gidecek. Onun haricinde kimse Shat'tan ayrılmayacak." Phrkagias tek

kaşını kaldırıp Oscar'a meydan okurcasına baktı.

Oscar'ın bir küfür savurduğunu duydum. Annem ona doğru yürürken o hızla taht odasını terk etti. Kyle o sırada, "Ben Sorcier'ye giderim," dedi.

Aniden dönüp Kyle'a baktım. Şimdi Kyle niye böyle bir salaklık yapıyordu? Ne kadar tehlikeli olduğunu görmüyor muydu? Phrkagias anında, "İki yardımcı dedim," dedi. "Veliahtları riske atamam."

Kyle başını sallayıp yanına döndü. Benimle göz göze geldi, parlak mavi gözleri bir süre meraklı gözlerimde kaldı. Ona dikkatle bakıyordum. En sonunda gözlerimi kaçırıp başımı yere eğdim. Sonra yavaşça taht odasından çıktım ve Kahverengi Saray'a yol aldım.

İşler yolunda değildi. Hiçbir şey güzel gitmiyordu. Keşke Sarah buraya hiç gelmeseydi. Keşke bunların hiçbiri olmasaydı. Tekrar mutlu halimize geri dönebilseydik. Bu dilekler için artık çok geçti.

Uçurum kenarına gittiğimde havaya baktım. Soğuk olmasına rağmen yine de güzel bir hava vardı. Bu güzelliğe tezatlık oluşturan Shat'ın harap haline baktım. Tam etrafıma bakarken Kyle'ı gördüm. Benden birkaç adım ötede duruyor, bana bakıyordu.

Ben de ona dikkatle baktım. Hiç kıpırdamadan beni izliyordu. Yavaşça, "Gidecek misin?" diyen kendi sesimi duydum. Anında yüzüm buruştu. *Aptallık etme Lada. Onunla konuşma. Ona değer verdiğini anlamasın*, dedi ukala iç sesim. Kyle ile neredeyse hiç konuşmuyorduk ve o an gerçekten onu özlediğimi acı bir şekilde fark ettim.

Kyle onunla konuştuğuma şaşırarak, "Hayır," dedi. Kaşları hafifçe kalkmıştı. "Toulina'nın bana ihtiyacı var." Ses tonu, *Ve senin de*, der gibiydi.

Başka beklenmedik şeyler söylememek için başımı önüme

çevirip okyanusa baktım. O sırada Kyle da yanıma gelmişti. Yan gözlerle ona baktım, yüzü kasılmıştı ve düşünüyordu.

"Shat hiç böyle berbat halde olmamıştı," dedi üzgün bir halde.

"Evet," dedim, sonra ona baktım. "Bir büyücü gördüm."

Kyle başını benim olduğum tarafa çevirdi. Güzel parlak mavi gözleri bana bakarken kalbimin hızla çarptığını hissettim. "Büyücü mü?" dedi telaşla.

"Evet."

"Nerede?" dedi kaşlarını çatarak.

"Ardor'un odasındaydı," dedim dikkatli bir sesle. "Sanırım Ardor'un ölüp ölmediğini kontrol ediyordu."

Kyle tamamen bana dönerek, "Sana bir şey yaptı mı?" dedi. Bu meraklı ve benim için endişeli hali bende gereksiz yere heyecana neden olmuştu.

Başımı iki yana salladım. İç çekti, bense onu inceliyordum. İçimde bir yerlerde gömdüğüm Kyle'a karşı duygularım ona baktığım her an harekete geçiyormuş gibiydi. Yani âşık olduğum ilk ve tek adama... Gerçekten ona âşıktım. İçimde zerre kadar insanlık kaldıysa bu kesinlikle Kyle'ın eseriydi. Onunla olduğum zamanlar çok güzel ve farklıydı. Kyle'a âşık olmuştum çünkü Shat'taki en zeki kişiydi ve yakışıklıydı da. Ve ben zeki erkeklerden hoşlanırdım. Kyle tam aradığım tipti.

Onunla harika ilerleyen ilişkimiz dört yıl kadar sürmüştü. Sonrasında ikimiz de birbirimizi bezdirmiştik, saçma sebeplerden yaptığımız kavgalar beni Ardor'la yakınlaştırmıştı. Bazen buna çok pişman oluyordum. Kyle'la çok güzel anılarımız vardı. Onu özlüyordum ve şimdi bu kadar yakınımda durması ona olan özlemimi katbekat arttırıyordu.

Elini uzattı, gözlerimin önüne düşen bir tutam saçı geri iterken bakışlarımı ondan alamıyordum. "İyi olacağız," dedi, kendinden o kadar emindi ki buna bir an ben bile inandım. Eli

belli belirsiz yanağıma dokundu, o kadar hafif dokunuştu ki bu, *Acaba hayal mi*, diye düşündüm. Elini indirdi ve iç çekti. Sonra ben bir şey diyemeden ve o da bir daha bana bakmadan hızla yanımdan uzaklaştı.

Ardından bakakaldım. Kyle buradaydı. Yanımdaydı. Benim için her zaman burada olacak tek kişiydi.

Tamamen düşüncelerle okyanusa bakmaya devam ettim. Shat'ta, özellikle benim bu kadar zorlandığım bir dönem daha olmamıştı.

4. Bölüm

Sarah

Gözlerimi açtığım zaman önce hiçbir şey göremedim. Parlak ve mavi bir ışık başımda adeta dans ediyordu. Gözlerimi kısıp alnımı kırıştırdım, başım çatlayacak derecede ağrıyordu. Ağzım susuzluktan kurumuştu, dudaklarım titriyordu. Boğazımdaki kuruluk her yutkunduğumda beni inanılmaz bir acıya sürüklüyordu. Işığın gözlerime gelmesini engellemek için kollarımı kaldırmaya çalıştığımda sargılı olduklarını fark ettim.

Yavaşça doğruldum, büyük bir odadaydım. Serumlara, ilaçlara ve masaya bakılırsa burası bir doktorun odası olmalıydı... Cedric'in. Evet, Cedric'in odası olmalıydı.

Yanı başımdaki seruma baktım. Yavaşça damlıyordu. Kollarımı tekrar oynattım, sızladı ve bu canımı inanılmaz biçimde yaktı. Sargılar sıkıca ve kusursuzca sarılmıştı. Neden sargılı olduğunu hatırlayamıyordum.

En son ne olduğunu da hatırlamıyordum. Bana ne olmuştu? Neden kollarım sargılıydı? Cedric... Cedric'i hatırlıyordum ama yüzünü tam hatırlamıyordum. Hatırlamaya çalıştıkça başımın daha da ağrıdığını hissettim. Beynimin içi boşluk gibiydi ve

ben hatırlamaya çalıştıkça sanki o boşlukta kayboluyordum. Bu çok iğrenç ve rahatsız edici bir duyguydu.

Kapı yavaşça açılınca geri sindim. Ağrıyan kolumu gözlerime siper ederek kapıya baktım. Kapının açıldığı yerden süzülen loş ve sarı ışık içerideki cılız mavi ışıkla karışıp gözlerimi yaşarttı. Sarışın ve gözlüklü bir adam kapıyı kapatıp yanıma geldi. Beyaz bir önlük giymişti.

"Cedric?" dedim sesim titreyerek.

Bana baktı. Gözlerinde anlamlandıramadığım ifadeler vardı ancak en baskın olanı pişmanlıktı. Üzgündü. Gülümsüyordu ama gülümseyişinde bile çok da uzakta olmayan bir acı seziyordum. Hiçbir şey demeden sarı ışığı içeri dolduran kapıyı kapatıp yanıma geldi ve kollarımı nazikçe tuttu. Canım acımasın diye aşırı yavaş dokunuyordu. Sargıların sağlamlığını kontrol ettikten sonra arkasını döndü ve bana bir hap ile bir bardak su uzattı.

İnanılmaz derecede susadığım için bardağı elinden alıp suyu kana kana içtim. İkinci bir bardak su daha verdi. Ona minnettar bir halde bakarken hapı yuttum ve ona bu kez meraklı gözlerle baktım. "Ağrı kesici," dedi dikkatle. Ayağa kalktı ve sağımdaki masaya ilerledi. Karanlıkta bir şey alıp tekrar bana yaklaştı. Elindeki ışığı gözüme tuttu. Ağzıma, gözlerime ve yüzüme dikkatle baktı.

"Adın?" dedi yavaşça. Işığı yüzümden çekti ve mavi gözlerini bana dikti. "Adını hatırlıyor musun?" Sesi yumuşak ancak temkinliydi. Cevabımdan korkuyormuş gibi.

Beynim zorlanırken alnım kırıştı. Adımı hatırlamam garip bir şekilde birkaç saniyemi almıştı. "Sarah," dedim kısık sesle.

Bunu söylediğime sevinmiş gibi iç çekerek doğruldu. Elindeki ışığı yerine bırakırken eline sargı bezi aldı. Yanımdaki sandalyeye oturup, "İzninle," dedi kaşlarını kaldırarak.

Başımı yavaş hareketlerle salladım ve sargılarımı değiştirmesine izin verdim. Sargılar açılınca nutkum tutuldu. Kollarımın

bu hale gelebileceğini hiç düşünmemiştim: Cılız ve morarmışlardı, çok fazla iz vardı. Çoğu yara izi sararmış ve iyileşmişti ancak birkaçı tazeydi. Birkaçına da dikiş atılmıştı ama dikişlerden bazıları açılmıştı ve şimdi ince bir kan süzülüyordu. Kanı görünce midem bulanır gibi oldu, neyse ki karnım boş olduğundan bu bulantı sorun olmamıştı. Kollarım inanılmaz bir acı içindeydi, nedenini anlayamadan dolu gözlerle Cedric'e baktım.

"Ben..." dedim yutkunarak. Umutla kaplı geniş yüzüne baktım. "Ölmek istemiyorum." Sesim cılız ve korkaktı. Gülümsedi, yüzü hüzünle gölgelenmişti.

"Ölmeyeceksin."

O sessiz ortamda yankılanan sesindeki bir şey beni ona güvenmeye zorlamıştı; bunun ne olduğunu bilmeden gözlerine bakmaya devam ettim. Gözyaşlarımı daha fazla tutamayıp ağlamaya başladım. Sıcak gözyaşlarım kurumuş cildimi sessizce ıslatırken Cedric dayanamadı ve bana bir peçete uzattı. Ağrıyan kollarımla peçeteyi alıp gözlerimi sildim.

"Bana ne oldu?" diye sordum hıçkırarak.

"En son ne olduğunu hatırlıyor musun?" dedi Cedric. "Burası neresi? Neredeyiz?"

Ona baktım. Ne kadar aptalca bir soruydu. En son... Durdum ve yeniden ağlama isteğiyle doldum. Hatırlayamıyordum. Beynimi hatırlamak için zorladım. Gözlerimi kapattım ve düşündüm, ne olmuştu en son? Burası neresiydi? Ve sonra yavaşça zihnime *Sorcier* lafı süzüldü. Sorcier'deydim.

"Sarah." Cedric'in telaşlı sesi üzerine gözlerimi açtım. Bana bakan mavi gözleri şok içindeydi. Uzandı ve aniden burnuma dokundu.

Ben de şaşkınlıkla burnuma dokundum, elime bir miktar sıcak kan geldi. Cedric ikinci bir peçete daha uzatırken yutkunarak, "Sorcier," dedim. "Sorcier'deyiz."

Bir peçete daha aldım ve kanayan burnuma bastırdım. Ced-

ric, "Güzel," dedi, aslında hiç de beğenmediğini anlatan bir ses tonuyla. "Başka ne hatırlıyorsun?"

Ona baktım. Ne hatırlıyordum? Sanki uzun süre alkol almış da sızıp kalmış ve ertesi gün de hiçbir şey hatırlamadan uyanmış gibiydim. Başka hatırladığım tek şey... Nancy'ydi. Babam. Annem Toulina. Jane'in beni Shat'a götürürken gülümseyişi... Shat. *Ardor*.

"Ardor," diye fısıldadım, heyecanlanmıştım ve bu nedenini bilmediğim bir şekilde sızlayan kalbimin hızla çarpmasına neden olmuştu. "Shat'ı hatırlıyorum. Ben... Ben en son..." En son Shat'ta ne yapıyordum? Alnım kırıştı ve hızla nefes almaya başladım. Terlediğimi hissediyordum.

Cedric uzanıp omzuma dokununca kafamı kaldırıp ona baktım. Bana yeniden peçete uzatırken bir damla kan tekrar burnumdan sargılı koluma düştü. "Fazla zorlama, Sarah," dedi yumuşak bir sesle. "Zorlamaya başlarsan işin içinden çıkamazsın."

"Benim... Yapmam gerek." Alnım kırışarak ona baktım.

"Neyi?" dedi yavaşça, kaşlarını kaldırıp bana baktı.

"Ardor..." Ve ismi dudaklarımdan tekrar döküldüğü anda, gözlerimin önüne Ardor'un okla yaralanmış kanlı bedeni gelince titredim. Her şeyi aniden çok net bir şekilde hatırlamaya başladım. Unuttuğum ve zihnimin derin köşelerine gömülmüş olan bütün anılar su yüzüne çıkarken kendimi iyi hissetmiyordum. Ardor... Shat... Saldırı.

Cedric elinde bir iğneyle bana yaklaşırken, "Sakinleştirici," dedi. Hâlâ titriyordum, iğne üst koluma girince gözlerim kendiliğinden kapandı.

• • •

Uyandığım zaman akşam olmuştu. Aslında akşam mıydı bilmiyordum, Cedric'in odasındaki perdeler sonuna kadar çekiliydi. Gözlerimi açar açmaz uzun süre kendime gelemedim.

Kanım çekilmiş de bu hayattaki tek amacım burada uyumakmış gibi hissediyordum. Sanki artık ruhum yoktu. İşin tuhaf tarafı, acı da yoktu. Kollarım acımıyor veya başım sızlamıyordu. Hiçbir şey hissetmiyordum. Sanki ölmüştüm ve kendimi uzak bir yerden izliyor gibiydim.

Narin içeri girdiğinde gözlerim kapıya çevrildi. Bana baktı, uyanmış olduğumu fark edip sevinçle çığlık attı. Daha sonra aşırıya kaçtığını fark ederek eliyle ağzını kapatıp hızla yanıma geldi. "Sarah!" dedi sevinçle. Ona ruhsuzca baktım.

"Acıkmış olmalısın." Sonra bir görev aşkıyla aceleyle odadan geri çıktı. Tek yaptığım şey arkasından bakmak oldu. Kıpırdamıyordum, en önemlisi de kıpırdamak istemiyordum. Bu garipti aslında, haftalardır buradan kurtulmak istediğimi düşünürsek eğer.

Narin elinde bir tepsiyle odaya girdiğinde tekrar uykuya dalmak üzereydim. Önce bana bir hap verdi. Hapı suyla içtikten sonra bir şerbet verdi, açıkçası ne olduğunu bilmiyordum ama o kadar güzel kokuyordu ki bir şey demeden içtim. Tadı da kokusu gibi güzeldi ve bu beni iyice mayıştırdı. Yemekleri mutlulukla ve tuhaf bir nahoşlukla yedim.

"Bir gündür uyuyorsunuz," deyince dönüp şok içinde Narin'e baktım. Az daha ağzımdaki yemeği püskürtecektim. "Bir gün mü?" dedim. Uyandığımdan beri ilk kez konuştuğum için sesim çatallaşmış ve kırık çıkmıştı ki bu da Narin'in dediğini doğrular nitelikteydi.

Başını salladı. "Bir günü aşkın bir süredir. Belli aralıklarla uyandınız. Doktor Cedric size sakinleştirici verdi ve yine uyudunuz." Narin, elinde tuttuğu her zamanki kitaba bakış attı. "Uyanmış olmanıza çok sevindim. Kendinizi iyi hissediyor musunuz? İsterseniz Doktor Cedric'i çağırayım."

"Narin." Ona baktım. Kollarımın ağrısı neredeyse geçtiğinden bir dirseğime dayanıp doğruldum. "Bir gündür kendimde değil miyim?"

"Hayır," dedi Narin, tek kaşını hafifçe kaldırarak. *Anlamıyor musun*, der gibi bakıyordu.

Hiçbir şey demeden geri yaslandım ve yemeğin kalanını da telaşla yedim. Tadı oldukça güzel gelmişti, ikinci bardak suyu da içerken kendimi daha iyi hissettim. Hatta hiç olmadığım kadar iyi.

Narin, boş yemek tepsisini alıp çıkınca düşünmeye başladım. Bir gün... Sanki sadece birkaç saat geçmiş gibiydi, şeyin üstünden... Şeyin... Hatırlamaya çalışırken alnım kırıştı. Etrafıma baktım.

Olayları kesik kesik hatırlıyordum; sanki her anı, zihin denizimde yüzen küçük gemiler gibiydi. Bir yanda Cedric'in yüzünü, diğer yanda Narin'i görüyordum. Bir yandan da... Ardor'u. Ardor'un bana gülüşünü... Onu düşündükçe Ardor'a olan tüm özlemim yeniden üstüme çullandı. Sorcier'deydim, buraya neden ve nasıl geldiğimi tam olarak hatırlamasam da Ardor'un yanında olmam gerektiğini hissediyordum. Ardor... O iyi miydi? Zihnim Ardor'un iyi olmadığını bana adeta haykırıyordu. Ona en son ne olduğunu pek hatırlamıyordum. Zihnimi daha çok zorlarken başım çatlayacak gibi ağrıdı ve bıraktım. Düşünmeyi bıraktım. En azından şimdilik.

Tam o anda kapım yavaşça açıldı ve ben gelenin Narin ya da en azından Cedric olmasını beklerken içeri iri yarı bir adam girdi. Adını anında hatırladım, bu adamı unutmam mümkün değildi. Korkuyla yatağıma sinerken, kapıyı yavaşça kapatıp bana baktı. Yüzünü pek göremiyordum, üzerimdeki cılız mavi ışık sadece beni aydınlatıyordu. Ama onun Ajax olduğunu adım gibi biliyordum. Vücudum ne olursa olsun o adama karşı beni programlamış gibiydi. Orada öylece dikilirken etrafa kısaca göz gezdirip keskin bir şeyler aradım. Çünkü Ajax'i hiç sevmiyordum ve buraya boşuna gelmiş olamazdı.

"Merhaba Sarah," dedi iğrenç bir sesle. Nahoş halim yerini

tamamen korkuya terk ederken yanımdaki masadan neşteri elime aldım. "Ben de uyanmanı bekliyordum."

Kate

Kapım vurulduğu zaman henüz uyanmıştım ve saçlarımı örmeye çalışıyordum. "Girin," dedim hızla. Arkamı dönüp giysilerimin arasında toka ararken içeri Ateş üyesi Claresta girdi.

Ona döndüm, saçımla uğraşırken o bana bakmıyordu. Sanki odaya yanlışlıkla gelmiş gibiydi, dalgın yüzünde üzgün bir ifade vardı. Tüm Ateş üyeleri gibi nefes kesici bir güzelliği vardı. Ancak böyle dikkatsiz ve dalgın olması yavaş yavaş sinirimi bozmaya başlamıştı. En sonunda neden odaya geldiğini hatırlamış gibi kırmızı gözlerini bana dikti, dikkatle, "Günaydın," dedi.

"Günaydın," dedim aynı sakinlikle. Saçımı ördükten sonra tarağımı ve kıyafetlerimi toplamaya başladım. Ona bakmazsam belki daha rahat konuşabilirdi.

"Ölecek, değil mi?"

Claresta'nın sesinde inanılmaz bir umutsuzluk vardı. Sanki güneşi teninde hissetmeyi seven bir adamın bir daha güneşi göremeyeceğini öğrenmesi gibiydi bu, sesindeki bu çaresizlik tonu hem Claresta'nın yüzünün neden bu halde olduğunu hem de odama neden geldiğini kısmen açıklıyordu. Ani sorusu karşısında elimdekileri bırakıp ona baktım. Ardor'dan bahsediyordu. Onun öleceğini düşünüyordu.

"Hayır," dedim bir an şüpheye düşsem de kendimden emin bir şekilde. "Neden böyle düşünüyorsun?"

Claresta kızarmış burnunu sildi. Dalgın hali geri gelmişti, dikkatini bana vermeye çalışarak, "Az önce yanındaydım. Nefes almıyor gibiydi," dedi sakince.

Başımı tekrar eşyalarıma eğdim. "Yaşayacak, Claresta." Sesimi olağanüstü bir olay yokmuş gibi sakin tutmaya çalışıyordum.

"Çok solgun," diye devam etti. "İki ay oldu, hatta daha fazla. Doktor Lily onu hayatta tutmak için her şeyi yaptı. Sen de yapıyorsun ama..."

"Ama ne?" dedim nihayet sinirlenerek. Kıza döndüm.

Claresta korkuyla bana baktı. Hatta böyle sinirli davranmamdan ötürü zaten her an odadan çıkacakmış gibi duran bedenini bir adım daha kapıya yaklaştırdı. "Doktor Lily'nin babamla konuşmasını duydum. Felç kalma ihtimali varmış. Ya da ölecek." Claresta birden ağlamaya başlayınca yüzüm buruştu. Zavallı kız. Ardor'u ne kadar da seviyordu ve ben ağlayan insanlardan ne kadar da nefret ediyordum.

Kızın yanına yaklaştım ve normalde yapmadığım halde ona sarılıp başını omzuma koyarak ağlamasına izin verdim. Sırtını da sıvazladım, her ne kadar böyle bir şeyden nefret ettiğimi söylesem de ben de ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Aslında buraya geldiğimden ve Ardor'un o halini gördüğümden beri ağlamamak için kendimi aşırı sıkıyordum. Yapmamalıydım. Sanki ağlarsam yenilgiyi kabul edecek gibiydim.

"Elimden geleni yapacağım Claresta," dedim geri çekilerek. "Emin olabilirsin." Açık kırmızı ıslak gözlerine baktım.

"Teşekkürler Kate." Claresta gülümsedi ve kendinden daha emin bir şekilde odadan çıktı.

İç çektim. Buraya geleli ve Ardor'a o büyüyü yapalı birkaç gün olmuştu, aslında Ardor'un çoktan uyanmış olması gerekiyordu. Korkuyla takvime baktım; kesinlikle Ardor'un uyanmış olması gerekiyordu. Claresta ise az önce yanında olduğunu ve hâlâ uyanmadığını söylemişti. "*Nefes almıyor gibiydi...*" Claresta'nın kelimeleri beynimde yankılanırken aniden paniğe kapıldım. Ardor'un uyanmamış olması hiç iyi değildi.

Hızla odadan çıkıp onun odasına yürüdüm. Büyü ters mi tepmişti? Ardor'un vücudu büyüyü kabul etmemiş miydi? Ardor, belki de çoktan... *Hayır.* Hayır. Ölemezdi. Gerekirse... Kendi ruhumu paylaşabilirdim.

Aniden bu düşüncenin verdiği yoğunlukla titredim. Ruh paylaşma, kara büyü âlemindeki en tehlikeli ama en güçlü büyüydü. Hatta Sorcier'de yapılması yasak olan tek büyüydü. Sadece büyücüler arasında yapıldığında işe yarıyordu. Kanla yapılan büyülerin başında geliyordu ama oldukça riskliydi ve tarihte sadece birkaç kez denenmişti. Ölecek olan birine onun kanıyla sizin kanınızı karıştırarak bir büyü yapıyordunuz. Büyünün sonunda sizin ruhunuzun bir parçası ölecek olan kişiye geçiyordu ve ikiniz de yaşıyordunuz. Ancak bunun oldukça fazla riski vardı. Ölecek kişi ruhu aldıktan sonra yine de ölebiliyordu veya ruh çok güçsüz olduğundan ölecek kişiye yetmiyordu. Ya da ruhu veren kişi ölüyordu. Tarihte bu büyü sadece birkaç kez kimse ölmeden sonuçlanmıştı.

Ardor'un odasına kafamda düşüncelerle girmeden önce kapının önünde durup derin bir nefes aldım. Boğucu bir ağırlığın beni ele geçirdiğini hissedebiliyordum, kendimi tamamen kaptırmadan öylece kaldım. *Eğer öldüyse...* Gözlerimi açtım ve eş zamanlı olarak kapı da açıldı. İçeri girdim.

Ardor'un başında biri vardı. Onu tanımıyordum. Beyaza yakın sarı saçları kısaydı, boyu ise uzundu ve cılız sayılmayacak kolları vardı. Siyah bol paça pantolonunun altına sarı bir bot giymişti, sağ el bileğinde beyaz element taşı vardı. Kapının açıldığını duyunca dönüp bana şaşkınlıkla baktı. Odaya kimsenin girmesini beklemiyor gibiydi.

Gözleri grimsi olduğundan Hava elementinden olduğunu anlamıştım. Ancak onu daha önce hiç görmemiştim. Yüzü çoğu element üyesi gibi özgündü. Düzgün ve belki de ağlamaktan kızarmış bir burnu vardı, güzel gri gözleri ışıldıyordu. Ciddi anlamda iyi görünüşlüydü ve böyle bir ortamda bile dikkatimi tamamen ona vermeme ve kalbimin garip şekilde göğüskafesime baskı yapmasına neden olmuştu.

"Üzgünüm," dedi dikkatle. Sesi gerçekten de üzgün bir ton-

daydı. Çömeldiği yerden ayağa kalktığında boyu daha da uzun görünmüştü. Başını tekrar Ardor'a çevirdi.

Ölmüş müydü? O yüzden mi üzgünüm demişti? Görmediğini bilmeme rağmen başımı salladım. Kapıyı sertçe kapatıp Ardor'un yanına yaklaştım ve nabzını kontrol ettim. Şükürler olsun ki yaşıyordu. Derin bir nefes alarak yanımdaki adama baktım.

O da aynı anda bana baktı. Gri gözlerinde anlayamadığım bir ifade vardı. Sonra, "Yardım eder misin?" diyen kendi sesimi duydum. Neye yardım isteyeceğimi bilmeden söylemiştim.

"Elbette," dedi tereddüt etmeden. Başını sallayıp hazır halde bana baktı. Bakışları o kadar içtendi ki saatlerce bakışlarını inceleme isteğiyle dolmuştum. Gözlerinin gölgesinde kalmak ve bir anlığına da olsa bu kargaşadan uzaklaşmak istedim.

En sonunda derin bir nefes alıp, "Ardor'u yüzüstü çevireceğiz," dedim cılız bir sesle. Duyup duymadığından emin bile değildim.

Ben Ardor'un omuzlarını tutarken, o da ayak bileklerinden tuttu. Benim komutumla Ardor'u çevirdik ve dikkatle bıraktık. Ardor'un sargısına baktım, kahretsin. Sargısı sararmıştı. "Şey..."

"Damon," dedi hemen. "Adım Damon."

Başımı sallarken bakışlarımı kaçırdım. Ne yapıyordum? Kate Hill bakışlarını asla kaçırmazdı. Kendi kendime kızdım. "Çantamı uzatır mısın?" dedim fazla agresif bir sesle.

Damon anında dediğimi yapıp çantamı uzattı, elinden alırken parmaklarım kısa süre de olsa Damon'ın eline değmişti. Marifetmiş gibi daha fazla kızardım, neyse ki ten rengim koyu olduğundan kızardığım pek belli olmuyordu. Bir kez daha kendime aynı anda kızıp aynı anda şükrederken çantamı açtım. Sonra Ardor'un sargısını çözdüm.

Nefesim kesilmişti. Hayal kırıklığıyla yaraya bakarken Damon'ın da istemsizce iç çektiğini duydum. Geçenlerde sürdü-

ğüm büyünün çoktan yaraya karışması gerekirken büyü hâlâ yerinde duruyordu ve yara daha da kötüleşmişti. Morartılar neredeyse Ardor'un sırtının yarısını kaplamıştı. *Ölüyordu*. Ardor gerçekten ölüyordu. Sırtı neredeyse tamamen morluklar içerisindeydi ve teni bembeyazdı. Claresta'nın dediği gibi gerçekten de ölü gibiydi.

Gözlerim doldu ve bir süre bu kötü görüntüyle oyalandıktan sonra aceleyle çantamı karıştırdım. Yapabileceğim en iyi büyü buydu. Büyü ters tepmiş olmalıydı. Başka bir şey bilmiyordum. Ne yapacaktım?

Damon hafifçe omzuma dokununca hıçkırdığımı fark ettim. Başımı kaldırıp Damon'ın yüzüne baktım, onun da gözleri dolu doluydu. "Ölüyor değil mi?" dedi Damon aramızdaki gergin sessizlikte havada asılı duran gerçeği dile getirerek.

Dudaklarımı ısırıp başımı eğdim. Daha sonra hafifçe başımı salladım. Damon iç çekti.

Uzun süre ağlamama izin verdi. Buraya geldiğimden beri içimde tutmayı başardığım gözyaşlarım, yeni tanıştığım bu adamın ve Shat'ta kardeş gibi sevdiğim tek kişinin ölü gibi duran bedeninin yanında yanaklarımdan istemsizce süzüldü. Elimden gelen başka ne olabilirdi? Bildiğim en etkili iyileştirme büyüsünü denemiştim.

Ayağa kalktım ve banyoya gidip yüzümü soğuk suyla yıkadım. Odaya geri geldiğimde Damon bana bakıyordu. Göz göze geldikten sonra gözlerimi hemen kaçırdım, Ardor'a bakmaya devam ettim.

"Kate," dedi Damon. Ona baktım. Gri gözleri her hareketimi izliyordu. "Ben sana güveniyorum."

Normalde beni hiçbir şekilde etkilemeyecek olan Damon'ın yumuşak ses tonuyla söylediği bu sözler, kulağıma bir sihir gibi gelmişti. Damon'a elimde olmadan bakmaya devam ettim. O da bana hâlâ aynı şekilde bakıyordu, gri gözlerinde gece parla-

yan yıldızlar gibi görünen ışıltılar vardı. Ben bir şey demeyince devam etti. "Sadece bu büyü işe yaramadı. Yapabileceğini biliyorum," dedi yumuşak bir sesle.

"Beni tanımıyorsun bile," dedim hayretle. Ağzım hafif açık bir halde onun yüzüne baktım.

Damon gülümsedi. Kalbim dörtnala çarpmaya başlarken, "Doğru," dedi. "Ama Ardor sana güveniyordu. Ben de güveniyorum."

Sözleri tuhaf biçimde kanımı ısıtmıştı. Heyecanlandığımı hissedip gülümsemeye çalıştım. "Teşekkür ederim."

Damon başını yana eğdi, sonra Ardor'a tekrar baktı.

Ne yapabilirdim? Tek yol Ardor'la ruhumu paylaşmam gibi duruyordu. Hem Ardor da yarı büyücü soylu olduğundan büyük ihtimalle ikimiz de hayatta kalırdık. Bu olay, element üyelerinin birbirini iyileştirebilmesine benziyordu. Element üyeleri kendi kendilerini iyileştiremezlerdi ama yaralı bir üyeyi iyileştirebilirlerdi. Büyücüler de kendi aralarında ruh paylaşabiliyorlardı. Ne kadar çok kan, o kadar ruh. Ne kadar element, o kadar sağlık. Hobes olsa böyle söylerdi eminim.

O anda aklıma birden Hobes geldi. Yüzüm heyecanla aydınlanırken neredeyse gülecektim. Nasıl olurdu da Hobes şimdi aklıma gelirdi? Ondan bu iyileştirme büyüsü için yardım almıştım ancak o eski bir konsey üyesiydi sonuçta. Mutlaka daha fazla büyü biliyor olmalıydı.

Aniden ayağa kalktığım anda Damon şaşırarak bana baktı. "Buldum," dedim sevinçle. Damon'ın gözlerine baktım.

"Ne buldun?" Hâlâ şaşkınlıkla bana bakıyordu.

"Bir büyücü daha var," dedim gülümseyerek. "O ne yapılacağını mutlaka biliyordur."

Damon da gülümsedi. Çantamı onun yanından aldım ve hızla kapıya yürüdüm, Damon da peşimden geldi. Ona merakla baktım.

"Tabii ki geleceğim," dedi daha ben soruyu sormadan. Sesi itiraz kabul etmiyor gibiydi.

Neredeyse gülecektim. Zaten benim de bu duruma bir itirazım yoktu. Hiçbir şey demeden ve içten içe Damon'ın yanımda olmasına minnet duyarak onunla beraber saraydan çıktım.

5. Bölüm

Oscar

Kırmızı Saray'dan çıktığım anda hızla yürümeye başladım. Sinirim kendime miydi, Phrkagias'a mı yoksa en önemlisi Sarah'ya mıydı, pek bir fikrim yoktu. Sinirim yüzünden önümü bile göremeyecek haldeydim neredeyse, ellerim titriyordu. Kahverengi Saray'a girdiğim anda derin bir nefes aldım. Hâlâ ne yapacağımı bilemiyordum.

Sarah'nın Hartes'le gitmeyi kabul etmesini sindiremiyordum. İki buçuk aydır bunu kabullenmek için kendimi inanılmaz zorlamıştım ancak olmuyordu. Sarah'ya karşı hemen pes ettiğinden dolayı içimde bir kin birikmişti ki bu kini örtecek olan tek şey de ona olan sevgimdi. Sarah bizimle kalıp savaşmalıydı. Hepimiz savaşmalıydık. Ardor'u vurmuş olsalar bile. Ardor'un öleceğini düşünüyordum. Kurtulma şansı yoktu.

Sarah'ya ne yapıyorlardı? Ona ne olmuştu? İşte bunu bilmiyordum. Ve bilmemek beni her geçen gün daha da kahrediyordu. Sürekli Sarah'yı düşünürken buluyordum kendimi, üstelik alıkoyamamak ve kalbime söz geçirememek de hiç iyi bir şey değildi.

Hızla odama çıktım ve montumu çıkardım. Üstümdeki siyah kazağı da çıkardıktan sonra kapı yavaşça açıldı.

Hillary içeri girip kapıyı ardından kapattı. Sarı saçları dalgalıydı ve ince bir elbise giymişti. Yüzünde iki ay boyunca olduğu gibi pis bir gülümseme vardı.

Üstüm çıplak bir şekilde, "İstemiyorum, Hillary," dedim düşündüğümden de sertçe. Sesimin aşırı sert olması hiçbir etki yaratmamış gibiydi, Hillary hâlâ sıkıca kapattığı kapıya yaslanmış halde bana gülümseyerek bakıyordu. Dolabımdan başka bir kazak alırken Hillary yanıma yanaştı.

Bana arkamdan sarıldı ve sırtımı yavaşça öptü. Dudaklarını sırtımda hissetmek beni biraz germişti. Ondan uzaklaşınca bana sitemle baktı. "Saçmalama Oscar," dedi Hillary, şimdi o da sinirlenmişti. Sarı kaşlarını kaldırıp bana baktı.

"İstemiyorum dedim."

"Buna ihtiyacın olduğunu biliyorsun." Gözlerini kısıp bana baktı. Bir adım yaklaştı, ben bir şey yapmayınca da iyice sokuldu. "Direnme, Oscar." Bana bakan kahverengi gözleri ışıldıyordu. Fısıltısı tüylerimi ürpertecek kadar sıcak ve güzeldi.

Bunu neden yaptığımı bilmiyordum. Sarah gittiğinden beri, daha doğrusu gittiğinden yaklaşık üç hafta sonra, bir gece Hillary odama gelmişti ve nasıl olduğunu anlamadığım bir şekilde yakınlaşmıştık. Aldığım bol miktarda içkinin de bunda payı vardı elbette. Ki zaten annem benimle evlenmesi için Hillary'yi ayarlamıştı, kız da bu durumdan memnun görünüyordu. Ayrıca onun uzun zamandır bana âşık olduğunu da biliyordum. O yakınlaşmanın üstüne Hillary bir daha yanımdan ayrılmadı ve kafam dağıldığı zaman onu gerçekten yanımda istemeye başladım. Özellikle Sarah'yı böyle aşırı düşündüğüm zamanlarda.

• • •

"İyi misin?"

Sesi herkesin yaklaşık üç aydır benimle konuşurken kullandığı gibi fazla ilgili bir tondaydı. Annem bile hayatım boyunca benimle böyle bir tonda konuşmamışken şimdi herkesin bana böyle *acıması* şekilde davranması sinirimi bozuyordu. Kafamı çevirip Hillary'ye baktım.

"Sayılır," dedim.

Hillary uzun süre gözlerime baktı, ben ise bakışlarımı kaçırdım. Gözlerini hâlâ üstümde hissediyordum, ona bakmadan bir süre balkondan gelen cılız ışığın perdeyle dans etmesini izledim. Hillary daha sonra aniden doğruldu ve yataktan kalktı. Sarı dalgalı saçları dağınık bir şekilde omuzlarından sarkarken, "Lada'nın yanına gitmem gerekiyor," dedi yavaşça. Kaçmak için bir bahane bulmuştu bile. Hızla odadan çıktı.

İç çektim, beni onu zorla göndermekten kurtardığı için ona minnettar kalmış gibiydim. Alkole her şeyden çok ihtiyacım vardı. Hillary gelmeden önce kalan birkaç damla içkiyi de içtikten sonra ayağa yalpalayarak kalktım ve duşa girdim. Sıcak su tenimi yakarken iki saattir aklımın kenarına ittiğim düşünceler bir bir üstüme çullandı.

Phrkagias beni yollamamıştı. İki element yardımcısı Sorcier'ye Sarah'yı kurtarmaya gidecekti. Tanrı aşkına, element yardımcıları bir element üyesi kadar ne yapabilirdi ki? Jane'in ya da bir başkasının Sarah'ya ne yardımı olabilirdi? Phrkagias, Sorcier'ye özellikle de Hartes şu an bu kadar güçlüyken karışmak istemediği için yardımcıları gönderiyordu. Onları resmen ölüme yolluyordu. Sarah'nın kurtulup kurtulmaması umurunda bile değildi, tıpkı diğer herkes gibi. Herkes, hatta Sarah'nın öz annesi Toulina bile Sarah'nın geri dönebileceğine dair umutlarını kesmiş görünüyordu.

Duştan çıktım ve saçlarımı kurutma gereği duymadan üstüme bir kazak ve mont giydim. Mart ayının sonunda olmamıza rağmen hava hâlâ soğuktu. Üstelik bu hiç bitmeyecek gibi

duran kış biraz fazla sert geçmişti. Belki de ilk kez bir kışı bu kadar zor geçirdiğimden bana öyle geliyordu. Ancak Shat'ta kimin yüzüne baksanız bir hüzün görebiliyordunuz. Kış ayı bunu körükleyen şeylerden biriydi sadece.

Aynada kendime bakarken aklımdan sadece tek bir şey geçiyordu. Ben de gidecektim. Gitmeliydim. Belki Ardor uyanık olsaydı o da gitmek isteyebilirdi. Ancak Ardor ölüyordu ve belki de aynı anda Sarah da Sorcier'de ölüyordu. Phrkagias'tan izin isteyen kimdi? Sarah'yı ben kendim kurtaracaktım.

Hızlıca çantamı hazırladıktan sonra tam odadan çıkıyordum ki Lada pat diye odaya girdi. Hafif bir küfür savurdum ve ona baktım. "Ne arıyorsun burada?" Yeşil gözlerine kızgınlıkla baktım.

Lada ise bir şey demeden bana baktı. Her zamanki sert ve küstah yüz ifadesinin altında bir şey daha gizliydi ama duygularını saklamayı çok iyi becerirdi. "Yapma," dedi en sonunda.

"Ne?"

"Gitme."

Kaşlarımı çatarak ona baktım. Kahretsin, gideceğimi Hillary mi söylemişti yoksa? İyi de Hillary nasıl anlamıştı ki?

"Sen nasıl bildin..." dedim yavaşça.

"Seni iyi tanıyorum, Oscar." dedi Lada da aynı yavaşlıkla. "Ve bir kız için kendini tehlikeye atacak kadar salak olduğunu sen de biliyorsun."

Alayla karışık bir sinirle güldüm. "Durdur beni öyleyse."

Kapıya doğru adım atmışken, Lada iç çekip tek elini göğsüme koyup beni durdurdu. "Durdurabileceğimi sanmıyorum. Ben sadece uyarmaya geldim," dedi ciddi bir tonda. Gözleri kısıldı. "Sarah için çok geç artık Oscar. İki ay oldu, hatta daha da fazla. Şimdiye dek ölmediyse bile çoktan değişmiştir."

Çenem kasılarak ona baktım. Lada ne yazık ki haklıydı. Haklı olduğunu biliyordum ve bu gerçeği ben de zaten çoktan fark

etmiştim, ancak birinin böyle düz bir şekilde dile getirmesi kendimi tuhaf hissettirmişti. "Bu bir şeyi değiştirmiyor," dedim yine de.

"Salağın tekisin." Lada kaşlarını çatarken elini indirdi. "Burada kal. Sana ihtiyacımız olabilir. Belki Sorcier yeniden saldırır. Veliahtsız kalmamızı mı istiyorsun? Phrkagias eğer ölürse tahta geçebilirsin. Ardor..." Anlık bir şekilde sesi titrerken bana baktı. "Ardor zaten ölmüş sayılır. Bu Toprak elementi için bir fırsat."

"Sen ne saçmaladığının farkında mısın?" dedim hızla. Sonra Lada'nın yüzüne eğildim. "İstersen git Choma'ya söyle. Hatta Phrkagias'a bile haber verebilirsin. Umurumda değil. Taht da senin olsun. Ben Sorcier'ye gidiyorum."

Lada'nın başka bir şey demesini beklemeden kapıyı açtım ve hızla merdivenden indim. Saraydan aceleyle çıktım ve koşarak iki element üyesini taşıyıp Sorcier'ye ulaştıracak olan gemiye tam zamanında yetiştim.

Gemi oldukça büyüktü. Kimsenin görmediğine emin olduktan sonra gemiye gizlice bindim. Kamaraların altındaki kilere saklandığımda çoktan nefes nefese ve ter içinde kalmıştım. Neyse ki yanıma aldığım çantada su ve yiyecek vardı, bu da bana yaklaşık üç günlük yolculukta yeterdi. Dışarıdan Phrkagias'ın sesini duydum, ardından gemi harekete geçti ve nihayet Sorcier'ye doğru harekete geçtik.

• • •

Yolculuk başladıktan sonra gemi yeteri kadar büyük olduğundan beni bulamayacaklarını umarak, yalnızca iki element yardımcısı uyurken hem tuvalet ihtiyacımı gidermek hem de temiz hava almak için saklandığım kabinden çıktım. Yolculuk aşırı sıkıcı ve kötü geçiyordu, saklandığım küçücük yerde ayaklarım ve bacaklarım uyuşmuştu ve hareket edemiyordum. Deniz de bana o kadar iyi gelmiyordu, Toprak elementine ihtiya-

cım vardı. Geceleri inanılmaz bir şekilde üşüyordum. Bir kere de hangi element yardımcılarının geldiğine bakmıştım, biri Su elementinden Brian'dı, diğeri de Hava elementinden Deren'di. İkisi de güçlüydü ve Sarah'yı tek başıma kurtaramazsam belki onlarla işbirliği yapabilirdim. Bu ihtimali kafamın bir kenarına yazıp sessizce yolculuğun sona ermesini bekledim.

Nihayet birkaç günlük yolculuğun ardından Sorcier göründü. Kilerin küçük deliğe benzeyen camından kitaplarda anlatıldığı gibi kasvetli ve kocaman olan Sorcier'ye baktım. Gerçekten de korkunç görünen bir ülkeydi. Sanki ülkenin üstünde kara bulutlar vardı, kasvetli ve negatif havasını daha ayak basmadan hissetmiştim. Sorcier'ye yakın bir yerde risk almamak için demir atıldı ve iki element üyesi hazırlık yapmaya başladı. Ben de onları izledim ve gemiden kimseye görünmeden çıktım.

Geldiğimiz yer nispeten daha küçük bir ülke olan Ptrage'ydi. Anlamını ya da hangi dil konuşulduğunu bilmiyordum. Tek bildiğim şey, insan soyluların yaşadığı bir yer olduğuydu. Tamamı insandan oluşan bu ülkede birkaç gün dinlenecek ve ardından Sorcier'ye gidecektim. Tek başıma.

Uyuşmuş bacaklarımın açılması birkaç dakikayı bulmuştu, hatta bu süreci hızlandırmak için koşmak zorunda kalmıştım. Koyulaşan ve cıvıl cıvıl olan Ptrage'nin dar sokaklarının birinde kendime uygun küçük bir oda kiraladım. Kiracı kadın bir şekilde benim bu ülkeden olmadığımı anlamıştı, yine de fazla detay vermedim. Zaten kadın da Shat altınını görünce hiçbir şey demedi. Shat altını tüm ülkelerde geçen tek ve en değerli paraydı. Kadın parayı görünce anında susmuş, hatta benim gece *rahatlamam* için birini yollamayı bile teklif etmişti. Teklifi nazikçe geri çevirdim. Onlara Shat altınıyla ödeme yaptığım zaman bana daha büyük bir oda vermek isteseler de hem gereksiz olduğundan hem de dikkat çekmemek için onu da reddettim. Tek başıma küçük ancak deniz manzaralı odaya çıktım.

Brian ve Deren'in nerede oldukları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Artık onları düşünemezdim. Bir gün burada kalmalı, daha sonra da seyahate çıkmışım gibi ya da Sorcier'ye giden bir ticaret gemisinde kaçak olarak oraya varmalıydım. Başka şansım yoktu.

Sarah için, hayatta sevdiğim tek kız için bunu yapmalıydım.

Sarah

Doğruldum ve Ajax'in iğrenç yüzüne baktım. Kirli sakallı, üç numara kesilmiş saça sahip ve yüzünde çeşitli dikiş izleri olan bir adamdı; tam filmlerde gördüğüm seri katil profili. Ondan buraya geldiğim zamandan beri fazlasıyla korkuyordum zaten, şimdi bir de bu adamla odada tek başıma olmak bu hissin beni tamamen ele geçirmesine yol açmıştı. Korkuyla elimdeki neşteri de yanıma gizleyerek ona baktım. "Beni zindana mı götüreceksin?" diye sordum dikkatle. Korktuğumu belli etmemeye çalışıyordum.

Ajax bir süre yüzüme baktı, gözleri hastane elbisesi içindeki bedenimde gidip geliyordu. Arkasını döndü ve kapıyı kilitlediği an sesli şekilde yutkundum. Kahretsin. Beynimde alarm zilleri çalıyordu. Neşterin soğuk ucunu sıkıca kavradım, titreyecek kadar korkmama rağmen neşteri tutan elim şaşılacak şekilde sabitti. Bana döndü ve gülümsedi. "Hayır," dedi gülümseyip soruma cevap verirken. "Seninle biraz oyun oynayacağız."

Anlamamış gibi yaparak yüzüne baktım. Sargılı kollarımdan birini kaldırıp, "Oyun mu?" dedim hemen. Aptala yatmak en mantıklısı gibi gelmişti. Elimi gözümün önüne gelen saçlara götürdüm. Dikkatini dağıtmalıydım.

Ajax yavaş adımlarla yanımdan geçip pencerelere yürüdü.

Gözleri hâlâ bendeydi, bir elini uzatıp zaten kapalı olan perdeyi tekrar sıkıca kapattı.

Neşteri sağ elimde tutmaya devam ederek, "Nasıl bir oyun bu?" dedim yavaş bir sesle. Meraklı ve saf bir kız gibi görünüyordum. En azından öyle göründüğümü umuyordum.

Ajax bana bakmaya devam ederek Cedric'in cilalı kahverengi masasına yaslandı. "Çok güzel bir kızsın," dedi pis pis bakarken, sorumu yanıtsız bırakmıştı. Korku beni delip geçiyordu sanki. Bakışlarıyla adeta beni taciz ederken, "Aklımı senden alamıyorum," dedi gözlerini hafifçe kısarak.

Nutkum tutuldu. Beynimde çalan alarm zilleri yüzünden kulaklarım uğulduyordu. Sesimin güçlü çıkmasını umarak, "Bunu yapamazsın," dedim.

Ajax gülümsedi. "Beni kim durduracak?" Ses tonunda ukalalık vardı.

Ona bakarken alnım kırıştı. Dilimin ucundaydı, söylemeliydim. Ama Hartes neden bana yardım etsindi ki? Ne diyecektim? Onu gerçekten kim durduracaktı? Narin mi? Güldü. "Ben de öyle düşünüyordum." Sonra ciddileşti. "Seni zindana her taşıdığımda–"

"Yeter!" Bağırdım. Bu bağırışımla beraber içimde oluşan kıpırdanma anlık bir şekilde dikkatimin dağılmasına neden oldu. "Hemen git buradan. Yoksa..."

"Ne?" Ajax kollarını açtı ve bana yaklaştı. İstemsizce geri yaslandım. Güldü tekrar. "Beni öldürecek misin melez kız?"

Derin bir nefes alıp başımı dikleştirdim, korkudan kaskatı kesilmeme rağmen gözlerine dik dik baktım. "Seni öldürürüm." Sesim inanılmaz güçlü çıkarken yanımdaki masada duran şişenin içindeki suyun hafifçe kıpırdadığını gördüm.

Sanırım o da bunu görmüştü. Durdu ve aniden sırıttı. İğrenç bir gülüşü vardı. "Dene o zaman." Ve sonra üstüme saldırdı.

Çığlık attım. Onun ağır cüssesinin bana sağladığı avantajı

kullanarak kıvrak bir şekilde sağ tarafa kaydım ancak o benden daha güçlüydü. Bir eliyle ağzımı kapattıktan sonra, diğer eliyle belimi kavradı. Sırtımın soğuk zemine değdiğini hissettim. Tam o anda sağ elimde tuttuğum neşteri hızlı bir şekilde boynuna sapladım.

Şok içinde ona baktım. Masanın üstündeki titreyen su durmuştu. Ajax'in boynundan fışkıran kanlar yüzüme düşerken kusmak istiyordum. Ajax de aynı şok içinde geri çekildi, gözleri büyümüştü ve alnı terle parlıyordu. Üzerimden kalktı ve geri geri gitti, bana hâlâ aynı şokla bakıyordu. Elini boynuna götürürken, "Seni... kaltak," dedi yavaşça ve sonra yere yığıldı.

Derin bir nefes aldım. Titriyordum ve ağlamaya başladım. Geriye doğru iyice yaslanıp duvara dayandım. Yüzüm dâhil üstüm başım Ajax'in kanı olmuştu, yere eğilip baktım. Ajax kendi kanı içinde kıpırdamadan yatıyordu. Ölmüştü.

Bir yandan ağlamamaya çalışıp bir yandan da kusmamaya dikkat ederek ona bakarken kapı vuruldu. Cedric'in sesi geliyordu. "Sarah?" Bakışlarım şokun etkisiyle kanlar içindeki adamın yüzünde sabitlenmişti. Ona bakmaktan başka hiçbir şey yapamıyordum.

Cedric nihayet kapıyı kırdı ve yanında birkaç koruma ve Narin ile beraber içeri girdi. Narin, yerde yatan kanlar içindeki Ajax'i görünce önce çığlık attı, daha sonra kustu. Ben de sanki Narin'i bekliyormuşum gibi kendimi tutamadım ve bedenim yaşadığı şoktan sıyrılırken başımı eğip kustum.

"Kaldırın şunu," dedi Cedric sert bir sesle, yanıma yaklaşırken. Bana uzattığı peçeteyi alıp ağzımı sildim. Midem hâlâ bulanıyordu ve başım da dönmeye başlamıştı. Cedric bana bir bardak su uzattı, ağzımdaki iğrenç tat gitsin diye suyu anında içtim. Titremeye başlamıştım, Cedric bana sarılarak, "Tamam," dedi. "Geçti."

Titremem durana kadar Cedric bir an bile beni bırakmadı.

Üstüm kan ve kusmukla kaplı, dağınık bir haldeyken onun kollarında titreyerek durdum. Olayın şokunu sanırım tam atlatamamıştım.

Birkaç saat sonra Cedric beni kucağında demir parmaklığın olduğu, lüks döşenmiş odaya götürdü. Tam olarak kendimde değildim, titremekten ve kusmaktan içim dışıma çıkmış haldeydi. Odayı ilk kez görmüş gibi inceledim, odanın sağ ucunda bir şömine ve şöminenin sağında ve nispeten daha uzak bir noktasında kocaman bir kafes vardı. Camlar küçük ve yüksekteydi, hepsi de siyah perdelerle çevrelenmişti. Odanın sol tarafında siyah bir deri koltuk, şöminenin çaprazında da Cedric'in odasındakine benzer koyu kahve, cilalı bir masa ve bordo sandalyeler vardı. Odayı sadece şöminenin üstünde yanan birkaç mum aydınlatıyordu.

Cedric beni siyah koltuğa bıraktı. Kapıyı yavaşça kapattı ve uzanıp pencerelerden birini açtığı anda temiz hava anında içeri doldu.

"İyi misin?" dedi yanıma gelip. Eğildi ve yüzüme baktı. Saçlarımı yüzümün önünden çekti ve gözlerime baktı. Elleriyle çenemi ve gözlerimi kontrol etti.

Başımı sallarken gözlerim dolu doluydu. Cedric iç çekti ve alnı kırıştı. "Seni onunla yalnız bıraktığı için Narin ceza alabilir."

"Narin'in suçu yok," dedim hemen. Narin zaten çok hassas bir kızdı, bir de ceza alırsa ölürdü herhalde.

"Sana zarar verdi mi?" Cedric'in bunu sorarken iğrenir gibi bir hali vardı. Ses tonu sertti ve sinirlendiğini görebiliyordum. "Bir şey yaptı mı?"

"Hayır." Tekrar gözlerimin önüne Ajax'in kanlı hali geldi. Öğürecekken kendimi zor tuttum.

Cedric ayağa kalktı, aynı anda kapı da açıldı ve tanımadığım bir kız elinde birkaç elbiseyle içeri girdi. Cedric kıyafetleri alıp teşekkür etti ve kız çıktı.

Üzerimdeki kanlı kıyafetlere baktım. Cedric elindeki kıyafetleri bana uzatırken, "Üstünü çıkar," dedi yumuşak bir sesle.

Sargılı kolumu kıyafetime uzattım. Başımdan çıkarırken canım yandı, Cedric elini uzatıp kollarımdan çıkarmama yardımcı olduktan sonra temiz olan siyah tişörtü giydim. Pantolonum neyse ki kirlenmemişti ancak Cedric yine de temiz pantolonu kafesin yanına koydu.

"Teşekkürler," dedim minnettarlıkla. Cedric bana baktı, yüzü onu gördüğümden beri ilk kez kızardı ve, "Hadi," dedi yumuşak bir sesle.

Ne demek istediğini anlamıştım. Tekrar ayağa kalktım ve demir parmaklıklara yaklaştım. Cedric kapıyı açtı ve içeri girdim, o da peşimden geldi. Daha az acıyan sol kolumu parmaklığa yaklaştırdım ve Cedric bir şey demeden beni parmaklığa kelepçeledi. Kelepçeyi bir kez daha kontrol ettikten sonra bana bakmadan kafesten çıktı ve kapıyı da kilitledi. Tam giderken arkasını dönüp, "Bir yardımcıyı yanına yollayacaklar. Korkma," diye devam etti temkinli bir sesle.

Başımı salladım. Başım ağrıyordu ve bir kuşmuşum gibi beni buraya kilitlemeleri canımı yakıyordu. Cedric bir şey daha söylemek istiyormuş gibi bir süre bana baktı ancak başka bir şey demeden çıktı, çıkarken mumları da söndürmüştü. Neredeyse tamamen karanlığa gömülü halde tek ışığın az önce Cedric'in açtığı şu küçücük pencereden geldiği bu lanet yerde, hıçkırarak ağlamaya başladım. Nasıl bir cehennemdeydim böyle?

Hartes

Zevkle ve karanlıkla döşenmiş odanın ucundaki camın önünde, okyanusun uzanıp bir sonsuzluğa dönüştüğü yere

baktım. Güneş yavaşça batıyordu. İçimin parçalanırcasına beni yediği bu sırada sigarayı yaktım. Yanan sigara önce dumana, ardından ciğerlerimde bir zehre dönüştü. Ajax'in yaptığı şey affedilir gibi değildi, düşündükçe bütün sinirlerim daha da çok geriliyordu.

Sarah buraya geldiğinden beri kendimi anlaşılmaz biçimde daha güçlü hissediyordum. Sanki o bana enerji veriyor ve beni bir şekilde aydınlatıyordu. Bu karanlık ve ıssız, kocaman şatoda, beni eylemlerimin nedenlerini düşünmeden uygulamaya iten tek şey oydu. Sarah'nın burada benimle olduğunu bilmek, ona ve daha çok Toulina'ya karşı olan gazabımı bir nebze olsun azaltmış gibiydi.

Toulina'nın öz kızımı benden saklamaya çalışmasını anlayamıyordum. Sanki asla öğrenemezmişim gibi. Sarah'nın yüzü bana zaten Toulina'yı hatırlatıyordu. Ona bir zarar gelirse herkesin canını yakacak kapasitedeydim ama garip şekilde Iris kızıma büyü yaptığında sesim çıkmıyordu. Çaresizliğin bir üst boyutu, amacınıza ulaşmak için yaptığınız fedakârlıklardı.

Sigarayı dudaklarıma götürdüğüm anda odanın kapısı yavaşça vuruldu. Bir küfür savurarak sigarayı taş zemine bastırdıktan sonra, "Gir," dedim.

Frank pelerinin başlığını açıp içeri girdiğinde ona döndüm. "Ne var?" dedim kabaca. Sinirliydim ve ben sinirlendikçe etrafımdaki her şeyin daha da saydamlaştığını hissediyordum.

"İstediğiniz gibi," dedi o ise benim aksime nazikçe. "Shat'a gizlice girdim."

Sönmüş ve ezilmiş sigarayı elime alıp bir ateşle tutuştururken, "Ne gördün?" dedim. Sinirli halim yerini meraka bırakmıştı.

Frank, "Shat hâlâ harap halde," dedi gözle görülür bir zevkle. "Çoğu sarayı yeniden yapıyorlar ama henüz bitmemiş. Yaralılar iyileşmiş sayılmaz. Phrkagias sanırım konseyi falan toplamıştı."

"Aptal," dedim. Phrkagias ne kadar da aptaldı. Hâlâ beni bu durumda yeneceğini sanıyordu. O aptal konseyi beni bir kez tahttan etmiş olabilirdi ama bu sefer aynı şey olmayacaktı.

"Ve Ardor," dedi Frank dikkatle. "Ölmüş."

Bu net ve düz bir şekilde söylenen haberin ardından kaşlarım şaşkınlıkla kalkarken Frank'e dikkatle baktım. Iris ile Shat'a gitmeden çok önce bunu planlamıştık. Phrkagias'ı hemen peşimizden gelip bize saldırmaktan alıkoyacak tek şey, oğlunun yaralanmasıydı. Iris büyüyü kendi hazırlamıştı ve Ardor'un büyülü okla vurulduktan sonra yaşamasını beklemiyordum. Ancak yine de bunu duymak beni şaşırtmıştı. Hatta bunu duymak garip bir şekilde yıllardır bastırdığım birkaç duygunun yüzeye çıkmasına neden olurken kaşlarımı çattım.

"Kızıl saçlı bir kıza yakalandım," dedi Frank de kaşlarını çatarak. "Özür dilerim, yüzümü tam görmedi ama. Hemen kaçtım."

"Emin misin öldüğünden?" dedim yavaşça.

Frank başını salladı. "Eminim."

Sigara elimdeki ateşte küle dönüşürken, "Tamam," dedim. "Gidebilirsin."

Frank saygıyla eğilip odadan çıktığında pencereye geri döndüm. Keyfimin yerine gelmiş olması gerekirdi ama içimde bir yerde belirsiz ve ufak bir hüzün vardı. Külleri elimden aşağı düşürürken gülümsemeye çalıştım.

6. Bölüm

Kate

Shat'ın iç kısmına doğru ilerlerken Damon da yanımdaydı. Damon'ın arabasıyla gidiyorduk, onun yanında ön kısımda oturuyordum. Aramızda garip ancak elektrikli bir sessizlik vardı. Damon'ın yanımda olmasından son derece memnundum. Ancak berbat halde olan Shat'ın iç kısımlarına doğru gittiğimizi düşününce içimi hüzünle doldu. Shat eskisi gibi değildi. Hem bundan ötürü hem de bilmediğim bir neden yüzünden Damon'ın yanımda olması bana iyi geliyordu.

Uzun bir sessizliğin ardından Damon bana yan gözle bakarak, "Ardor'u nereden tanıyorsun?" dedi.

Başımı okyanus ve palmiye manzarasından onun yüzüne çevirdim. "Küçüklükten beri tanıyorum. Bana çok yardımcı oldu," dedim yavaş sesle.

Damon başını salladı. Arabayı sürerken yola dikkatle bakıyordu. Bir süre istemsizce onun yüzüne baktıktan sonra başımı geri çevirdim. Manzarayı izlerken aklımda sadece Damon olması garipti. Shat'ın iç kısımlarına doğru son hızla geldiğimizde

şok içinde bana baktı. Dudağımı hafifçe bükerek ben de ona baktım, Shat'ın yeni halini ilk kez görüyordu demek ki.

"Buralara ne olmuş böyle?" dedi hayretle. Ana caddeden arabayla geçerken etrafa bakıyordu.

Shat gerçekten berbat haldeydi. Büyücüler sadece kraliyeti değil, halkı da oldukça zor durumda bırakmıştı. Dükkânları yakıp yağmalamış, onlarca kişiyi öldürmüş ve tarlalara zarar vermişlerdi. Birbirinden muhteşem lale tarlaları ve gül bahçeleri harap olmuştu. Çoğu dükkânın önünde yığın halinde cam kırıkları vardı, yanık malzemeler dışarı taşmıştı. Sokaklarda kimse yoktu. Eskiden Shat'ın en işlek caddesi olan ana cadde bile sessizliğe mahkûm edilmişti. İç çekerek, "Herkes canını zor kurtardı," dedim.

Damon kaşları çatık bir halde bana baktı. "Sen sığınakta mıydın?"

"Hayır," dedim. "Ben kendi dükkânımdaydım. Oldukça güvenli bir yer." Sonra, "Ardor'un bana yaptığı iyiliklerden sadece biri," diye ekledim. Damon başını salladıktan sonra gri gözleriyle caddeyi taradı.

Hobes'un evini tarif ettim. Yolda dikkatle giderken Hobes'un evinde olması için dua ediyordum. Ya gittiyse? Ya da daha kötüsü, *öldüyse*? Ardor'un hiç şansı kalmayacaktı. Hobes'u severdim, kendi akrabam gibi görürdüm. Onun da beni böyle sevdiğini biliyordum ancak ihtiyar o kadar kendi içine kapanmış ve sevgiyi küçük düşürücü bir unsur olarak görüyordu ki bazen kendini bile sevmediğini düşünüyordum. Kimseye iyi davranmazdı –ben de dâhil– o yüzden eğer yaşıyorsa bile Ardor için bize yardım etmesinin imkânsız olduğunu az çok görebiliyordum. Yine de elimden geleni yapacaktım. Yapmak zorundaydım. Düşüncelerden sıyrılıp, "Sağa," dedim yavaşça.

Damon arabayı sağa saptırdı ve birkaç metre sonra durdu. Arabadan dikkatle çıktım, sanki her an bir apartman üzerinden

bize saldırabilirlermiş gibi temkinli davranıyordum. Aynı anda Damon da çıktı. Hobes'un küçük evine yaklaştık. Karanlık ara sokaktan geçerken tüylerim ürpermişti.

Evin eski görünen kapısını defalarca çaldım. Onu tanıyordum ve Hobes bir kere çalışla kapısını açan biri değildi. Defalarca çaldıktan sonra yine de açmadı. Bir daha çaldım, bir daha ve bir daha. Açmıyordu. Kapıyı yumrukladım ve biraz daha çaldım. En sonunda Damon yanıma geldi ve elini kapıya vurmaktan kızarmış elimin üstüne koyup, "Yok işte Kate," dedi. Dönüp ona baktım, gözlerim dolduğundan yüzünü seçemiyordum.

"Burada olmalı... Gitmemiştir." Gözlerimi sildim ve bir daha çaldım. "Gidemez!" En sonunda elimi havaya kaldırdım ve bir büyüyle kapıyı kırdım, Damon bana şaşkın gözlerle bakarken içeri girdim ve bir küfür savurdum. Yoktu. Gitmişti. Gerçekten gitmişti. Kahrolası ihtiyar belki de çoktan Sorcier'ye kaçmıştı.

Hobes'un mahvolmuş gibi duran koltuğuna oturup ağlamaya başladım. Normalde kolayca ağlayan bir kadın değildim ancak şu an hırsımdan ve sinirden ağlıyordum. Ellerim titriyordu. Hobes'a bana bu kadar az şey öğrettiği için sinirliydim.

Ardor'un bana bir dükkân vermesinden sonra Shat pazarında bir gün Hobes ile karşılaşmıştım. Büyü otları satıyordu, tabii halk büyü otları olduklarını bilmeden sebze sanıp alıyordu ama ben hemen anlamıştım. O da benim büyücü olduğumu anlamıştı ve bana kişiliğinin el verdiği ölçüde yardım etmişti. Otları, büyücülük olaylarını ve kalan her şeyi bana o öğretmişti. Hobes'a minnettardım elbette ancak oldukça aksiydi. Kendini düşünen ve korkan biriydi, şimdi de kaçmıştı.

Damon yanıma yaklaşıp elini omzuma koyana kadar sessizce ağlamayı sürdürdüm. Başımı kaldırıp onun yüzüne baktım, bana bakıyordu. Damon'ın da hayal kırıklığına uğradığını görebiliyordum çünkü ikimiz de biliyorduk ki Ardor için bu tek şanstı. "Hadi Kate," dedi yumuşak bir sesle. "Gidelim."

Başımı salladım ve kalktım. Gözyaşlarımı sildikten sonra ona baktım. Tam kapıya yönelmiştik ki Hobes elinde karton poşetlerle kapının önünde belirdi. Bir bize bir de kırılmış kapısına bakarak, "Bu element üyeleri de kapımı kırmaya alıştı sanırım," dedi sinirli bir sesle.

Şoke olmuştum. Kızsam mı, gülsem mi yoksa özür mü dilesem bilemedim. Şaşkınlıkla Hobes'a bakıp, "Gittiğini sandım," dedim heyecanla. "Ya da..."

"Öldüğümü," dedi Hobes beni tamamlayarak. Sonra merdivenleri çıkıp yanımızdan geçti. Mutfağa girerken Damon'a baktım. Damon kolumu bırakıp kapıya yöneldi, Hava elementinin yardımıyla kapıyı hiç zorlanmadan kaldırıp düzeltmesini hayranlıkla izledim. Hobes da o sırada içeri geldi.

Burnundaki gözlüğü gözlerine doğru iterken, "Ölmemeyi başarmışsın," dedi iğneleyici bir sesle.

Alayla güldüm. "Sevindin sanırım."

Tepki vermeden yüzüme baktı. Sonra Damon, "Sizden bir şey isteyecektik," dedi kibarca konuya girerek.

Hobes bunaldığını belli eden yarı kapalı gözlerini Damon'ın yüzüne dikti. Gözlerini onun üstünde gezdirdikten sonra, "Sorun nedir?" dedi o da aynı kibarlıkla. Damon o kadar kibarla ve sevecenlikle sormuştu ki Hobes gibi biri bile onu tersleyememişti.

Damon'a neden böyle kibar davranmıştı? Aksi ihtiyarın sadece bana garezi olmalıydı. Damon başını hafifçe yana eğerek ve bir gülümseme göndererek, "Biri için bir büyüye ihtiyacımız var. Ölmek üzere olan biri için," dedi yumuşak sesle. Damon'a gereksiz bir hayranlıkla bakıyordum.

Hobes'un alnı kırıştı. "Ardor için mi?"

Damon şaşırsa ve nereden bildiğini sormasa da başını salladı. Hızla, "Ardor'un yaralandığını biliyor muydun?" diye sordum Hobes'a, merak duygum ağır basarken.

Hobes omuz silkti. "Sığınaklarda herkes bunu konuşuyor. Ardor'un vurulduğu haberi gelince çoğu üzüldü. Sonra oradan çıkıp evime geldim, bilirsin, ağlayan insanları sevmem." Bize baktı. "Geçen sefer bana yolladığın kızın haberini de aldım. Hartes'in kızının."

Başımı salladım. Damon bana soran gözlerle bakarken, *Sonra anlatırım,* dercesine omzumu silktim. Hobes, "Yazık olmuş," dedi. "Yetenekli bir kızdı, üstelik kapıyı düzeltme konusunda senden daha hızlıydı genç adam," dedi Damon'a bakarak.

Damon hüzünle gülümsedi.

"Bize yardım edecek misin?" diye atladım.

Hobes gözlüğünü tek eline alıp bana baktı. "Ne tür bir büyüyle yaralandı?"

"Yavaş bir büyü," dedim. "İç organlara zarar veren bir büyü."

"*Nuire* mi?"

"Sanırım," dedim. *Nuire*, Fransızca bir kelimeydi ve anlamı *zarar* demekti. Bilinen en tehlikeli, ölümcül ve normalde Sorcier'de bile yasak olan büyülerden biriydi. Vücudu yavaş yavaş ele geçiriyor ve yaralanan kişi acı çeke çeke ölüyordu. Uzun vadeli ancak kesin sonuçlu bir ölümdü.

Hobes burnunu kırıştırıp bana üzgün üzgün baktı. "Ne kadar oldu yaralanalı? Üç ay mı?"

"Neredeyse," dedi Damon anlamadan bakarak. Sanki yabancı bir dilde konuşuyormuşuz gibi bir ifade vardı yüzünde. "Neler oluyor?"

Hobes gözlüğünü tekrar taktı. Yüzü sıkıntıyla gölgelenmişti. "Sanırım bir çözümü yok."

"Bu da ne demek?" dedi Damon şaşkınlıkla. "Öylece ölecek mi yani?"

"Üç ay olmak üzere," dedi Hobes sakinliğini korurken. "Çoktan çoğu organı zarar görmüştür. Yaşasa bile konuşamayabilir, yürüyemeyebilir. En kötüsü de büyü beynine ulaşmışsa zaten ölür. Her şey için çok geç."

İşte. Hobes'tan duyup duyabileceğim en kötü şeyleri duyarken gözlerim yeniden doldu. Ağlamamak için kendimi sıktım. Biliyordum. Kahretsin. Ardor... Hıçkırmak üzereydim. Damon, "Lütfen," dedi yalvarır bir sesle. Onun da sesi titriyordu. "Bir şey olmalı. Herhangi bir şey."

Hobes bile üzgün görünüyordu, sonra bir an bana baktı. İhtiyarın parıldayan gözlerine baktığımda ne demek istediğini anlamıştım. *Ruh paylaşımı*. Tek yol buydu ve bu zaten benim de aklıma gelmişti.

"Ben yaparım," dedim gözlerimi silerken. "Sadece bana nasıl yapacağımı söyle."

Hobes başını salladı. "Emin misin Kate? Ölebilirsin."

Damon, "Neler oluyor?" dedi Hobes'a bakarak. Sonra bana döndü. "Ne ölmesi?" Gri gözlerinde endişe ve merak parıltıları vardı.

Başımı ona çevirmeden, "Eminim," dedim Hobes'un gözlerine bakarak. Damon'a bakarsam vazgeçebilirmiş gibi hissediyordum. Hobes ayağa kalktı ve yeniden mutfağa girip elinde birkaç büyü şişesiyle çıktı. Masaya yaklaştı ve açtığı kitabın sayfasına bakıp bir şeyler yazdı. Kâğıdı elime tutuştururken, "Dikkatli ol," dedi. Yaşlı adamın ilk kez bana gerçekten de umursayan gözlerle baktığını görüyordum.

Hobes'a aniden sarıldım ve o da beni sardı. Normalde bana asla sarılmazdı, hatta şimdi bile sarılmayacağını düşünmüştüm. Onu bıraktım ve sonra dönüp hızla evden çıktım, Damon anında yanıma yaklaşıp ben arabaya binemeden beni durdurdu. "Bekle," derken eliyle kolumu tutmuştu.

Gözlerim dolu halde ona döndüm. Yüzüne bakmadım, Damon sonunda uzandı ve soğuk parmaklarıyla nazikçe yüzümü tutarak beni ona bakmaya zorladı. Gözlerine baktım ve daha da ağlamak istedim. Damon bana dikkatle bakarak, "Sana bir şey mi olacak?" diye sordu. Sesinde anlayamadığım bir duygu vardı.

Başımı salladım. "Bilmiyorum." Sesim hafifçe titremişti. Damon elini yüzümden çekti ama bu kez boşta olan elimi tuttu. Elimi tutması kalbime verilen bir komut gibiydi, anında kalbim vücuduma baskı yapmaya başladı. Yüzüme bakmaya devam ederken, "Yapabileceğini biliyorum Kate," dedi Damon. Sesi adeta beni yakan bir ateş gibiydi. "Biliyorum."

Dikkatle, ters bir tepki vermemden korkarmış gibi bana sarıldı. Bu o kadar iyi gelmişti ki bir an her şeyi unutur gibi oldum. Sanki bunu yapmasını bekliyordum. Saatlerce, günlerce, hatta yıllarca Damon'ın sıcak ve güvenli kollarında kalmak istedim. Ona sarılırken dakikalardır tuttuğum gözyaşlarım yavaşça ceketine damladı. Kendimi güvende hissediyordum. Bir şey olmayacakmış gibiydi. Her ne kadar iç sesim aksini söylese de gözlerimi kapatıp birkaç dakikalığına sessizce ağladım.

Yapmalıydım. Ardor ve Sarah için bunu yapmak zorundaydım. Ben *ölsem* bile.

Oscar

Ptrage'nin giderek koyulaşan havasına baktım. Okyanus rahat ve sessizdi, güneş son ışıklarını üzerime bırakıyordu. Akşam sonrası sıcağı her yeri kaplamıştı, etraf kalabalık ve cıvıl cıvıldı. Uzanıp yanımda duran atıştırmalıklardan bir tane alırken sanki ben de buraya aitmiş ve rahatmışım gibi hissettim. Ancak düşüncelerle doluydum.

Ptrage'ye geleli çok olmamıştı. O daracık ve küçük odada daha fazla duramamış, yanıma aldığım atıştırmalık ve her ihtimale karşı bir bıçakla sahile ilerlemiştim. Sahilin ucunda bir bankta oturuyor, denize baktığımda karanlık Sorcier adasını görebiliyordum. Ne kadar da yakındı. Sarah ne kadar yakınımdaydı.

Elimi tekrar atıştırmalık dolu kaba attığımda yanıma bir kadın yaklaştı. Sarı, dümdüz saçları vardı. Uzun boyluydu. Mavi gözleri öylesine parlaktı ki kendisinde dikkat çeken ilk şey buydu. Dudaklarında küstahça bir gülümsemeyle bana yaklaşıyordu.

Gülüşü benim gülüşüme ne kadar da benziyordu. Bu düşünce alnımı kırıştırmama neden olurken kadın yanıma yaklaşıp, "Oturabilir miyim?" diye sordu.

Başımı kaldırıp ona baktım. Yüzünde hâlâ alaycı bir yüz ifadesi vardı. Sonra dikkatle etrafımdaki diğer banklara baktım. Hepsi boştu. "Hayır," deyip başımı çevirdim. Çok istiyorsa diğer banklara oturabilirdi.

Birkaç saniye sonra kadın elimi daldırmış olduğum kabı iterek yanıma oturdu. Kap elimden yere düşerken ve içindeki çok sevdiğim fıstıklar yere dağılırken, "Ne yapıyorsun sen?" diye bağırdım.

O ise bana bakmıyordu bile. Yanımda sanki hiçbir şey olmamış ve az önce özenle soyduğum fıstıklar yere düşmemiş gibi oturuyordu. Denizden gelen rüzgâr kadının saçlarını geriye savururken çiçek kokusu beni vurdu. İnanılmaz bir kokusu vardı, bahar gibi. Başını denize çevirmişti, gözleri kısıktı ve bana katiyen bakmıyordu. "Bu gece fırtına olabilir," dedi sorumu duymazdan gelerek.

"Ne saçmalıyorsun?" Herhangi biriyle uğraşmaya vakti olan birine mi benziyordum?

Kadın başını çevirip yüzüme döndü ve bana dikkatle baktı. Ben ise ona kayıtsızca bakıyordum. "Sen Oscar değil misin?" dedi yumuşak bir sesle.

Şaşırarak kaşlarımı çattım. "İyi de sen–"

"Bir gemi istiyor musun, istemiyor musun?" dedi tek kaşını kaldırarak. Ona hâlâ aynı ifadeyle baktığımı görünce gözlerini devirip, "Sorcier'ye giden bir gemi mesela?" diye devam etti.

Gözlerimi kıstım. Nereden anladığını bilmiyordum, herhalde kiraladığım odanın sahibine gemi sorduğum için bir şekilde öğrenmişti. Daha bu sabah resepsiyondaki kadına bir gemi istediğimi belirtmiştim ve o da haber salacağını söylemişti. Haber ne kadar da hızlı yayılıyordu. "Evet," dedim ona bakarak. "Ben Oscar. Ve evet, bir gemiye ihtiyacım var."

Kadın başını tekrar denize çevirirken gülümsedi. Gülümseyince daha az sinir bozucu bir tipe dönüşmüştü, hatta güzel bile sayılabilirdi. "Ama fırtına olabilir," dedi.

"Daha fazla mı para istiyorsun?" diye sordum az önce onun yaptığı gibi tek kaşımı kaldırarak.

Güldü, tekrar bana baktı. "Zekisin Oscar." İsmimi garip bir şekilde fısıldamıştı ve bu nedense sinirimi bozdu. Elini uzatıp bana bir kart bıraktı. Kartı elinden alırken bir telefon numarası ve bir adres yazdığını gördüm. Kafamı kaldırıp ona baktım. "Şafakla birlikte yola çıkacağız. Bir ticaret gemisi limanda bekleyecek. Sen de işçi olacaksın." Gülümsedi. "Tam vaktinde yazdığım yere gel." Ayağa kalktı ve uzaklaşmaya başladı.

"Hey!" diye bağırınca bana döndü. "Adını söylemedin."

Kadın tekrar küstahça bir sırıtışla bana baktı. "Fiona," dedi, sonra gülümseyerek uzaklaştı.

İnce yazıya baktım ve kartı ceketimin cebine koydum. Henüz yere düşmemiş atıştırmalıklardan bir tane daha alırken ayağa kalktım ve kiraladığım odaya hızlı adımlarla yürümeye başladım.

Kiracı kadın girişte beni görünce hemen, "Fiona'yı gördünüz mü?" diye sordu. Onun ayarladığını anlamıştım zaten. Başımı sallayıp kadına bir altın daha uzatırken, "Beni tanımıyorsunuz," dedim. "Beni buralarda hiç görmediniz."

Kadın anında başını salladı ve altını eline aldı. Hızla odaya çıktım ve soyunup ılık suyun altına girdim. Su başımdan dökülüp beni rahatlatırken tuhaf bir şekilde Fiona'yı düşünüyor-

dum. Gözlerimi kapatıp bu kez soğuk suyun beni ele geçirmesine izin verdim.

Gece uyumaya çalışsam da bir türlü uyku tutmamıştı. İki kişilik yatakta bir o tarafa bir bu tarafa dönüp durduktan sonra ayağa kalktım, terlemiştim. Odanın balkonuna çıkıp geceyi izlemeye başladım ve anılar kafamda bir bir canlandı. Aklıma Sarah'nın doğum günü geldi. Odasına tırmanıp onunla konuşmam, hediyesini verişim... O zamanki manzara neredeyse bununla aynı sayılırdı, sadece o zaman aralık ayındaydık. İçimi çektikten sonra saate ve sonra gökyüzüne baktım. Karanlık dağılmak üzereydi.

Giyinip eşyalarımı toparladıktan sonra hızlı adımlarla otelden çıkışımı yaptım. Kiracı kadın bana gülümsedi ve bir araba çağırmak istedi. Ona buna gerek olmadığını hızlı ve kibar bir dille anlattıktan sonra ıssız limana koştum. Liman bomboş ve soğuktu. Sabah soğuğu beni titretmeye yetmişti. Fiona'nın verdiği kartta yazılı olan adrese geldim ancak kimse yoktu. Cebimden buradayken aldığım telefonu çıkararak Fiona'yı aradım. İkinci çalışta açtı. "Alo?" Sesi net bir şekilde geliyordu.

"Şafak vakti dediğini sanıyordum," dedim iğneleyici bir sesle.

Güldü. "Evet ama gemi sekizde kalkacak."

"Sekiz mi?" Sinirle kaşlarımı çattım. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır." Arkamdan bir ses gelince hızla arkamı döndüm ve elinde telefonla bana bakan Fiona'yı gördüm. Telefonu kapatıp ona baktım, sinirlenmeye başlamıştım. Ellerim yumruk halini aldı, Fiona bana doğru yürürken altımızdaki toprak hafifçe sallandı.

"Hey, sakin ol." Gülümsedi. Ellerini sanki bir şekilde ona zarar verirmişim gibi havaya kaldırmıştı. Bana iyice yaklaşırken çenemi gevşettim, o da elini indirmişti. "Bu bir çeşit test."

Sinirle ufak bir küfür savurdum. Fiona yüzünde kocaman bir şaşkınlıkla bana baktı. "Bu yakışıklı yüzün küfredebildiğini bilmiyordum," dedi.

"Başka şeyler de yapabiliyorum." Gözlerimi tehditkâr bir şekilde kıstım ve yüzüne baktım. Ellerini tekrar kaldırıp, "Tamam, tamam," dedi. "Bak, kaçak gitmek isteyen herkese bu numarayı uygularız. Gelirse yanımıza alır, korur ve güveniriz. Gelmezse zaten gemiye binemez."

"Çok saçma."

Fiona tekrar gülümsedi. "Saçma ama garantili." Elini bana doğru uzattı ve tutmam için bekledi, ben ise ona boş boş baktım. Fiona en sonunda elini indirip, "Testi geçtin, tebrikler! Hadi düş önüme," dedi.

Bir şey demeden onu takip etmeye başladım. Fiona kesinlikle pek güvenilir biri değildi ancak Sarah'yı bir an önce kurtarmam gerekiyorsa şu an başka seçeneğim de yoktu. Fiona'ya güvenmek zorundaydım ne yazık ki. Sıkıntıyla onu izledim.

Beni kocaman bir geminin önüne getirdi. Gelmemi söylediği noktadan başlayıp oldukça fazla bir mesafe yürümüştük, ayaklarım tam ağrımaya başladığı sırada durduğumuz için neredeyse teşekkür edecektim. Başımı kaldırıp gemiye baktım, gerçekten de büyük bir gemiydi. Farklı katlarında sayısız bir ışık kümesi vardı ve buharı tütüyordu. Kalkmaya hazır bir ticaret gemisiydi. Etrafında erzak yükleyen insanlar durup bir anlığına Fiona'ya baktılar. Sonra ben de ona döndüm. "Gel," dedi Fiona, bu kez özenle kolumu tutarak. Bir şey demedim ve kocaman yük gemisine doğru ilerledik.

Geminin içi çalışanlarla doluydu. Buhar dairesinin üstünden geçerken böyle bir sıcaklıkta ölebileceğimi hissettim. Fiona tüm kısımları geçtikten sonra nihayet geminin serin olan kısımlarına gelip bir odaya vardı. Kapıyı açtı ve bana bakarken geçmem için geri çekildi. Odaya girdim, o da peşimden geldikten sonra kapıyı kapattı.

Oda küçük ve boğuktu. Yolcu gemisi olarak tasarlanmadığından böyle küçük odaların olması normaldi. Ufak bir yatak, bir komodin ve tuhaf bir şekilde fazla büyük görünen altın renginde bir ayna vardı. Ancak daha da garip olan odanın fazla süslenmiş olmasıydı. Geminin diğer yerlerine nazaran lüks bile sayılabilirdi. Fiona bana döndü. Yüzü onunla tanıştığımdan beri ilk kez ciddiydi. "Yolculuk bir gün sürer. Bu bir gün boyunca benim odamda kalacaksın," dedi dikkatle.

"Senin odanda mı?" Aynadan anlamam gerekirdi. Kaşlarım kalkarken geminin dış görüntüsüyle oldukça fazla tezatlığa sahip lüks odaya bir bakış attım.

Fiona da kaşlarını kaldırdı. "Mürettebatım tam ve başka oda yok. Çok istiyorsan kazan dairesinde yatabilirsin." Az önce geçtiğimiz cehennem sıcağına sahip yerden bahsederken yüzü yine alaycı ifadeye bürünmüştü.

Neredeyse sinirle güldüm. "Benden faydalanacakmışsın gibi hissediyorum," dedim ben de alaycı gülümsememle.

Fiona da aynı şekilde gülümsemeyi sürdürürken bana bir adım yaklaştı. "Aynı şeyi diyecektim." Ses tonu yumuşacıktı ve gülümsüyor olmasa bu sahne oldukça farklı anlaşılabilirdi.

Fiona'nın yüzüne uzun süre baktım. Gülümsemem durmuştu, donup kalmış gibiydim. Onu ilk gördüğümde hissettiğim sinir bozucu his yerini başka bir hisse bırakıyordu sanki ve ben ne olduğunu henüz anlamış değildim. Fiona geri çekildi ve bana birkaç kıyafet uzattı. Kıyafetleri elinden alırken soran gözlerle baktım. "Üstündekiler fazla zengin işi," dedi Fiona beni inceleyerek. "*Shat'tan geldim* diye bağırıyorlar. Çok dikkat çekiyorsun."

Deri ceketime ve botlarıma baktım. Sonra başımı sallayıp, "Bu geminin kaptanı sen misin?" dedim hayretle.

Kapıya adım adım yaklaşırken birden döndü ve sırıttı. "Beğenemedin mi?"

"Bayıldım," dedim, kısık sesle konuşmama rağmen duyduğunu biliyordum. Fiona gülümseyip odadan çıkarken verdiği kıyafetlere tekrar bakış attım. Başka zamanda ve başka yerde tanışsaydık Fiona'nın nedensizce tam olarak ruh ikizim olduğunu söyleyebilirdim, ancak şimdi çok yanlış bir zamandı. Kafam hafif karışıkken ve sadece her şeyin düzgün geçmesi için sessizce dua ederken tamamen doğan güneş kocaman aynaya vurdu.

7. Bölüm

Sarah

"Zincirle oynamayı kes."

Başımı yana çevirip yeni gelen korumaya baktım. Sesi tok ve sertti, gözlerim dakikalardır oynadığım zincire sabitlenmişken ona kaydı. Geldiğinden beri yaptığı gibi sinirli bakışlarla bana bakmak yerine gözlerini kapatıp kaşlarını çatmış, başını sandalyesine yaslamıştı. Rahatsız ettiğimin farkına vararak elimdeki zinciri bıraktım.

Homurdandım ve rahatça oturmaya çalıştım. Uzun sayılan bir süredir böyle rahatsız bir ortamda yaşadığınızda en ufak rahatlığı bile arar hale gelebiliyordunuz. O sırada odanın kapısı açıldı ve Narin elinde tepsiyle odaya girdi. Adam derhal başını kaldırıp gelene bakmıştı, bir eli de sağ tarafındaki bıçağa istemsiz olarak yönelmişti. Sonra gelenin Narin olduğunu görünce sakinleşip aynı yüz ifadesiyle kafasını geri yasladı. Hatta gözlerini bile tekrar kapatmıştı. Adamın benden bıktığını hissediyordum.

Narin, adama tuhaf bir bakış atıp kafese yaklaştı. Yemeği önüme bırakırken, "Teşekkürler," dedim kısık bir sesle. Susuzluktan dudaklarım ve boğazım kuruduğundan doğru düzgün

konuşamıyordum. Yemeğe baktım; yine yeşil otlarla dolu bir sebze yemeği, üç parça taze ekmek ve yarısı kesilmiş bir meyve vardı. Bir de hap.

Yine su yoktu. İç çekerken susuzluğum başımı döndürüyordu. Resmen dilim damağım kurumuştu ve bayılacak gibi hissediyordum kendimi. Kafesin içinden uzanıp ekmeklerden birini aldım, adam da başını kaldırıp beni ve Narin'i izlemeye başlamıştı. Narin ise her zamanki gibi bir köşede yemeğimi bitirmemi beklerken kitap okuyordu.

Ekmekler mideme inerken resmen boğazımı parçalıyor gibiydi. Yemeği yavaşça ve gözlerim dolarak yedim. Hem canım yanıyordu hem de kendimi kontrol edemiyordum çünkü çok acıkmıştım. Her ne kadar hayvan gibi yemek istesem de boğazımın acısından yavaş yemek zorundaydım. Gözyaşlarım elimdeki ekmeği ıslatırken yutkunmaya çalıştım.

Ajax'in bana saldırmasının üstünden günler geçmişti, yeni bir koruma gelmişti ve ben Cedric'i hiç görmemiştim. Artık çoğu şeyi hatırlamıyordum. Neden buradaydım? Bana ne yapacaklardı? Tek bildiğim Cedric'ti ve bana bir şeyler yapacağıydı. Adımı hatırlıyordum, bir de Nancy'yi ve babamı. Shat'ı belli belirsiz hatırlıyordum. Shat'ı hatırladıkça Ardor'u, Lada'yı, Oscar'ı ve Kyle'ı hatırlıyordum, daha sonra ise... Güçsüz düşüyordum, hatırlamaya çalıştıkça başım çatlıyordu. Daha da zorlarsam bir taraflarım –genelde burnum– kanıyordu.

Yemeği yavaşça yerken bir yandan da derin düşüncelere dalmıştım. Cedric'in bana zarar vermeyeceğini düşünüyordum ama bundan tam olarak emin değildim. Sonuçta her şeyi yapabilirdi. Başka birinden emir aldığı çok açıktı ki bu başka biri de ironik şekilde beni Sorcier'ye ne amaçla getirdiğini hâlâ bilmediğim ve aylardır yüzünü bir kez bile görmediğim babamdı.

Sebzeli yemeğe uzandım, normalde gelen sebzeli yemekleri yemiyordum ama fazlasıyla zayıf düşmüştüm ve şu an ayırt ede-

cek lükste olmayacak kadar açtım. En azından buradan kaçmak istersem güçlü olmam gerektiğini biliyordum. Sebzelerden birini ağzıma attığım anda midem bulandı. Tanrı aşkına, bu ne kadar iğrenç bir tat ve kokuydu böyle? Aldığım tek lokmayı zar zor çiğneyip yuttuktan bir süre sonra gözlerim büyüdü ve karnımı tuttum.

Narin kitaptan bakışlarını ayırıp bana baktığında yüzümdeki ifadeyi görür gördü, telaşla, "Sarah?" dedi. Kitabını elinden bıraktı. Ona bakamadım ama sesindeki telaş yüzünden adam da başını kaldırıp bana bakmıştı. İkisi de bana bakarken yan döndüm ve yediğim her şeyi geri çıkardım. Karnım bu kadar aç olmasına rağmen nasıl bu kadar çok şey çıkarmıştım bilemiyordum. Kusmuğuma baktım; yemek yoktu, sadece boğazımdan iğrenç bir şekilde siyah bir kan çıkmıştı. Kana bakarken midem daha çok bulandı. Ağzım yüzüm kan içinde kalmıştı ve kendimi iğrenç hissediyordum.

Narin'in ve sanırım adamın bile midesi bulandı. Adam sararmış bir yüzle, "Topla şurayı, hemen geleceğim," deyip odadan çıkınca Narin'le baş başa kaldık. Kana bakmadan bana bir peçete uzattı, ona şok içinde baktım. Birden ağır bir şeyin vücuduma çöktüğünü hissettim. Dondum kaldım. Sanki o kısacık zaman diliminde her şey net şekilde beynime süzüldü. Bütün bilgiler yavaşça zihnimde yer ederken dudaklarım titriyordu.

Hatırlıyordum. Lanet olsun, her şeyi hatırlıyordum.

"Sarah?" dedi Narin yavaşça, benim donuk bir yüz ifadesiyle ona baktığımı görünce. Tekrar kusacağımdan korkar gibiydi.

Hatırlıyordum. Hatırlamaya çalıştıkça beynimde oluşan boşluklar artık dolmuştu ve anılarım artık parça parça değildi, tamdı. Shat'ı, Sorcier'nin Shat'a saldırmasını, Ardor'u, öpüşmemizi, Ardor'un Iris tarafından vurulmasını, Hartes'i ve bana yaptıklarını. Her şeyi hatırladım. Kollarımın neden sarılı olduklarını hatırladım. Cedric'in bana işkence yapması gözlerimin önüne geldi. Korkuyla Narin'e baktım.

Bana uzattığı peçeteyi almadan hızla elini sıktım. Ürkerek geri çekilmeye çalışırken, "Dinle!" dedim. Kapıya bakıyordu ve gözleri büyümüştü, bana döndü. Gözlerinde açık bir korku vardı.

"Dinle. Narin!" dedim sesim titreyerek, kapıya acele bir bakış attım. "Beni öldürecekler."

"Hayır Sarah." Ağlamaya başladı. "Yalvarırım beni bırakın." Sıktığım ince kolunu çekmeye çalıştı.

"Dur!" Kolunu iyice sıktım, öyle cılız bir kızdı ki bu hareketim yüzünden kolunun moraracağına emindim. Islak gözlerle bana baktı. "Lütfen. Beni öldürecek. Hartes beni öldürecek." Sesim çaresizdi ve titriyordu.

Alnı kırıştı. "O... O sizin hatırlamayacağınızı söylemişti."

"Hatırlıyorum," dedim çaresizce. "Ve beni öldürecek."

"O sizin babanız–"

"Dinle!" Lafını kestim. Konuşurken ağzıma dolmuş olan kanı tükürmek zorunda kalıyordum. Ağlamak üzereydim, buradan kaçmam gerekiyordu. Bana ne büyüsü yaptıklarını da anlamıştım, unutturma büyüsü yapıyorlardı ve şimdi işe yaramadığını öğrenirlerse tekrar yapacaklardı. "Hartes beni sevmiyor. Öldürüp Shat'a gönderecek. Öleceğim, Narin. Ne olur." Böyle olduğuna inanmasam da Narin'in inanması için ağlamaya başladım, gözlerine baktım. "Yardım et."

Narin'in hassas bir kız olduğunu ve ne kadar dirense de yelkenleri suya indireceğini biliyordum. Tahmin ettiğim gibi hemen yumuşadı ve elimi tuttu. "Tamam, ağlamayın." Gözlerini silip bir bana bir de kapıya baktı. "Nasıl yardım edeceğim?" Sesi kısılmıştı.

Gözlerimi sildim ve kapıyı gösterdim. "Cedric'te ve az önceki adamda anahtar var. Önce kelepçeyi, sonra kafesi açman lazım."

"Şatodan çıkmanız imkânsız," dedi keskin bir fısıltıyla. "En üst kattayız, siz aşağı inene kadar yakalanırsınız."

Kahretsin. "Bildiğin bir yol yok mu?"

Narin'in alnı kırıştı. Tam o sırada adam aniden içeri girdi. Narin'in kolunu bıraktım ve adam bize baktı. Sonra kanı gördü ve resmen sararak, "Niye temizlemedin?" diye bağırdı. Gözlerini kırpıştırarak, "Çabuk temizle burayı!" diye yeniden bağırdı. Narin'e vurmuştu.

Kafeste geri çekildim ve adama baktım. Sandalyesine geri oturmuştu ve şömineye bakıyordu. "Burası da ne kadar soğuk," diye mırıldandı kendi kendine. Ben de dönüp Narin'e baktım. Bana bakıyordu, bir şeyler söyleyecek gibiydi. Dudakları aralık ve gözleri hâlâ ıslaktı.

Narin ortalığı temizledikten sonra yanıma geldi ve eğilip tepsiyi alırken, "Beni bekleyin," diye fısıldadı. Adam bize bakıyordu, Narin hemen geri çekildi ve tepsiyle çıktı.

Saatler geçti. Arada bir uyuyup kaldım, uyandığımda adam yanı başımdaydı. Onu oyalayıp buradan çıkarmalı mıydım? Narin neredeydi? Anahtarı bulmuş muydu acaba?

Olayın üstünden neredeyse bir gün geçtikten sonra, öğlene doğru Narin yine elinde tepsiyle odaya girdi. Ona bir umutla baktım, o ise bana bakmıyordu. Tepsiyi önüme bıraktıktan sonra tekrar odadan çıktı ve başka bir tepsiyle geldi. Adamın önüne tepsiyi bırakırken adam şaşkınlıkla ona baktı. "Ben burada yemiyorum seni salak kız," dedi aşağılayarak. "Mutfakta yiyorum."

"Hartes'in emri," dedi Narin soğukkanlılıkla. "Burada yemeniz emredildi."

Adam şüpheyle baksa da sanırım aç olduğundan bir şey demeden yemeği iştahla yemeye başladı. Onda ot yoktu, etli bir şeyler yiyordu. Adam yemeğe abanırken ben Narin'e baktım, o da bana bakıp hafifçe başını yana eğdi.

Adam aniden şiddetle öksürmeye başladı. O kadar öksürdü ki sonunda tıkandı ve çaresizlikle Narin'e baktı. Narin kılını

bile kıpırdatmadan adamın öksürüp kızararak boğulmasını izledi. Adam sandalyeden yere düştü ve Narin'e şokla baktım. Narin, cebinden anahtarı çıkardı ve kafese yaklaştı.

"Onu... öldürdün mü?" diye sordum dehşetle. Narin bana baktı, hiçbir şey dememişti. Sonra kafesi açıp içeri girdi, bu sefer de kelepçeyi hızla açtıktan sonra, "Hadi," dedi. "Acele et. Başkası gelebilir."

Ayağa kalkınca dizlerim titredi, uzun süredir yürümemiştim ve ayaklarım uyuşmuştu. İki kez tökezlediğim için Narin koluma girmek zorunda kaldı. Kafesin kapısından çıktık, yerde yatan adama şok içinde baktım. Narin'den beklemediğim bir kurnazlıktı bu.

Daha fazla oyalanmadan uzun koridoru geçtik. Koridorun solundaki kapıya yaklaştık. Narin, "Buradan aşağı in. Çamaşırhaneye giden bir yol var. Oraya ulaşınca bir demirlik olacak, onu aç ve yine aşağı in. Kimse seni görmez, görse de senin Sarah olduğunu anlamazlar. Sonra da çıkışa doğru yürü," dedi dikkatle yolu gösterirken.

"Narin," dedim. Ona minnettarlıkla baktım. "Teşekkürler." Ve ona aniden sıkıca sarıldım.

Narin ağlayacak gibiydi. "Hadi," dedi beni hafifçe itti.

Çamaşırhaneye inene kadar iğrenç yolda kusmamak için kendimi zor tuttum. Gözlerimde de yaşlar olduğundan önümü zor görüyordum. Heyecandan ellerim terlemişti ve ayaklarım uzun zamandır ilk kez bu kadar yürümenin etkisiyle sızlıyordu. Narin'in tarif ettiği gibi çamaşırhaneye indim, neyse ki kimse yoktu. Sağa sola bakıp dediği demirliği aradım, en sonunda buldum ve yaklaştım. Demirliği kaldırdım, o kadar ağırdı ki yaralı kollarım sızladı ve sanırım kolumdaki dikişlerden biri açıldı. Ağlamamak için dudağımı ısırarak içeri girdim, demirliği de öylece bıraktım. Yerine koyacak zamanım yoktu.

Tünelden aşağı indim. Kayarak ve arada sırada düşerek in-

dikten sonra çıkışı gördüm. Umutla baktım, hızla yürümeye devam ettim ve çıkışa gelip demirlere baktım. Kilitliydi. Etrafa baktım. Bunu bir şekilde kırdıktan sonra çıkıp gidebilirdim. Şatonun arka kısmıydı burası, kimse yoktu ve kuş sesleri geliyordu. *Özgürlüğün sesleri.*

Yanımda duran büyükçe taşı aldım ve hızla kilide vurdum. Kollarım cidden düşündüğümden daha çok sızlıyordu ve sargılarım kan yüzünden siyaha boyanmıştı bile. Ağır taşı elime alıp kilide iki üç kez vurduktan sonra kilit kırıldı ve heyecanla yukarı çıktım. Şatodan çıkmıştım. Başarmıştım.

Koşmaya başladım. Deli gibiydim. Ellerim titriyor ve nefesim daralıyordu. Şatonun arka bahçesi olmalıydı burası. Nereye gideceğimi bilmiyordum ama bir kapı gördüm. Birkaç adam vardı, yavaşça onların tam ters yönlerine yürüdüm. Ağaçlık kısma baktım.

O anda bir şey fark ettim. Ağaçların arasından iki çift kahverengi göz bana bakıyordu, şok içinde Oscar'ın yüzünü tanımam iki saniyemi aldı. Neredeyse ağlayacaktım, *Oscar buradaydı!* Kurtulmuştum. Ağzımı açıp, "Oscar," diye fısıldadım. Gözlerimden yaşlar aktı. Oscar buradaydı, ağaçlıkların arasında bana korkuyla bakıyordu.

Sızlayan ayaklarıma emir vererek Oscar'ın yanına koşarken o başını sağa sola sallamaya başladı. Dehşete düşmüş gibiydi, saklandığı yerde geri yaslanıp gözden kayboldu. Hıçkırmaya başladığım sırada ellerimi arkadan birileri tuttu ve Oscar'ı bir an tekrar görür gibi oldum. Çığlık attım, kanlı kollarım sızlıyor ve acıyordu.

Cedric önüme geldi ve bana bir tokat attı. Tokat o kadar şiddetliydi ki sanırım dişlerimden biri kırılmıştı. Etrafta oldukça fazla siyah pelerinli büyücü görüyordum, koşuyor ve büyü atıyorlardı ama hedefleri ben değildim. Gözyaşlarım hissettiğim acı yüzünden yanaklarımdan süzülmeye başladı ve sonra başı-

ma vurulunca kendimden geçtim. Cedric beni kollarına alırken en son gördüğüm şey, onlarca büyücünün arasında kalan Oscar olmuştu.

Oscar

Fiona'nın verdiği kıyafetleri giydikten sonra kendime baktım. Bir gün siyah gemici kıyafetleri giyeceğim aklımın ucundan bile geçmezdi. Kıyafetler üzerime neredeyse tam olmuştu, bu biraz garip sayılırdı. Eski kıyafetlerime baktım. Fiona kısmen de olsa haklıydı, Shat malı oldukları aşırı belliydi ve böyle bir gemide, özellikle kazan dairesindeki kıyafetlere göre fazla lüks kaçıyordu.

Fiona odaya pat diye girmeden önce üstümü giymek üzereydim. Üstüm çıplak halde ona baktım, o da bana bakıyordu. Bir saniyelik tereddüdün ardından kapıyı sıkıca kapattı ve sonra yanımdan geçip hızla masasına yöneldi.

Üstümü giydikten sonra ona baktım. Yola çıkalı çok olmuştu, yani bu birkaç saate Sarah'yı görebileceğim anlamına geliyordu.

Fiona başını kaldırıp bana baktı. Saçları açıktı ve omzundan sırtına uzanıyordu, siyah gemici kıyafetleri arasında güzel görünebilmek ona özgü bir yetenek olmalıydı. Onu incelediğimi fark edince hafifçe güldü. Mavi gözlerine baktım, sonra da kendi üstüme. "Ne?" dedim. "Komik mi olmuşum?"

Fiona başını salladı. "En azından Merl gibi olmamışsın." Merl'in kim olduğunu bilmiyordum ancak tayfadan biri olmalıydı. Kaşlarını kaldırdı. "Ayrıca yakışmış," dedi dikkatle.

Gülümseyip yatağa oturdum. Tahmin ettiğim gibi kuş tüyünden yapılmış bir yataktı bu ve inanılmaz rahattı. Erkenden uyanıp limana gittiğim için gece uyuyamamıştım ve rahat yatak

uykusuzluğumun baş göstermesine neden olmuştu. Fiona ayağa kalktı ve gitmeden önce bana dönerek, "Sakın odadan çıkma," dedi temkinli bir sesle.

Kapıyı kapattığında ayağa kalkıp cama yaklaştım. Zaten çıkıp ne yapacaktım ki? Okyanusu izlemeye ve Sarah'yı düşünmeye başladım ama sonra garip bir şekilde aklım Fiona'ya kaydı.

Başımı salladım. Nedensizce kendimi suçlu hissediyordum. Shat'tan kaçıp Sarah'yı kurtarmaya gidiyordum, Fiona'yı düşünmemeliydim. Odada göz gezdirdim. Fiona'nın gemi kaptanı olduğuna inanmakta hâlâ güçlük çekiyordum açıkçası. Gerçi bunu yapabilecek kapasitede bir kadın gibi görünüyordu ve burada herkes sözünü dinliyor olmalıydı. En azından kazan dairesindekiler dinliyordu.

Birkaç saat sonra kapı açıldı ve Fiona elinde bir tepsiyle içeri girdi. Kapıyı kapatıp bana yaklaştı. Tepsiyi önüme bıraktı ve üzerindekilere göz gezdirdim, yemeklerin kokusu odaya çoktan dolmuştu. Bu kadar acıktığımı o ana kadar fark etmemiştim.

Yemeği yumuşak yatakta yerken Fiona da beni izliyordu. Normalde birinin beni izlemesi pek umurumda olmazdı ancak bu durumun bir şekilde beni gerdiğini hissediyordum. Fiona'nın üzerimdeki bu gereksiz etkisi gitgide beni rahatsız etmeye başlamıştı. Kafamı kaldırıp ona baktım.

"Neden Sorcier'ye gidiyorsun?" diye sordu yavaşça. "Shat savaşa tek başına seni mi yolluyor?"

"Savaşmaya gitmiyorum," dedikten sonra çorbadan bir kaşık daha aldım.

Fiona gülümseyerek, "Ah," dedi. "Kız meselesi mi?" Gülümsüyordu ancak gözlerinde gizli bir anlam vardı. Ona dik dik baktım, o ise gülüşünü hiç bozmadan bana bakıyordu. "Yoksa Sarah mı?" dedi hayretle.

Bakışlarım oynamadı, yüzüne bakmaya devam ettim. Fiona'nın yüzündeki gülüş durdu. "Sarah'nın yanına mı gidiyorsun?" diye sordu aynı ses tonuyla.

Bir şey demedim, başımı artık soğumuş olan sebze çorbasına eğmiştim. Sonra elimin üstünde hızlı bir baskı hissettim, Fiona elime vurmuştu. Şaşkınlıkla başımı kaldırıp ona baktım. "Ne yapıyorsun?" dedim. Fiona'nın bu cüretkârlığı ona hem hayran hem de sinir olmama yol açmıştı ve o, bu iki duyguyu aynı anda bana hissettiren tek kişiydi.

"Geminin kaptanına cevap vermelisin," dedi Fiona aksi bir sesle. Sonra yumuşayarak, "Sarah için mi?" diye sordu tekrar.

Uzun süre onun gözlerine baktım. Bakışlarındaki gizli anlamı görebiliyordum, belki onu biraz daha tanısaydım bu anlamı az çok bilebilirdim. Yanlış cevap vermekten korkuyordum, daha doğrusu eğer yalan söylersem Fiona'nın ne yapacağını bilmiyordum. Beni gemiden atabilecek kadar cesur görünüyordu. Başımı salladım ve bakışlarımı yemeğe geri çevirdim. Anında iştahım kaçmıştı.

"Salaksın," dedi. Ona baktım, tuhaf bakıyordu. "Yakışıklı ve genç bir adamsın. Ptrage'de bile senin derdinden ölen yüzlerce kız var." Alayla güldü. "Ve sen bir kız için mi kendini tehlikeye atıyorsun?"

Aklıma anında Lada gelmişti. O da buna benzer şeyleri söylemişti. Kafamı sallayarak, "Bu seni hiç ilgilendirmez," dedim. Küstahlığı sinirini bozmuştu. Kaşığı yerine bırakırken sinirden çenem kasıldı.

Fiona ayağa kalkıp tepsiyi elimden aldı. "Biraz daha akıllısındır sanmıştım," diye mırıldandıktan sonra kamaradan hızla çıktı. Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim ve sinirle etrafıma baktım. Lada, annem ve şimdi de Fiona. Hepsi aynı şeyi söylemişti.

Belki de hata yapıyorsun. Durdum ve iç sesime kulak verdim. *Belki de Sarah çoktan öldü. Belki de bu, Shat elementleri için bir tuzak.*

Aklım karmakarışıktı. Yemek istiyordum, doymamıştım ama iştahım da fazlasıyla kaçmıştı. Yerimde duramayacak gibi hissediyordum kendimi.

Odadan çıktım ve yavaşça daracık koridorda ilerledim. Fiona'yı bulmak istiyordum. Ne yaptığımın farkında bile değildim. Ayaklarım ben emir vermeden hareket ediyordu sanki.

Üst kattan inip alt kata geldiğimde çalışanlar dönüp bana baktılar. Birkaçını buraya girerken görmüştüm, onlar da beni Fiona'nın lüks olarak nitelendirdiği kıyafetler içinde görmüşlerdi. Bir tanesi yanıma gelerek, "Neden bu saatte buradasın?" diye sordu. Beni iyice inceledi, sanki anlamaya çalışıyormuş gibiydi. "Yeni mi geldin?"

Durdum ve adamın yüzüne baktım. "Fiona'yı bulmalıyım."

Adam birden kahkaha atınca yanındakiler de onunla birlikte kahkaha attı. Şaşkınlıkla onlara baktım, adam en sonunda durdu ve, "Yenisin, belli," dedi. "Fiona bizimle görüşmez."

"Anlamıyorsun, ben..."

"Sus," dedi adam kaşlarını çatarak. Elime bir şeyler tutuşturdu, birkaç kâğıttı bu. "Aşağı in ve Dexter'ı bul." Emir veren ses tonu sert ve soru gerektirmeyen türdendi.

Adam beni iteleyince başka şansım kalmamıştı. Elimde bir ton kâğıtla birlikte hızla merdivenleri indim. Dexter kimdi?

Geminin alt katından nispeten daha lüks olan kısmına geldim. Bir yolcu gemisi değil de bir ticaret gemisi olmasına rağmen bu kısım zevkle döşenmişti. Fiona'nın fikri olmalıydı bu. Girişi geniş olan holde ilerledim ve bir kapıyı çaldım. "Gel" sesi gelince içeri girdim.

"Ben Dexter'ı arıyordum," dedim. Bir elimi rahat bir tavırla kapının yanındaki tahta sandalyeye doğru uzattım, herhangi bir tehlikede kullanmaktan çekinmeyecektim.

Adam çok gençti, belki benden iki yaş büyüktü. Başını kaldırıp bana baktı. Beyaz tenli ve siyah saçlıydı, kirli sakallı yorgun yüzüne baktım. "Kim soruyor?" dedi dikkatle.

"Bunları vermem gerek." Odaya bakış attım.

"Masaya bırak."

Kapıyı kapattım. Elini uzattığında kâğıtları verdim. İnceledi, birkaçını imzaladı ve bana baktı. "Sen yeni misin?" Sesi şüpheliydi.

Başımı salladım. Dexter kâğıtlara geri döndü. O sırada kapı açıldı ve içeri Fiona girdi.

Fiona'yla göz göze geldiğimizde uzun süre bana baktı. Şaşırmış gibiydi, hatta daha çok hayal kırıklığına uğramış gibi. Bir yandan sinirlendiğini de görebiliyordum. Dexter, Fiona'ya gülümseyerek, "Kâğıtlar geldi," dedi.

Fiona bakışlarını benden ayırıp zor da olsa gülümseyerek, "Ben de onu sormaya gelmiştim," dedi. Sonra bana döndü. "Oscar ile tanışmışsın," dedi yavaşça.

Dexter başını salladı. "Mürettebatın tam olduğunu sanıyordum." Tek kaşını kaldırıp bana baktı.

Fiona gülümsemesini hiç bozmadan, "Evet, bir sorun mu var?" dedi.

Dexter hafifçe gülümsemeye çalışarak ve bunu becerememyerek, "Hayır," dedi. "Oscar ismini listede gördüğümden emin olamadım sadece."

Fiona bana dönüp, "Dışarıda bekler misin Oscar?" dedi. Gülümsüyordu ancak sesinde gizli bir tehdit vardı, ikiletmeden dışarı çıktım.

Yaklaşık iki dakika sonra Fiona da dışarı çıktı. Kapı kapanır kapanmaz kolumdan tuttu ve beni hızla başka yere yönlendirdi. Bir odaya girdik, lüks holün sonundaki küçük bir odaydı bu. Fiona sinirle, "Sana o lanet olası odadan çıkma demiştim," dedi. Fısıltısı keskin ve güçlüydü.

"Sakin ol," dedim. "Fiona..."

"Neden çıktın?" Kaşlarını çattı. "Bütün dikkatleri üzerine toplayacaksın şimdi."

"Seni bulmalıydım."

"Neden?" Sakinleşmiş görünüyordu. "Gözlerden uzak olman gerekiyordu." Sinirli hali yerini bıkkınlığa bırakmıştı.

Elimi yavaşça omzuna koydum. Benden birkaç santim kısaydı, Sarah'dan da belki birkaç santim uzun. Yüzüne bakıp, "Özür dilerim," dedim.

Gözlerini benden ayırmadan, "Niye özür diliyorsun?" dedi şaşkınlıkla.

"Düşüncesiz davrandım." Elimi nihayet indirdim ve tek elimi saçımdan geçirip ona baktım.

Fiona gülümsedi, yine ukalaca bir gülümsemeydi bu. "Aptal olduğunu kabul ediyorsun yani." Ben de gülümsedim. Uzun süre gözlerime baktı, en sonunda gözlerini kaçırdı ve, "Neyse," dedi. "Şimdi birlikte odama çıkacağız. Bir daha da oradan çıkmayacaksın."

"Yanımda kalırsan," dedim aniden.

Fiona, "Ne?" dedi. Sonra güldü. "Dexter şüphelenir."

"Dexter senden hoşlanıyor mu?"

Fiona kaşlarını çattı. "Bunu da nereden çıkardın?"

Omuz silktim. Kolumdan tutup, "Hadi gitmeliyiz," dedi.

Fiona'nın odasına gelene kadar neyse ki kimse bizi görmemişti. Geceye doğru Fiona beni bıraktı ve odadan çıktı. Gece yarısı kapı açıldı ve tekrar içeri girdi.

Yatakta doğrulup ona baktım. Yorgun görünüyordu. Aniden tişörtünü çıkarıp yanıma geldi. Şaşkınlıkla karışık bir hızla gözlerimi kaçırdım. Fiona yorganın içine girdikten sonra hâlâ ona baktığımı fark edince, "Uyusana," dedi aksi bir sesle.

Yorganın üstünden kalkıp ben de yorganın içine girdim. Fiona bana döndü ve yüzüme baktı, aniden güldü.

"Gülme," dedim yavaşça.

"Sana sarılabilir miyim?" diye sordu Fiona bir süre sonra. Sesi yumuşacık ve yarı uykuluydu.

Ben de neredeyse uykuya dalacaktım, gözlerimi açıp yan gözle bana bakan Fiona'ya baktım. "Pelüş ayı mıyım ben?"

Fiona güldü. Sonra sırtını döndü. Rahatsız edici bir vicdan

azabıyla iç çektim ve onu çekip kollarımın arasına aldım. Gözleri kapalıydı, o da bana sarılırken benim de gözlerim kapalıydı.

Uyandığımda Fiona çoktan gitmişti. Ayağa kalkıp kendi kıyafetlerimi giydim, saat altıydı ve sekizde orda olmamız gerekiyordu. Heyecandan resmen ellerim titrerken Fiona içeri girdi. "Yaklaştık," dedi. "Hazır mısın?" Başımı salladım.

Sorcier limanına yaklaşınca kamaradan çıktım. Fiona da yanımdaydı, bana döndü. "Beni takip et," dedi. "Gizli bir çıkış var, büyücülerin seni görmemesi gerekiyor."

Başımı sallayıp onu takip ettim. Sorcier girişindeki birkaç büyücü gemiyi kontrol ederken ben geminin arka kısmından çıkmak için Fiona ile birlikte yürümeye başladım.

Gizli çıkışa geldim ve gemiden indim. Fiona'nın da peşimden gelmesine şaşırmıştım. Ona baktım ve cebimden bir kese altını çıkarıp uzattım. Altınları alıp bana bariz bir hüzünle baktı. Fiona'nın duygularını çok iyi saklayan bir kadın olduğu anlaşılıyordu, o yüzden böyle yapmasını beklememiştim. Tam giderken aniden beni çekti ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Bir süre şok etkisi yaşadım, ben daha dudaklarımı hareket ettiremeden o benden uzaklaştı. Sonra, "Eğer geri dönecek olursan," dedi yumuşak bir sesle. "Öğlen üçte demir alacağız. Gelirseniz sizi Shat'a bırakabilirim." Yüzündeki hüzün sesine yansımıştı.

Ona baktım. "Teşekkürler Fiona," dedim ve şaşkın bir halde hızla uzaklaştım.

Brian ve Derek'in nerede olduğunu bilmiyordum. Daha da kötüsü, nereye gitmem gerektiğini bilmiyordum. Saat sabahın dokuzuydu ve Siyah Şato'yu Fiona az çok tarif etmişti, ancak tamamen yabancı bir ülkede kaybolmuş bir turist gibi hissediyordum kendimi. Kafamı kaldırdım, limanın yukarısındaki dillere destan Kara Orman'ı ve şatonun bir kısmını gördüm. Hızla Siyah Şato'ya doğru yürürken yanımdaki bıçağın kabzasını da sıkıca kavradım. Gerekirse birkaç kişiyi öldürmekten çekinmeyecektim.

Öğlene kadar Siyah Şato'ya ulaşmaya çalıştım. Kara Orman'ı geçmem biraz zor olmuştu çünkü ormanlar genel olarak tehlikeliydi, özellikle bir büyücü ülkesindeyseniz. Yine de elementimden yardım alarak öğle vakti şatonun arka girişinin oradaki çalılara sinmeyi başardım. Şatonun dizaynı hakkında bir fikrim yoktu. Olduğum yerde etrafıma baktım, şatonun bahçesiydi burası. Sol tarafta birkaç büyücü tartışıyor ve gülüyordu. Bir tanesi nispeten daha uzakta sigara içmekle meşguldü. Şatonun sağ tarafında ise demir parmaklıkla kapatılmış bodrum tarzı bir yer görüyordum.

Toprak'ı kullanabilirdim, derin bir nefes alıp bıçağımı cebime koydum. Ayağa kalktığım sırada o girişten biri çıkıp koşmaya başladı. Yüzüne, sargılı kollarına dikkatle baktım ve sanırım kalbim durdu. *Sarah'ydı bu*. Sarah yaşıyordu ve şu an tam karşımdaydı.

Bir an beni gördü ve gözlerimiz bir saniyeliğine birbirine kenetlendi. Bana iç yakan çaresiz bir umutla baktı, aynı şekilde ben de ona bakarken, "Oscar," diye fısıldadı, dudaklarını okumuştum. Gözlerinde daha önce kimsede görmediğim bir özgürlük parıltısı hâkimdi. Ancak bu umut hali bende bir saniyeden bile kısa sürdü çünkü o sırada Sarah'nın arkasından yaklaşan adamları gördüm ve başımı iki yana doğru sallamaya başladım. Arkasından büyücü geliyordu ve kaçmak zorundaydı. Sarah bunu anlamamıştı; gözleri kısmış, kaşlarını da çatmıştı. Birkaç kişi kolunu tutarken ben sessizce yerime sindim.

Sarah'yı bayılttıkları sırada dayanamayıp ayağa kalktım ve o sırada birkaç büyücü bana büyü atmaya başladı. Görünmem aslında büyük bir hataydı, belki de beklemeli ve akşam gizlice saldırmalıydım. Ancak yapamadım. Arkama baktım, büyücüler ne zaman geldiklerini bilmediğim Brian ve Derek'e büyü atıyorlardı. Brian ve Derek'in kapıda tartışan adamlarla dövüştüklerini görebiliyordum. Ben ise ilerledim ve Sarah'ya tam ulaşa-

cağım sırada bir büyücü ben daha ne olduğunu anlayamadan beni midemden bıçakladı.

Nefesim kesildi. Gözlerim büyüdü, ani ve keskin acı beni ele geçirirken yere doğru eğildim. Başımdaki büyücü bıçağını içimden çıkarıp kaldırdı, başıma saplayacaktı. Ellerimi mideme attım, siyah kan parmaklarımdan sızarken gözlerim kararıyordu. Kulaklarımda ince tiz bir ses ve gözlerimin önünde büyük bir karaltı belirdi. *Öleceğim*.

Gözlerimi kapatıp ölümü bekledim. Büyücünün başıma son kez darbe indirip bu acıya son vermesini istedim, hatta neredeyse yalvaracaktım. Tam bu kısa bekleyiş sırasında bir şey önüme düştü. Gözlerimi açtım ve büyücüye baktım, gözlerim bulanıktı. Acıdan yüzüm buruşmuştu. Biri kolumu tutup beni kaldırdı ve kolumu boynuna doladı. Ayağa kalkar kalkmaz midem daha da ağrımaya ve kan parmaklarımdan daha hızla akmaya başladı. Aceleyle şatodan uzaklaşırken Brian'ın da vurulduğunu görebiliyordum.

Bir şekilde yere yattım, toprak zemini sırtımda hissederken, "Oscar?" dedi bir kadın sesi. Gözlerimi açtım ve Fiona'nın yüzüne baktım. Beni o mu kurtarmıştı?

"Ölme sakın," dedi. Ağlıyor muydu? Sesi titriyordu ve bir damla gözyaşı yanağıma düştü. "Seni salak çocuk."

Ve sonra kendimden geçtim.

8. Bölüm

Kate

Damon sayesinde Kırmızı Saray'a çok çabuk ulaştık. Arabası boş ve yıpranmış Shat sokaklarında adeta kayarcasına ilerlerken Damon'ın bana ani sarılışı karşısında yaşadığım kısa şoku kafamdan atmaya çalışıyordum. Kırmızı Saray geldiğimden beri olduğunun aksine bomboştu, buna biraz şaşırarak hızla Ardor'un odasına çıkarken ölmemiş olması için dua ediyordum. Son bir şansımız vardı ve bunu da kaybetmek istemiyordum.

Kapıyı dikkatle açtım, bordo ağırlıklı odada kimse yoktu. Ardor'un yatağına baktım, boştu. Kısa bir kalp çarpıntısı geçirirken en kötü düşünceler beynime bir bir süzüldü.

Damon da o sırada yanıma geldi, elim ayağım titremeye başlamıştı. Ardor ölmüş müydü?

"Nerede?" diye sordum, sesim titriyordu. "Ardor nerede?" Damon'a döndüm. Onun yüzünde de şok ifadesi vardı, dudakları aralanmıştı ve kelimeleri arıyormuş gibi bakıyordu.

Hızla aşağı inip taht odasına girdim. Ayaklarım zemine zor basıyordu, düşüncelerim beni altüst edecek kadar güçlüydü.

Neredeydi herkes? Kimse yoktu. Gözyaşlarım hızla akarken Kırmızı Saray'a aniden Claresta girdi.

Kızın kolunu tuttum, ağladığı için yanına yaklaşana kadar beni fark etmemişti bile. "Ardor nerede?" dedim yüzüne bakarak. "Öldü mü?" Claresta'nın ağlayışı aslında bir cevap gibiydi ancak yine de sormuştum. Dudaklarım titriyordu.

Claresta gözlerini silerken kolunu benden kurtardı. "Hayır," dedi. "Şifahaneye kaldırdılar. Ama nefes almıyordu." Sesi titrerken kırmızı gözlerini benden ayırdı.

Damon'a baktım, başını salladı. İkimiz birden hızla koştuk. Ayaklarımı hissetmememe rağmen şifahaneye koşarak nasıl geldiğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Şifahane ile Kırmızı Saray birbirinden uzak sayılmazdı ama o mesafe sanki bana kilometreler gibi gelmişti. Bacaklarım titriyordu.

Şifahane aşırı kalabalıktı, Kırmızı Saray'daki ve diğer saraydaki tüm üyeler burada toplanmıştı. Soğuk mavi duvarlar üstüme geliyor gibiydi. Telaşla kendime yol açtım ve Doktor Lily'nin yanına gitmeye çalıştım. O sırada, "Yakalayın onu," diyen Phrkagias'ın sesini duydum.

Bu sesle birlikte kollarımın iki kişi tarafından tutulması bir oldu. Ne olduğunu anlayamamıştım bile. Tek gördüğüm şey Doktor Lily ve onun bir odanın dışından rüzgâr gibi geçen beyaz gömleğiydi. Gözlerim kararırken, "Bırakın onu!" diye bağırdı Damon. Onu da birkaç kişi tutuyordu, daha doğrusu bana doğru gelmesini engelliyorlardı. Telaşla ona baktım.

Phrkagias yanıma yaklaşırken herkes bize bakıyordu. Şifahanenin soğuk zemininde yankılanan tek şey Phrkagias'ın sert adımlarıydı. İki element yardımcısı kolumu o kadar sıkı tutuyordu ki bileğime kan gitmediğine emindim. Phrkagias'ın yüzüne sinirli, aynı zamanda da üzgün bir ifade hâkimdi.

Bana yaklaşıp yaşla dolu gözlerle, "Sen," dedi yavaşça. "Oğlumu öldürdün."

Ve kulaklarıma artık ses gitmedi. Büyük bir boşluğa düşer gibi oldum, o an iki yardımcı kollarımdan tutmasaydı kesinlikle soğuk zemine yapışıp kalırdım. Gözlerime yaşlar dolarken ağlamamak için kendimi zor tuttum. Çırpınmayı bırakıp Phrkagias'ın yaşlarla dolu koyu kırmızı gözlerine baktım.

"Sen de öleceksin," diye devam etti Phrkagias. "Götürün onu." Sesi sert ve tartışmaya kapalıydı. Adamlar sıktığı kolumu tutarak hiç de zorlanmadan, sanki bir oyuncak bebek taşır gibi beni çıkışa götürürlerken ağzımı açamıyordum. Tutulmuş gibiydim, buradaki tek dayanağımı da kaybetmiştim.

O sırada Doktor Lily odanın kapısını açtı ve herkes anında dikkat kesildi. Adamlar durdu, ben de Doktor Lily'ye döndüm. Gözlerimdeki yaşlar yüzünden odayı göremesem de beynim bir şekilde dikkat kesilmeyi başarmıştı. Şifahanede çıt çıkmıyordu.

Phrkagias hızla yürüyüp Doktor Lily'ye yaklaştı. Konuşurken hayatımda ilk defa Phrkagias'ın sesinin titrediğini fark ettim. "Öldü mü?" diye fısıldadı yavaşça. Fısıltısı duvarlardan yankılanıp tekrar tekrar duyulurken Ardini hıçkırmaya başladı.

Doktor Lily derin bir nefes aldı. Hepimize tek tek bakarken kendimi tutamayıp ağlıyordum. "Hayır," dedi. "Şimdilik onu kurtardım ama ne kadar dayanır bilmiyorum. Durumu çok kötü." Alnı kırıştı, gözlerinin kıpkırmızı olduğunu görüyordum. "Belki birkaç saat daha dayanır."

Phrkagias sinirli görünüyordu, sonra gözleri bende kenetlendi. "Götürün onu," dedi yanımdakilere, bu kez ölümcül bir sesle. Bir büyücünün isteyebileceği en son şey Ateş elementinin kralı tarafından yakılmaktı herhalde ve ben bu duruma çok yaklaşmıştım. "Öldürün." Ölümcül sesi iliklerime kadar işlerken ağzımı açıp konuşamıyordum.

"Durun!" Damon öne atladı, yanımdakiler de durdu. "Kate onu kurtarabilir."

"Yalan," dedi Lada anında. Bana, beni öldürmek ister gibi bakıyordu ve böyle bakan tek kişi de o değildi.

Phrkagias, "Onun yüzünden oğlum ölüyor," dedi. "O da ölüp cezasını çekecek. Bir büyücüye güvenmekle hata ettik." Sesi mümkünmüş gibi daha da sertleşti. "O da tıpkı Sorcier'deki akrabaları gibi sahtekâr."

"Hayır!" dedi Damon, yanındaki yardımcıların ellerinden kurtulup Phrkagias'ın yanına geldi. "Bir büyü var," dedi dikkatle. "Son bir büyü. İzin verin yapsın. Ardor'un iyileşme şansı var, bunu elinden alamazsınız."

Her kafadan bir ses çıkarken çoğu kişi izin vermemesini adeta haykırıyordu. Kızgın ve aşırı derecede üzgün bir element topluluğunun önünde aşağılanmak inanılmaz kötü bir duyguydu. Şifahanenin altının titrediğini bile hissedebiliyordum neredeyse. Gözlerimde yaşlarla Damon'a baktım. Ya ölecektim ve Ardor da ölecekti, ya büyüyü yapacaktım ve ikimiz yine ölecektik. Ya da büyüyü yapacaktım ve Ardor kurtulacaktı. Bana ne olurdu bilmiyordum. Ruh paylaşımı sırasında ikimiz de ölebilirdik. Olasılıkların hepsi kafamda adeta dans ediyordu. Gözlerimdeki yaşlar hızla inerken Phrkagias'a son kez baktım.

Kızgınlığın doldurduğu gözlerinin ardında cılız bir umut ışığı parlıyordu. Yanıma gelip gözlerimin içine baktı. Az önceki kızgın halinden pek de eser kalmamıştı. Kısık ve içime işleyen bir sesle, "Onu kurtarabilir misin?" diye sordu. Phrkagias'ın bu kısık tondaki sesini neredeyse sadece ben duymuştum.

Damon'a baktım, sonra başımı salladım. Phrkagias başıyla işaret edince kollarım serbest kaldı. Fazla sıkılmaktan neredeyse moraran kollarım yanıma düştü, bir süre oynatamadım. Çantamı yanıma alarak herkesin bakışları arasında odaya girdim. Doktor Lily ve Damon da peşimden gelmişti.

Kocaman odada sadece yüksek bir yatak ve Ardor'un zayıf kalp atışlarını bize duyuran makine vardı. Onun soluk yüzüne baktım. Zayıflamıştı. Teni aşırı derecede solgundu. Göğsü hiç hareket etmiyordu, hâlâ sargılı olduğundan üst kısmı tamamen

çıplaktı. Altın renginin eşit bir şekilde dağıldığı kahverengi saçları uzamıştı. Neredeyse hiç kıpırdamıyordu, yaşadığını belirten makine olmasa kolaylıkla ölü diyebilirdim. Şu an ölü gibiydi.

Doktor Lily, "Kalbi durmuştu," dedi kısık sesle. Kapıyı arkamızdan kapatırken bir anda odaya dolan sessizlik kulaklarımı acıtmıştı. "Buraya getirdiklerinde kalbi atmıyordu. Şok vermek zorunda kaldım. O..." Kaşları çatıldı. "Öldüğünü sandım." Doktor Lily'nin gözleri dolmuştu, konuşurken bana değil Ardor'a bakıyordu.

Başımı salladım. Gözyaşlarımı sildikten sonra çantamı yere bırakıp açtım. Damon hemen yanı başımdaydı. Ona bakıp, "Bana yardım eder misin?" dedim tiz bir sesle, ellerim titrediği için tek başıma halledemeyeceğimi hissediyordum.

"Ne istersen," dedi yavaş ama kısık sesle. Sesi bana aşırı güven veriyordu.

Çantamdan Hobes'un yazdığı kâğıdı ve otları çıkardım. Damon'a bakıp, "Bana keskin bir bıçak bul," dedim.

Damon bir an tereddüt eder gibi görünse de dışarı çıkıp kapıyı kapattı. Doktor Lily bana korkuyla bakarken yanımda taşıdığım küçük kabı sıcak suyla doldurup tarifte yazdığı gibi otları tek tek ekleyip kaynamalarını bekledim. Ellerim tahmin ettiğim gibi titriyordu ve sürekli Ardor'a bakmaktan kendimi alamıyordum. Sanki bakmazsam her an ölebilir gibiydi.

Damon geri geldiğinde elinde kabzasında ejderha olan bir bıçak vardı. Bıçağı görünce olayın ciddiyeti aniden üstüme çullandı. Kafam karışık ve duygularım da altüst olmuş gibiydi. Elimi uzattım ve Damon bıçağı bana verdi. Kapıyı sıkıca kapatırken bütün bakışlardan rahatsız olmuş haldeydim.

Doktor Lily ve Damon bana bakarken otların kaynamasını bekliyordum. Odaya kocaman bir sessizlik hâkimdi ve bunu bozan tek şey Ardor'un zayıf kalp atışlarıydı. Kendimde bunu yapacak güç ararken kafamdaki karışık duygular ruhumda derin

izler bırakıyordu. Özellikle hiçlik ve özlem duygusu en ağır basanlardı. Sonra yavaşça Ardor'a yaklaştım, Damon'ın yardımıyla Ardor'un sargısını açtık.

Ardor'un göğsü mor haldeydi. Bu korkunç görüntüye bir süre baktım, dişlerimi sıktım. *Çok geçti*. Belki de büyü kalbine çoktan ulaşmıştı. Belki de... Gözlerim kalp atış aletine kaydı, kalp atışları inanılmaz yavaştı.

Doktor Lily, "İyi misin Kate?" diyene kadar ağladığımın farkında değildim. Gözlerimi sildim ve, "İyiyim," dedim. Bıçağı sağ elime alıp Ardor'a eğildim.

Tam kalbinin üstüne ufak sayılmayacak ve kanının hızla akmasını sağlayacak bir çizgi çektim. Ardor'un vücudu öylesine mor ve sertti ki bıçak anında bir iz bırakmıştı. Gözlerimi bir süre bu sahneye alıştırmak için beklerken kan da yaradan süzülmeye başladı. Damon ve Doktor Lily beni dikkatle izliyorlardı. Ardor'un siyah kanı bembeyaz teninde ince bir tezatlık oluştururken, yanımdaki kabı vücuduna yaklaştırıp Hobes'un yazdığı kadar kan aldım. Bu kadarı yeterli olacaktı.

Kanını aldıktan sonra bıçağı kaldırıp sildim. Damon'a döndüm. "Damon," dedim. Her ne kadar titremesin diye uğraşsam da sesim yine de titremişti. "Büyüden sonra eğer... Eğer ölürsem..."

"Ölmeyeceksin," dedi Damon kaşlarını çatarak. Yanıma geldi, yüzümü iki elinin arasına aldı. "Ölmeyeceksin Kate." Sesinin sıcaklığı beni kendine çekerken ağlamak istiyordum. Sonra aniden Damon eğildi ve dudaklarını dudaklarımda hissettim.

Gözyaşım sıcak dudaklarımıza karışırken Damon dudaklarını çekip yüzümü tekrar tuttu, alnımdan öptükten sonra, "Sana güveniyorum," dedi. Sesi yine o kadar kararlı ve güven veren bir tondaydı ki bir an bütün her şeyin iyi gideceğini hissettim.

Ardor'a döndüm. Doktor Lily, Ardor'un kanayan yarasını durdurmaya çalışırken bıçağı havaya kaldırdım ve sol avucumu kestim.

Bu kadar acıyacağını tahmin etmemiştim. Acı avucumun içinden kollarıma ve oradan beynime doğru hücum ederken, akan kanı Ardor'un kanıyla dolu kaba boşalttım. Ardor ölmek üzereydi, bu kadar kan yetmeyeceğinden bıçağı Damon'a uzattım. Dudaklarım titrerken Damon şok içinde elindeki bıçağa bakıyordu. "Yap," dedim yavaş sesle, sağ elimi uzattım. Damon dudakları tamamen birbirine bastırılmış halde yanıma geldi, sağ elimi avucuna aldı. O sağ elimi kestikten sonra akan kanı kaba boşalttım. Beyaz ve boş oda tamamen kan kokusuyla kaplanmıştı; midem bulanıyor ve başım dönüyordu. Doktor Lily yanıma gelip sağ elimi sargıya alırken bekledim. Gözlerim yanıyor ve ellerim sızlıyordu ama en önemlisi kalbimde hissettiğim acıydı. Ben gözlerimi makineden ayırmazken Damon da Ardor'un yarasıyla uğraşıyordu. Ve birden korktuğum oldu.

Kan kokan odayı makinenin tiz sesi doldurdu. Makine ekranında sadece yeşil ve düz bir çizgi vardı. Gözlerim tekrar doldu, dudaklarım titrerken, "Hayır," dedim yavaşça.

Kanamam durduktan sonra acıyı görmezden gelerek kanla dolu kaba yöneldim. Makine hâlâ öterken Doktor Lily şok içinde eliyle ağzını kapamış, kapıya yakın yerde sanki hareket edemiyormuş gibi durup kalmıştı. Damon bile şoktaydı, makinenin iğrenç sesi kulaklarımda defalarca yankılanırken avuçlarım daha da sızlamaya başladı. O sırada çoktan kaynamış olan otları alıp Ardor'un kanlı yarasına koydum. Otlar sıcaktı ve yaralı elimi daha çok yakmıştı ancak o an acıyı hissedemiyordum bile. O an kimseyi göremiyordum. Ardor... Ardor ölüydü artık.

Hıçkırarak daha sonra şırıngayı aldım ve kabın içindeki kanın tamamını üç şırıngaya doldurdum. Ardor'un cansız bedenine döndükten sonra derin bir nefes alıp unutmamak için sözleri içimde tekrarladım. Kafam karışık ve dikkatim dağınıktı, sözleri ezberlemem biraz zaman almıştı.

İlk şırıngayı Ardor'un sağ koluna enjekte ederken sözleri

söyledim. Sanki bir an karnımda bir ağrı belirir gibi oldu. Acı o kadar anlık ve hafifti ki neredeyse hissetmemiştim bile. Kendimi tuttum ve ikinci şırıngayı Ardor'un sol koluna enjekte ederken de yine aynı sözleri tekrarladım. Nefesim bir anlığına kesilirken sanki ciğerlerimdeki bütün havayı çektiler, dizlerim titredi ve elimde son iğneyle yere düştüm. Gözlerim kararmıştı ve başım dönüyordu.

Damon anlık şoktan çıkan ilk kişi oldu, yanıma gelip kolumu tuttu ve beni tekrar ayağa kaldırdı. Nefes alamıyor gibiydim. Son şırıngayı elimde sıkıca tuttum ve Damon kolumu tutarken Ardor'un kanlı yarasından otları kaldırdım. Tam kalbinin üstüne, mosmor göğsünün orta yerine baktım. Doktor Lily tek kolumu, Damon da diğer kolumu tutarken büyüyü içimden tekrarladım. "*Guérirai.*"* Son şırıngayı yaranın tam üstüne, kalbine sapladığım an yere düştüm. Boğazımı tuttum, nefesim kesildi. Ruhumun çekildiğini *hissettim*. Bir ışık kümesi bedenimden çıkıp havaya karıştığı anda kalbim bir saniyeliğine durdu, sonra tekrar atmaya başladı. Damon yanımdaydı. Beni kucağına alırken, "Geçti," diye fısıldadı. Terli yüzüme düşen saçlarımı çekerken ağzımdan gelen sıcak kan boynuma doğru süzüldü. Doktor Lily nihayet şoktan çıkıp Ardor'un yanına koşarken makineden tekrar ses gelmeye başlamıştı. Gözlerinde bir ışıltı ve yüzünde bir gülümsemeyle Phrkagias'a koştu. "Ardor yaşıyor!" diye bağırdı. Sesindeki mutluluk şifahanenin her yerine dağılıp kalbime kadar ulaştı.

Ardor gözlerini açmıştı.

*İyileş.

Sarah

Gözlerimi açtığımda ilk hissettiğim şey başımın arka kısmındaki ağrı oldu. O kadar güçlü ve keskindi ki bedenimde başka hiçbir his kalmamıştı. Yüzümü buruşturdum ve neredeyse ağlayacakken kendimi tuttum. Doğrulmaya çalıştım ancak iki elim de kelepçeliydi, olduğum pozisyona dönebildim sadece. Etrafıma baktığımda küfür savurdum. Yeniden o lüks odadaki demir kafesin içindeydim. Hayallerim tamamen üstüme yıkılırken hayatımda hiç böylesine bir hayal kırıklığı yaşamadığımı düşündüm.

Ne olmuştu? Başımın ağrısı hatırlamamı zorlaştırırken gözlerimi sıktım. Narin, anahtarıyla burayı açtıktan sonra kaçmıştım. Anahtarı bir şekilde Cedric'ten aşırdığını biliyordum çünkü diğer adam sürekli benimle birlikteydi. Cedric anahtarın yokluğunu fark edince kaçtığımı anlamış olmalıydı. Kaçtıktan sonra... *Oscar!* Onu görmüştüm. Oscar'ın bana bakan gözlerini hatırladım. Beni görmüştü o da, ancak sonra ben yakalanmıştım. Oscar'a ne olmuştu peki?

Kafesin içinde aklımda sorularla otururken kapım birden açıldı. İçerisi inanılmaz karanlık olduğundan kapıdan gelen ışık beni oldukça rahatsız etti, gözlerimi kısmak zorunda kaldım. Kan yüzünden siyaha boyanmış sargılı kollarımı kaldırıp yüzüme siper etmeye çalışsam da başaramamıştım. Bileklerim acıyarak sadece gözlerimi kapatmakla yetindim.

Kapının kapanma sesini duydum. Geleni göremiyordum, içerisi çok karanlıktı ve tek ışık perdesi yarım açık olan pencereden geliyordu. Gelen kişinin sadece ayak seslerini duyuyordum, şöminenin ve kafesin çok yakınından geliyordu. Sonra bir anda şömine yandı. Gözlerim acırken döndüm ve avucunun içindeki ateşle ayakta duran Hartes'e baktım.

Şok içinde olmalıydım. Ben burada tutulalı neredeyse üç ay

olmuştu ancak zindanın dışında bir gün bile Hartes'i görmemiştim. Sadece hafızamın uzak bir köşesinde bana zindanda bıraktığı belli belirsiz sevgi öpücüğü kalmıştı ki onun da nasıl olduğunu hatırlamıyordum. Ona şaşkınlıkla baktım. Değişmemişti. Hava soğuk olmasına rağmen üstünde siyah bir tişört vardı, sağ ve sol kolundaki element izlerini görebiliyordum. Bana bakmadan şöminede az önce yaktığı ateşe bakıyordu. Elindeki ateşi çevirirken kendimi gergin hissediyordum.

"Neden seni burada tuttuğumuzu hiç düşündün mü?" dedi yavaş bir sesle, ses tonu oldukça sakin ve toktu. Önce onun konuşmasını beklememiştim. Hâlâ bana bakmıyordu. "Neden üç aydır beni neredeyse hiç görmediğini, Iris ve Cedric'in kanını alıp durduğunu hiç düşündün mü?"

Başımı ellerime indirdim. Yarı kıvrılır pozisyona gelmiştim böylece. Elbette düşünmüştüm, hatta her gün bunu düşünüyordum. Gerçi çoğu zaman acılar içinde uyuyordum ya da hafızam silinmiş oluyordu ama yine de düşünüyordum. Zihnimin belirgin bir şekilde yaptığı tek eylem buydu.

"Evet," dedim kısık sesle. Sesim, onun yumuşak sesinin aksine sert çıkmıştı. Öksürdüm, boğazım susuzluk yüzünden oldukça kuruydu ve öksürmek canımı yakmıştı.

"Ne sonuca vardın?"

Kaşlarım çatıldı. Ona dik dik bakarak, "Sürekli hafızam gidip geldiği için pek bir sonuca varamadım," dedim.

Aniden gülerek beni şaşırttı. Gülüşü zevkli bir gülüş değildi, melodisinde daha çok acı vardı. Benim böyle sert çıkmamı beklememişti, bunu görebiliyordum. Şömineden bir adım uzaklaşıp hemen yanındaki koltuğa, beni gözleyen gardiyan kılıklı adamın her gün oturduğu yere oturdu. Uzanıp şömineden bir parça kor ateşi eline alırken ona baktım. "Hafızan gidip geliyordu demek," dedi bana bakmamayı sürdürerek.

"Evet," dedim. Sanki bilmiyordu. Elindeki ateşi bir çocuğun sirkteki jonglörleri izlediği gibi izliyordum.

En sonunda başını kaldırdı ve bana baktı. Açık kırmızı gözleri şöminenin alevinin etkisiyle daha da parlak görünüyordu. Yüzünde hiçbir ifade taşımıyor olması bende gereksiz bir korkuya ve gerginliğe neden olmuştu. "Neden kaçmaya teşebbüs ettin?" dedi duygusuz bir sesle. Sesinde hiçbir şey olmasa da yüzünde yoğun bir ifade oluştu sonra.

Alnım kırıştı. "Beni öldürecektin," dedim yavaşça.

Tekrar güldü. Gülüşünün anlamını çözemiyordum ancak yine mutluluktan gülmediği çok açıktı. Elindeki ateşle oynamaya devam ederken, "Sarah," dedi yumuşak bir sesle. Sesinin nihayet bir şekilde duygulu çıkması beni kısmen de olsa rahatlatmıştı. "Seni öldürmek istesem çoktan öldürmüş olmaz mıydım sence? Hem seni neden öldürmek isteyeyim?" Gözlerini kaldırıp bana baktı.

Başımı ellerinde sabitledim, gözlerimi elindeki ateşten ayırmıyordum. Kırmızı gözlerini üstümde hissediyordum. Her ne kadar kabul etmek istemesem de Hartes şu an haklıydı. Eline yüzlerce fırsat geçmişti, hepsinde de beni kolayca öldürebilirdi ama yapmamıştı. Yaşıyordum. *Şimdilik*. "Beni öldürmeyeceğini nereden bilebilirim ki?"

"Ben," dedi dikkatle. Sesi tekrar sert ve tok halini almıştı. "Seni öldürmeyeceğimi söylüyorum. Ve benim sözüme güvenebilirsin."

Açık kırmızı gözlerine baktım. Uzun süre birbirimize bir şey demeden baktık. Az önce yoğun bir duygunun hâkim olduğu yüzü şimdi gözleri gibi ifadesizdi. "Neden?" dedim aniden.

Şaşırarak bana bakıp kaşlarını çattı.

"Neden bana bunları yapıyorsun?" diye devam ettim. Sonra sesim titrerken, "Ardor'un vurulmasına izin verdin. Kendi kardeşinin oğlunun," dedim. Ağlamak üzereydim, gözlerim dolmuştu. Ellerim titremeye başlamıştı bile. Ne zaman Ardor'u düşünsem böyle oluyordu işte. Kalbimin acıyla dolduğunu hissederken gözlerimi kırpıştırdım.

Hartes hiçbir tepki göstermeden yüzüme bakıyordu. Bir süre durdu, kendiyle çeliştiğini görebiliyordum. Bir şey diyecek ama demek istemiyormuş gibi görünüyordu. Sonra kendini toparlayıp, "Ardor öldü," dedi soğuk bir sesle.

Önce bir şey anlamadım. Sözler kulaklarıma anlamsız sesler gibi geldi, daha sonra zihnimde acı verici bir anlama kavuştular. Duyduklarım kalbime saplanan bir ağrıya yol açtı. Nefesim kesilirken dehşetle, "Yalan söylüyorsun," dedim. Konuşurken dudaklarım titremişti.

"Hayır," dedi sakince. Duygusuz hali devam ediyordu. "Büyülü bir okla vuruldu. İyileşmesi zaten imkânsızdı. Öldüğü haberini aldım."

Kalbim sızlarken kendimi tutamadım ve ağlamaya başladım. Ardor... Bu hayatta tek âşık olduğum, birlikte olup her şeyimi paylaştığım kişi... Ölmüştü. Gözlerim yanıyordu, boğazım daha da kurumuştu. Sesler artık kulağıma gelmiyordu, tamamen zihnimin karanlık bir köşesinde kalmış gibiydim. Acı vardı. Hüzün vardı. Aşk vardı.

Hartes ben hıçkırıklarla ağlayıp sakinleşene kadar hiçbir şey demeden şömineye bakmaya devam etti. Arada bir sönen şömineyi yeniden yaktı ancak tek kelime etmedi. Orada, içim parçalanırcasına ağlarken kendi akrabasının ölümüne gram üzülmüş gibi durmuyordu. En sonunda ben, "Yas tutmak istiyorum," dedim ona bakarak. Bana döndü. Sesim aşırı sert ve emir verir gibi çıkmıştı. "Çıkar mısın?"

Hartes dikkatle bana baktı. Elindeki ateşi şöminedeki yerine bırakırken, "Beni dinledikten sonra," dedi. Ellerini önünde kenetlerken bana eğilmişti. "Merak etme çıkacağım. Ama önce beni dinleyeceksin."

Sözleri keskin ve sertti, bu yüzden olduğum yere sindim. Ona karşı hissettiğim onca duygu arasında daha da belirginleşen nefretim katbekat artarken onu neden dinlemem gerektiğini

düşünüyordum. Onu dinlemek ve belki de yalanlarını duymak istemiyordum. Kollarımı göğsümde kavuşturamadığım için sinir olurken kırmızı ve ağlamaktan acıyan gözlerle Hartes'in kaskatı yüzüne baktım.

"Sana büyü yapıyoruz," dedi pat diye. Dehşete düşmem için bir iki saniye gözlerime baktı. En sonunda dediğini kavrarken, "Ne?" dedim şaşkınlıkla.

Hartes oturduğu yerde iyice öne eğildi, bana dikkatle baktı. Keskin gözleri gözlerime sabitlenmişti. "İlk geldiğinde bir süre baygın kaldın. Blue da öyleydi. Blue'yu iyileştirdik, biraz zor oldu ama Cedric işini en iyi yapanlardandır." Sonra şöminedeki ateşe baktı. Yüzünün sağ tarafı karanlıkta kalmıştı. "Sana ihtiyacım var Sarah. İstesem tahtı geldiğim gibi ele geçirebilirdim. Ama yapmadım." Bana bakmıyordu.

"Neden?" diye sordum. Bir saniye içinde anlayarak, "Çünkü istediğin taht değildi," dedim ağzım açık halde. Düşündüğüm şeyler tehlikeli ve zararlıydı.

Hartes başını salladı. "Çünkü istediğim şey taht değil," diye beni tekrarladı. "Ben her şeyi istiyorum Sarah. *Her şeyi*."

Ona anlamsızca baktım. Devam etti. "Bu yüzden tek bir melez yerine, iki melez her zaman daha çok iş görür. Ben Sorcier'ye sığındığımda Toulina'nın hamile kaldığını biliyordum. Ona birkaç kez ulaşmaya çalıştım, seni bana göstermesi için resmen yalvardım. Ama o her seferinde senin öldüğünü söyledi," dedi bana bakarak. Sert ve duygusuz sesi, şimdi hafif bir pişmanlık ve kırgınlık taşıyordu. "Toulina, Phrkagias'ın tıpkı bana yaptığı gibi seni de öldürdüğünü düşünmeme izin verdi."

Gözlerine baktım. Bir şey diyemiyordum çünkü bunları ilk kez duyuyordum. Toulina'nın neden böyle bir şey yaptığını da anlayamıyordum. Hartes'in çektiği acı net bir şekilde görülebiliyordu. Ona bakarken içimde kısacık ve anlık bir acıma hissi baş gösterdi. Daha önce ona karşı böyle hissetmemiştim. Özel-

likle de böyle bizzat acı dolu olduğum zamanlarda genelde kendimi düşünürdüm ancak Hartes'in son kelimeleri beni derin duygulara sürüklemişti.

Baba sevgisini ve ilgisini yaşamamış bir kızdım. Jack her ne kadar benimle kendince ilgilense de Hartes'in sadece bir saniye kadar bana ilgi göstermesi bende tuhaf duygular yaratmıştı. Gözlerim bu kez Hartes'in garip ilgisi yüzünden doldu. Hartes sessiz kaldığımı görünce devam etti. "Shat'a saldırma amacımız aslında taht değil, sendin," dedi dikkatle, daha çok şaşırmama neden olurken. "Başından beri sendin. Seni de yanımıza aldık. Ama zihnin yerindeyken bana nefret beslemek dışında pek bir şey yapmayacaktın."

Kaşlarım çatıldı. Yüzüne baktım. "Neden nefret besleyeyim ki?" Durdu, bu soruyu beklemediği açıktı. "Bana zarar vereceğini düşünmüştüm, evet. Özellikle de onlarca büyücüyle gelip sevdiğim adamı öldürdüğünde." Aklıma Ardor gelince bir anlığına sesim titredi. "Yine de benim hiç babam olmadı sayılır. Hiçbir zaman bir babam olduğunu hissetmedim. Senin babam olduğunu öğrendiğimde ilk ne düşündüm biliyor musun?" Yüzüme bakıyordu, meraklı ve daha çok üzgün bir hali vardı. "Umarım ölmemiştir. Umarım yaşıyordur çünkü artık bir babam var."

Hartes hiçbir şey demiyordu. Gözlerinde birikmiş olan yaşları yine de görebiliyordum. Kafasını şömineye tekrar çevirdi, derin birkaç nefes aldı. Ortama çöken ağır üzüntü ve depresiflik beni de dibe çekmiş gibiydi. Kırmızı Saray'ın taht odasında Hartes'in babam olduğunu öğrendiğimde yaşadığım şaşkınlığın, zihnimin geri planındaki karşılığını ben de ilk kez itiraf etmiştim. Bu hislerin şu ana kadar ben bile farkında değildim.

Hartes en sonunda bana baktı. Düşüncelerini toparlamış görünüyordu. "Yine de bunu göze alamazdım. Benden nefret etmeni göze alamadım. Özellikle Ardor'u öyle yaraladıktan sonra."

"Pek başaramadın," dedim olabildiğince duygusuz bir sesle. "Senden nefret ediyorum şu anda."

Bunun yalan olduğunu daha söylerken bile fark etmiştim, Hartes'ten nefret etmiyordum. Nefret etmediğimin bilincine vardığımda kendi kendime kızdım. Hartes'in de bunun farkına varmaması için yüz ifademi sabit tutmaya çalışıyordum.

Üzülmüştü, sanırım yalan söylediğimi anlamamıştı. Tekrar bana baktı. "Sana unutturma büyüsü yapıyoruz," diye önceki demek istediklerini tekrarladı. Şömineden bir ateş daha alırken yüzüme bakmıyordu. "Unutturma büyüsü aslında basit bir büyü ama biz senin kanını kullanarak büyüyü ağırlaştırıyoruz ve bu biraz zor bir şey."

"Sanırım tam işe yaramadı," dedim hafif alaylı bir sesle. "Hâlâ her şeyi hatırlıyorum."

Hartes'in hüzünle kaplı yüzünde bir gülümseme belirdi. "Evet," dedi, elindeki ateşi iki elinin arasında gezdirirken. "Çünkü daha büyünün ilk aşamasını yaptık. Bu kanla yapılan bir büyü olduğundan zor bir büyü ve kanla yapılan tüm büyüler gibi uzun sürüyor. Üç aşaması var. Ancak yeterli gelirse sadece iki aşamayı yapacağız ya da gelmezse daha çok aşama olacak. Her aşamayı hazırlamak yaklaşık iki buçuk ay sürüyor." Sonunda gözlerime baktı. "Aynı anda Cedric sana birtakım işkenceler yapıyor ki elementleri ne kadar kullanabildiğini öğrenelim."

Gözlerim istemsizce kanlı kollarıma kayarken Hartes ateşi şömineye geri attı. Sandalyede geriye yaslanırken bana bakıyordu. "Son denemede bütün elementleri kullanabildin. Ama istediğim her şeyi alabilmem için benim gibi senin de üç elementini aynı anda kullanman gerek."

"Bu beni öldürür," dedim kısık sesle.

"Hayır." Başını salladı. "Bunun için de ayrı bir büyü hazırlıyoruz, hatta bizzat Iris kendisi hazırlıyor. Unutturma büyüsü tamamen hazırlanıp uygulandıktan sonra elementleri aynı anda

kullanman için de bir büyü yapılacak. Bedenin de değişecek haliyle." Anlamayarak baktım. Hartes gözlerimin içine bakarak, "Yeni izlerin olacak büyük ihtimalle," dedi. Tıpkı onun iki kolundaki izler gibi.

Bende iz çoktan oluşmuştu ve bu da iki elementi zaten hareket ettirdiğimi gösteriyordu. Ama üç element? Tanrı aşkına, bu çok zor ve ölümcül bir şeydi. Hartes ayağa kalkarken kafamı kaldırıp ona baktım. "Yarın," dedi. "Iris ikinci aşamayı yapacak. İlk aşamayı kustuğun için ikinci aşamayı öne aldık. Bu seferki daha kuvvetli olacak, büyük ihtimalle Ardor'u bile hatırlamayacaksın. Bunun tutması için de yemek bile yemeyeceksin ki tekrar kusmayasın." Gözlerime baktı. Gözlerinde ve yüzünde bariz bir üzüntü belirmişti. "Ve bu beni yine son görüşün."

"Niye?" dedim. Sesimde hafif bir hüzün oluşmuştu. Böyle yaptığım için kendi kendime kızarırken kaşlarım da çatıldı.

Hartes yavaşça eğildi, neredeyse benimle aynı hizaya gelmişti. "Her şeyi unuttuğun zaman karşına ilk benim çıkmam gerekiyor. Sana benim kızım olduğunu ve beni sevdiğini anlatacağım ki bana inan. Bundan önce beni görecek olursan büyü tutmaz." Etrafa baktı. "Aynı şekilde etrafındaki her şeyi her gün sen uyurken değiştiriyoruz. Yardımcıların da değişecek. İlk geldiğinde giydiğin kıyafetleri de bu yüzden giymiyorsun." Üzerime baktı. "Sana hiçbir şekilde geçmişi hatırlatmaması için taktığın kolyeleri ve kıyafetlerini attık. Plan kusursuzca işleyecek. Ve sen..." Gözlerimin içine bakarken titriyordum. "Bir daha kaçmayacaksın." Sesi sertti ve yine duygusuzlaşmıştı. Bir saniyede ruh halini nasıl değiştirdiğini bilmiyordum ancak muhteşem bir yetenekti.

Sustum, bir şey diyecek gücüm kalmamıştı. Hartes doğrulup, "Bu arada," dedi çıkmadan. "Narin öldü. Başka bir kız da olmayacak." Bir an başka bir şey diyecek gibi oldu, sonra durdu. Tek el hareketiyle şömineyi söndürdü ve perdeyi de çekti. Ka-

pıyı ardından kapatırken zavallı Narin'i ve Hartes'in planlarını düşünüyordum. Ardor'dan bana kalan tek şey olan kolyeyi de atmıştı demek.

Ardor'u düşündükçe aklım karıştı, acı beni ele geçirdi. Buradan asla kurtulamayacaktım. Umutsuzluk içimdeki derin acıyla birleşip beni karanlığa çekerken yaralı koluma kapandım ve hem Ardor hem de kendim için hıçkırarak ağlamaya başladım.

Geçmişe Dönüş

1

Toulina'nın yaşamı Su kraliçesi olmasıyla tamamen değişmişti.

Olaylar basit ve ani şekilde gelişmişti. Su Kralı olan dayısı ölünce, varis olarak en büyük o olduğundan böyle bir yük binmişti üzerine. Toulina için büyük bir önem taşıyordu bu. Hayatı boyunca böyle bir şey için eğitilmişti çünkü. Bunu yapması gerekiyordu.

Toulina son kez kıyafetine baktıktan sonra yavaş bir nefes aldı. Mavi parlak gözleri heyecanla parlıyor, elleri neredeyse titriyordu. Tekrar derin bir nefes aldığında kapısı açıldı ve içeri kardeşi Proteus girdi.

Proteus'un gece gibi siyah olan saçları kısacık kesilmişti, sol kulağındaki siyah küpe hariç hiçbir aksesuar yoktu üzerinde; hatta element taşını bile takmazdı. Toulina diğer kardeşi Rico öldüğünden beri Proteus'a daha çok bağlanmıştı. Onu bir kardeşten çok bir ağabeyi gibi görürdü ki zaten Proteus'la aralarında sadece bir yaş vardı. Proteus'un Su tahtını ne kadar çok iste-

diğini ve bu geceki taç töreninin onun için anlamını bildiğinden Toulina kardeşi içeri girer girmez gülümseyerek ona baktı.

Proteus kısa bir an safir renkli gözleriyle kız kardeşini süzdükten sonra, "Hazır mısın?" dedi. Anlamlardan gizlenmiş sesi her zamanki gibi tok ve kalındı.

Toulina gülümseyişini hiç bozmadı. Odanın ucunda duran beşiğe yaklaştı. Huzurla uyuyan minik Lucy'nin alnına bir öpücük kondurduktan sonra, "Hazırım," dedi dikkatle. Sonra kocaman aynanın hemen yanındaki element taşı kolyesini boynuna geçirdi. Soğuk taş cildine değince hafif bir ürperti yaşadı.

Proteus önde Toulina arkada Mavi Saray'dan çıktılar. Hava serindi, güzel bir nisan akşamıydı. Beyaz Saray'dan kahkahalar yükseliyordu. Toulina sesler yaklaştıkça daha da heyecanlandığını düşündü, neredeyse tacı ve tahtı Proteus'a bırakmak isteyecekti. Nihayetinde böyle bir şey olmadan hızlı ve emin adımlarla Beyaz Saray'a girdi.

Herkes oradaydı elbette. İçeri girer girmez bütün yüzlerin ona dönmesi Toulina'yı biraz rahatsız etmişti. Proteus güven vermek istercesine kolunu tutması için uzattı, Toulina kısa bir şaşkınlığın ardından kardeşinin kolunu tuttu. Kapıdan itibaren sahneye yürürken Toulina'nın bayılıp düşmesini engelleyen tek şey Proteus'un onu tutmasıydı. Bunun için ona minnettardı.

Toulina yavaş adımlarla sahneye geldi, Proteus gülümseyerek onu Walter'ın yanına bıraktı. O zamanlar Walter, Ateş elementinin kralıydı ama önemli olan bu değildi.

Toulina salonda gözlerini gezdirirken birden onu gördü. Kapıya en yakın noktada, elinde yarısı içilmiş bir şarap kadehiyle gözlerini kırpmadan ona bakıyordu. Nefes kesici bir havası vardı; açık kırmızı gözleri keskin ve derin anlamlar taşıyordu. Toulina o gözlerde o an kayboldu, Hartes'in ona bakıyor olması onu heyecanlandırmıştı. Ona bakarken sanki odada sadece ikisi varmış gibi hissetti. Hartes başını dikleştirdi ama hâlâ ona ba-

kıyordu. Toulina'ya sanki bu dünyadaki en güzel şeymiş gibi bakması Toulina'nın Walter'ın dediklerini duymamasına neden olmuştu.

Walter, "Taç ve element seninle yücelsin, seninle daim olsun!" dedikten sonra bir alkış koptu. Toulina gözlerini nihayet Hartes'ten alıp Shat ve Ateş kralı Walter'a çevirdi, gülümsemeyi son anda başarmıştı. Walter alkışlar arasında Su elementi tacını Toulina'nın başına taktı. Taç oldukça ağır ve en güzel taşlardan yapılmıştı, Toulina gülümseyerek herkese baktığında Hartes'in yerinde olmadığını fark etti. Gülümsemesi solarken alkışlar devam ediyordu.

Toulina küçüklüğünden beri Hartes'e âşıktı, bunu inkâr edecek kadar salak ve kör değildi. Hartes, Ateş elementinin en gözde üyesiydi, özellikle ondan yaşça büyük ve Ateş elementi veliahdı olan Phrkagias'tan bile daha çok ses getirebiliyordu. Shat'taki her kadın ona bir miktar hayrandı ancak Hartes hiçbir kadınla ilgilenmiyor gibiydi.

Eğlence gece yarısına kadar sürdü. Kimi yorgun olduğundan gitti kimi ise kalmaya devam etti. Toulina bir köşede arkadaşlarıyla birlikte olayı kutlarken kenarda Choma ile Hartes'in konuştuğunu görebiliyordu. Bunun gözüne batması kötü olmuştu, Toulina, Choma'yı hiç sevmiyordu. Aslında Choma'yı kimse sevmiyordu.

Toulina morali bozuk bir halde arkadaşlarının tebriklerini alırken gözü hep ikisinin üstündeydi. Hartes ilgileniyormuş gibi durmuyordu ancak Choma gülüyor, boş olan eliyle sürekli Hartes'in omzuna dokunuyordu. Toulina dişlerini sıkarken birden tekrar Hartes ile göz göze geldi. Hartes, Toulina'nın sinirli bakışlarına şaşkınlıkla yanıt verirken Toulina başını çevirip, "Yoruldum," dedi dikkatle. "Gitsek mi artık?"

Arkadaşları ne dese onaylayacaktı zaten, sonuçta bugün taç günüydü ve Toulina artık bir kraliçeydi. Yavaş adımlarla Beyaz

Saray'dan çıktıklarında serin olan nisan akşamı yerini soğuk bir nisan gecesine bırakmıştı.

Yolda arkadaşları kendi saraylarına gittiklerinde Toulina, Mavi Saray'ın yanındaki uçurumun kıyısına geldi. Aklını kurcalayan şeyler vardı, aslında düşünmek istemediği ve genelde görmezden geldiği şeylerdi bunlar.

Hartes'i seviyordu. Toulina çok yaşlı sayılmazdı. Aynı yaşta olduğu Hartes de otuz dörttü daha, yakında evlenmesi için Hartes'e yardımcılardan birini bulacaklardı. Bu düşünce bile ona kısmi bir şekilde acı veriyordu. Bütün bunları düşündüğü sırada bir çift gözün onu izlediğini hissetti. Titredi, bunda soğuğun da etkisi vardı. Arkasını döndü.

Hartes kararsız bir şekilde durmuş, Toulina'yı izliyordu. Sanki yanlışlıkla gelmiş gibiydi ve Toulina, Hartes'in yüzünde neredeyse bariz bir utanma gördü. Hartes yavaşça, "Ben," dedi kaşlarını çatarak. Bu Toulina ile ilk konuşmasıydı. Toulina dili tutulmuş gibi ona bakarken Hartes, "Tebrik ederim," dedi ona bakarak. Gözleri daha fazla şey söylemek istiyor gibiydi.

Toulina bir şekilde gülümsemeyi başardı, başını sallayarak, "Teşekkür ederim," dedi. Hartes başka bir şey söylemek istercesine dudaklarını araladı ancak sonra sertçe birbirine bastırdı ve arkasını döndü. Tam gidecekken Toulina'nın, "Choma ile aranda ne var?" dediğini duydu.

Hartes şaşkınlıkla arkasını geri döndü; Toulina *az-önce-potkırdım* yüz ifadesiyle ona bakıyordu. İnci gibi beyaz teni kıpkırmızı olmuştu ve bunu karanlıkta bile görebiliyordu. Yavaş adımlarla ona yaklaşırken Hartes'in yüzünde tarifi imkânsız bir gülümseme vardı. "Choma mı?" dedi Hartes.

Toulina nihayet sıkıca kapattığı gözlerini açtı ve masmavi parıltılar Hartes'i büyüledi. Yavaş bir sesle, "Bunu dışımdan söyledim, değil mi?" dedi.

Hartes adım adım ona yaklaştı, nihayet tam karşısına geldiğinde durdu. Gülümsüyordu. "Evet," dedi kısık sesle.

Toulina gülümsedi. Gülümsediği zaman ne kadar da güzel oluyordu. Hartes'in aklı başından gitmiş gibiydi, ay ışığının vurduğu güzel yüzüne baktı. Toulina bir şey demeden Hartes, "Aramızda bir şey yok," dedi dikkatle. "Bunu nereden çıkardın?"

Toulina omuz silkti. Bir şey demiyordu. Hartes ona bakmaktan kendini alamıyordu, özellikle o kendisine bakmadığı zamanlarda gözlerini onun üstünde tutuyordu. O kadar güzeldi ki sanki gözünü kapattığı an kaybolup gidecek bir hayal gibi geliyordu Hartes'e. Uzun zamandır Toulina'yı izliyordu, daha önce hiç konuşmamışlardı ancak Hartes onun konuşmak istediğini anlayabiliyordu. Toulina, Shat'ta onunla gelip konuşmayan tek kızdı çünkü. Gururluydu ve bir tanrıça kadar güzeldi.

Hartes dayanamayıp yavaşça ellerini uzattı, Toulina'nın yumuşak yüzünü avuçları arasına aldı. Toulina'nın mavi gözleri yaşlarla parlıyordu, dudakları aralanmıştı ve sık sık nefes alıyordu. Hartes başparmağıyla onun yüzünü okşadı, Toulina o kadar güzeldi ki Hartes hiçbir şey diyemiyordu. Saatlerce onu incelemek ve ona dokunmak istiyordu.

Toulina ona bakmayı sürdürdü. Kalbi göğüskafesinde patlayacak gibi atıyordu. Hartes eğildi ve dudaklarını Toulina'nın aralık dudaklarına bastırdı. Yumuşakça onu öptükten sonra hafifçe geri çekildi, alnı Toulina'nın alnına dayalıydı. Toulina o kadar heyecanlıydı ki düşüp bayılmasını engelleyen tek şey Hartes'in yüzünü tutan elleriydi.

Hartes bir an durduktan sonra kısa bir süre iç çekti, dudakları tekrar Toulina'nın dudaklarını buldu. Toulina'nın kolları Hartes'in boynuna doğru hareket etti.

O geceki o derin öpücük Hartes'in Toulina'ya olan belirsiz aşkının kesinleşmesine ve derinleşmesine neden olmuştu. Aynı şekilde Toulina'nın da ona karşı beslediği hisler güçlenirken daha da âşık oluyordu. Gizlice buluşmaya ve vakit geçirmeye başladılar, ta ki Walter ölene kadar.

Ateş kralı Walter hastalıktan öldüğünde Toulina, Su kraliçesi olarak bir yıl geçirmişti. Ateş kralının ölmesi sadece Shat'ta değil, tüm dünyada yankı bulmuştu. Ani ve öngörülebilir ölümü sonrası Shat büyük bir siyasi buhrana sürüklenmişti. Çünkü olaylar karışıktı.

Hartes, Phrkagias'tan bir yaş küçüktü ve üvey kardeştiler. Phrkagias, Ateş elementinin en büyük üyesiydi ve doğal olarak veliahttı ancak Hartes melez olduğundan daha göz önündeydi. Hem Hava hem Ateş'i kullanabilen bir element üyesi Shat'ı yönetmek için biçilmiş kaftan olmalıydı.

Hartes tahta geçtiğinde otuz beş yaşındaydı. Tahta geçmesi olaysız ve rahat oldu, tek sorun çıkaran Phrkagias'tı. Phrkagias, Hartes'e büyük bir kin beslemeye başlamıştı. Toulina'nın umurunda olansa bu değildi. Toulina'nın büyük bir korkusu baş göstermişti, Shat kralı Hartes'in bir daha onunla ilgilenmeyecek olması. Bütün Shat onun emrinde olacaktı, çocukları olacak ve mutlu olacaktı. Hartes'in başka birine âşık olması fikri bile Toulina'yı öldürecek kadar canını acıtıyordu.

Ancak böyle bir şey yaşanmadı, hatta Hartes, Toulina'ya hiç olmadığı kadar yakınlık gösterdi. Toulina'nın ona beslediği aşk gitgide güçleniyordu ve nihayetinde birlikte oldular. Rüya gibi, sessiz ve sadece ikisinin olduğu bir geceden sonra Hartes de sürekli Toulina'yı düşünmeye başlamıştı.

Tek sorun Hartes'in tahta geçmesinden kısa bir süre sonra Shat'ta Phrkagias'ın tahta geçmesini isteyen ve aralarında büyücülerin de olduğu bir grubun ortaya çıkmasıydı. Hartes için ise önemli olan tahta ve sevdiği kadına sahip olmasıydı. Bu grubun sorunlarıyla pek ilgilendiği söylenemezdi. Element yardımcısı bir gün gelip Hartes'e Shat halkında sorun olduğunu söylediğinde Hartes neredeyse hiçbir şey yapmamıştı, yaptığı tek eylem sorunun olduğu yere birkaç kişi göndermekten ibaretti. Halk arasındaki bu sorun biraz da Phrkagias'ın teşvikiyle büyümüştü. Sorunlar tek tek baş gösteriyordu.

İsyanlar önce tarlalarda baş gösterdi. Tarla sahipleri kendilerine mal gelmediğini ve onlarla ilgilenilmediğini gerekçe göstererek tarlaları yakmış ve neredeyse tüm Shat'ın kısa bir dönem aç kalmasına yol açmışlardı. Hartes bunu yapanları yakarak idam ettirmiş ve bu kısmi de olsa bir süre sorunların ortadan kalkmasına neden olmuştu. Halbuki her şey daha yeni başlıyordu. Durulmuş gibi duran halk hem Phrkagias'ın çiğnenen hakkını savunmaya hem de içten içe Hartes'e bir nefret beslemeye başlamıştı.

Büyük isyanların caddelere taşması Hartes'in Toulina ile sürdürdüğü mükemmel ilişkinin keyfini çıkardığı zamanlara rastlamıştı. İsyanlar büyüktü, idam cezaları halkın daha da kin beslemesine neden oluyordu. Phrkagias'ın Hartes için beslediği kin de bunun üzerinde etkiliydi.

Halk, Hartes'i istemiyordu. Toulina'nın hamile olduğunu öğrenmesi en büyük isyanın zar zor bastırılmasının hemen ardından gerçekleşmişti. Phrkagias'ın bir gün gizlice bir grup toplayıp Hartes'i saf dışı bırakma planlarını Toulina yanlışlıkla öğrenmişti. Duyduklarının şokunu atlatması çok zor olmuştu, hatta biraz geç bile kalmıştı.

Toulina, Kırmızı Saray'a yaklaştığında şiddeti hissetti. Haykırışlar havaya karışırken koşmaya başladı. Kırmızı Saray'ın önündeki açık alana geldiğinde gözlerine yaşlar dolmuştu. Hartes yerde ve kanlar içindeydi.

Koştu, birkaç element yardımcısı onun geçişini engelledi. Toulina sadece olanları izleyebildi. Hartes yerde tek dizinin üstünde nefes nefeseydi, üzerindeki beyaz gömleğin bir kısmı yırtılmış ve kan içinde kalmıştı. Phrkagias ve birkaç kişi Hartes'in başındaydı, ayağa kalkmaya çalıştıkça korumalar Hartes'e bir kılıç darbesi daha vuruyordu.

İzlemesi zordu. Toulina aşırı duygu yükünden ağlamaya başlamıştı. Phrkagias haykırıyordu. "Taht benim."

Hartes başını kaldırdı. Dudağı patlamıştı ve yüzü kan içindeydi. Burnundan süzülen kan dudağındakine karışmıştı. Sarı saçları dağılmıştı ve harap haldeydi. Hartes, Phrkagias'a alaylı baktı, sonra yüzüne tükürdü. "İstediğini hiçbir zaman elde edemeyeceksin," dedi Hartes, güçsüz duruşuna rağmen sert bir sesle.

Bu son damla olmuştu, en azından Phrkagias için. Phrkagias sinirle çenesini sıktı, adamlarına işaret verdi. Hartes'i öldüresiye dövdüler. Hatta öyle bir kavgaydı ki Hartes'in kemiklerinin çoğunun kırıldığını biliyordu Toulina. Gözyaşları içinde, "Biri durdursun bunu artık!" diye haykırdı ama kimse onu dinlemiyordu.

En kötüsü bu değildi. Toulina ne olursa olsun Hartes'in burada kalacağını düşünmüştü. Phrkagias ise Hartes'in kanlar içindeki bedenini kaldırdı, Hartes kıpırdamıyordu. Toulina bağırdı. "Hartes!"

Hartes'i kendine getiren Toulina'nın çaresiz bağırışı mıydı, bilinmiyordu. Belirgin olan tek şey Hartes'in bir şekilde uyanması ve güçlenmesiydi, ciddi anlamda güçlenmesi. Gözle görülür şekilde güçleniyordu, şaşkın bakışlar arasında dikkat çeken şey Toulina'nın kesik kesik hıçkırıklarıydı. Hartes gözlerini tamamen açtı ve birden etrafta güçlü bir rüzgâr hissedildi. Rüzgâr son derece şiddetli ve etkiliydi, öyle ki Phrkagias bile bir şekilde tutunma ihtiyacı duymuştu. Hartes birden yere indi.

Sonra olan şeyleri Toulina hayatında daha önce hiç görmemişti. Hartes kanlar içindeki bedenini sanki hiçbir şey olmamış gibi kaldırdı. Açık kırmızı gözleriyle bir anlığına Toulina'ya baktı, daha sonra ellerini havaya kaldırdı.

Şiddetli rüzgâr yerini hortum ve kargaşaya bırakırken Toulina havanın sıcaklığının değiştiğini de hissedebiliyordu. Aynı anda etraftaki otlar yanmaya ve dumanlar yükselmeye başladı. Rüzgâr bir yandan o kadar güçlü esiyordu ki Beyaz Saray'ın ye-

niden düzenlenmiş çatısının bir kısmının uçtuğunu gördü Toulina. Korkuyla Hartes'e dönüp tekrar bağırdı. "Hartes!"

Hartes şoka girmiş gibiydi, durmuyordu. Duymuyordu da. Hiçbir şekilde hareket etmiyordu ve tam bir kaos ortamı vardı. Herkes bir yere kaçıyor, yerlerden yükselen alevler Shat'ın aydınlık gökyüzünü griye boyuyordu. Toulina titredi. Terlemişti, aynı zamanda içinde belirgin bir korku vardı.

Birden her şey durdu.

Toulina, Hartes'e baktı. Hartes'in nefesi kesilmiş gibiydi. Kırmızı gözleri şok içinde açılmış, elleri sanki nefes alamıyormuş gibi boğazını kavramıştı. Dizlerinin üstüne çöktü, kanlar içindeki bedeni yok olacakmış gibi duruyordu. Görüntü korkunç ve hafızalara kazınır nitelikteydi. Ama en kötüsü bu değildi.

Daha da kötüsü, Phrkagias'ın emriyle korumaların Hartes'i iki taraftan tutup kaldırmasıydı. Hartes kendinde değildi, baygındı... Ya da *ölmüştü*. Toulina'nın gözlerine yaşlar dolarken hızla Phrkagias'ın yanına gitti. "Phrkagias," dedi Toulina, kısık ancak titreyen bir sesle. "Lütfen. Yapma. Hartes'i bırak."

Phrkagias ona bakmadı bile. Hartes'in cansız bedeni suya atılırken ve dumanların karıştığı okyanusta gözden kaybolurken Toulina'nın yapabildiği tek şey elini karnına götürerek ağlamak olmuştu. Toulina arka planda Shat'ta o zamanlar yaşaması serbest olan büyücülerin haykırmalarını ve kaosu duyabiliyordu. Hissediyordu. Biliyordu.

Shat'ta yeni bir dönem başlıyordu ve bu yeni dönemin ne tür kaoslara yol açacağını az çok tahmin edebiliyordu. Bunları düşünürken Toulina yavaşça karnını okşadı. Hartes'ten ona kalan tek şey bu bebek olmuştu.

9. Bölüm

Oscar

Gözlerimi açtığımda her şey bulanıktı. Bir şey hissetmiyordum, hissettiğim tek şey yüzüme vuran sıcak güneşti. Bilincim bir gidip bir geliyordu, arada çeşitli yüzler görüyordum. Beni sanırım bir yere taşıyorlardı. Tek ve belirgin olarak hissettiğim şeyse acıydı. Karnımdan her yerime yayılan bir ağrı vardı. Sanki karnımda bir delik açmışlar gibi. Düşündükçe yüzümü buruşturuyordum.

"Oscar beni din– ... Yaşayacaksın–"

Fiona'nın sesi kesik kesik geliyordu. Duyamıyordum. Kulaklarım bana kadar gelen sesleri iletmiyor gibiydi. Beynim kimseyi kabul etmiyordu, o an var olan tek şey ağrıydı. Gözlerimi açmaya çalıştım ancak başaramadım. Beni bir yere bıraktıklarını hissettim, altımdaki zemin yumuşak ve soğuktu.

"Oscar?" Fiona'nın eli yüzümde gezdi. "Oscar? Lütfen."

Gözlerimi açıp Fiona'nın yüzüne baktım. Karanlık ve bulanık görüyordum, Fiona'nın ardındaki birkaç adam da bana bakıyordu. Fiona, "Tanrı'ya şükür," diye mırıldandı. Yüzümü

iki ellerinin arasına aldı. "Yarasını durdurun. Biri Christian'ı çağırsın," diye bağırdı yanındakilere.

Yaramda bir baskı hissediyordum. Bu hissettiğim acıyı daha körükledi ve haykırdım. Her yer oldukça ıslaktı ve çok kan vardı. Dişlerimi sıktım, Fiona yüzümü tutmaya devam ederek, "Bana bak Oscar," dedi dikkatle. "Sakın gözlerini kapatma, anladın mı? Öldürürüm seni."

Fiona'nın şaka mı yoksa gerçek mi olduğunu anlayamadığım tehdidinden sonra gülmeye çalıştım, güldüğüm zaman ağzımdan sıcak bir sıvı aktı. Şaşkınlıkla elimi dudaklarıma götürdüm, siyah kan elime bulaştı. Fiona hiç iğrenmeden bir peçeteyle yüzümden akan kanı silerken gözlerimi onda sabitlemeye çalıştım.

Acı çok fazla ve yakıcıydı. Kapı açıldı, biri yanımıza geldiğinde –sanırım Fiona'nın bahsettiği Christian'dı bu– acım daha da arttı. Yaramı dikeceklerini falan duydum, bilincim gidip geliyordu. Gözlerim kapandı.

"Çabuk olun!" dedi Fiona sinirle. "Daha fazla uyanık duramaz." Gözlerimi tekrar açtım. Fiona karnımda bir çekilme hissettiğim zaman bana bakıp, "Oscar dikkatini bana ver," dedi hızla. "Anladın mı? Sadece bana bak."

Fiona'nın dediğini yapmaya çalıştım. Sadece onun gözlerine ve yüzüne odaklandım. Fiona da o sırada alnımdan akan terleri ve ağzımın kenarından süzülen kanı siliyordu. Ona böyle iğrenç göründüğüm için kendimi çok kötü hissetsem de o an odaklanacağım başka bir şey vardı. Acı giderek artarken tekrar haykırdım.

Gözlerim bir an kapanır gibi oldu. "Ona morfin verdiniz mi?" dedi Fiona, ben gözlerimi tekrar açmaya çalışırken.

"Hayır, morfinimiz yok." Christian'ın bana baktığını bir anlığına gördüm. "Dayanmak zorundasın."

Başımı belli belirsiz salladım. Karnımda acayip bir ağrı vardı, birkaç kişi kanlı bez taşıyordu. Dişimi sıktım, Fiona elimi tutarken bir yandan da hâlâ terimi siliyordu.

"Fiona..." dedim yavaşça. Sesim acı dolu ve tuhaf çıkmıştı. Sanki konuşan ben değildim ve kendimi uzaktan bir yerden izliyordum.

"Konuşup kendini yorma Oscar. Dinlenmen–"

"Dinle," dedim hızla. Canım yandığından sık sık nefes alıyordum. Uzandım ve Fiona'nın ter ve kan yüzünden kirlenmiş elini tuttum. Fiona gözlerime baktı, yüzü hüzünle kaplıydı. "Sarah'yı gördüm."

"Ne?" dedi şaşkınlıkla. "Ne zaman?"

"Bıçaklanmadan önce," dedim öksürerek. Terim şakaklarımdan süzülürken ağzımdan da öksürmenin etkisiyle kan aktı. Başımı yana çevirdim ve ağız dolusu kanı kusarken içimden lanet okudum. Fiona ağzımı silerken, "Onu kurtarmalıyım," dedim.

Fiona, "Oscar," dedi nihayet, sinirle yüzüme baktı. "Salaksın. Salak! Bırak artık kızın peşini. Hartes seni öldürecekti az daha, sen hâlâ kızı düşünüyorsun! Hartes, Sarah'yı asla bırakmaz."

Karnımda bir baskı hissederken acının etkisiyle yüzüm tekrar buruştu ve yüksek bir sesle haykırdım. Christian ağzıma ısırmam için bir bez koyarken gözlerimi kapattım. Fiona terimi silmeye devam ediyordu.

Acı çok fazlaydı. Kanamam çok fazlaydı. Bunlar kaldırabileceğimin çok ötesindeydi. Dayanmanın sınırına gelmiştim, çizgiyi aştığım anda dayanamayacağımı biliyordum. Kendimi kaybedeceğimi düşündüğüm sırada Christian'ın, "Kana ihtiyacımız var," dediğini duydum. Gözlerimi açmaya çalışsam da açamadım.

Fiona hâlâ yüzümdeki teri siliyordu. Gözlerimi açıp ona bakmaya çalıştım ancak alnımı silen Fiona değildi, ortalıkta yoktu. "Fiona?" diye fısıldadım ve anında öksürdüm.

Başımdaki kız, "Fiona gelecek," dedi. "Kan veriyor."

Gözlerimi kapattım. Aynı anda sol koluma bir iğne girdi, Christian bana serum takmıştı sanırım. Yeniden gözlerimi aç-

tığımda Fiona karşımdaydı. "Fiona," diye fısıldadım, acıyla karışık bir mutlulukla. Gözlerim odağını kaybederken Fiona yanıma oturdu.

"Oscar." Gülümsedi. Tek elimi tuttu ve diğer eliyle alnıma dokundu. "İyi olacaksın. Bana odaklan."

Fiona'nın yüzüne bakarken inanılmaz bir acı daha hissettim. Haykırdım ve Fiona elimi sıktı. En sonunda acı durdu ve başım geriye düştü. Tüm kanım çekilmiş gibi hissediyordum. Bu his ağır ve uyuşuk bir histi. Tüylerim diken diken olurken gözlerimi ona çevirdim.

"Uyu Oscar," dedi Fiona yumuşak bir sesle. Dudaklarını ıslak alnımda hissettim. "Uyu."

Ve gözlerim kapandı.

• • •

"Uyandı mı?"

Sesle birlikte gözlerimi açmam bir oldu. Gözlerimi kırpıştırıp odaya baktım. Önce nerede olduğumu hatırlayamadım ve bu gereksiz bir telaşa sürüklenmeme neden oldu. Başımda birkaç kişi bekliyordu, hiçbirini de tanımıyordum. Korku içimi sararken gözlerim anında Fiona'yı aradı, bu yabancı evde kendimi fazlalık gibi hissediyordum.

Fiona uyandığımı görünce yanıma neredeyse koştu. Elimi tutarak bana gülümsedi. "Oscar," dedi mutlulukla. Sonra yüzü ciddileşti. "Ayağa kalktığın zaman o kafanı demire saplayacağım."

Gülmek istedim fakat canım yandığı için yapamadım. "Daha yeni ölümden döndüm," dedim yavaşça, alaycı bir sesle konuşabilmiştim neyse ki.

Fiona da bana gülümsemeyle baktı. "Bu konuda yetenekliyim."

"Beni nasıl buldun?" Sesim izleyiciler yüzünden kısık çıkmıştı.

Fiona iç çekti. "Seni takip ettim. Ürün teslimatından sonra gelmeni bekledim ancak gelmedin. Ben de merak ettim ve Siyah Şato'ya yaklaştım. Seni gördüğümde yaralanmıştın." Kaşlarını çatarken yüzü sıkıntıyla buruştu. "Birkaç büyücüyü öldürmek hiç bu kadar zevkli olmamıştı. Teşekkürler."

Yüzüne dikkatle baktım. "Sen gelmeseydin..."

İnce parmağını dudaklarıma koyup beni susturdu. "Hayır," dedi. "Yaşayamazdın. Ama geldim." Sonra parmağını çekti ve elimi tekrar tuttu. "Sarah'yı sanırım ben de gördüm. Bayılmıştı. Hartes'in adamları onu içeri taşıyorlardı. Muhtemelen kaçmaya çalıştığı için ceza almıştır."

"Kolları..." dedim kaşlarımı çatarak. Sarah'nın sargılı kollarını hatırladım. Kan bulaşmıştı ve korkunç duruyordu. "Kolları sargılıydı."

Fiona neredeyse umursamaz bir tavırla omuz silkti. "İşkence yapmışlardır."

Çenem kasılırken kendimi bitkin ve yorgun hissediyordum. Fiona arkasına dönerek, "Ağrı kesici," dedi. "Lütfen."

Birkaç kişi ağrı kesici ve su getirdi. Başımı kaldırdım ve Fiona içmeme yardım etti. Başımı geri yaslarken, "Neredeyiz?" diye mırıldandım.

"Burası Christian'ın evi," dedi. "Christian benim yakın dostumdur. Seni başka bir yere götürmek aklıma gelmedi."

Başımı salladım. Christian o sırada odaya girmişti. Yanıma gelip birkaç şeyi kontrol ettikten sonra serumu bağlayıp, "Bırak uyusun Fiona," dedi. "Hadi."

Fiona gitmeden bana döndü ve tekrar alnıma bir öpücük kondurdu. Herkes odadan çıkarken acı içinde gözlerimi kapattım ve tek düşündüğüm... Sarah oldu. Sarah ve bana bakıp "Oscar" deyişi.

Fiona

Oscar'ın gözlerinin kapanmasının ardından tek tek büyük odadan çıktık. Christian'ın evi oldukça lüks bir evdi, iki katlı ve girişte geniş holü olan şu meşhur evlerdendi. Asla böyle bir evde yaşamamıştım. Ptrage'de böyle evlere sadece ticareti yönetenler sahip olabiliyordu. Giriş gümüş renginde mermerlerle donatılmıştı, etrafta gereksiz derecede ve bir nebze de olsa zenginlik belirtisi olan heykeller ve hatta bir de kuyruklu bir piyano vardı.

Odanın kapısını kapattım. Düşünceler zihnimi meşgul eden tek şeydi. Oscar'ı düşünüp Siyah Şato'ya gitmem neredeyse hemen onun ardından olmuştu. Ona belki de Sarah'yı kaçırmasında yardım bile edebilirdim, bu yüzden hemen onun peşinden gitmiştim. Gördüğüm manzara Oscar'ın da dediği gibi içler acısıydı. Sarah'yı görmüştüm. Ben Oscar'ın ölmemesi için uğraşırken kısa bir anlığına Hartes'in adamlarının zavallı kızın baygın bedenini içeri taşıdığını görmüştüm. Hatta başımı bir ara kaldırdığımda Hartes'in cam balkondan bana bakan keskin kırmızı gözleriyle karşılaşmam hemen bu olayın ardından gerçekleşmişti ve bu hiç iyi olmamıştı. Başımı indirmiş, geminin birkaç mürettebatıyla beraber Oscar'ı o lanetli bahçeden bir çırpıda çıkarmıştık. Hartes'in Oscar'ı gördüğünü ve peşimize birkaç kişiyi takacağını adım gibi biliyordum.

Aklıma gelen ilk kişi Christian olmuştu. Christian, Sorcier'nin sayılı ve en ünlü doktorlarından biriydi ve ben onunla buraya mal taşırken yaralandığım zamanda tanışmıştım. Uzun süredir dostumdu ve beni kırmayacağını biliyordum.

Yavaşça Christian'ın peşinden üst kata çıktım. Oscar alt kattaki lüks misafir odalarından birinde kalıyordu. Christian balkonun hemen yanındaki aynı büyüklükteki boş ve beyaz odayı gösterirken, "Nasıl oldu bu?" dedi bana bakıp. "Oscar, Hartes'in buraya getirdiği kızdan mı bahsediyordu?"

Çatlayacak gibi ağrıyan başımı salladım. "Oscar da element üyesi. Sarah'yı kurtarmak için gelmişti."

"Bu manyakça bir şey." Christian kaşlarını çattı. Bir elini saçlarından geçirirken bana baktı. Su yeşili gözleri endişeyle parlıyordu. "Resmen ölmek için kendi ayaklarıyla gelmiş."

Başımı salladım. Christian elini uzattı, kolumdan tutarken, "Sen iyi misin?" diye sordu endişeyle.

Kafamı kaldırıp ona baktım, gözlerimin dolduğunu hissediyordum. "Yani Oscar iyi..."

"Hayır," dedi dikkatle. "Ben seni sordum. Sen, *gerçekten* iyi misin?"

Gözlerine baktım. İyi miydim? Ptrage'ye gitmesi gereken boş bir gemi ve mürettebat beni bekliyor, aşağı katta nedensizce sadece onu düşündüğüm adam kanlar içinde uyuyordu. Hartes bizi görmüşken ve belki de peşimize çoktan adam takmışken iyi miydim peki? Christian'ın gözlerine baktım. Bir damla yaşın belirsizce yanağımdan süzüldüğünü hissettiğimde Christian yavaşça beni kollarının arasına aldı. Bu daha da kötü olmuştu, hıçkırarak ağlamaya başladım.

Christian ile bu ağlamanın sonunda ayrıldık ve banyoya girip çıktım. Soğuk su Sorcier'nin boğucu havasında inanılmaz iyi gelmişti. Oscar hâlâ uyuyordu, dikkatle lüks evin önünde duran mürettebattan en güvendiğim kişi olan Tabas'a döndüm. Her zaman garip bir aksanla konuşuyordu. Ona bensiz dönmesini ve ben haber verdiğimde de buraya gemi yollamasını söyledim. Böylece Oscar uyandığında buradan çekip gidebilecektik. Sessiz ve hızlıca, Hartes bizi bulup daha fazla zarar vermeden buradan gitmen zorundaydık.

Ardor

Acı.

Keskinlik.

Ve kan.

Gözlerimi açtığımda hissettiğim ilk şeyler bunlar olmuştu. Acı her yerdeydi, keskinlik kalbimden başlayıp vücuduma yayılmıştı ve kan oldukça fazlaydı. Bu gergin ve sıcak ortama alışırken derin bir nefes aldım.

Gözlerimi birkaç kez kırpıştırdığımda bir şeyleri farklı hissettim. Sanki içimde bir şeyler değişmişti. Farklı ve daha güçlü hissediyordum kendimi. Gücün anlamını bir an kavrayamadım, normalde böyle hissetmezdim. Kafam karışırken etrafıma baktım.

"Ardor?" Phrkagias koşarak yanıma gelince kafamı ona çevirdim. "Oğlum." Sesi titriyordu.

Babamı ilk kez ağlarken görüyordum. Bu görüntünün zihnime kazınmasına izin verirken ağzımı açtım ve ona baktım. Phrkagias şok içinde üstüme bakıyordu. Doktor Lily gelip, "Önce yaraya el atalım," dedi. Sonra arkasına döndü. "Kate'i diğer odaya taşıyın."

Kate mi? Anlamayarak Doktor Lily'ye baktım. O ise eğilmiş, göğsümü inceliyordu. Ellerine eldiven giyerken, "Ben..." dedim kısık sesle. Kimse duymamıştı.

Doktor Lily göğsüme dikiş atarken hiçbir şekilde bir şey hissetmedim. Acı yerini rahatlığa bırakalı çok olmuştu, odaklandığım tek şey Doktor Lily'nin boncuk boncuk terle kaplı yüzüydü. Etrafta oldukça fazla ses vardı, görüntüler bir gidip bir geliyordu. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Boşluk beni bir anlığına ele geçirmişti.

Doktor Lily maskesini çıkarınca bana baktı. Sonra eline bir iğne alıp koluma enjekte ederken, "Ardor?" dedi yavaşça. He-

men arkasından herkes odaya dolmuştu. Çoğu kişinin ağladığını görebiliyordum.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" Doktor Lily geri çekildi ve bu kez gözlerimi ışıkla kontrol etti.

"Bu bir mucize," dedi babam. "Yaşıyorsun."

Alnım kırışırken, "Ben..." dedim yeniden. Öksürdüm ve o zaman acı geri geldi, yüzüm buruşurken, "Sarah," dedim. "Sarah nerede?"

Sessizlik, soğuk ve kalabalık odayı kapladı. Herkes başka tarafa bakarken yüksek sesle, "Sarah gitti mi?" dedim. Babama bakıyordum, o ise başını eğmişti ve bana bakmıyordu. Ardini yanıma yaklaştı ve yavaşça elimi tuttu. Gözlerinde yaşlar vardı, gülümsedi. Çökmüş görünüyordu, yüzündeki en bariz anlam hüzündü. "Ardor," dedi dikkatle. "Daha yeni iyileştin. Kendini yorma."

"Ardini." Öksürdüm. O kadar şiddetli öksürdüm ki boğazım sızladı. Ciğerlerim sökülüyor sanırken Ardini'nin yaşlarla dolu gri gözlerine baktım. "Neler oldu?"

Ardini başını sallarken, "Okla vuruldun," dedi yumuşak bir sesle. "Iris seni büyülü bir okla vurdu. Neredeyse üç aydır kendinde değilsin."

"Üç ay mı?" Şaşkınlıkla Ardini'ye baktım. Doğrulmaya çalıştım ancak ağrı yeniden uzanmama neden oldu. Göğsümde inanılmaz bir acı ve sızlama vardı. Geri yaslanırken, "Nasıl?" dedim, bu sefer kısık sesle.

Ardini başını salladı. "Kendinde değildin. Ölmek üzereydin Ardor. Ölecektin. Kate'i çağırdık. Büyüyle yaralandığın için büyüyle iyileşebilirdin." Ardini yavaşça gülümsedi. "Kate harika bir iş çıkardı."

"Kate'e ne oldu?" diye sordum hemen, kapıya bakarken.

Ardini merakla başını Doktor Lily'ye çevirdi. "İyi, sadece kendinden geçti," dedi Doktor Lily. "Ben ona bakacağım. Ar-

dor'u yormayın," dedikten sonra kalabalığı yararak odadan çıktı.

Daracık odada neredeyse element üyelerinin tamamı vardı. Yarısı odada yarısı koridorda toplanmıştı. Ardini elimi tutuyordu. Damon ise Kate ve Doktor Lily ile yan odada duruyordu. Hatta Kyle bile şu an odada, yanımdaydı. Toulina'yı da görebiliyordum, soluk yüzünde hiçbir ifade yoktu.

Ardini'ye döndüm. Buruk bir sesle, "Sarah üç aydır Sorcier'de tek başına mı?" diye sordum, özellikle keskin bakışlarımı tekrar Toulina'nın üzerinde toplayarak.

Toulina çenesini kasarak başını eğdi. Kyle, "Phrkagias birkaç kişiyi gönderdi," diye sorumu cevapladı.

"Birkaç kişi mi?" Sesime tiksinti hâkimdi. "Neden bir savaş açıp onu geri almadın?" dedim babama bakarak. Sesim fazla yüksek ve sertti.

"Derin yaralar aldık Ardor," dedi Phrkagias. Benim aksime oldukça sakindi. "Shat halkı çok kayıp verdi. Kraliyet surları yıkıldı. Yaralılar var. Bu durumda savaş açarsak hepimiz ölürüz."

Doğrulmaya çalıştım. "Umurumda değil, ben gidip–"

Ardini beni geri iterken, "Saçmalama," dedi sinirle. Onun sesi de fazla yüksek çıkmıştı ve onu ilk kez böyle görüyordum. "Ölecektin. Şimdi önce kendini düşüneceksin. Sarah..." Sesi titredi. "Sarah'yı kurtaracağız. Ama önce sen iyileşeceksin."

Ardini bana sinirle bakıyordu, tekrar öksürüp geri yaslandım. Doktor Lily hızla yanıma gelip, "Duru?" dedi, bir başka şifacıyı çağırmıştı. "Kana ve morfine ihtiyacım var."

Duru hızla odadan çıkarken, "Kate?" diye sordum. Kan ve morfin Kate için miydi?

"Ardor." Ardini hafifçe elimi sıktı. "Dinlenmelisin." Ayağa kalktı.

Her ne kadar uyumaya pek niyetim olmasa da başımı sallayıp gözlerimi kapattım. En son hissettiğim şey sakinleştirici başka bir iğne yapan Doktor Lily'nin soğuk eliydi.

• • •

"Bunu iç."

Duru'nun uzattığı şurubu içerken yüzüm buruştu, sanırım daha önce bu kadar iğrenç bir şey içmemiştim. Tadı ağırdı ve zaten bulanan midemin daha da kötü yapmıştı. Burnumu kırıştırarak, "Bu ne?" dedim.

"Gücünü toparlamana yardımcı olacak bir şey," dedi şifacı. "Ölümden döndün ama hâlâ tam iyileşmedin." Elimden boş şişeyi alırken hafifçe gülümsedi. Kan değerlerimi kontrol ettiğini gördüm.

Eğilip göğsümdeki yaraya baktım. En azından iki gün önceki gibi kanlı değildi, düzelmişti. Uyanmamın üzerinden iki gün geçmişti, gerçek anlamda ölüm uykusundan uyanmıştım. Başımı kaldırıp, "Beni ne iyileştirir biliyor musun?" dedim Duru'ya. Dönüp bana merakla baktı. "Ne?" Sesi bıkkındı ve morfinin etkisi yüzünden saçmalayıp saçmalamadığımı anlamaya çalışır gibiydi.

"Ateş."

Duru kaşlarını çatarken bana bakmaya devam etti, elindeki sargıları ve serumları bırakıp, "Haklısın," dedi, saçmaladığımı söyleyeceğini sandığım kısa bir anda.

"Ateş bana gereken tek şey," dedim daha çok kendi kendime. Duru'nun artık beni dinlemediğini biliyordum. "Ateşin içinde olmam gerek."

Ardini ben düşüncelere dalmış haldeyken odaya girdiğinde Duru sargılara geri döndüğüne memnun olmuş gibiydi. Ardini gülümseyerek elinde çörek otlu kurabiyelerle yanıma gelirken, "Sana yapıldı," dedi. "Bay Harry'nin sana özel tarifi."

Gülümsedim, Bay Harry Beyaz Saray'daki aşçıydı. Uzun zamandır bize hizmet ediyordu ve Beyaz Saray'ın yıkılmasına en çok o üzülmüş olmalıydı. En sevdiğim kurabiyelerden bir tane yerken, "Beyaz Saray yıkılmış diye duymuştum," dedim dikkatle.

Ardini üzüntüyle, "Çoğu saray yıkıldı aslına bakarsan," dedi. "Yeniden yapılıyor. Mutfak kısmı yapıldı bile."

Başımı salladım. Duru bir kutu ilacı yanıma bırakırken, "İki saat sonra almayı unutma," diye mırıldandı. Bize bakmadan odadan çıkınca Ardini ile baş başa kaldık.

Kurabiyelerin verdiği tadı üzülerek bir kenara bıraktıktan sonra, "Ardini," dedim. Hemen bana baktı, endişeli görünüyordu. Gri gözlerine bakarken, "Sarah'yı kurtarmalıyız," dedim.

Ardini dudaklarını hafifçe büzerek, "Phrkagias, Brian ile Derek'i gönderdi," dedi. "Oscar'dan da birkaç gündür haber alınamıyor, kimse nerede olduğunu bilmiyor. Phrkagias, Oscar'ın gizlice Sorcier'ye gitmiş olabileceğini söyledi."

"Niye böyle bir şey yapsın?" dedim kaşlarımı çatarak.

Ardini iç çekerken gözlerini devirdi. "Çünkü sen hâlâ... sen uyurken, Oscar Sorcier'ye gitmek için yalvardı. Phrkagias da veliahtları riske atamayacağını söyledi."

Kurabiyelerden bir tane daha yerken Oscar'ı bir an haklı buldum. Oscar bu ülkede Sarah'yı belki de neredeyse benim kadar seven tek kişiydi. Ben bu halde olmasaydım Sarah'nın ardından gitmek için üç ay beklemezdim bile. Neden beklediğini anlamıyordum ama şoktan çıkması uzun sürmüş olmalıydı. Düşündükçe üç aydır uyuduğuma inanamıyordum. Üç ayı boş geçirmiştim ve kim bilir Sarah'ya bu sırada neler olmuştu. Belki de çoktan... Sıkıntıyla çenem kasıldı. Sarah'ya Iris'in yapabileceklerini düşündükçe sinirden çatlıyordum.

"Benim," dedim alnım kırışırken. "Ateşe ihtiyacım var."

"İyi değil misin?" diye sordu Ardini, endişesi daha da artarken kaşlarını kaldırarak kalp atışlarımı gösteren ekrana baktı.

Başımı salladım. "İyiyim," dedim, halbuki değildim. O aptal şuruba rağmen ağrılarım hâlâ geçmemişti. Göğsümde elle tutulur bir ağrı vardı ve her geçen saat daha da artıyordu.

"Ardor?"

Ardini'nin elini tuttum. "Kalkmama yardım eder misin?" Yüzüne baktım.

Ardini'nin tereddüdünü yüzünden okuyabiliyordum, özellikle gözlerinde belirgin bir şekilde parlıyordu. Yine de kurabiye kabını üstümden alıp masaya bıraktı, sonra da elimi tuttu. Ona fazla ağırlık vermeden kalkmaya çalıştım, başarılı da olmuştum. Yavaşça üstüm tamamen çıplak ve altımda da iğrenç yeşil hastane kıyafeti varken odadan çıktık. Ardini nereye gittiğimizi bilmiyordu bile, sadece elimi tutarak onu peşimde sürüklememe izin verdi.

Doktor Lily ya da Duru beni görmemişti. Şifahane boş bile sayılabilirdi. Aslına bakarsanız benim gibi ölümcül yaraya sahip olmadan hiçbir element üyesi şifahaneye gelmezdi zaten, çünkü etrafta mutlaka kendinizi iyileştireceğini düşündüğünüz bir element üyesi oluyordu. Kate'in iyileşmem için bana hangi büyüyü yaptığını da anlamıştım, bu olaylar olmadan ben de tam ruh paylaşımına çalışıyordum. Kate de ölümden dönmüştü demek ki. Ölmediği için şanslı bile sayılırdı, çok tehlikeli olan bu büyüyü benim hayatımı kurtarmak için yapması ona olan sevgimi de arttırmıştı. Onu ziyaret etmemiştim ancak iyi olduğunu biliyordum ve Damon da sürekli başındaydı. Damon'ın ondan bahsederken gözlerinin parlamasını hatırladım, onu ilk kez âşık görmek garip bir duyguydu.

Ardini üstüm için bana bir ceket buldu. Nereden bulduğunu bilmiyordum, zaten soracak hevesim ve vaktim de yoktu. Siyah ceketi üstüme geçirdim ve şifahaneden çıktık. Ardini ile şifahanenin hemen yanındaki ormanı dikkatle geçip kraliyete ulaşmamız zor olacaktı. Özellikle de ben yaralı ve zor nefes alırken Ardini'den beni taşımasını bile isteyecek durumdaydım.

Tam o sırada siyah bir araba önümüzde durdu. Daha cam açılmadan kim olduğunu anlamıştım. Kyle kafasını uzatarak, "Nereye?" diye sordu. Sonra şüpheyle bana baktı. "Şifahaneden niye çıktın?"

"Bizi kraliyete götürebilir misin?" dedi Ardini pat diye. Ben böyle bir şeyi sormaya tenezzül bile etmemiştim çünkü Kyle sadece kendini düşünen biriydi, ayrıca benden zerre hoşlanmıyordu. Bu yüzden sormama gerek bile yoktu. Yapmayacağını biliyordum.

Ama Kyle, "Elbette," diyerek beni şaşırttı ve hızlıca Ardini ile arka koltuklara geçtik. Araba biz biner binmez kayar gibi son hızla kraliyete yol alırken, "Eski baraka," dedim. "Bizi oraya götür."

Kyle sadece başını sallarken Ardini bana bakıyordu.

Eski baraka Sarah ile vücudundaki izleri araştırdığımız yerdi. Anılarım o kadar tazeydi ki bir an hâlâ Sarah yanımdaymış gibi hissettim. Bu kalbime tarifi inanılmaz bir acı ve özlem bırakırken neredeyse yutkunmayı bile unutacaktım. Sarah olmadan sadece iki gün geçirmiştim ancak onsuz geçen bu iki gün bile bana birkaç yıl gibi gelmişti. İlk kez böyle hissederken Sarah, Shat'a gelmeden önce nasıl vakit geçirdiğimi bile hatırlamıyordum.

Kyle ben düşüncelerle boğuşurken eski barakanın önünde durdu. Ardini inmeme yardım ederken, "Teşekkürler Kyle," dedi kibarca.

Kyle, "Ne yapacaksınız burada?" diye sordu. Gözleri deri ceketime kaymıştı.

Sıkıntıyla yan dönüp iç çektim.

Kyle kaşlarını kaldırıp parlak mavi gözleriyle bana baktı. "Doktor Lily'nin haberi bile yok, değil mi?" dedi çokbilmiş edasıyla.

Arabanın açık camına eğildim, bu Kyle'ın geri yaslanmasına neden olmuştu. "Bak," dedim. "Gidip söylemen umurumda bile olmaz. İstersen babama bile söyleyebilirsin. Ama eğer kalacaksan birkaç odun taşımamıza yardım et. Kalmayacaksan da ağzını kapalı tut ve git buradan."

Kyle bir an şaşırır gibi oldu. Bariz tereddüdünü ve hatta korkaklığını görebiliyordum, ukala halinden pek eser kalmamıştı. Sonra başını yavaşça sallayıp camı aniden kapattı, hızla geri çekildim. Son model arabası ile uzaklaşırken yarım yamalak güldüm. Yapmayacağını biliyordum zaten.

Ardini'ye döndüm, bana buruk bir gülümsemeyle bakıyordu. "En azından buraya kadar yürümedik," dedi iyimser bir tavırla. Gülümsedim ve Ardini ile barakaya girdik, girer girmez büyük bir hayal kırıklığı yaşadım. Baraka geçen geldiğimiz zamanın aksine bomboştu. Burada bırakılmış bütün silahlar, kitaplar, bilgisayarlar yok olmuştu. Hayal kırıklığım üst düzeye çıkarken üzüntüyle baktım, buradaki yanıcı maddeleri kullanabileceğimi düşünüyordum.

"Kahretsin," dedim. Kendi ateşimi kullanmalı mıydım? Kendime pek güvenemiyordum, tam olarak iyileşmemiştim ve Doktor Lily kullanmamam gerektiğini söylemişti. Zaten yapacak gücü kendimde bulamıyordum.

Ardini de benim gibi etrafa hızlı bakışlar atarken, "Gidelim Ardor," dedi yanıma gelip. Ne yapacağımı anlamıştı. "Burası işimize yaramaz."

Başımı iki yana salladım. Bu kadar kolay pes etmek kanıma dokunuyordu. "Aksine," dedim yavaşça kolumu Ardini'nin elinden kurtarırken. Barakanın ortasına ilerledim ve durdum. Ellerimi kaldırdım ve sağıma soluma ateş fırlatmayı denedim.

Yapamadım. İçimde küçüklükten beri var olduğunu bildiğim o his şu an uykuda gibiydi, elementimi çağırdığım anda beni saran duygunun yerine bir boşluk vardı. Üzüntüyle etrafıma bakarken aniden sinirlendim. Ateş soyluydum ve elementimi kullanamıyordum. Bundan daha sinir bozucu bir şey olamazdı.

Ardini, "Ardor..." diye başlamıştı ki onu durdurdum ve tekrar denedim. Geri çekildi ve bana bakmaya devam etti. Tekrar ve tekrar denedim ancak avucumda en ufak bir ateş bile oluşmamıştı. Ve sonra sinirle bağırdım.

Bağırdığım anda avuçlarımda oluşan ateşin sıcaklığı bana ilaç gibi geldi. Sabah içtiğim o iğrenç şuruptan katbekat daha güzeldi bu duygu. Avucumda karıncalanan ve adeta onu serbest bırakmam için yalvaran ateşin isteğine uydum.

Element ateşi avuçlarımdan kollarıma doğru yayıldı, yanık ceketin kokusu etrafı sararken birikmiş olan ve adeta canlı gibi kollarımda kıvrılan ateşi sağıma ve soluma yolladım, tahta baraka anında alev aldı. Ardini korkarak elini kaldırdı ve minik bir hava akımı oluşturup kendine bir siper yaparken yanıma gelmeye çalıştı. "Dışarı çık Ardini," dedim bağırarak. Barakanın ısısı artarken kendimi iyi hissediyordum ancak aynı şey Ardini için geçerli değildi. Bu kadar ateş onu bayıltabilirdi, neyse ki sözümü dinledi ve anında dışarı çıktı.

Tahta baraka etrafımda cayır cayır yanarken ve alevler bir anda her yerimi sararken önce inanılmaz bir acı hissettim. Özellikle de kalbimin olduğu yerdeki acı katlanılmazdı, kalbimden bütün vücuduma yayılmıştı. Derim soyuluyor ve kanım çekiliyor gibiydi. Sinirle haykırdım ve dizlerimin üstüne çöktüm. Üstümdeki ceket ve altımdaki kumaş çoktan yanmıştı.

Daha sonra acı yerini müthiş bir rahatlamaya bıraktı. Ve bu rahatlama dakikalar geçtikçe ve daha çok ateş beni sarmaladıkça güce dönüştü. Katıksız bir güç beni tamamen ele geçirirken yüzümü doğrultup gözlerimi açtım. Az önce hissettiğim boşluk dolmuş gibiydi. Tamamlanmış gibiydim. Güçlüydüm.

Kendimi yenilenmiş hissediyordum. Gücün getirdiği yenilik hissini hiçbir şeye değişmezdim. Her türlü büyüden, ilaç ve iksirden on kat daha iyiydi. Derin bir nefes aldım ve güç yeniden içime doğdu. Aydınlanmıştım. Eskisi gibiydim.

Nihayet büyük baraka yanıp kül olurken kalan ateşlerin arasından çıplak çıktığımda Kyle'ın geri gelmiş olduğunu görüp biraz şaşırdım. Kyle beni çıplak görünce hemen yanıma gelip bana birkaç kıyafet uzattı. Yüzünün buruştuğu da dikkatimden

kaçmamıştı. Ardini kafasını yana çevirirken Kyle'ın uzattığı kıyafetleri elinden alıp, "Gittiğini sanmıştım," dedim şaşkınlıkla.

Ukala bir gülümseme suratını kaplarken yüzüme bakmaya dikkat ediyordu. "Kıyafetlerini aşırmaya gitmiştim."

Kıyafetleri üstüme tek tek geçirirken ateş arkamda hâlâ devam ediyordu. Elimi uzattım ve ateş emrime uyup anında söndü. Kyle'a döndüm. "Teşekkür ederim," dedim, kırk yıl düşünsem Kyle'a teşekkür edeceğim aklıma gelmezdi. Ne de olsa Lada yüzünden beni hiç sevmezdi. Lada'ya hâlâ âşık olduğunu biliyordum. Ben bunları düşünürken Kyle hafifçe omuz silkti.

Ardini sonunda bana dönüp, "Nasıl hissediyorsun kendini?" diye sordu gülümseyerek. "Cildin renk değiştirdi sanki."

"Nasıl?" dedim sırıtarak.

Kyle, "Eskiden suratsızdın, şimdi daha da suratsızsın demek istedi," dedi arabaya atlayarak.

Gözlerimi devirdim. "Ben de bir an Kyle ve onun iğneleyici sözleri nerede kalmıştı diyordum."

Kyle sırıttı.

Araba birkaç saniye içinde bizi kraliyete taşıdı. Kraliyete girdiğimizde etrafta kimseyi göremedim. Buna alışkın değildim. Kraliyetin kırık ve yeniden yapılmaya başlanan kalelerinde inip Kırmızı Saray'a doğru yürürken Ardini ve Kyle da bana yetişti. Üçümüz birden Ateş elementinin kocaman taht odasına girdik. Gördüğüm manzara şaşırtıcı, hatta neredeyse şok ediciydi.

Kanlar içindeki Brian tahtın önünde yerdeydi. Başında Jane, Doktor Lily ve diğerleri vardı. Toulina bir şeyler sayıklıyordu ve Lada'nın hıçkırarak ağladığını görüyordum. Kyle yanımızdan uzaklaşıp hızla Lada'nın yanına yürüdü, onu hiçbir şey demeden kollarının arasına alırken gözlerim Choma'ya kaydı. O da iç parçalayıcı bir şekilde hıçkırarak ağlıyordu.

"Ne oldu?" diye sordum hızla. Sesim bu gergin ortama bomba gibi düşmüştü. Phrkagias tahtın olduğu yerden bana doğru dönerek, "Ardor?" dedi. "Senin burada ne işin var?"

"Ben iyiyim." Tekrar Choma'ya ve Lada'ya döndüm. "Ne oldu? Derek nerede?" Sonra gözlerim açıldı. "Sarah nerede?" dedim hayretle.

Brian nihayet başını kaldırıp bana baktı. Ortam tekrar sessizdi, sadece ağlamalar kulak yakıyordu. Brian fena halde yaralanmıştı, gözleri de nispeten vahşileşmişti. Mavi gözlerini bana dikerken çenesi titriyordu. "Derek'i öldürdüler. Sarah da hâlâ şatoda. Ve Oscar..." Yüzü birden buruştu. "Oscar öldü."

10. Bölüm

Iris

Karanlık koridorda yol alırken elimdekileri dikkatle taşıyordum. Koridorun niye bu kadar pis ve karanlık olduğunu hiçbir zaman anlamamıştım, düşünürken yüzüm buruştu. Sarı renkte korkunç bir ışıklandırması vardı ki bu da buranın daha pis görünmesine neden oluyordu. Siyah Şato'nun muhteşem taraflarının yanında bu kısım oldukça sönük kalmıştı.

Rutubet kokan koridorun sonunda soluma döndüğümde Cedric ile burun buruna geldim. Anlık şaşkınlıktan az daha elimdekileri düşürüyordum. "Cedric!" dedim hızla, çantayı sıkıca tutarak. "Daha dikkatli olsana." Sesim aksi ve istemsiz olarak sert çıkmıştı. Sonra derin bir nefes aldım. "Bağladınız mı kızı?"

Cedric gözlüğünü geri iterken, "Bağladık," dedi duygusuz bir ifadeyle. Sonra gözlerini kaldırıp bana dikkatle baktı. "Hemen mi yapacaksın?" Sesindeki duyar ve anlayış sinirime dokunmuştu.

Güldüm. "Kanı soğumasın." Cedric ise yüzüme ifadesizce, hatta anlaşılır saf bir nefretle bakıyordu. Espri anlayışının olma-

ması benim hatam değildi. "Neyse," dedim hemen ciddileşerek. "Yanında biri var mı?"

"Kız yaralı ve zincirle bağlı Iris," dedi Cedric. Sesinde hayret tonu vardı. "Bu halde sana ne yapabilir ki?"

"Onu masum sanıyorsun," dedim adeta tıslayarak. Gözlerimi kıstım, Cedric'in de tepki olarak çenesi kasıldı. "O göründüğünden daha kurnaz ve güçlü bir kız. Neredeyse elimizden kaçıyordu."

"Narin'in aptallığını kullandı sadece," dedi Cedric benim aksime yavaşça. Kasılmış çenesindeki damar gözüme çarptı. "Hepsi bu."

Tek kaşımı kaldırıp onun yüzüne baktım. Sarah neredeyse Hartes'e yaptığı gibi bu salağı da etkilemeyi başarmıştı demek. Cedric, "Her neyse," dedi ve yanımdan kaçarcasına uzaklaştı. Benden nefret ettiğini biliyordum. Aslında Hartes buraya geldiğinden beri Cedric benden haz etmiyordu. İyi bir insandı ve iyiler bu hayatta, en azından bu şatoda hep kaybediyordu. Cedric'in arkasından bakmadan koridorun sonuna geldim ve dışarıdaki yardımcıya ruhsuz bir şekilde baktım.

Ağır kapıyı itip açtım ve karanlık odaya göz attım. Odaya girer girmez yüzünüze adeta çarpan ağır ve histerik bir hava vardı. Gözlerim bir süre kamaştı, daha sonra görüşümü kazandığımda onu gördüm. Bir sandalyeye zincirlenmiş haldeydi, başını kaldırıp bana bakmıştı. Kapıyı kapattım, pis oda tamamen karanlığa gömülürken Sarah'nın keskin mavi gözlerini üstümde hissediyordum. Hartes'in onunla konuştuğunu biliyordum, yani şu an ona ne yapacağımı biliyordu. Büyüyü ve nasıl işleyeceğini biliyor ya da tahmin ediyordu. Her iki durumda da onunla konuşmak zorunda kalmamış olmak beni kısmen rahatlatmıştı. Bir şey demeden kapanan kapının ardında biraz bekledikten sonra elimdekilerin ağırlığını da dikkate alarak yavaşça ilerledim.

Sarah'nın gözleri benden ayrılmıyordu, ona hiç bakmadan

arkasındaki masaya doğru yürüsem de bakışlarını hissedebiliyordum. "Kanımı mı alacaksın?" dedi hemen. Sesi güçsüz çıkmıyordu, aksine oldukça güçlü çıkmıştı. Bunu beklemediğimden kısa bir an şaşkınlık yaşadım. "Biraz," dedim. Aniden *dejavu* hissiyle doldum. "Bunun ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Bunun mu?"

"Bu büyünün." Elimdeki iğneyle ona döndüm. Beni ve elimdeki iğneyi görmesi için önüne geldim, zincirle bağlı olmasına rağmen ona çok fazla yaklaşmamaya özen gösteriyordum. Eli kolu bağlı da olsa bir melezin neler yapabileceğini Hartes sayesinde öğrenmiştim. Eğildim, sol koluna iğneyi sokup kanını almaya başladığımda hızla nefesini verdi. "Evet," dedi kesik kesik. İğne hâlâ kolundaydı. "Unutturuyorsun."

Başımı hafifçe salladım. İğneyi ona bakmadan geri alırken yanımdaki bezle koluna sıkıca bastırdım. "Evet," dedim. "Bir daha beni göremeyeceksin. Mutlu olmuşsundur."

Homurdandı. Kısık sesle anlamsız bir şeyler söyledi. Ona dikkat etmeden aldığım kanı masanın üstündeki büyünün içine boşalttım ve kalan son şeyleri de ekledim. Yine dört iğneli bir büyü olacaktı. Kanına karışacak ve anında etkileyecekti. Öncekinden daha etkili ve seri, hızlı bir büyü hazırlamıştım bu kez. Bayılacak ve uyanınca da çoğu şeyi hatırlamayacaktı. Yakışıklı sevgilisinin adını. Hatta belki kendi adını bile.

İlk boş iğneyi elime alıp büyüyü içine doldurdum ve iğneyle Sarah'ya yaklaştım. Bana bakmıyordu. Az önce iğne yaptığım kolu kanamaya başlamıştı bile. Acı çekiyor muydu, bir anlığına bunu çok merak ettim. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Elimdeki iğneyi üst koluna batırırken elimde olmadan, "Direnmiyorsun," dedim tek kaşımı kaldırıp, hafif şaşkın bir sesle.

Bana nihayet ruhsuz bir şekilde baktı. Sanki yenilgiyi kabullenmiş gibiydi. Mavi gözlerinde bir yok oluş, bir teslim gördüm. Ve bu nedense beni o an çok etkilemişti. Yenilgiyi kabul edişi

sessiz bir yardım çağrısı gibiydi, bana bakarken gözleri ışıldıyor ancak yüzünde hiçbir duyguyu barındırmıyordu. Kafamı sallayıp önüme döndüm, iğneyi çıkarıp yaraya pamuk bastırdım.

İkinci iğneyi yine sağ koluna yaparken bu kez yüzü buruştu. İğneler çok acıtıyor olmalıydı. Canı yanıyordu. Ancak yine de hiçbir şey demeden, hatta kıpırdamadan iğneyi yapmama izin verdi.

Üçüncü iğneyi sol koluna enjekte ederken Sarah'nın gözleri donuklaşmıştı. Kirpikleri kıpırdamıyordu, hiçbir yeri kıpırdamıyordu, öylece sabit bir noktaya bakıyordu. Ağır ağır verdiği sakin nefesleri sıcak ve gürültülüydü.

Dördüncü iğneyi alıp eğildim. Sarah yüzünü bana çevirdi ve ilk kez ondan korkacağım bir şekilde, "Umarım bu büyü işe yarar. Yoksa seni öldüreceğim," dedi yavaş ve etkili bir sesle. "Ateşle."

Delici gözlerine baktım. Durdum ve neredeyse bu sözleri tüylerimi ürpertirken sadece ona baktım. Normalde parlak mavi olan gözleri şu an koyu maviydi ve bakışları inanılmaz sertti. O an başımızdaki lambanın sallandığını, hatta masanın üstündeki sıcak suyun titrediğini gördüm. Başımı dördüncü iğneye çevirdim ve Sarah'nın soğuk tehdidini düşünmemeye çalışarak son iğneyi de enjekte ettim.

Sarah iğneyi kolundan çeker çekmez titredi ve nöbet geçirmeye başladı. Bunu beklediğimden hemen masaya koştum ve sakinleştirici büyüyü yaptım. Sıcak suya bastırılmış bezi Sarah'nın alnına koyarken kız ellerimin altında gözleri kaymış bir şekilde titriyordu. Sarah'nın kendinden geçmesi birkaç saniyeyi bulurken elimde boş iğneyle yüzüne baktım.

Anılarım istemsizce zihnime süzüldü. Hartes buraya ilk geldiğinde onunla ilgilenen ben olmuştum. O da buraya ilk geldiğinde tıpkı şu an Sarah gibi güçsüz ve yaralıydı, ölmek üzereydi. Vücudu aşırı yıpranmış ve zarar görmüştü, neredeyse iyileştiri-

kemez bir evreyi geride bırakmıştı. Onu konseyden gizli bir şekilde Siyah Şato'ya sokmuş ve çeşitli büyüler yapmıştım ancak Hartes çok kötüydü. Ölecekti. Bir şeyler yapmalıydım. Ve ben de yapılabilecek tek şeyi yapmış, onunla ruhumu paylaşmıştım.

Normalde ruh paylaşımı iki büyücü arasında yapılırdı ve böyle olduğu zaman her iki tarafın kurtulma olasılığı da daha yüksek oluyordu. Daha önce başka bir ırkla ruhunu paylaşıp yaşayan kimseyi görmemiştim. Hartes saf element soyluydu, büyücü olan da bendim. Büyük ihtimalle ikimizden biri ölecekti. Ancak Hartes tıpkı benim gibi gitgide güçlenmişti ve artık ondan duyduğum tek şey Shat olmuştu; Shat, Phrkagias ve intikam. Birkaç kez de Toulina'nın ismini söylemişti. Sonradan öğrendiğime göre Toulina, Sarah'nın annesiydi. Hartes iyileşme sürecinde sürekli onun ismini tekrarlamıştı. Bu benim hâlâ sinirimi bozan şeydi, bir açıdan da Toulina'nın kızı olduğu için Sarah'dan nefret ediyordum. Hartes'e âşık olacağımı daha onu görür görmez anlamıştım. O ise sürekli bu kelimeleri söylüyordu ve bu beni biraz korkutsa da ona olan bağlılığım hiç azalmamış, aksine çoğalmıştı. Ona feci şekilde âşık olmuştum. Hartes'e olan aşkım, onunla ruhumu paylaşmadan, Toulina isminin dudaklarından döküldüğü ilk an onu kıskandığımda ortaya çıkmıştı ve onun benimle geçirdiği her an daha da çoğalarak beni ele geçirmişti.

Hartes güçlendiği sıralar Sorcier'de iç savaş baş göstermişti. Sorcier'yi yöneten büyücü konseyindekiler tek tek öldürülüyordu. Hartes bir element üyesi olmasına rağmen güçlü olduğunu melezliğini kullanarak kanıtlamıştı. Konseyi dağıtarak Siyah Şato'ya yerleşip halkı idare etmeye başlaması aşırı kolay olmuştu. Hartes'in Ateş elementine sahip olması Sorcier halkının ona itaat etmesine olanak sağlıyordu çünkü bir büyücüyü en çok yaralayan element Ateş elementiydi, nedeni pek bilinmiyordu. Ateşle ölmek bir büyücü için büyük ıstıraptı.

Sarah'ya baktım. Sarah'nın beni ateşle öldüreceğini söylemesi bende bu yüzden küçük bir şok etkisi yaratmıştı. Her büyücü gibi ben de ateşten korkuyordum elbette ve Sarah eğer Hartes'in dediği kadar güçlüyse beni öldürmesi çok uzun sürmeyecekti.

Hartes, Sarah'ya çok güveniyordu. Onu seviyordu, evet inanması güçtü ama Hartes, Sarah'yı gerçekten seviyordu. Bunu kendi gözlerimle de görebiliyordum. Sarah'yı sevmesini beklememiştim ve ona karşı ne kadar kötü olmak istese de yapamayacağını biliyordum. Bu yüzden her şeyi bize yaptırıyordu. Bu kadar nefret ve intikamla dolu olan bir insanın birini sevmesi gerçekten tuhaftı. Özellikle öz yeğenini öldürmeye razı olan bir adamın.

Shat'ta savaş başlattıktan sonra Phrkagias, Blue ile yanımıza geldiğinde, Hartes'in yanına yaklaşmış, kulağına, "Ardor'u öldürecek miyim?" diye sormuştum. Hartes bana bir saniye bakıp başını sallamıştı. Bunu önceden konuşmuştuk. Sarah bizimle gelirse diğer element üyelerinin peşimize takılmasını engellemek için birini öldürmeliydik ve bu şanslı kişi de Ardor olmuştu. Ardor'u güçlü bir öldürme büyüsü olan *Nuire* ile yapılmış bir okla vurmuştum. Üç ay olmuştu ve büyük ihtimalle büyü çoktan kalbine ulaşmıştı. Kurtulma ihtimali yoktu. Sarah'nın âşık olduğu tek çocuk ölmüştü.

Başımı kapıya çevirdim ve kapıdaki çocuğun adını hatırlamaya çalıştım. "Hale?" dedim, çocuk anında başını içeri uzattı. Sesimin kırık ve yavaş çıkması onu endişelendirmiş, hatta şaşırtmış olmalıydı. Kaşlarını çatarak bana baktı. "Birkaç arkadaşını çağırıp kızı kafese geri götürün. İyice zincirlediğinizden emin olun. Ve başında dur," diye devam ettim.

"Emredersiniz."

Sarah'nın baygın bedenini zincirlenmiş sandalyede bırakmıştım. Malzemeleri de almamıştım. Yarı sersemlemiş halde koridora çıkıp üst kata ilerlemeye başladım.

Siyah Şato tıpkı Shat'taki Kırmızı Saray gibi Sorcier'nin kalbiydi ve konsey üyeleri burada kalırdı. Oldukça büyük ve karmaşık bir saraydı. Shat kadar zengin olmasa da Sorcier de zengindi ve özellikle bu şato zevkle döşenmişti. Basit, gotik ve karanlık bir zevki vardı. Ağırlıklı olarak siyah renklerle donatıldığından Siyah Şato deniyordu. Sarah'nın kaldığı ikinci kattan ziyade en üst kat gerçekten görülmeye değerdi.

Yorgun bir şekilde odamıza doğru yürüdüm. Kapıyı açtığımda Hartes her zamanki gibi oradaydı. Kocaman pencereden dışarıyı izliyordu. Okyanusa baktığını görüyordum, elinde yine sigara vardı. Omuzları çökmüştü ama sakin görünüyordu. Sarah'ya bunu yapmaktan nefret ettiğini biliyordum. Hartes kızına bunları yapmaktan dolayı çok üzülüyordu. Sürekli Sarah ile konuşsa belki onu ikna edip Shat'a beraber saldırabileceklerini düşünüyordu, belki o zaman az önce yaptığım büyüye gerek kalmazdı. Ama o da biliyordu, Sarah büyünün etkisi olmadan kendi rızasıyla asla evine saldırmazdı.

Kapıyı kapatıp yatağa oturdum. "Yaptın mı?" diye sordu hemen. Sesi de görünüşü gibi sakindi.

"Evet," dedim. "Zor olmadı. Bana direnmedi."

Hartes sigarayı üflerken, "Bayıldı mı?" dedi.

"Evet," dedim dikkatle.

İç çekti. Bir süre boyunca kafasını eğip yerdeki bir noktaya gözlerini dikti. En sonunda, "Bundan nefret ediyorum," dedi üzgün bir sesle.

Gözlerimi kıstım. "Neden?"

Bana bakmadı. Sigarayı parmağında tutuyor ve dumanın yavaşça yükselmesini izliyordu. "Ona zarar vermek istemiyorum." Durdu ve bana baktı. Kırmızı gözlerinde biriken yaşları görünce şaşırdım. "Geçen günkü konuşmada bana öyle şeyler dedi ki... Kendimi çok kötü hissediyorum." Gözlerinde aniden bir umut kırıntısı yeşermeye başlamıştı. Heyecanlı bir sesle,

"Yapabiliriz Iris. Büyüye gerek yok. Sadece konuşursak belki beni dinler," dedi.

"Dinleyeceğini mi sanıyorsun?" Kaşlarımı çattım. "Sevdiği adamı öldürmeden önce düşünecektin bunu."

Hartes'in omuzları çöktü, gözlerinde yeşeren umut kuruyup kaldı. Sigara dumanını parmağına doladı ve duman birkaç saniye havada asılı kaldıktan sonra yok oldu. "Canı çok yanıyor. Derinde bir yerde beni sevdiğini biliyorum, en azından nefret etmediğini ama Toulina yüzünden tanıyamıyor beni."

"Phrkagias yüzünden." Toulina'nın adı geçince sinirlenmiştim.

"Benim yüzümden." Sinirle gülümsedi. "Sarah benim kızım. Şu an önemsediğim tek şey o. Ama ona böylesine zarar vermek benim de canımı acıtıyor." Bana baktı, gözlerindeki yaşlar parlıyordu. "Onunla bir bağımız var. Garip ama gerçekten böyle... Acı çektiğinde bunu ben de hissedebiliyorum."

"Senin yüzünden değil," dedim. Ayağa kalktım ve ona yanaştım. Uzun süren derin bir sessizlik çöktü. "Ne düşünüyorsun?" dedim yumuşak bir sesle.

İç çekti. "Derek ve Brian," dedi. "Phrkagias buraya iki element üyesini yollamış." Elinde neredeyse tamamı yanmış olan sigarayı taş zeminde söndürdü. "Resmen onları ölümlerine yollamış."

"Brian kaçtı sanırım," dedim yavaşça. "Derek de öldü."

Hartes dikkatle, "Bir kız gördüm," dedi. "Büyücü değildi. Element de sayılmaz. Şatodaydı ve bana bakıyordu."

Kaşlarım çatılırken, "Şatoda çalışanlardan biridir," dedim. "Onu da Phrkagias'ın yolladığını mı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum." Bana döndü. "Durmayacaktır," dedi dikkatle. "Phrkagias saldıracaktır. Onu tanıyorum ve hemen pes etmez. Özellikle şimdi Ardor ölmüşken." Hartes'in yüzü buruşurken kaşlarımı çattım.

"Shat'ı neredeyse yakıp yıktık. Toparlanmaları uzun sürer," dedim yavaşça. Elimi yüzüne uzattım. "Sarah istediğimiz gibi olacak. Shat'ı ele geçireceğiz. Bu sefer her şey daha kolay olacak."

Gülümsedi. Gülümseyişi yorgun ve hüzün doluydu. Aklından geçenleri okumaya çalıştım ama Hartes zihnini kapatalı çok olmuştu. Yine de Ardor'un ölümüne ve Sarah'ya yaptıklarımıza üzüldüğünü biliyordum. Yüzünde hâlâ aynı ifade vardı, düşünceli ve kasvetliydi. Uzandım ve onu yavaşça öptüm. Kafamı kaldırdığım zaman geri çekilmeme izin vermeden beni kollarının arasına aldı.

Sıkıntılarını unutturacaktım. Çünkü Hartes benim için anlam ifade eden tek şeydi.

Oscar

Sessizlik kulak acıtacak derecedeydi, anlık belirtiler haricinde çoğu his yüzeyseldi. Acı en fazla ve en etkili olanıydı. Kaslarımın uyuştuğunu biliyordum, şimdi de vücudumda tuhaf bir sızı vardı. Ansızın gevşemiştim. İğnenin yarattığı uyuşukluk ve rahatlık hissi, yerini yavaşça acıya bırakırken gözlerimi açıp etrafıma baktım. Sıkıntıyla yüzüm buruştu. Bir saniye boyunca nerede olduğumu hatırlamaya çalıştım. Hâlâ ağrım vardı, geceydi ve Christian'ın evindeydim.

Christian bir kara büyücüydü, normalde kara büyücülere güvenilmezdi ancak Fiona'nın arkadaşıydı. Ne kadar yakın arkadaş olduklarını bilmiyordum, gerçi beni de ilgilendirmiyordu zaten.

Fiona inanılmaz biriydi. Ruh ikizim olduğunu düşünmeme yol açacak benzerlikte gülüşümüz ve düşüncelerimiz vardı. Shat'ta, hatta farklı elementte bile olsaydı ona sanırım âşık

olurdum. Gerçi şu anki duygularımdan emin değildim, galiba ondan zaten hoşlanıyordum. Ancak keskin duygularım bunu engelliyordu, mesela Sarah'yı görmüş olmam gibi. Buraya gelirken herkesin öyle söylemesine rağmen ufak bir umutla Sarah'nın ölmediği ihtimaline tutunmuştum ya da her şeyi hatırladığı. Yanılmamıştım. Sarah yaşıyordu ve her şeyi hatırlıyordu. En azından beni hâlâ hatırlıyordu.

Adımı söylediği sahne gözlerimin önüne gelince acıyla karışık bir sıkıntıyla nefesimi verdim. O sırada biri, "Ağrın mı var?" dedi.

Korkudan sanırım gözlerim büyümüştü. Başımı sağa çevirdim, Fiona elinde bir mumla kapıda dikiliyordu. Başımı salladım. "Hayır," dedim utanarak, aslında ağrım vardı. Hatta gitgide artıyor ve neredeyse zihnimi kullanılamayacak derecede ele geçiriyordu. Ancak bunu Fiona'ya söylemeye niyetim yoktu, en azından şimdilik.

Kapıyı kapattı ve yanıma geldi. Onu izlerken ne kadar güzel olduğunu düşündüm. Bu acılar içindeki halimden önce onu hiç görmeseydim şu an varlığını hayal ettiğimi düşünebilirdim. Bana yardım etmişti. Şu an burada oturup bunları düşünebiliyorsam bu Fiona sayesindeydi.

Fiona yanıma gelip mumu komodine koydu, hâlâ onu izliyordum. Bana bir ilaç uzattı, hiçbir şey sormadan ilacı suyla birlikte yuttum. Sonra ben bir şey demeden yatağa uzandı ve yanıma sokuldu. "Pelüş ayı görevine devam yani," dedim hafif alaylı ancak olabildiğince nazik bir sesle.

Yavaşça güldüğünü duydum. "Pelüş ayıları severim."

Sessizlik oldu. Garip bir şekilde Fiona'nın bana sarılması beni fazlasıyla mutlu ediyordu. Sanki onu uzun yıllardır tanıyormuşum gibi hissediyordum. Bu duygu o an beni hem korkutmuş hem de yeni düşüncelere yelken açmama neden olmuştu.

Uzun süre konuşmadığımızda uyuduğunu sandım. Yavaşça, "Fiona," diye fısıldadım.

"Hım?" Sesi uykulu geliyordu.

Derin bir nefes aldım. "Kimsin sen?"

Aniden güldü. Gözlerini açıp başını kaldırdı ve bana baktı, ben de kafamı ona doğru eğdiğimden yüzü oldukça bana yakındı. "Kim miyim?"

"Beni nasıl buldun?" dedim dikkatle. "Ptrage'deyken? Beni kandırıp gece yarısı gemiye çağırmandan bahsetmiyorum bile."

Gülümsedi. Gözlerime bakıyordu. Yüz ifadesini okuyamıyordum, olabildiğince ifadesiz duruyordu. Dikkatle başını kaldırdı ve sol dirseğini yatağa yaslayarak bana baktı. Şimdi yüzünü netçe görebiliyordum. Karşılıklı duruyorduk ve hâlâ oldukça yakındık. Gözlerim istemsiz olarak dudaklarına kayarken onu öpmek için inanılmaz bir istek duymuştum.

"Kiracı kadın gelip bana senin bir kaçak olduğunu ve Sorcier'ye bırakıp bırakamayacağımı sordu. Önce hayır dedim çünkü geçen günlerde başka bir ticaret gemisinde bir kaçak yakalanmıştı ve Sorcier her konuda olduğu gibi bu konuda da katı bir ülkedir." İç çekti. "Ama sonra senin Toprak'tan olduğunu söyledi, ben..." Gözlerime baktı. "Ben seni tanıyordum."

"Tanıyor muydun?" diye sordum şaşkınlıkla.

Başını salladı. "Yani, dünyanın en popüler ülkesinin bir üyesini tanımamak ayıp olurdu." Alaycı gülümsemeyle bana bakıyordu. "Televizyonda seni sürekli görüyordum, aslında gizliden gizliye hayranındım." Kızarmıştı.

Ben de ona gülümserken, "Hayranımsın demek," dedim.

Gülümsemesini hiç bozmadan başını salladı. "Taht savaşı olsa, Ptrage'nin yarısı Ardor'u değil, seni seçerdi," dedi. "Kyle, Palaemon ve Reus'u saymıyorum bile. Kyle'ın ukala tavırlarından kimse haz etmiyor. Reus'u ve Palaemon'u tanıyan olduğunu bile sanmıyorum, Ardor da babası ve belalı aile geçmişi yüzünden pek sevilmiyor. Geriye en uygun seçenek sen kalıyorsun."

Haklılığı gün gibi ortadaydı aslında. İç çektim. "Şu anki önceliğim taht değil," dedim. Ağrım baş gösterdiğinden ve giderek şiddetlendiğinden sesimi oldukça yavaş tutuyordum. Nefesim sıklaştı. Sıcaklığın beni sardığını hissederken boğulacak gibi olmuştum. Ancak Fiona bunu fark etmemiş gibiydi, ben de anlamasını engellemek için yüzümü olabildiğince ifadesiz tutmaya çalıştım.

Gülümseyişi soldu. Bana bakarak, "Bir şey sormak istiyorum," dedi o da tıpkı benimki gibi yavaş bir sesle. "Elementler arası ilişki yasak değil mi? Sarah Su, sen ise Toprak'sın. Zaten birlikte olmanız pek olası değil." Soruyu beni sinirlendirmemek için mümkün olduğunca sevimli bir şekilde sorması dikkatimden kaçmamıştı.

İşe de yaramıştı. İlk kez biri bana bunu söylerken sinirlenmek yerine sakince yüzüne baktım. O devam etti. "Yani bu kadar çaban biraz boşuna oluyor. Ayrıca Ardor ile Sarah arasındaki ilişki Ptrage'de bile bilinen bir şey. Bir de Sarah melez olduğundan birlikte olmaları için pek bir engel yok," dedi dikkatle.

"Tamam," dedim nihayet sinirlenerek. İçimdeki bir şey Fiona'ya karşı anlık bir nefret duymuştu. "Sus."

"Oscar..."

"Fiona." Sesim şimdi sertti. "Anladım."

Başımı ondan başka tarafa çevirdim. Hem acım olduğundan hem de sinirlendiğimden çenem kasılmıştı. Sessizlikten sonra elimi tutunca başımı ona çevirdim. "Sana bunları söyleyen ilk kişi ben olamam," dedi yumuşak bir sesle. Haklıydı, ilk kişi değildi ama ilk kez biri bu kadar dobra bir şekilde söylemişti.

"Bak," dedi, gözlerine baktım. "Şu an hâlâ Sorcier'deyiz. Christian bir büyücü ve aynı zamanda ülkenin en iyi doktorlarından biri. Ancak burada kalmamız çok tehlikeli." Elimi hafifçe sıktı. "Gelen ilk gemiyle Ptrage'ye dönelim. Sen iyileşince de... Seni Shat'a bizzat ben bırakırım."

Yüzüne bakarken düşündüm. Sarah hâlâ buradaydı ve ben yaralıydım. Böyle yaralı bir haldeyken Sarah'ya faydam olmayacaktı. Ancak onu bırakmak da istemiyordum, özellikle bu kadar şey olduktan sonra. Buraya kadar gelip onun yaşadığını görmüşken, hatta ona işkence yaptıklarını bilirken Sarah'yı nasıl bırakırdım? Boğazım kurumuştu, bu düşünce beni derin bir üzüntüye sürüklemişti. Yine de şu an sevdiğim kızı kurtaracak halde olmadığımı kimse inkâr edemezdi. Shat'ta elementimle bütünleşip iyileşecek ve öyle geri dönecektim. Fiona'nın yüzüne bakıp, "Tamam," dedim kısık sesle.

Tamam dememi beklemiyordu sanırım, yüzü aydınlanırken başını göğsüme geri yasladı. Bana iyice sarıldığında kalp atışlarım nedensizce hızlanmıştı. Güldüğünü duydum. "Ne?" dedim, tam kendimden geçmek üzereyken.

Başını kaldırıp yavaşça dudağımın kenarını öptü. Bu o kadar beklenmedik ve güzeldi ki geri çekildiği zaman bir süre yüzüne anlamsızca baktım. Aniden, az önce olduğu gibi onu deli gibi öpme hissi doğdu içimde. Kafamdan bu hissi uzaklaştırmak istesem ve başarısız da olsam, "İyi geceler Oscar," dediğinde yumuşak bir sesle, "İyi geceler Fiona," demeyi başardım.

• • •

Sabaha karşı uyandığımda Fiona çoktan uyanmış, başımda bir şey hazırlıyordu. Masaya doğru döndüm ve bana baktı. "Uyandırdım mı?" dedi üzgün bir sesle.

"Hayır." Yüzümün buruşmamasına dikkat etmeye çalıştım, onun yaptığı sesten değil acımdan uyanmıştım. Terlemiştim ayrıca. Sorcier'de bugün tuhaf derecede sıcak bir hava vardı.

Fiona yanıma geldi ve elini yüzüme attı. Aniden yüzü şaşkınlıkla gerildi. "Oscar," dedi hayretle. "Yanıyorsun sen."

Başımı salladım. "İyiyim ben." Yüzüm hâlâ buruşukken ona bakmaktan kaçınıyordum.

Fiona ise beni dinlemedi ve hemen yukarı çıktı. "Fiona," dedim ardından ama çoktan gitmişti bile. Birkaç dakika sonra geri geldiğinde yanında Christian da vardı. Christian hızla yanıma gelip önce ateşimi kontrol etti, daha sonra yarama baktı. Başka bir acı dalgası daha beni sararken yine kendimi dün geceki gibi boğuluyormuşum gibi hissettim. Tişörtü kaldırdı ve yaraya bakarken Fiona dehşetle iç çekti. Christian'ın da küfür ettiğini duydum.

"Ne oldu?" diye sordum acıyla. Ter yüzümden boynuma doğru süzülürken sinirle bağırdım. "Ne oldu?"

Christian maske takarken, "Yara enfeksiyon kapmış," dedi. Sonra yarayı tamamen açtı ve acıyla bağırdım. Canım inanılmaz yanıyordu. Yavaşça yaraya bakış atacak cesareti kendimde buldum, bıçak yarasının olduğu kısım morarmıştı ve kan süzülüyordu. İğrenç ve mide bulandırıcı bir görüntüydü.

Fiona, "Ne yapmalıyız?" diye sordu.

Christian, "Bilmiyorum," dedi. Bana kızgınlıkla baktı; bana mı, yoksa bir şey yapamadığı için kendine mi kızgındı bilmiyordum. "Elementlerin vücudu büyücülerden farklı işliyor. Yine de ilaç işe yarar sanmıştım."

Canım yanmaya devam ederken, "Yara çok mu kötü?" dediğini duydum birinin. Christian'ın cevabına dikkat edemeyecek kadar acıyla dolmuştum. Gözlerimi kapatmıştım, sıcaktan ve ağrıdan kendimden geçmek üzereydim.

"Toprak," dedim kesik kesik. Gözlerimi açtığımda Fiona ve diğerleri bana baktı. "Beni toprağa gömün."

"Ne?" dedi Christian şaşkınlıkla. Bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyordu ve o an böyle bakan tek kişi de değildi üstelik. Sadece Fiona anlamış gibi duruyordu, anında yanıma gelip, "İşe yarar mı?" derken sesinin titrediğini fark ettim.

"Evet." Acıyla yüzüm buruştu. Fiona ve diğerleri beni taşımaya çalışırken Christian, "Ne yapıyorsunuz?" diye bağırdı. "Onu gömemeyiz!"

"Ölmemi merak etme." Kesik kesik nefes aldım, canım çok yanıyordu. Bayılacağımı hissediyordum. Fiona yine terimi sildi. "Hemen yapın. Yoksa... Dayanamam." Fiona'nın yaşlarla dolu gözlerine baktım.

Fiona hemen başını salladı ve birkaç kişi beni taşıdılar. Yataktan kaldırdıklarında ani hareketin etkisiyle inanılmaz bir acı dalgası daha beni sarsmıştı, haykırmamak için dudağımı ısırmak zorunda kaldım. Christian'ın evinin arka kısmındaki bahçeye ilerledik. Birkaçı toprağı kazmaya başlarken ben Fiona'ya baktım. "İyi olacağım," dedim o terli alnımı silerken. Bir yandan da kanlı yarama bastırıyordu.

Fiona sinirle bana baktı. "Dün gece canının yandığını neden söylemedin?"

"Yanmıyordu ki."

"Yalancı." Kaşlarını çattı. Sinirli olmakla üzgün olmak arasında çelişkiye düştüğünü görebiliyordum. "Sakın ölme Oscar, duydun mu? Seni bu kez gerçekten gebertirim."

Güldüm. Canım daha çok yanarken aniden öksürdüm. Kriz kısa süre içinde beni ele geçirdi. Şiddetli öksürük yüzünden kafamı yan çevirmek zorunda kaldım. Ağzımdan kan akarken Fiona bana dehşetle bakıyordu. Toprağı kazanlara, "Çabuk olun!" diye bağırdı, sesi yine titremişti. Başımı dizlerine yeniden yasladığımda, "Her geçen gün beni daha çok ölümle tehdit ediyorsun," dedim yavaşça. Gözlerim kapanmak üzereydi, son kez gülümseyebildim. Elindeki bezle ağzımdaki kanı sildi.

Bana yaşlarla parlayan gözlerle baktı. "Oscar, lütfen," dedi kısık sesle. Espri kaldıracak durumda olmadığını görebiliyordum. "Bana dön, tamam mı?"

Gözlerine baktım, dün geceki istek beni yeniden sararken onu kendime çektim ve dudaklarını öptüm. Sıcak ve gözyaşından ıslanmış dudakları nazik ve yumuşaktı. Canımın yanmasından korkar gibiydi. Bana gözyaşlarıyla karışık bir öpücük ver-

dikten sonra Christian'ın, "Hazırız," dediğini duydum. Fiona geri çekildi ve Christian bize döndü, o an Christian'ın yüzünde bariz bir şaşkınlık ve sinir ifadesi gördüm.

Fiona tamamen geri çekildi ve birkaç kişi beni taşıyıp soğuk toprağın içine koyarken gözlerimi nihayet kapatacak olmamın verdiği rahatlama hissi beni sarmıştı. Yaramın olduğu yerin bir delik varmışçasına kanadığını hissediyordum ancak soğuk toprağa temas eder etmez kendimi daha iyi hissetmeye başladım. Gözlerimi kapattım ve üzerime toprak düşerken nedensizce tek düşündüğüm şey Fiona oldu.

11. Bölüm

Lada

Ardor, Brian'ın soğuk sesle söylediği cümleden sonra şaşkınlıkla etrafına bakarken, Ardini, "Oscar öldü mü?" dedi hayretle.

Dinlemiyordum. Kyle koşarak yanıma gelip yüzümü avuçlarının arasına aldığı anda kendimi daha iyi hissedemezdim. Ben bir şey demeden onun parlak mavi gözlerine yaşlarla baktım. Kyle anında beni kollarının arasına aldı. Kokusu beni tamamen sararken gözlerimde biriken yaşlar kendiliğinden akmaya başladı. Hıçkırdım, Kyle'ın gömleğine yüzümü gömdüm.

Ardor sessizliğin hâkim olduğu ve sadece hıçkırıkların duyulduğu taht odasında yavaşça yürüdü ve Brian'ın yanına geldi. Brian dizlerinin üstünde, tam tahtın önünde yaralı bir halde duruyordu. Ardor, "Brian, neler olduğunu anlat lütfen," dedi güçlü bir sesle. Ardor'un ne ara iyileştiğini merak etmiştim.

Brian yaralı olmasına rağmen destek almadan ayağa kalktı ve Phrkagias'ın yanına yürüyüp beyaz masadaki sandalyelerden birine oturdu. Kimseden çıt çıkmıyordu. Kyle ise hâlâ bana sarılıyordu. Dudaklarını alnımda ve saçlarımda hissedebiliyordum ve bu içimde o anki duruma neredeyse tamamen zıt düşün-

celerin ortaya çıkmasına neden olmuştu. Bir yandan Oscar'ın öldüğü gerçeği beni dehşete düşürürken bir yandan da Kyle'ın yanımdaki varlığı bana adeta huzur veriyordu, tıpkı eski günlerdeki gibi. Hatta öyle ki bencilliğim beni ele geçirip huzurun beni sarmasını ve kısmen de olsa Oscar'a olan acımın hafifle-mesini sağlamıştı.

"Derek ve ben Sorcier'ye gitmeden Ptrage'ye uğradık," dedi Brian. Canı yandığı için yavaş konuşuyor, yaralı olmasına rağmen her zamanki gibi dik oturmayı başarıyordu. "Ptrage'de hazırlık yapıp Sorcier'ye öyle gideriz diye düşünmüştük. İki gün orada kalıp Sorcier'ye giden bir gemiyle yol aldık. Oraya geldiğimiz gibi gizlenerek ve dikkat çekmemeye çalışarak Siyah Şato'ya yöneldik, halktan Sarah'nın orada tutulduğunu duy-muştuk."

"Sarah'yı gördünüz mü?" diye sordu Toulina sesi titreyerek. Gözleri dolmuştu ve aptalca bir umutla Brian'a bakıyordu.

"Evet." Brian cevap verdikten sonra Ardor'a döndü. "Biz şatonun arka kısmında bekliyorduk, en uygun zamanı kollayıp gizlice şatoya girecek ve Sarah'yı alacaktık. Ancak biz bekledi-ğimiz sırada şatonun arka kısmından Sarah çıktı ve koşmaya başladı."

"Nasıl?" dedi Ardini.

"Kaçıyordu yani," dedi Phrkagias duygusuz bir sesle.

"Evet." Brian yüzünü buruştururken Jane ona bir bardak su uzattı. Suyu içerken yüzüne yansımış olan sıkıntının akıp gi-tmesini bir süre izledim. Brian suyu içtikten sonra neredeyse güçlenmişti ve mümkünmüş gibi daha dik oturmaya başladı. Bardağı Jane'e uzatırken kısaca teşekkür ettikten sonra derin bir nefes alarak, "Sarah kaçıyordu ama sonra bir şey görmüş gibi aniden durdu," dedi. "Biz onu uzak bir noktadan izliyorduk, durduğunu görünce şaşırdık. Neye baktığını anlamak için biz de oraya baktık. Gördüğü şey de Oscar'dı. Sarah durduğu için

arkasından gelen adamları görmemişti. Adamlar ona saldırdı ve Sarah bayıldı."

"Oscar'a ne oldu?" diye sordu annem hıçkırarak. Her zaman mükemmel ve asi görünen Choma, şimdi çökmüş ve yaşlanmış duruyordu. Bir an, *Acaba ben de mi öyle görünüyorum,* diye düşündüm.

Brian üzgün görünüyordu. "Sarah'ya saldırdıkları an biz atağa geçtik. Oscar'ı bir anlığına gördüm. Başında bir büyücüyle yere yığılmıştı, sanırım büyücü onu bıçaklamıştı." Brian son cümlede sesi kısık ve üzgün halde anneme baktı.

Annemin nefesi kesilmişti, bayılacak gibi olduğundan birkaç kişi kollarından tuttu ve onu da Brian'ın yanına oturttular. Choma gözleri donuk halde bakıyordu, oğlunu kaybetmenin acısından şoka girmiş olmalıydı. Gözleri Phrkagias'ın taht odasının mermerlerine kenetlenmişti. Kısa bir sessizlikten sonra Brian, "Sonra Derek vuruldu," dedi acıyla. "Oscar'ı ve onu orada bırakmam gerekti. Kendi canımı zor kurtardım. Okyanusa atlamak zorunda kaldım."

Herkes susmuştu. Ardor sinirli görünüyordu, Ardini de onun hemen yanındaydı. Damon ise hâlâ şifahanede Kate ile birlikteydi. Kate iyileşememişti ancak Doktor Lily elinden geleni yapıyordu. Kyle hafifçe geri çekilip bana döndü, kolları hâlâ belime dolanmış haldeydi ve, "İyi misin?" diye fısıldadı. Ortam o kadar sessizdi ki Kyle'ın fısıltısı bile ortamda sanki bağırmış gibi bir etki bırakmıştı. "Saraya gidelim istersen."

Başımı salladım. "Burada kalmalıyım. Annemin yanında." Gözlerim bayılmak üzere olan anneme kaydı. Kadın hâlâ şok içinde ve gözlerini kıpırdatmadan mermerdeki melek figürlerine bakıyordu.

Kyle iç çekti ve yüzümü tekrar göğsüne gömdüm. Tanıdık kokusunu içime çekerken gözyaşlarım yeniden yüzüme hücum etti ve daha çok ağladım. Kyle kollarını etrafıma biraz daha sıkı

sardı, eli de bir yandan saçımda dolaşıyordu. Ona sanki yaşayabilmem buna bağlıymış gibi sıkıca sarılıyordum. Bu durumdan biraz da nefret etmiştim çünkü şu an çok aciz görünüyor olmalıydım. Kyle'ın öyle düşünmediğini biliyordum ancak bu düşünce kafamın içine giren bir fare gibi beni kemiriyordu. Sanırım bu duyguya gurur deniyordu.

Ardor, "Peki Sarah ne olacak?" dedi bariz bir sinirle. Tanrım. Bu cümle beni çıldırma noktasına getirmişti.

"Oscar öldü!" diye bağırdım, Kyle'ın kollarının arasından çıkıp. Bir anda alevlenen içimdeki şiddet annemin iki saattir baktığı mermerlerin sallanmasına neden olmuştu. "Birini kaybettik. Sen ise hâlâ Sarah'yı düşünüyorsun."

Ardor sadece yüzüme bakmakla yetindi. Ben ağlamaya devam ederken kimse bir şey söylemedi. Kyle kollarını bana yeniden uzattığında ona daha sıkı sarıldım. Sanki şu an Kyle beni bıraksa ölecek gibiydim. Sinirden ellerim titremeye başlamıştı. Ardor'un bu bencilliği, benim şu anki bencilliğimle tamamen aynıydı ve belki de kendime kızamadığım için Ardor'a patlamıştım.

Ardor en sonunda Phrkagias'a bakarak, "Ben Sorcier'ye gidiyorum," dedi.

O anki ortama tavandan bir fil düşse belki ancak bu kadar tepki çekerdi. Anında uğultular oldu. Toulina bir şey diyordu, Phrkagias aynı anda sinirle konuşuyordu. Ses çıkarmayan iki kişi vardı, Kyle ve ben. Ardor ise sanki böyle olacağını biliyormuş gibi uğultuların bitmesini sakince bekledi, daha sonra, "Bakın," dedi özellikle Phrkagias'a dönerek. "Hartes hepimizi öldürmek istiyor belli ki. Sarah'yı öldürmediğine göre onunla bir şey yapmayı planlıyor ve bu her neyse kötü bir şey olduğundan eminiz. Oscar için üzgünüm, gerçekten." Bana saf bir üzüntüyle baktı. Sonra geri döndü. "Ama Sarah'ya ihtiyacımız var. Bunu hepiniz biliyorsunuz. Üç veliaht kaldık, onlarda ise iki tane melez

var. Sarah kaçmaya çalıştığı için kim bilir ne ceza veriyorlardır." Yüzü sıkıntıyla buruşur gibi oldu, yine de Phrkagias'a bakmaya devam etti. "Baba, Oscar gibi çekip gidebilirim. Haberiniz bile olmaz. Ama bilmenizi istiyorum. O yüzden söylüyorum, Sarah için Sorcier'ye gideceğim."

Yeniden uzun bir sessizlik oldu. Kalbim nedensizce hızlanmıştı, bu belki de Ardor'un haklı olmasından kaynaklanıyordu. Giderse eğer Ardor'un da öleceğini biliyordum. Ben böyle düşünürken Kyle, "Ben de gidiyorum," dedi. Kafamı kaldırıp ona şok içinde baktım.

Toulina anında, "Olmaz," dedi Kyle'a bakıp. Gözlerindeki yaşlar ışıldıyordu. Birkaç adımda yanımıza geldi, Kyle'ı adeta kollarımdan çekip kendisine bakması için zorladı. "Kızımı belki de çoktan kaybettim. Derek de öldü, Brian yaralı. Sana ihtiyacımız var Kyle," dedi Toulina, titreyen bir sesle.

Kyle geri çekilip herkese baktı. "Ben de gidiyorum," dedi tekrar kesin bir kararla.

Aniden Kyle'ın elini tuttum, bu hareketim yüzündeki kararlılığın bir an elektrik verilmişçesine dağılmasına neden oldu ve bana döndü. "Kyle," dedim yavaşça. "Gitme."

O an şaşırtıcı bir düşünce beni sardı, Kyle'ın gitme ihtimali ve hatta belki de onu bir daha asla göremeyecek olma fikri beni çileden çıkardı. Bu duyguların ardından gerçek beynimin orta yerine düştü, ona ihtiyacım vardı. Kyle'ın yanımda olmasına ihtiyacım vardı. Yine bencilliğim ön plana çıkmıştı, ancak Kyle da giderse ne yapacaktım? Kyle, Shat'ın gözde veliahtlarından biriydi. Her şeyden önce, ona en çok da benim ihtiyacım vardı. Bu ani gelen farkındalık hissi gözlerimin daha çok yaşarmasına ve kafamdaki farenin beni daha çok kemirmesine neden oldu. Kyle'ın gözleri gözlerime uzun süre kenetlendi. Hiçbir şey demeden ve sanki odada ikimiz varmışçasına, "Lada," dedi sadece benim duyacağım şekilde. Başını hafifçe yana salladı. Şaşkın ve kafası karışık haldeydi.

"Lütfen," dedim, tekrar ağlamak üzereydim. Sesim titriyordu ve Kyle'ın avuçlarımdaki elini daha da sıktım. "Ben seni kaybetmek istemiyorum."

Kyle'ın bir an gözleri umutla ışıldadı, bana bir zamanlar âşık olduğum bakışlarla baktı. Mavi gözleri ıslak ve yaşlarla doluydu. Bunu duymak onu oldukça etkilemiş gibiydi, sanki bunu dememi uzun zamandır bekliyor ve nihayet duymuş gibi. O da benim elimi hafifçe sıkarken, "Peki," dedi.

Toulina, "Şükürler olsun," dedi büyük bir rahatlamayla.

"Ben yine de gidiyorum," dedi Ardor.

"Ardor. Daha iyileşmedin," dedi Phrkagias sertçe. "İtiraz kabul etmiyorum."

"Baba ben..."

"Hayır." Phrkagias'ın kudretli sesi tüylerimi diken diken ederken Ardor'un çenesi kasıldı. "İyileştim. Bugün ateşte yenilendim," dedi Ardor hızla.

"Ne yaptın?" Phrkagias tek kaşını kaldırırken şaşkınlıkla ağzını açmıştı. "Neden?"

"İyi değildi," dedi Ardini sakince.

Phrkagias bakışlarını Ardor'dan ayırmamıştı bile. "Yine de olmaz. Sorcier'nin ne kadar tehlikeli olduğunu göremiyor musun? Sarah Siyah Şato'da tutuluyor, oraya girmen imkânsız. Zaten bir veliahdı kaybettik."

Ardor sinirle nefesini verdi. "Umurumda değil benim. İzin versen de vermesen de gidiyorum."

"Ben de geliyorum."

Bütün kafalar bu cümleyi tuhaf bir utangaçlıkla ancak kesin bir kararlılıkla söyleyen Ardini'nin yüzüne çevrildi. Ardini küçük bir kız çocuğuna dönmüştü adeta, utanmış ve yanakları kızarmıştı. Ardor anında, "Hayır," dedi.

Ardini beyaza yakın sarı saçlarını savururken, "Her konuda senden daha ustayım Ardor," dedi utangaçlığını şaşkınlık sevi-

yesinde çabucak üstünden atarken. "Kılıçta, okta, bıçakta. Bana ihtiyacın olduğunu sen de biliyorsun."

Ardor sıkıntıyla, "Hayır Ardini," dedi. Ardini'nin babası Aera da aynı anda, "Olmaz," demişti sert bir sesle.

Ardini omzunu silkti. "İzin ver ya da verme, seninle geliyorum." Ardor'a bakarken gri gözlerini kırpıştırdı.

Ardor sinirle iç çekerken Kyle'a döndüm. "Beni götürür müsün buradan?" diye sordum yavaşça. "Lütfen."

Kyle anında dediğimi yaptı ve bir eli belimde diğeri de elimin içinde Kırmızı Saray'dan çıktık. Kahverengi Saray'a yol alırken ikimiz de sessizdik. Havanın güzel olması, kuş cıvıltıları ve daha birçok şey o an umurumda değildi. İçimde garip bir duygu vardı ancak Kyle yanımda olduğundan önemsemiyordum.

Ardor isterse gidip ölebilirdi. Sarah yüzünden aptalların ölmesinden bıkmıştım artık. Tamam, Sarah'ya nefret beslemiyordum, yani en azından eskisi gibi değildim. Ardor'a karşı da aynı şeyleri hissetmiyordum. Kyle'a baktıkça istediğim tek kişinin o olduğunu anlamıştım. Özellikle az önceki bakışından sonra onun da beni istediğine artık neredeyse emindim. Geçen gün aramızda geçen tuhaf konuşma ve bugünkü bakışmamız bana birçok şeyi ispatlamıştı. Gerçek bütün bedenimi sararken hafifçe titredim. Ben her zaman Kyle'ı sevmiştim. Kyle'ın da beni sevdiğini biliyordum. Geziye çıkacağı zaman geri dönmeme ihtimali beni öylesine korkutmuştu ki onu terk etmiştim. Ardor'un da cazibesine kapılmam hiç uzun sürmemişti. Ardor'la zaten küçüklükten beri iyi anlaşıyorduk, sevgili olmamız kaçınılmaz olmuştu.

Saraya girip odama çıktık. Kyle hiçbir şey demeden benimle geldi ve yanımda olduğu için kendimi şanslı hissettim. Bir kez daha. İyi ki Kyle yanımdaydı. Bu düşünceye sıkıca tutundum ve hızla ilerledim.

Odam sessiz ve serindi. Balkonumun önündeki ağaçlar gü-

neşin içeri girmesini engelliyordu. Odam belki de Shat'taki en büyük ve içinde en çok eşyaya sahip olan odaydı. Kyle'ın da gözleri büyümüştü. Bu şaşkınlığı karşısında gülümsedim. Kapıyı kilitledim ve dolabıma yürüdüm. İzlediğini bile bile üstümü tamamen çıkardım. İç çektiğini duydum, bu bir an o kadar hoşuma gitti ki sıkıntılarımı unutur gibi oldum. Üstümü giydikten sonra Kyle'ın elini tutarak kocaman yatağıma yöneldim. Tüyler, yastıklar ve yumuşak battaniyelerle dolu yatağım şu an her şeyden daha cazip geliyordu. Her buluştuğumuzdaki gibi Kyle duvar kenarına ben de yanına uzandım. Anında kollarını açtı ve kollarının arasına girdim. Saçlarımı okşamaya, arada bir öpmeye ve bir şeyler mırıldanmaya başladı. Her şeyi unutabilirdim. Kyle'ın kollarında kendimi bulabilirdim. Buna her şeyden çok ihtiyacım vardı.

Ona döndüm ve yüzüne baktım. Sadece beni izliyordu. Bana bakarken aynı anda heyecanlandığını da biliyordum. Göğsü hızla inip kalkıyordu. "Burada kal Kyle," dedim kısık sesle, gözlerine baktım. "Yanımda kal."

Bana mavi gözlerinde bir duyguyla baktı, aslında birden çok duyguyla. Aşk, özlem ve hüzün. Biraz da korku seziyordum ama en çok aşk vardı.

Gördüklerimden cesaret alarak uzandım ve Kyle'ın dudaklarına bir öpücük kondurdum. Kollarını bana doladı ve anında karşılık verirken onu ne kadar özlediğimi düşündüm. Nefesim hızlanmaya başlarken kendimi Kyle'ın kollarına bıraktım.

Ellerim onun gömleğine uzandığı zaman, "Hayır," dedi nefes nefese. Dudaklarını geri çekti ve gözlerime baktı.

"Kyle." Sesim titredi. Gözlerine baktım. "Lütfen." Gözlerimi kırpıştırdım, sanki ne yaptığımı bilemiyormuşum gibi.

Kyle da bana baktı. Yüzünde hâlâ beni istediğini anlatan bir ifade vardı. "İstemediğimden değil," dedi yumuşak bir sesle. "Sadece bugün kendini yorma. Yormamalısın." Gözlerindeki

ifade mum gibi sönerken kafamdaki fare yeniden harekete geçmişti.

Başımı salladım. Haklıydı. Bu ani hareketimden sonra birden utandım. Geri çekilip onun göğsüne yattım. Kyle beni sararken gözlerimden akan birkaç damla yaş az önce çıkarmaya çalıştığım gömleğine düştü.

Sarah

Gözlerimi acıtan bir karanlık vardı. Hiçbir şey yoktu başka. Ne bir ses ne bir gürültü ne de bir koku. Boşluktaydım sanki, kör gibiydim. Duyularım kapanmış gibiydi, aynı anda hislerim de körelmişti. Koca bir hiçliğin ortasında süzüldüğümü hissediyordum.

Zaman kavramını yitireli çok olmuştu. Kaldığım yerin şeklini bile hatırlamıyordum. İçeri hiç ışık girmediğinden her yer kapkaranlıktı. Gündüz mü yoksa gece mi olduğunu anlayamıyordum. Sadece arada bir kapı önünde birkaç ayak sesi duyuyordum, o kadar. Başka bir şey olmuyordu. Odaya kimse gelmiyordu, tamamen unutulmuş gibiydim. Sol el ve ayak bileğim zincirliydi. Sağ elim ve sağ ayağım açıktı ancak bir işime yaramıyorlardı.

Hiçbir şey hatırlamıyordum.

Beynim bomboş bir çuval gibiydi. Adımı bile hatırlamıyordum neredeyse. Evimi, babamı ya da annemi hatırlamıyordum. Beynimdeki kavramlar anlamını yitirmişti. Burası neresiydi? Neden buradaydım?

Bu bilinmezlik duygusu bende acı verici bir korku yaratmıştı. Karanlık bedenimi ele geçirip beni yok etmeye yemin eden bir canavar gibiydi ve ben ona karşı savaşamıyordum. Varlığımı sorguluyordum ancak zihnim öylesine boştu ki yanıtları bul-

mam imkânsızdı. Korku en keskin şeydi. Başka bir şeyin varlığı hissedilmiyordu.

Karanlıkla dolu saatler, günler, belki de haftalar geçtikten sonra bir gün kapı açıldı. Sağ tarafımda açılan kapı bende hiç beklemediğim bir merak duygusuna ve yeni bir korkuya neden olmuştu. Bilinmezlik beni saran tek gerçekken bilinirliğin yaydığı garip hissiyat kendimle çelişmeme yol açmıştı. Açlıktan ve en önemlisi susuzluktan iki kere bayılmıştım, gözlerimi açtığımda ise yine burada bulmuştum kendimi. Şimdi kapım açıktı ve bir adam içeri girip birkaç mum yakmıştı. Akşam olmalıydı, adam hiçbir şey demeden kafesin içine sağ elimin ulaşabileceği bir yere bir bardak su ve bir sandviç bıraktı.

Şaşkındım. Günlerdir bir şey yemiyordum. Zayıflamıştım ve içimde garip diyebileceğim bir boşluk vardı. O boşluk doldurulamayacak gibiydi, sanki beni ben yapan şeyi kaybetmiştim. Şok içinde ama mutlu bir halde önce sandviçi yedim. İki dakikamı bile almamıştı yemek, suyu içme zevkini ise sona bırakmıştım. Soğuk su boğazımdan aşağı hızla inerken zevkle inledim. O kadar iyi gelmişti ki kalan şeyleri umursamamaya başladım. Günlerdir burada çürümek üzereyken bu bir bardak su bana resmen hayat enerjisi vermişti. İçimdeki boşluğun bir şekilde dolduğunu hissediyordum. Sanki tek ihtiyacım olan şey buymuşçasına gözlerim bu güç hissi yüzünden yaşarırken neredeyse ağlayacaktım.

Adam bana baktı ve bardağı geri aldı. Sonra geçip bir sandalyeye oturdu ve elindeki dergiyle ilgilenmeye başladı. Benimle hiç konuşmadı. Her gün aynı saatte gelmeye, bana yemek verirken dergi okumaya ve sonra beni karanlıkta bırakmaya başladı. Hayatımda bundan başka bir şey olmuyordu.

Bir gün uyuduğum sırada başka biri geldi. Birkaç adamla beni bir yere götürmeye başladılar. Gözlerim kapalıydı. Ayaklarım ve ellerim bağlıydı. Biri beni taşıyordu. Nereye gidiyor-

dum? Belirsizlik beni yeniden kendi benliğimin karanlık noktalarına sürüklerken irkilmiş ve korkmuştum. İçimdeki boşluk beni boğacak kadar büyümüştü.

Sonunda popom hızla sert bir yere çarpınca adamın beni bıraktığını anladım. Bir erkek sesi, "Tamam, gidin," dedi. Sesi bir miktar tanıdık gelmişti ama nereden olduğunu çıkaramıyordum. Başımın adamın tok sesi yüzünden sızladığını hissettim.

Birkaç saniye sonra gözlerimdeki bant çekildi ve kafamın üzerindeki ışık yüzünden gözlerim sızladı. Günlerdir ilk kez bu kadar ışığa maruz kalmıştım, karanlığa alışan gözlerim çoktan yaşarmıştı bile. Etrafıma baktım, odanın geri kalanı tamamen karanlıktı, sadece başımda kocaman bir ışık vardı. Ellerim ve ayaklarım bağlı bir halde, soğuk ama sert bir sandalyede oturuyordum. Şaşkınlıkla ağrıyan kollarıma baktım, sargılıydılar. Şimdi neden ağrıdıklarını anlamıştım. Kollarımdaki sargılar kurumuş kan izleriyle kaplıydı, onlara bakarken kafamdaki yokluk hissi sıkışmaya başlamıştı.

Sonra onu gördüm. Beyaz önlüklü, siyah gözlüklü, yaşı olmasına rağmen genç görünen, sarışın adam yavaşça bana yaklaştı ve yüzüme eğildi. "Merhaba," dedi yumuşak bir sesle.

Ağlayacaktım. Sanırım kendimi tutamayıp ağlamaya da başladım. "Merhaba," dedim çatallaşan bir sesle. Uzun zamandır kimseyle konuşmadığım için sesim berbat çıkmıştı. Kızarıp utanarak ona baktım. Hafifçe öksürdüm.

"Ben Cedric." Gülümsedi. "Doktorum ve bana şimdi doğruları söylemeni istiyorum, tamam mı?"

Başımı salladım.

Yüzüme dikkatle bakıp, "Bana adını söylemeni istiyorum," dedi.

Alnım kırışırken yeşil gözlerine baktım. Adım mı? Lanet olsun, hatırlamıyordum. Hatta hatırlamadığım şeylerin başında bu geliyordu. Sanki burada, o karanlıkta doğmuştum ve kim-

se bana isim vermemişti, kendimi böyle hissediyordum. Adım neydi gerçekten?

"Hatırlamıyor musun?" dedi ince bir sesle. Sanki bunu beklemiyormuş gibi bir yüz ifadesi vardı.

"Şey ben..." Sinirle yüzüne baktım. Kendime sinirlenmiştim, bir insan nasıl ismini hatırlamazdı? "Adım..."

"Sarah," dedi yavaşça. Gözleri yumuşacıktı. "Senin adın Sarah."

Gözlerim açılırken aydınlanmış gibi Cedric'in yüzüne baktım. *Evet.* Adım Sarah. Nasıl unuturdum? "Evet," diye fısıldadım hatırlayamamanın yarattığı gerginlikle.

Cedric doğruldu ve arkaya yürüdü. Karanlık olduğundan nereye gittiğini görmemiştim. Odanın büyüklüğünü de bilmediğimden bu içimde kötü bir hissin doğmasına neden olmuştu. Geri geldiğinde elinde birkaç şey vardı.

"Şimdi, Sarah," dedi. "Beni iyice dinlemeni istiyorum, tamam mı?" Başımı tekrar salladım. "Sen bir element soylusun." Dikkatle gözlerime baktı, tepkimi ölçmeye çalışıyor gibiydi.

"Element soylu mu?" diye sordum.

Cedric'in dedikleri kafamda yankılanırken, *element* kelimesi zihnimde asılı kalmıştı sanki. Öylece onun yüzüne baktım.

"Evet," dedi dikkatle bakarak. "Melezsin. Üç elementi de kullanabiliyorsun. Su, Ateş ve Hava." Sonra birden elini attı ve tişörtümü sıyırdı, şok içinde ona baktığımda başıyla göbeğimi işaret etti. "Bak."

Göbeğime baktım. İki farklı renkte ve aynı desende birbirine geçmiş doğum lekesine benzeyen izler vardı. Biri siyah, diğeri koyu maviydi ve haftalardır güneş görmemiş tenimde can alıcı şekilde parlıyorlardı. Nefesim kesilerek baktım. Çok güzellerdi. Normalde böyle bir şey hoşuma gitmezdi ancak öylesine bana ait gibilerdi ki sanki onlarla doğmuşçasına saf bir hayranlıkla bakıyordum.

"Çok güzeller," diye fısıldadım. Cedric tişörtümü bırakıp hafifçe gülümsedi.

"Şimdi seninle bir şey deneyeceğiz." Kaşlarını kaldırıp tepkimi ölçmek ister gibi yüzüme baktı. "Elementlerini ne kadar kullanabildiğini görmek istiyorum. Tamam mı?"

Yavaşça başımı salladım. Cedric elindekileri yere bıraktı ve ellerimi çözdü. Uyuşmuş bileklerimi ovalarken sızıntı nedeniyle yüzüm buruştu. Özellikle sol bileğim günlerdir bağlı olduğundan özgürlüğün tadına en çok o tarafta varmıştım. Cedric karanlıkta bir süre kayboldu, sonrasında elinde bir bardak su ve bir kolyeyle geldi. Kolyenin ucunu garip bir şekilde kapatmıştı. Bana bir bardak su verdiğinde kana kana içtim. Su bana o kadar iyi geliyordu ki vücudum her seferinde daha fazlasını istiyordu.

Cedric suyu içmemi beklerken beni dikkatle izliyordu. Bitirdiğim zaman bana yaklaştı, tuhaf kolyeyi taktı. Yere bıraktığı şeyleri aldı. Bir miktar suyla dolu bir şişe, bir mum ve sönük bir balondu bu.

Önce şişeyi uzattı. Elinden aldım ve merakla baktım. "Şişenin içindeki suyu hareket ettirebilir misin?" dedi karışık bir tonda.

Şaşkınlıkla şişeye, sonra Cedric'e baktım. "Bunu nasıl yapacağım?"

"Sadece isteyeceksin Sarah." Cedric'in sesi yumuşaktı. "Güçlü bir kızsın. Sadece iste ve düşün. Suyun şişeden çıktığını düşün."

Şişeye döndüm. Dikkatle şişenin içindeki suya bakmaya başladım. Zihnimde tekrar ve tekrar şişenin boşaldığını, içindeki suyun çıktığını canlandırdım.

Önce hiçbir şey olmadı. Daha sonra yavaşça ellerim ısınmaya ve vücudum yanmaya başladı. Merakla Cedric'e baktım. "Ellerim," dedim. "Sızlıyor."

"Güzel," dedi beni şaşırtarak. "Bu yapabileceksin demek. Hadi," dedi bariz bir heyecanla. "Devam et. Şişeye bak."

Cedric'in heyecanı bana da geçmiş gibiydi. Ellerim sızlayıp karıncalanmaya başladığı zaman nihayet şişenin içindeki su kıpırdadı ve şişeden taştı. Su üstüme dökülürken Cedric'e baktım. Cedric heyecanla gülümsüyordu. Şişeyi elimden alıp bana bir bez uzatırken, "Harikaydı," dedi.

Gülümsedim. Bezi elimden aldıktan sonra bana mumu uzattı. "Sıra Ateş'te," dedi aynı heyecanla.

Mumu elinden aldım ve yanmamış ipine baktım. Aklımdan defalarca mumun yandığını geçirdim. En sonunda ellerim ve bu sefer kollarım da sızlamaya başlamışken mum yandı. Cedric mumu söndürürken, "Muhteşem," dedi. Mumu geri aldı. "Ve..." dedi balonu bana doğru çevirirken. "Hava." Balonu bana uzatmadan elinde tutarak, "Balonu şişirebilir misin?" dedi.

Alnım kırıştı. "Bilmiyorum."

"Dene sadece."

Gözlerimi kırpıştırdım ve balona bakmaya başladım. Havayı düşündüm, havanın bu kırmızı balonun içine dolduğunu ve balonun şiştiğini düşündüm.

Ellerim yavaşça sızlamaya başladı. Düşünmeye devam ettim, bu sırada başım da ağrımaya, hatta boğazım kurumaya başladı. Bir miktar acı da hissetmeye başlamıştım. Cedric hızla, "Dur Sarah," dedi. Sesindeki telaş beni korkutmuştu. Odaklanmayı bırakıp Cedric'e baktığım anda burnumdan damlayan sıcak kan bacağıma düştü.

Cedric bana bir peçete uzatırken, "Belki de zorlamamalıyız," dedi.

"Bu neden olmadı anlamadım," dedim. "Ama bir daha yapmak istiyorum."

"Sarah."

"Lütfen." Ona yalvaran gözlerle baktım.

Yüzünde açık bir korku vardı. Korkunun kaynağını bilmiyordum, yapmamdan mı yoksa yaparsam başıma bir şey gel-

mesinden mi korkuyordu? Bilgisizlik beni de korkuturken ona bakmaya devam ettim. Günlerdir o karanlıkta olduğumdan şimdi farklı şeyler denemek ve vücudumda farklı şeyler hissetmek o kadar iyi gelmişti ki bundan hemen vazgeçmek istemiyordum. İçimdeki boşluk ilk kez bu kadar dolmuştu ve kendimi hemen o boşluğa bırakmak istemiyordum. Cedric bir an tereddüt yaşasa da en sonunda geri çekildi ve balonu tekrar eline aldı. Balona bakıp kendimi düşünmeye zorladım. *Hadi ama. Hadi. Yapabilirim.*

Ve sonra garip bir şey oldu. Karnım ağrırken birden balon hafifçe şişmeye başladı. Nefesim boğazımdan bıçak gibi kesilirken başımı eğdim ve durdum, balon anında tekrar söndü. Cedric yanıma gelip bana su uzattı. "İyi misin?" Sesi endişeliydi.

Başımı sallarken suyu elinden aldım. "Şişti, değil mi?"

"Biraz." Cedric'in kaşları hafifçe çatılmıştı. "Ama bu da iyiydi. Hava senin en iyi olduğun element değil. Kullanırken zorlanman bu yüzden."

Cedric adamları geri çağırdı. Boynumdaki kolyeyi geri almayı ihmal etmemişti. Yine gözlerim, ellerim ve bacaklarım bağlandı ve beni o karanlık yere taşıdılar. Ağlamak istiyordum. Bu karanlık ve yabancı oda benim tüm korkularımın bir araya toplanmış hali gibiydi. Kafese konduğumda yorgunluktan ölecek gibiydim. Cedric'in yanında sadece oturup düşünmeme ve herhangi bir fiziksel etkinlik yapmamama rağmen bu kadar yorulmuş olmam garipti. Yorgunluk beni tamamen ele geçirirken rahatsızlık içinde uyudum.

Ertesi gün aynı adam bana yemek getirip yeniden eline bir dergi aldığında yemeği yavaşça yedim. Sandviçi ve içindeki domatesi yavaşça çiğnerken adamın içi geçmiş, başı geriye düşmüş ve uyumuştu.

Sandviçimi bitirdiğim sırada adama tekrar baktım. Uyurken masum duran yüzünde inanılmaz huzurlu bir ifade vardı. Keş-

ke ben de öyle uyuyabilseydim. Sonra anlık gelen bir dürtüyle kafamı biraz aşağı eğdim ve yerde parlayan bir şey gördüm. İçeride sadece bir tane mum vardı ve ortalık hâlâ zifiri karanlık olmasına rağmen yerde duran şey güzel bir biçimde parlıyordu.

Doğruldum ve kafeste bağlı elimin izin verdiği ölçüde parlayan şeyin ne olduğunu görebileceğim bir noktaya doğru yaklaştım. Parlak şeye bir bebeğin ilgisiyle baktım. Ters taraflara dönük iki hilal ve ortasında da pembe, güzel bir taş olan bir kolyeydi bu. Sanırım adamın cebinden düşmüştü ve mumun cılız ışığında zarifçe parlıyordu.

Aniden kolyeye bakarken başım döner gibi oldu. Zihnimdeki boşluklardan birinin hafifçe dolduğunu ve gereksiz birçok kavramın anlamlaştığını hissedebiliyordum. Boş zihnim birden sızladı. *Tanrım*. Kolye... *Bu kolye*. Tanıyordum. Bu kolyeyi daha önce görmüştüm!

Alnım kırışırken elimde sandviçin geri kalanıyla öylece kolyeyi incelemeye başladım. Bu kolye çok tanıdıktı. Yavaşça kolyeyi düşünmeye başladığım sırada bir şeyler hatırladım. Belli belirsiz bir anı zihnime aniden süzüldü.

Karanlık ve sıcak bir yerdeydik, aramızdaki etkileşimi şimdi bile hissedebiliyordum. Sonra aramızda ezilen paketi kaldırıp bana uzatıyordu, ben de açıp bu kolyeyi görüyordum. Onun bana aldığı bir hediyeydi.

Gözlerimi neredeyse hiç kırpmadan parlayan kolyeye bakmaya devam ettim. Boğazım öylesine kurumuş ve ağrımıştı ki boştaki elimi boynuma atmak zorunda kalmıştım. Çocuğun yüzü gözlerimin önündeydi ancak ismini hatırlamıyordum. Ağlamak üzereydim. Zihnimin bir kısmında keskin bir acı baş göstermişti.

Sonra yavaşça başka şeyleri hatırlamaya başladım. Geri kalan anılar da bir bir zihnime farklı yerlerden süzülmeye başlarken burnumdan damlayan kan yine bacağıma düştü. O çocuğu ve

kendimi görüyordum. Bir sahnedeydim ve kalabalığa bakıyordum, o da bana bakıyordu. Üzerindeki tişörtte *FREEDOM* yazıyordu.

Burnum kanamaya devam ederken başka anılar da peşi sıra zihnime süzüldü. Sürekli akan bir şelale gibi hatıralar zihin havuzuma dolarken dudaklarım titriyordu. Aynı çocukla birbirimize baktığımız zamanlar, mağaradaki hallerimiz, üzerime şarap dökülmesi... Çoğu şeyi hatırladım. En sonunda adını da hatırladım. Bir nefeslik sürede adı kutsal bir şeymiş gibi dudaklarımda belirdi. *Ardor.*

Kusacak gibi oldum. Elimdeki sandviçi yere bıraktım ve suyu içtim. Başım çatlayacak gibi ağrıyordu. *Neden*? Gözlerimden yaş akarken tek düşündüğüm şey Ardor'du.

Anılar hızlıca beni adeta boğmaya başladı. Kesik kesik görüntüler gözlerimin önüne geldi. Küçüklüğümü geçirdiğim iki katlı evde hazırlanmam, Nancy'nin bana mezuniyet günü kolye vermesi, balo günü Jason'la olan dansım, havuza düşmem, Jane'in gelip beni alması, babam, Micky, annem, Shat'a gelişim, Lada, Ardini, Kyle, Hartes'i kitapta görmem ve ardından Hartes'in Shat'a geri gelmesi, Iris, Cedric, işkenceler, Iris'in büyüsü, iğneler, Ardor'un vurulup... ölmesi. *Her şey.*

Her şey birden bomboş olan zihnime ardı arkası kesilmeyecek bir şekilde dolmaya başlayınca nefes alamayacak hale geldim. Her şey çok ağırdı. Bu kadar anı çok fazla geldi ve kendimi tutamadım. Kolyeden uzaklaşıp arkama döndüm ve kafesin arkasına olabildiğince kan kustum. Kusma sesim yüzünden adam kıpırdandı ve uyanır gibi oldu.

Ağzımdan akan siyah kana baktım ve midem daha çok bulandı. Sonra adamın getirdiği peçeteyi alıp kanı silmeye çalıştım. Sağ elimin uzandığı derecede kanı temizledim. Birazını tişörtüme, birazını şöminenin yan kısmına, birazını da kafesin görülmeyen yerlerine doğru sildim. Neyse ki çok fazla kan yoktu.

Ağzımı tişörtümün iç kısmına sildikten sonra adam aniden uyandı. Ona her şeyi hatırladığımı belli edemezdim. Yeniden Iris'in bana iğnelerle o kanlı büyüyü yapmasını istemiyordum. Korkunun beni tamamen sardığını hissederken adama ürkek gözlerle baktım ve başka şeyler düşünmeye çalıştım.

Adam etrafına baktı ve sonra tepsimi gördü. Dergiyi düzgünce kapattı ve ayağa kalktı, sonunda yerdeki kolyeyi de gördü. Anında uzandı ve telaşla önce elinde sakladı, sonra cebine attı. Acaba safir kolyem de orada mıydı?

Boş tepsiyi aldı ve mumu söndürüp beni karanlıkta bırakırken tek bir şey bile demedi. Her şeyi hatırlamamın verdiği korku düzeyindeki adrenalin bana bunu kendime saklamam gerektiğini söylüyordu. Kimse bir şey hatırladığımı bilmeyecekti ancak ne yapmam gerektiğini de bilmiyordum. Kafamdaki boşluk tamamen dolmuştu. Kendimi bulmuştum. Derin bir nefes alırken, buradan kaçmam gerektiğini düşünüyordum. *Tekrar.*

12. Bölüm

Fiona

Gece tüm karanlığıyla önümde uzanıyor, saçlarım rüzgâr yüzünden hafifçe dalgalanıyordu. Sorcier'de serin bir geceydi, kendimi kısmi olarak kaybettiğim ve belki de geçirdiğim en uzun geceydi. Uzanıp sıcak kahveyi dudaklarıma yaklaştırdığım sırada, "Burada durmamalısın," dedi biri.

Oturduğum yerden arkamı yavaşça döndüm ve Christian'ın yüzüne baktım. Önüme dönerken, "Seni ilgilendirmez," dedim hemen. Şu anda bana emir vermesini kaldıramayacaktım.

Yalnız başıma birkaç saattir uyanmasını beklediğim ve bir umutla iyileşeceğini umduğum, birkaç saat önce toprağa gömdüğümüz Oscar'ın yanı başında oturuyor ve kahvemi içiyorken, Christian hızla yanıma yaklaştı. Bir şey demiyordu ancak varlığını hissedebiliyordum. Yanımdaki boş yere oturdu ve bana hırkamı uzattı.

Hırkamı ona bakmadan elinden aldım ve giydim. İnkâr edemeyecek kadar üşümüştüm çünkü birkaç saattir burada Oscar'ın uyanmasını bekliyordum. Bir şekilde onu gerçekten kendi ellerimle *öldürmemiş* olmayı umuyordum. Ölmüş olamazdı,

değil mi? Sonuçta o da Toprak elementindendi ve Toprak–

"Onu seviyor musun?"

Christian'ın sakin ve duygu barındırmayan bir sesle sorduğu bu soru kendi iç sesimi bıçak gibi kesmişti. Christian'a döndüm. Bana ifadesiz bir yüzle bakıyordu, ben de ona sertçe baktım. Gözlerinde birazcık da olsa hüzün vardı. Yine de bu sinirimin yatışmasına yetmemişti, yüzüne sinirle bakmaya devam ettim. Bunu nasıl böyle patavatsızca sorabiliyordu? "Ciddi misin?" dedim iğneleyici bir tonda.

"Fiona," dedi benim aksime oldukça yumuşak bir sesle. Ancak sert sesimden de korkmuş gibiydi, hafifçe geri çekildi. "Onu toprağa gömmüş olabiliriz ama Shat'taki şifacılara gitmezse dayanamaz."

"Biliyorum," dedim. Sinirim hafifçe yatışırken kahvemi tekrar yudumladım.

"Onu nasıl buldun?" dedi Christian. "En son kaçakları taşımaktan vazgeçtiğini sanıyordum."

"Vazgeçmiştim." *Ta ki Oscar'ı görene kadar.*

Christian bir şey demedi. Sesimin sinirli çıkmasından dolayı sustuğunu biliyordum. Gece tüm serinliğini üstümüze örterken en az yıldızlar kadar sessizdik.

Oscar'ı yıllardır tanıyordum, tabii o beni tanımıyordu. Onu her ülkede olduğu gibi Shat'ın haberini yapan kanallardan görüyordum. Sırf onu görmek için Shat'a gitmeye çalışan bir arkadaşım da vardı hatta, kıza şimdi Oscar'ın yanımda olduğunu söylesem ölürdü herhalde. Ve Oscar'ın beni öpmesi vardı.

Sarah'yı sevdiğini biliyordum. Oscar defalarca yüzüne söylediğim gibi salak bir şekilde o kızı seviyordu, üstelik Sarah'nın Ardor'u sevdiğini bilmesine rağmen. Sarah'nın Ardor'u sevdiğini sadece ben değil, bütün ülkeler biliyordu. Belki de Oscar, Ardor öldüğü için kendine yer bulmaya çalışıyordu. Ardor'un öldüğü söylentisi Sorcier'nin Shat'a saldırma haberinden daha

çok gündeme oturmuştu. Birçok manşet atılmıştı: *Ateş veliahdı öldü mü? Phrkagias ne diyecek? Yeni veliaht kim olacak?* Ve daha niceleri.

Ardor'a hayran değildim. Her kız gibi değildim yani, Ptrage'de bile Ardor için ölebilecek yüzlerce kız vardı. Ben Oscar'ı seviyordum. Duyduğum platonik aşkın bir gün beni bulacağını bilmeden ona saf ve basit bir sempati duyuyordum. Bu, beğendiğiniz ve hayranlıkla izlediğiniz aktörün bir gün sizi fark etmesi gibi bir şeydi. Bana inanılmaz heyecan veriyordu ve bunun da ötesinde, Oscar'a olan hayranlığımı daha da üst seviyelere çıkarıyordu.

Yine de Oscar'ın hâlâ Sarah'yı sevdiğini biliyordum. Beni öpmüş olması bile ne yazık ki bu bariz gerçeği değiştiremiyordu. Ancak elimden gelen tek şey bu değildi elbette. Oscar'ı kaybetmeye gözüm yoktu, özellikle kendimi daha yeni fark ettirmişken.

Christian'a yan gözle baktım. Elindeki bardakla oynuyordu, kahve içtiğinin farkında bile değildim. Christian'ı yıllardır tanıyordum. Bir kara büyücü olmasına rağmen buraya mal taşıdığımız ilk gün bana oldukça yardım etmişti. Bana âşık olduğunu biliyordum zaten, anneme kaç kez onu bir daha görmek istemediğimi söylemiştim ama iş gereği Christian'la görüşmemek uygun kaçmazdı. Christian, Sorcier'deki ortağım gibiydi, onunla görüşmek zorundaydım. Christian'ın ailesi Sorcier'nin en zengin ailelerindendi. Ayrıca Christian'ın sohbetini seviyordum, şu anın aksine güzel bir sohbetimiz vardı. Benden hoşlandığı için genelde beni dinleyen ve istediklerimi yapan bir insandı. Ayrıca zekiydi, onunla rahatça her şeyi konuşabileceğimi biliyordum. Yani Oscar'a olan sevgim dışındaki her şeyi.

İç çekerek, "Sence işe yarar mı?" diye mırıldandım, sessizce geçen dakikalardan sonra titreyen sesim ortamın biraz gerginleşmesine neden olmuştu.

Christian başını bana çevirdi. "Bilmiyorum," dedi sıkıntıyla. Yeşil gözlerinde tuhaf bir ifade vardı, sanki bir yandan bunun işe yaramasını istiyor bir yandan da istemiyor gibiydi. Hangisinin ağır bastığını maalesef bilmiyordum. "Daha önce bir elementt üyesini tedavi etmemiştim. Ne yapacağımı bilemedim. Hâlâ bu toprağa gömülme olayının işe yaracağını düşünmüyorum."

Korkuyla, "Acaba yanlış mı yaptık?" diye mırıldandım. Anlık bir telaş ve gerginlik anında beni sararken gözlerim Oscar'ın gömülü olduğu kabarık toprağa kaydı.

Christian omuz silkti. "Zaten..." dedi oldukça yavaş bir sesle. "Toprağa gömülürken ölüyor gibiydi."

"Böyle deme," dedim hemen. Sesim belirgin bir şekilde titremişti. "İyileşecektir. O güçlü." Gözlerimin dolduğunu hissederken neredeyse toprağı yeniden eşeleyip Oscar'ı oradan çıkarmak istedim.

Christian tekrar omuz silkti ve ayağa kalktı. Bir elini omzuma koyarken, "Burada beklemenin bir faydası yok," dedi. "Gel içeri. Üşüteceksin."

Başımı iki yana salladım, Christian daha fazla zorlamadan yanımdan uzaklaştı. "Hadi Oscar," diye fısıldadım, gözlerimden yaşlar istemsizce akarken. "Geri gel artık."

Ve sonra gözlerimi yavaşça kapattım ve sadece birkaç gündür tanıdığım bu salak çocuk için ağlamaya başladım.

Oscar

Her şey belirsizdi. Belirsizlik elle tutulan tek gerçekti. Nefes almaya çalıştım. Ağzıma dolan toprak yüzünden anında olanları hatırladım. Beynim nerede olduğumu kavrarken anlık bir rahatlamayla birlikte biraz da korku beni sarmıştı. Gözlerimin önüne yaşadıklarım geldi. Neler olmuştu böyle?

Gözlerimi kıpırdatıp açtım, üzerimdeki toprak boşluklarla dolu olduğundan bunu yaparken pek zorlanmamıştım. Ayrıca kendi elementimin içinde olduğum için kendimi inanılmaz iyi hissediyordum. Hatta bu iyi his öyle baskındı ki neredeyse haftalarca burada kalma isteği beni ele geçirecekti. Sonra elimle yavaşça yaramı kontrol ettim, elime hiçbir ıslaklık gelmeyince iyileştiğimi anladım. Toprak elementi beni ölümden döndürmüştü. İyiydim ve ağrım da yoktu.

Yavaşça kıpırdandım. Oldukça derine gömülmüştüm, belki de Christian bilerek beni böyle derine gömmüştü. Christian'ı düşünür düşünmez aklıma Fiona süzüldü, doğal olarak aramızda geçen son şeyler de. Hafif bir heyecanın beni sardığını hissettim ve Fiona'yı görmek için içimde öldürücü bir istek duydum. Bu istek kendimi toprağa teslim etme hissinden bile daha baskındı. Kafamdaki düşünceleri uzaklaştırmaya çalışarak, "Toprak," diye fısıldadım. Ellerim karıncalanınca, "Beni buradan çıkar," dedim.

Üstümdeki toprak şekil değiştirerek oynamaya ve benim çıkabileceğim bir boşluk yaratmaya başladı. Hemen ardından toprağın tamamen açılması ve beni havaya boğması iki saniye sürdü. Toprak tamamıyla emrime uyarak dökülüp bükülerek bana yer açtı ve derin bir nefes aldım.

"Oscar?"

Gözlerimi açıp baktım, önce karanlık olduğundan ve ışık arkasından vurduğundan onu görememiştim ancak sesini çoktan tanımıştım. "Fiona?" dedim yüksek sesle.

Ağzıyla elini kapattı, hıçkırdı. "Aman Tanrım. Yaşıyorsun!" dedi. Sesi boğuk çıkmıştı.

Gülecek gibi oldum. Dikkatle çukurun içinde doğruldum ve ayağa kalktım, üstümdeki toprağı silkeledim. "Beni yine ölümle tehdit mi edeceksin yoksa?"

Güldü, elini ağzından çekerken ona baktım. Çukurdan ya-

vaşça çıkarken kolumu tutmuştu. Bana sanki bir mucizeymişim gibi bakıyordu.

"Yaşıyorsun," dedi yavaş ve içime işleyen bir sesle. İnanamıyormuş gibiydi. Sanki gerçek olduğumu anlamak ister gibi elini uzattı ve yüzüme dokundu; dudaklarıma, burnuma, gözlerime. Elinin uzandığı her yer yanıyordu sanki. Bana dokunuşları yumuşaktı ve soğuk eli her seferinde bir iz bırakıyordu. Üşümüş olmalıydı. Islak gözlerine baktım.

Dayanamadım, o güzel anın verdiği hoş hisle onu kollarıma aldım ve öpmeye başladım. Gözyaşları arasında bana karşılık verirken zihnim istemsiz olarak onu şu anki öpüşümle Sarah'yı öptüğüm zamanı karşılaştırıyordu. Fiona'yı öpmek bir nebze daha iyiydi çünkü Fiona da beni aynı istekle öpüyordu. Sarah'yı öptüğüm zaman o böyle bir tepki vermemişti. Fiona'yı öpmenin bana bu kadar iyi gelmesine şaşırarak geri çekildim.

Bana tuhaf bakıyordu, yüzü ısınmıştı. Yüzünü avuçlarımın arasına alıp, "İyiyim," dedim dikkatle. "Ancak bir an önce Shat'a gitmem gerekiyor."

Başını salladı, bunu duyduğuna üzülmüş gibiydi. Nedensiz bir şekilde ben de üzüldüm. Neden üzülüyordum ki?

Fiona, "Ayarlayacağım," dedi. "En yakın gemi haftaya gelecek."

"Haftaya mı?" dedim şaşkınlıkla. "Daha çok var."

"İki haftada bir ticaret gemisi gelir," dedi. "Ek bir gemi çağırırsak dikkat çekeriz. Zaten çoktan..." Sonra bir şey demek ister gibi durdu ama hemen vazgeçti. Yüzüne soran gözlerle baktım.

Başını salladı. Ellerimi indirdim ve Fiona elimden tutup, "Hadi gel," dedi. Christian'ın gösterişli iki katlı evine girerken Sarah'yı düşündüm bir anda. Kendimi iyi hissediyordum aslında, gidip tekrar onu kurtarmayı deneyebilirdim. Ama sonra Fiona'ya baktım ve içimden onu bırakmak hiç gelmedi. Tuhaf bir hisli, sanki vücudum ikiye bölünmüştü. Bir tarafta hâlâ sev-

diğimi düşündüğüm, kurtarılması gereken ve acılar içinde olan Sarah; diğer yanda birkaç gündür tanıdığım ve bana ilgili olan Fiona vardı. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum, iki belirsiz düşünce arasında kendimi sıkışmış gibi hissediyordum. Alnım kırışırken eve girdik.

Christian beni gördüğüne mutlu olmuş gibi yaparak, "Oscar?" dedi. Yapmacık bir şekilde gülümsedi. "Geri dönmüşsün." Sesinden ölmemi beklediği o kadar barizdi ki, *Nasıl olur da ölmezsin,* demesine gerek bile kalmamıştı.

"Mucize gibi," dedi adını bilmediğim bir kız, bana saf bir hayranlıkla bakıyordu. Yüzünde mutlu bir ifade vardı.

Fiona elimi bırakmıştı, mutfağa geçerken, "Oscar, bir duş al," diye seslendi. Fiona bunu söyler söylemez üstüme baktım, hâlâ toprak kalıntıları vardı ve yeni biçilmiş sebze gibi kokuyordum. Saçlarımda da biraz toprak olduğunu hissedebiliyordum, hatta ağzımda bile toprak vardı.

Christian'a izin ister gibi baktım, başını yavaşça salladı. Merdivenlere yönelirken adını bilmediğim kız da peşimden geldi.

Bana temiz havlu ve kıyafetler getirince ona teşekkür ettim. Sonra Kahverengi Saray'dakine benzer banyoya girince birden canlandım. Shat anında anılarımdan çıkıp beni sardı, özlem duygusu keskin bir şekilde içime dolarken bana biraz ağır bile gelmişti. Evimi özlemiştim ve özleyeceğim aklıma dahi gelmezdi.

Arındırıcı ve uzun bir duş aldım. Resmen kendimi canlanmış hissediyordum, bu hissi uzun süre yaşamak için elimden geleni yaptım. En son banyodan çıktığımda odada Fiona vardı.

Hafifçe kaşlarım çatılırken, "Bir şey mi oldu?" dedim. Yüzünde endişeli bir ifade vardı ve beni de anında endişelendirmişti.

"Hâlâ iyi misin diye bakmaya geldim," diye mırıldandı, endişeli ifade yerini ukala bir gülümseyişe bırakmıştı.

Sırıtırken havluyla saçlarımı eşeledim. "Hâlâ ölmedim," dedim alaycı bir sesle.

Fiona da tekrar gülümsedi. Öyle güzel gülümsemişti ki aklımı başımdan almıştı. Sonra hafifçe utanarak ona bakmaya son verdim, bu biraz zor olmuştu. Başımı dolaba çevirdiğim an tekrar ona bakmak için yanıcı bir istek duymuştum. Kıyafetlerimi elime alırken ona soran gözlerle baktım. "Pelüş ayımı özlemişim," dedi dudağını büzerek.

Güldüm ve kıyafetlerimle banyoya geri girdim. Üstümü giyindikten sonra geri çıktığımda Fiona yatakta sırtı bana dönük bir şekilde yatıyordu.

Yanına yaklaştım ve uzandım. Dönüp bana beklentiyle baktı ve iç çekerek kollarımı açtım. Gülümseyerek kollarımın arasına girdi, yeniden kalbim hızla çarparken güldüğünü duydum. Fiona ile birlikte buraya geldiğimden beri ilk kez huzurlu bir uyku uyudum.

"İyi geceler Fiona."

"İyi geceler Oscar."

Ardor

Hızla elimde bir çantayla merdivenleri inip taht odasına yöneldim. Kapıyı çalmaya gerek bile görmeden pat diye odaya girince babamın keskin kırmızı bakışlarıyla karşılaştım.

Taht odası tahmin ettiğimin aksine boş değildi; element kral ve kraliçeleri, onların kardeşleri ve birkaç element yardımcısı vardı. Phrkagias beni görüp, "Gel Ardor," dedi hemen bozuntuya vermeden. Gözleri elimdeki çantaya bir süreliğine takıldı. Sinirlendiğini ama bunu belli etmediğini biliyordum. Yüzünde belki de sadece benim anlayabileceğim bir kızgınlık ifadesi vardı.

Kapıyı girişteki halimin aksine yavaşça kapatıp ilerledim. Haftalık konseyin ortasına denk gelmiştim demek ki, *harika*. Yüzümün hafifçe kızardığını hissediyordum ancak bakışlarımı babamda sabitledim, diğer üyelere bakmaktan kaçınıyordum.

Hava kralı Aera bana dikkat bile etmemişti, odaya girince kestiğim sözüne kaldığı yerden devam etmeden önce başını tekrar Phrkagias'a çevirdi. "Dediğim gibi, şu an için herhangi bir saldırı bize oldukça fazla zarar verir ki zaten halihazırda Oscar'ı, Derek'i ve bir ihtimal Sarah'yı da kaybetmişken," dedi hızla. Bir insan böylesine hüzün dolu bir cümleyi ne kadar duyarsız söyleyebilirse o kadar duyarsız söylemişti. Sinirden yüzümü buruşturdum.

Kesin bir dille, "Sarah yaşıyor," dedim kaşlarımı çatarak. Sesim anlık sessizliğin ortasında öyle gürültü yaratmıştı ki bütün başlar bana dönerken Phrkagias, "Ardor," diye sertçe uyarma gereği duydu.

Çenemi sıktım ve o sırada Choma atıldı. "Aera'ya tamamen katılıyorum. Ancak Oscar'ın... cesedini orada bırakamayız," dedi sesi titreyerek. Choma'yı küçüklüğümden beri tanıyordum ve ne kadar kayıtsız bir kadın olduğunu onu bir bakışta görenler bile anlayabiliyordu. Ancak bu cümleyi söylerken ciddi anlamda üzülmüş ve içinde belki de kendisiyle çeliştiği acısı baş göstermişti.

Toulina duygusuz bir sesle, "Yakmışlardır," diye mırıldandı.

Phrkagias, "Emin olamayız. Nereden biliyorsun?" diye sordu Toulina'ya dönerek.

Choma sinirle atılarak, "Eski sevgilisinin huylarını bilecek tabii," dedi.

Gerginlik, bütün odayı anında sardı, o kadar canlıydı ki neredeyse Toulina'dan yayılan gergin elektriği çıplak gözle görebiliyordum. Toulina'nın kafasını kaldırıp sinirle baktığını gördüm. Bir saniye sonra Choma'nın önündeki su dolu bardak

parçalandı ve içindeki su üstüne fışkırdı. Choma'nın büyük bir sinirle, "Ne yapıyorsun sen?" diye bağırdığı sırada ben ortaya atılıp, "Bugün Sorcier'ye gidiyorum," diye bağırdım.

Yine bomba etkisini görebiliyordum. Bütün dikkatler bana dönerken, "Ardor," dedi babam anında. "Sanırım bu konuyu konuşmuştuk." Tek kaşını kaldırmış, bana, *Ne yaptığını sanıyorsun sen,* der gibi bakıyordu.

"Evet," dedim. "Ardini ile gidiyorum, başka kimsenin hayatını riske atamam. Aslında buradan sonra Ardini'nin yanına gidip onu gelmemesi için ikna edecektim."

"Ardor," dedi Phrkagias tekrar, bu kez yavaş sesle. "Gitmeni istemiyorum."

Babamın koyu kırmızı gözlerine baktım. İşte. Korkusunu açıkça görebiliyordum, dünyanın en güçlü kralının tek korkusu, ateş veliahdını kaybetmekti. Ben ölürsem veliaht olmak için Claresta vardı ancak Phrkagias'ın ülkenin yönetimini bana bırakmak istediğini biliyordum. Saçmaydı belki ama Phrkagias'ın bu isteği bariz şekilde ortadaydı. Ve eğer ölürsem de Phrkagias'ın tek oğlu Bob kalırdı, yani benim küçük erkek kardeşim. Bob on beş bile olmamıştı daha. Phrkagias ben gidersem ve ölürsem tahtın Ateş elementinde kalmayacağını da çok iyi biliyordu. Benim derdim taht değildi, hiçbir zaman da Shat'ın başına geçmek istememiştim. Sarah'yı kurtarmazsak zaten düşünmemiz gereken en son şey taht olacaktı. Hartes'i çok az tanıyordum, o öldüğünde ya da öldüğünü sandığımız zamanlarda iki yaşında bile değildim. Ancak yine de Hartes'in derdinin Shat tahtı olmadığını anlamıştım. İstediği taht olsaydı buraya geldiğinde Sarah'yı almasına gerek kalmadan Shat'ı devirip tahta oturabilirdi ama bunu yapmamıştı. Daha büyük şeylerin peşindeydi ve bu şeyler özellikle bizi kötü etkiliyordu.

İçimi çekip Phrkagias'ın gözlerine baktım. "Gidiyorum," dedim kararlı bir sesle. "Ne olursa olsun."

Arkamı döndüm ve odadan çıktım. Anında arkamdan biri daha çıktı, döndüm ve babamı gördüm. Ben bir şey diyemeden bana sıkıca sarıldı.

Öylece kalakaldım. Böyle bir şeyi beklemiyordum, o kadar şaşırdım ki Phrkagias bana içten bir şekilde sarılırken yaptığım tek şey put gibi dikilmek oldu. Phrkagias pek sevgi gösteren bir baba değildi. Şaşkınlığım sürerken geri çekilip, "Evine dön Ardor," dedi dikkatle. "Mutlaka geri dön. Sarah ile ya da onsuz. Ama evine canlı bir şekilde dön. Tamam mı?" Koyu kırmızı gözleri biriken yaşların etkisiyle parlıyordu.

Başımı salladım. Phrkagias her ne olursa olsun gideceğimi biliyordu. Güven verici bir şekilde gülümseyip omzumu sıktı, sonra da odaya geri girdi.

Çantamı sıkıca tutarak bir süre siyah kapının ardından baktım. Bu sevgi gösterisine alışık değildim ve beni bir süreliğine şoka uğratmıştı. Daha sonra saraydan çıktım ve Gri Saray'a hızla yürüdüm. Orada tuhaf bir telaş vardı. Anlamayarak hızla üst kata çıktım ve Ardini'nin odasını çaldım. Yumuşak bir "gir" sesi gelince kapıyı açtım.

Ardini'nin gri ve buz mavisi renklerle döşeli odasına girdim. Odanın neredeyse her köşesine ayna koymuştu, bu içeri giren insanın ilk önce aynada kendisiyle göz göze gelmesine neden oluyordu. Küçüklüğümden beri gördüğüm tanıdık odasına bakış atarken Ardini bana döndü ve gülümsedi. "Ah, Ardor," dedi sanki beni görmeyi beklemiyormuş gibi. "Ben de tam hazırlanıyordum. Hangi silahları alacağız?"

Kapıyı sıkıca kapattım ve sırtımdaki boş çantayı sağ omzuma alırken Ardini'ye sıkıntıyla baktım. "Ardini," dedim, dolabına gidip birkaç kıyafeti çantasına atmasını izlerken. "Benimle gelmeni istemiyorum."

Ardini anında durdu ve yüzüme baktı. Gri gözlerinde sinir ve biraz da hayal kırıklığı sezmiştim. "Gelmemi istemiyor musun?" dedi sözlerimi tekrarlayarak.

"Evet," dedim. "Bu senin için–"

"Ardor," dedi lafımı keserek. "Benim için endişelenmeyi bırak artık. Ben Sarah için geliyorum, ayrıca bana bebek bakıcılığı yapacağını düşünüyorsan çok yanılıyorsun. Asıl benim sana göz kulak olmam lazım."

Sıkıntıyla, "Ardini..." dedim.

Elinde kapüşonlu bir hırkayla bana dönerken, "Silah alacağımız için az kıyafet koyuyorum," dedi soran gözlerle. Kül rengi kaşlarından birini meydan okurcasına kaldırmıştı.

Ne desem ikna olmayacaktı. Kendimi az önce beni ikna etmeye çalışan Phrkagias gibi hissediyordum, bu yüzden Ardini'yi ikna etmekten vazgeçtim. Başımı salladım ve onun hazırlanmasını izledim. Hazırlandıktan sonra son kez odasında göz gezdirdi ve benimle birlikte çıktı.

Saraydan ayrıldık. Ardini yoldayken kolumu tuttu. "Şifahaneye uğrayabilir miyiz?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Başımı salladım. Kate'e teşekkür ve veda etmeliydim. Ayrıca Damon'a da. İkisi benim ateşte yanıp kendime geldiğim günden beri birlikteydi. Damon'ı âşık halde görmek benim huzurla dolmamı sağlıyordu, en azından aramızdan biri mutluydu.

Şifahaneye birkaç dakikalık bir yürüyüşün ardından Kate'in kaldığı odaya girdik. Kate doğrulmuş bir halde yatakta yatıyordu, hemen yanında da Damon vardı. Kate yemek yiyordu ve en azından daha iyi görünüyordu. Yüzü birkaç gün önceki gibi solgun değildi. Onun aksine Damon ise oldukça yorgun görünüyordu.

Bizim geldiğimizi görünce ikisi de sevinerek baktı. Sonra Damon elimizdeki çantayı gördü. Selam vermemize bile izin vermeden, "Gidiyor musunuz?" dedi. Sorcier'ye gideceğimizden haberi vardı.

Başımı salladım. Ardini ile Damon sarılırken ben Kate'e doğru yürüdüm. Bana dikkatle bakıp, "Nereye?" diye sordu şaşkınlıkla. Onun haberi yoktu.

Az önce Damon'ın oturduğu yere, Kate'in sağ tarafına oturdum. Soğuk elini hafifçe tutup, "Sorcier'ye gidiyoruz," dedim.

Şaşkınlıkla gözleri büyürken, "Sorcier mi?" dedi hayret dolu bir sesle. "Sadece ikiniz mi?" Kaşları çatıldı. "Ardor..." diye başladı her zamanki gibi endişeli bir tonda.

Başımı salladım. "Kate," dedim. Yeşil ve ıslak gözlerine yoğun bakışlarla baktım. "Sarah'ya ulaşmamız lazım. Anlıyorsun beni." Damon'a bir bakış attım. "Kendini benim yerime koy."

Kate'in birkaç saniye çatık kaşlarla Damon'a bakıp düşünmesini izledim. Sonra yeşil gözleriyle bana baktı. "Anlıyorum," dedi. "Ama bu çok tehlikeli."

"Ölmeyeceğim," dedim gülümseyerek. "O hakkımı neredeyse kullandım sayılır."

Kate de gülümsedi. "Dikkatli ol Ardor," derken elimi sıktı.

Gülümseyerek, "Teşekkürler Kate," dedim. Kollarını açtı ve ona canını yakmayacak şekilde sarıldım. Geri çekilip ayağa kalktığım anda Ardini de Kate'e sarıldı. Ben de döndüm ve Damon'la vedalaştım.

Ardini ile şifahaneden çıkıp alana yürüdük. Alanın yıkılmış birkaç yerinden geçtikten sonra depoya girdik ve boş olan çantama birkaç düzine okla birlikte iki yay, Ardini için bir kılıç, birkaç tane de bıçak aldım. Ardini en son küçük bir bıçağı cebine koyduğunda depodan çıkıp limana yürüdük.

Limana yürürken kalelerin girişinde Kyle ve Lada ile karşılaştık. İkisi el eleydi ve bu görüntü benim umurumda bile olmamasına rağmen Lada'nın yüzünün kızarmasına yol açmıştı. Kyle da o da yorgun görünüyorlardı, özellikle Lada gerçekten çökmüş gibiydi. Onu daha önce böyle görmemiştim. Yeşil gözlerini çantalarımızda gezdirdi, bir şey söylemekten çekinir gibi dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Kyle ise, "Bol şans," dedi. Gözlerinde güven verici bir ifade vardı.

Başımı salladım, Ardini de zoraki bir şekilde gülümsedi.

Bizi limanda bekleyen gemi beyaz ve armasızdı, normal Shat gemilerinin aksine oldukça küçük bir gemiydi. Gemiye bindik. Ardini bana gülümseyip ilerlerken, "Maceraya hazır mısın?" dedi ironik bir sesle. Güldüm ve Ardini başını sallarken ben geminin arkasında bıraktığı dalgaya ve eski ihtişamını kaybetmiş Shat'a bakıyordum.

13. Bölüm

Sarah

"Uyan."

Başımı kaldırdım ve adamın kafesin içine eğilmiş yüzüne baktım. Duman, sigara ve ter kokusu burnuma ulaştı. Gözlerimi boştaki elimle kaşıdıktan sonra tekrar ona baktım.

Adam doğruldu ve başıyla birine işaret verdi. Arkasındaki adamlar kafese girip beni sırtladılar, bu da Cedric'in yanına gidiyorum demekti. Alışkın olduğum yabancılık ve korku hissi beni sararken yüzümü ifadesiz tutmaya çalışıyordum.

Gözlerim kapalı, ellerim ve ayaklarım da bağlı bir şekilde yeniden o sert koltuğa oturdum. Cedric'in, "Gidebilirsiniz," diyen sesinden birkaç saniye sonra gözümdeki bandaj açıldı.

Gözlerimi kırpıştırdım ve ona dikkatle baktım. Ani gelen fazla ışıktan dolayı gözlerim yaşarmıştı, zaten oldukça hassaslaştığımdan ışık bana acı veriyordu. Hiçbir şey düşünmemeye çalışıyordum ya da daha basit şeyler düşünüyordum; mesela sabah kafesin yanında gördüğüm böceği, Cedric'in gözlerinin aslında mavi değil de yeşil olduğunu ya da o adamın okuduğu derginin balon dergisi olması gibi. Cedric'in ve diğer tüm büyücülerin

akıl okuma yeteneği olduğunu biliyordum ki bu gerçekten sinir bozucu bir durumdu. Bu yüzden olanları oturup doğru düzgün düşüneceğim bir anım bile olmamıştı.

Cedric gözlerimi ışıkla incelerken, "Adını söyle," dedi yumuşakça, her zaman yaptığı gibi.

"Sarah," dedim duraksamadan.

Cedric geri çekildi, eğildi ve kollarımdaki sargıları açmaya başladı. "Güzel," dedi. "Dün ne yedin?"

"Sabah mı?"

"Akşam." Sağ kolumdaki sargıyı açınca canım yanmıştı, yüzüm buruştu. Cedric özür diler gibi bakarken, "Üzgünüm," dedi hemen.

Başımı sallarken, "Tavuk, salata ve spagetti," diye mırıldandım. "Yanında su yoktu."

Cedric başını salladı. Sağ koluma baktım, o kadar da kötü durmuyordu. Birkaç hafta önce yaralar kan doluydu ve hareket edince sızlıyordu. Şimdi çoğu yara iyileşmiş gibiydi. Kolumun çoğu yeri morarmıştı, birkaç yeri ise sarıydı.

Cedric yaralarıma yumuşak ve serinlik hissi veren bir krem sürerken, "Başka ne hatırlıyorsun?" diye mırıldandı.

Yüzüne baktım, dikkatle eğilmiş, yaramı inceliyordu. Gözlerimi kırpıştırarak, "Hiçbir şey," dedim. "Adımı sadece."

Cedric'in nedense kaşları çatıldı, başını kaldırıp bana dikkatle baktı. Kahretsin. Anlamış mıydı? Zihnimi mi okuyordu acaba şu an? "Yani, *hiçbir* şey mi?" dedi yavaş bir sesle.

Başımı salladım, Cedric kolumu tekrar sardı. Diğer koluma geçerken, "Sana iyi davranıyor mu?" diye sordu.

"Kim?"

"Lutin," dedi. Kimden bahsettiğini anlamayınca da, "Sana yemek getiren adam," diye devam etti.

Dergi okuyan adamı soruyordu, adam kaç gündür bana yemek getirmesine rağmen adını daha yeni öğreniyordum. "Evet," dedim. "İyi davranıyor. Pek konuşkan sayılmaz."

Cedric gülümser gibi oldu. Sol kolum sağ koluma nazaran daha kötüydü, daha çok morluk ve sarılık vardı. Ayrıca çok acıyordu, sanırım kafese bağlı olmam buna neden olmuştu. Bileğim morarmıştı ve kafamın üstündeki sarı ışık yüzünden daha da iğrenç görünüyordu. Cedric krem sürüp sargıyı kapattıktan sonra ayağa kalktı, masaya yaklaşıp bana bir hap uzattı.

Soran gözlerle baktım. "Ağrı kesici," dedi, verdiği suyla beraber hapı yuttum. Kendimi iyi hissediyordum çünkü boşluk hissi beni rahat bırakmıştı.

Cedric daha sonra her zaman yaptığımız gibi bana elementleri çalıştırdı. Su'yu ve Ateş'i artık rahatça hareket ettirebiliyordum. Hava'da ise biraz beklemem gerekiyordu çünkü hepsini üst üste yapınca acı çekiyordum. Kollarım yeniden sızlıyordu. Hatta çok zorlarsam burnum kanamaya başlıyordu.

Aslında Cedric'ten buradan kaçabilmek için yardım isteyecektim. Ama yardım edeceğini düşünmüyordum çünkü Narin bana yardım etmişti ve Hartes onu öldürmüştü. Benim yüzümden ölen ilk kişi sayılmazdı ama Narin böyle ölmeyi hak etmemişti. Cedric de büyük ihtimalle bana yardım ederse ölürdü. Ona baktım. "Cedric?" dedim yavaşça, yüzüm istemsizce buruşarak.

Bana döndü. "Ağrın mı var?" dedi yüzümün buruştuğunu görünce.

Başımı iki yana salladım. "Bir şey söylemek istiyorum."

Bana dikkatle baktı. İşte. Ya yardım edecekti ya da Iris'e gidip her şeyi hatırladığımı anlatacak ve bana yeniden büyü yapacaklardı. Yeniden işkence ve acı. Derin bir nefes aldım. Bir an vazgeçmek istedim. Söylememek ve kendi kendime kaçmanın bir yolunu bulmak istedim. Ama beynim böyle bir şey olmayacağını çok iyi biliyor gibiydi.

"Ne oldu Sarah?" dedi endişeyle. Eğildi ve bana iyice baktı.

Gözlerim dolmak üzereyken, "Her şeyi biliyorum," dedim yavaş bir sesle.

Cedric'in yüzündeki ifadeyi asla unutmayacaktım. Hafifçe geri çekildi, alnı kırıştı. Dışarıdan gören biri kalp krizi geçirdiğini düşünebilirdi. Önce şaşkınlık sonra da korku yerini alırken, "Ne demek bu?" diye sordu.

"Her şeyi hatırlıyorum."

Cedric iç çekip ayağa kalktığı an korkuyla elini tuttum. Fazla uzaklaşamadan bana döndü. Boynumdaki kolyeye bakıyordu. "Cedric." Sesim titremişti. "Lütfen."

Cedric'in elini bırakmadan ona baktım, gözlerini bana çevirdi. Bana tuhaf bir ifadesiyle bakıyordu. Bir şey demek istiyor ancak diyemiyor gibiydi.

"Beni öldürecek," dedim hemen. "Belki Hartes değil, ama Iris beni öldürecek. O yaptığı büyüler vücuduma zarar veriyor, bunu sen de görüyorsun. Elementimden çok uzak kaldım. Ölmek üzereyim." Yeşil gözlerine baktım. "Bunu zaten biliyorsun. Ölmek istemediğimi sana söylemiştim ve sen de ölmeyeceksin demiştin. Ama bu bir yalan. Öleceğim."

Cedric gözlerinde tarifsiz bir acıyla gözlerime baktı. Elini dikkatle bıraktım ve gözlerimde yaşlarla, "Şimdi git," dedim. "Iris'e her şeyi hatırladığımı söyle. Bana işkence yap. Vücudum daha fazlasını kaldıramayacak ne de olsa."

Çelişkiye düştüğünü görebiliyordum. Alnı mümkünmüş gibi daha da kırıştı. Kafası karışmış gibi bana baktı. "Sarah," dedi yavaş bir tonla. "Ne yapacağımı bilmiyorum ama Iris'e gitmeyeceğim."

Başımı kaldırıp ona baktım. Yüzüme doğru eğildi ve benimle aynı hizaya geldi. "Acı çektiğini biliyorum. Bunu kaç kez Hartes'e anlattım, hatta vazgeçer gibi oldu ama Iris her seferinde onu ikna ediyor. Yapmak zorunda olduğunu söylüyor. Ve Hartes de beni zorladı. Iris eğer bunu yapmazsam..." Durdu, kaşlarını çattı. "Ailemi ve beni öldüreceğini söyledi."

Dehşet içinde yüzüne baktım. Özellikle Iris'in böyle acı-

masız olduğunu tahmin ediyordum ancak gerçekten de böyle olduğunu bilmek buradan kaçmak için içimdeki isteği resmen arttırmıştı. Devam etti. "Ben hiç kimseye böyle işkence yapmadım. Tanrı aşkına, doktorum ben. İşim hayat kurtarmak, işkence yapmak değil. Ama Hartes, Iris'le beraber beni alıkoydu ve ikisi de tehdit etti." Gözlerime baktı. "Yine de ilk başta karşı çıktım. Hartes'e kendi kızına böyle bir şey yapmaması gerektiğini söyledim ama dinlemedi. Tüm ülkeleri kontrol altına almak istiyor Sarah," dedi dehşet bir sesle. "Tüm ülkeleri. Ptrage, Shat, Blanc... Hatta Dragua'yı bile. Hepsini."

Korkuyla, "Ve beni de kullanacak," dedim.

"Seni de kendisi gibi yapmaya çalışıyor," dedi. "Hafızanı sildikten sonra sanki seni o büyütmüş gibi gösterecek, sen de onu sevecek ve itaat edeceksin. Iris de üç elementi aynı anda kullanman için bir büyü hazırlıyor. Tüm ülkeleri iki melez rahatlıkla ele geçirebilir." Gözlerime pişman bir ifadeyle baktı.

Başımı salladım. "Buradan hemen gitmem lazım."

Cedric de başını salladı. "Geçen defa kaçmaya çalıştığından beri güvenliği arttırdılar."

Ağlamak üzereydim. "Gitmeliyim Cedric." Elini sıktım. "Lütfen. Bir yol olmalı."

Cedric tek eliyle yeni çıkmış sakalını hafifçe kaşıdıktan sonra, "Ben..." dedi. "Sana yardım edemem Sarah."

"Cedric..."

Elini dikkatle çekti ve ayağa kalktı. "Her şeyi hatırladığını söylemeyeceğim ama yardım da edemem. Lütfen. Bunu benden isteme." Kaşları çatıldı. "Iris seni öldürmek istese de Hartes buna izin vermez. Çok üzgünüm."

"Dur," dedim.

Ancak çoktan karanlığa gömülmüştü.

Ağlamamak için dudaklarımı ısırdım. Ondan yardım istediğime anında pişman olmuştum. Lutin ve birkaç adam gelip beni aldığında kendimi tutamadım ve sinirden ağlamaya başladım.

Cedric

Sarah'nın arkasından bakakalmıştım. Söyledikleri doğru olabilirdi ancak yapamazdım. Yardım edersem hem ben ölürdüm hem de annem.

Hartes'in beni bulması bundan birkaç sene önceydi, Sorcier'de başa yeni geçtiği zamandı. Sorcier'nin ünlü hastanelerinden birinde çalışıyordum. Sonrasında Hartes beni bulmuş ve onunla çalışmamı istemişti. Ciddi anlamda daha iyi şeyler vereceğine söz vermişti. Annem hastaydı ve kalacak yerimiz yoktu. Şimdi ise hem annem için kalacak yer hem de burada bir işim vardı. Hartes'in özel doktoruydum ve ülkedeki diğer doktorlardan daha fazla para alıyordum.

Hartes'in sevmediğim tarafları da vardı tabii ki, mesela Iris'le birlikte olması. Iris tam bir cadıydı ve ne yazık ki Hartes'in üzerinde fazlasıyla söz sahibiydi. O kötü bir kadındı ve Hartes bazen onun da etkisiyle kötü bir adam olabiliyordu. Güç hırsıyla yanıp tutuşan bir adamdı ve önüne çıkan her engeli aşmasını da biliyordu. Ben ona engel olursam beni kolaylıkla yok edebilirdi.

Sarah ilk geldiğinde onu hepimiz dört gözle bekliyorduk. Baygın ve halsizdi. Hartes ona benim bakmamı istedi ve ben de öyle yaptım. Yaralarını sardım, Iris'in yaptığı sınırsız büyüden sonra kızın acılarını ben dindirdim.

Yine de yapamazdım. Annemin hayatını riske atamazdım. Sarah'ya kaçması için yardım etsem, Hartes beni değil önce annemi gözlerimin önünde öldürürdü. Sonra bana sıra gelirdi. Tanımadığım bir kız yüzünden bunca yıllık emeğin hepsi çöpe giderdi.

Elimde dosyalarla Iris'in yanına çıktım. Merdivenler dik ve dardı, bu şatoyu sevmememin başlıca nedenlerinden ikisiydi bunlar. Lüks koridora geldim ve Iris'in kapısının önünde durdum. Gözlüğümü düzelttim ve tam içeri gireceğim sırada Iris'in

sinir bozucu kahkahasını duydum. Tüylerimi diken diken eden bir kahkahası vardı.

"Görmeliydin," dedi bir erkek sesi. Yaklaştım, eğildim ve kapı deliğinden bakmaya başladım. Zihnimi kapattım, böylece Iris benim düşüncelerimi okuyamayacak ve geldiğimi de anlamayacaktı. Nefeslerimi bile yavaş yavaş almaya dikkat ettim, Iris'in beni bu halde bulması hiç iyi olmazdı.

"İyi besleniyor mu?" dedi Iris. Delikten baktığımda Iris'in ayakta olduğunu ve elinde bir şarapla dikildiğini gördüm. Biraz dağılmış gibi duruyordu. Karşısında da... Lutin vardı. Üstü *çıplak*tı.

Kaşlarımı çattım ve dinlemeye devam ettim. Lutin gülerek, "İlk başta bir şey yemiyordu. Sonra her getirdiğimi yemeye başladı," dedi şarabından içerken.

"Hiç kustu mu?" diye sordu Iris dikkatle.

"Hayır," dedi Lutin. "Her şeyi yiyor."

"Hartes *kızının* iyi görünmesini istiyor," dedi Iris yüzünü buruşturarak. Kızının kelimesini resmen tükürerek söylemişti. "Sanki ona çok ihtiyacımız varmış gibi."

Lutin, "Yok mu?" dedi. Kafası karışık gibi duruyordu.

"Hartes de güçlü." Iris de şarabı içti. "İstersek şimdi gider bütün ülkeleri yok ederiz."

Lutin yüzünde iğrenç bir sırıtışla Iris'i incelerken, "Sen Hartes'e nasıl yetmiyorsun, anlamıyorum," dedi.

Iris yüzünde ukala bir gülümsemeyle Lutin'e yaklaştı. "Sarah'yı öldüreceğim," diye fısıldadığını duyunca tüylerim ürperdi.

"Hartes buna izin vermez."

"Hartes'e kızın vücudunun büyüleri kaldıramadığını söyleyeceğim." Iris gülümsedi. "Nereden bilecek ki? Benimle misin?"

"Seve seve." Lutin yarım yamalak güldükten sonra Iris'i öpmeye başladı.

Daha fazlasını midem kaldırmadı, aceleyle geri çekildim ve ses çıkarmamaya özen göstererek aşağı kata indim. Şoke olmuştum ve midem de gerçekten bulanmıştı. Gözlerim ışıklar yüzünden yaşarırken karışık duygular içindeydim.

Sarah haklıydı. Kahretsin. Iris'in gerçekten de onu öldürme planları vardı. Hartes'e karşı gelecekti. Bunu daha önce nasıl anlamamıştım? Iris'in bunu düşündüğünü nasıl fark edememiştim? Ayrıca Iris, Hartes'i aldatıyordu, bu da başka bir gerçekti.

Sarah'nın olduğu odaya acilen girmek istedim, kapısına geldiğimde kapıdaki görevli beni içeri giremeden engelledi. "Çekil," dedim ismimi göstererek. "Kıza bakmam gerekiyor."

"Böyle bir bilgi bize verilmedi efendim," dedi adam. "Iris'e sormam–"

"Kız ölürse Hartes'e sen cevap verirsin," dedim adeta tıslayarak. Sinirden ellerim titremeye başlamıştı. Adamın yüzü birden bembeyaz oldu ve kapıyı açtı. Hızla içeri girip kapıyı arkamdan sıkıca kapattım. Düşüncelerimiz okunmasın diye koruyucu bir büyü yaptım.

İçerisi oldukça karanlıktı. Siyah perdelerden birini çektim ve Sarah uzandığı yerden doğrulup şaşkınlıkla, "Cedric?" dedi.

Eğildim, yüzünü şimdi görebiliyordum. Konuşurken okyanus mavisi gözlerine baktım. Gözleri belirsiz bir umut ışığıyla parlarken ben de heyecanlanmıştım.

"Buradan kaçmana yardım edeceğim."

Ardor

Ay, tüm parlaklığıyla okyanus dalgalarıyla adeta dans ederken derin bir nefes aldım. Oturduğum yerde doğrulup tamamen geri yaslandım. Hava harikaydı, saat ikiyi gösteriyordu ve

ben güvertedeki bir sandalyede oturup geceyi izliyordum. Ilık rüzgâr yaşadığımı hissettiriyordu.

Arkamda bir ses duyduğumda hızla döndüm ve Ardini'yi gördüm. Üzerinde kalın bir hırkayla, "Gelebilir miyim?" diye sordu. Sesi uykulu geliyordu.

Önüme dönerken, "Uyuyamadın mı?" diye mırıldandım.

Ardini gelip yanıma otururken, "Bana diyene bak," dedi. "Sen niye yatağında değilsin?" Sesi alaycıydı.

İç çektim. Ardini bana baktı. "Uyuyamıyorum," dedim gerçeği söylerken.

Ardini de birden ciddileşip, "Sarah'yı düşünüyorsun, değil mi?" dedi. Sesi bu soruyu sorarken o kadar yumuşak ve titrek çıkmıştı ki kızmak yerine tekrar iç çekmeyi tercih ettim.

Başımı salladım. Tabii ki Sarah'yı düşünüyordum, onu düşünmediğim bir an mı vardı? Yavaşça öne eğildim ve dirseklerimi dizlerime dayadım. "Evet," diye mırıldandım.

Ardini bir elini omzuma attı. "Onu bulacağız."

"Ya..." Başımı sağa çevirip ona baktım, geminin yaptığı ses yüzünden gecenin düzeni bozulurken bütün o gürültüye benim sesim de eklendi. "Ya çoktan... Ona bir şey olduysa?" Korkularımı dile getirdiğim anda tüylerim diken diken oldu.

Ardini üzgün bir yüzle bana bakıyordu. "Ya," diye devam ettim, önüme dönüp ellerime bakarken. "Ya çoktan öldüyse?" Sesim fısıltıydı ve bu düşünce inanılmaz bir şekilde canımı yakmıştı.

"Ardor," dedi Ardini. "Sarah benim için bir kız kardeş gibi. Sen de ağabeyim gibisin. Üzülmenizi istemem. Ama..." Sesi titredi. "Öldüyse de... Ben..."

Ona döndüm, kaşlarını çatmış önüne bakıyordu. Ağlayacak gibiydi. "Hey," dedim, omzumdaki elini yavaşça tuttum.

Ardini ay ışığında parlayan gri gözlerini bana çevirdi. "Senin de öldüğünü sanmıştım," dedi kısık sesle. "Ölüp bizi bıraktığını."

"Ama buradayım." Hüzünle gülümsedim.

Ardini de gülümsemeye çalıştı, boştaki eliyle gözlerini sildi. "Sarah iyi," dedi emin bir sesle. "Hartes onu öldürmez."

"Hartes'i kastetmemiştim," dedim dikkatle.

Ardini ne demek istediğimi hemen anladı, gözleri büyüdü. "Iris."

Omuz silktim. "Beni öldürmeye çalıştı," dedim.

"Az daha başarıyordu," dedi Ardini, sinirli diyebileceğim bir sesle.

Tekrar omuz silktim. Elimi çektim ve yüzümü ellerimin arasına aldım. Sarah'nın hâlâ yaşadığı ihtimaline sıkıca tutunmak istiyordum. Bu, ihtimallerin en güçlü olanıydı, en azından Iris, Sarah'yı öldürmek istese de Hartes'in buna izin vermeyeceğini umuyordum. Aynı şekilde Sarah'nın güçlerini tamamen kaybetmediğinden emin olmak istiyordum. Bu istek o kadar güçlüydü ki bir an önce Sorcier'ye girmek için gereken her şeyi yapacak gibiydim.

Ardini birkaç dakikalık sessizliğin ardından ayağa kalktı, kafamı çevirip ona baktım. Esnedi, "İyi geceler," dedi gülümseyerek ve yanımdan uzaklaştı.

Keşke ben de uyuyabilseydim. Gözlerimi her kapattığımda Sarah'nın güzel yüzü ve belki de çektiği sıkıntılar gözlerimin önüne gelmeseydi de uyuyabilseydim.

İki gün olmuştu. Sorcier'ye ulaşmamıza daha bir gün vardı. Oraya yaklaştıkça hem umudum artıyor hem de üzüntülerim beni boğacak noktaya geliyordu.

Ben hastayken bir büyücünün beni kontrole geldiğini biliyordum. Lada her ne kadar söylemese de Kyle bana anlatmıştı. O büyücünün ölüp ölmediğimi kontrol ettiğini biliyordum. Yani muhtemelen şu an Sorcier'deki herkes öldüğümü sanıyordu. En azından Hartes böyle düşünüyordu. Bu güzel bir avantajdı.

Nihayet uykum geldiğinde ayağa kalktım ve yatağa yürüdüm. Kendimi soğuk yatağa bırakıp uyuduğumda saat dört olmuştu.

• • •

"Ardor?"

Gözlerimi açtım ve geminin çalışanlarından birine baktım. "Ne oldu?" dedim hemen, saate baktığımda dokuz olduğunu gördüm. Yalnızca beş saat uyumuştum.

"Kaptan sizi görmek istiyor," dedi, sonra dışarı çıktı.

Kafamı kaldırdım ve sanki sırtımda ölü birini taşıyormuşum gibi zorlanarak banyoya yürüdüm. Uykusuzluktan nefret ederdim ve şu an deli gibi uykusuzdum, kendimi ölecek gibi hissediyordum. Hızlı ve ılık bir duş aldım. Kamaradan çıktığımda saat onu gösteriyordu.

Kaptanın odasına geldiğimde Ardini ve kaptanın hararetli bir şekilde konuştuğunu gördüm. Merakla, "Ne oldu?" diye sorduğumda ikisi de dönüp bana baktı.

Kaptan, "Günaydın," dedi yavaşça, az önce telaşla konuşmasına rağmen oldukça sakin görünüyordu. Başımı salladım. "Sorcier'ye az kaldığı için bir şey sormak istiyordum," diye devam etti.

"Az mı?" dedim. "Bir günlük bir yolculuk yok mu daha?"

"Hayır, yarım gün," dedi kaptan. "Hızlı gidiyoruz. Gece varmış oluruz."

Birden heyecanlanarak önce Ardini'ye sonra tekrar kaptana baktım. "Sormak istediğiniz nedir?"

Ardini, "Sorcier'ye nasıl gireceğimizi soruyor," dedi.

Sonra kaptan atıldı. "Bu bir ticaret gemisi değil. Limanda durursak dikkat çekeriz ve arama yapılırsa yakalanırsınız," dedi kaptan bana bakarak.

"Başlamadan bitmiş olur yani," dedi Ardini, o da bana bakıyordu.

Bunu düşünmemiştim. Ne sanıyordum ki? Elimizi kolumuzu sallayarak gidip Sarah'yı Siyah Şato'dan alacağımızı mı? Hayatımda hiç Sorcier'ye gitmemiştim, daha Siyah Şato'nun nerede olduğunu bile bilmiyordum. Ve limanda yakalanmadan nasıl ülkeye gireceğimizi de. Başım hem uykusuzluktan hem de bu sorulardan ağrımaya başlarken, "Ben..." dedim. "Bilmiyorum." Kaşlarım çatıldı.

Kaptan sinir bozucu bir alayla yüzüme baktı. "Bilmiyor musun?"

Ardini kaptana dönüp, "Nasıl gideceğimizi biliyoruz tabii ki. Ancak size söyleyecek değiliz," dedi sertçe. "Belki Sorcier'den gelen bir büyücüsünüz, oraya varana kadar söylemeyi düşünmüyoruz."

Adam, Ardini'yi öldürecekmiş gibi baktı, Ardini'nin de sinirlendiğini görüyordum. Birden kamaradaki camlardan biri açıldı ve içeri inanılmaz bir hava girip haritaları dağıtırken, "Ardini," dedim hemen.

Ardini gözlerini kaptandan ayırdığı anda rüzgâr kesildi, bana baktı ve bir an üzgün göründü. Adama dönüp, "Yaklaştığımızda söylerim," dedim. Sonra Ardini'yi bileğinden tutup odadan çıkardım.

Güverteye çıktığımızda Ardini elini çekerek, "Adama bak," dedi sinirle.

"Niye öyle bir yalan söyledin?" dedim kaşlarımı çatarak. "Gerçekten de nasıl gireceğimizi hiç düşünmedim."

Ardini anında sakinleşip tekrar kamaraya bir bakış attı. "Keşke biz de büyücü falan olsa–" Sonra ağzı açık bana baktı. Gözlerinde sinsi bir ifade vardı.

Ne demek istediğini anlamıştım. Büyücü soylu olduğumu Ardini de öğrenmişti elbette. Ruh paylaşımı yüzünden yarı bü-

yücü soylu olduğumun duyurulmaması ve Ateş elementinin gözde "mükemmel" oğlunun lekelenmemesi için Phrkagias bu olayı kimseye açıklamak istememişti. Ama yine de ruh paylaşımı kulaktan kulağa yayılmış, herkes öğrenmişti. Böyle olmasa bile Ardini'ye ben kendim anlatırdım.

"Sen bizi sokamaz mısın?" dedi Ardini. "Görünmezlik büyüsü yap."

"Bu çok tehlikeli," dedim. "Kocaman gemiyi nasıl yok edeyim?"

"Gemi kimin umurunda?" Ardini saçlarını geriye itti, bana eğildi. "Sadece ikimiz gireriz. Sorcier'ye yakın yerde gemiden atlarız, ben Hava elementiyle bizi taşırım. İkimizi görünmez yaparsın. Hatta kanıt bırakmamak için bu adamı da öldürürüz."

"Ardini," dedim bıkkın bir sesle gözlerimi devirerek.

"Tamam tamam," dedi hemen.

"Ama uçma kısmı olabilir," dedim. Başımı salladım. "Akşam saatlerinde görünmez olup kıyıya varırız."

"Ptrage'den mi gitsek?" diye sordu Ardini. "Bir kayık alıp..."

"Kayığı yok edebileceğimi sanmıyorum," dedim alnımı kırıştırarak.

"Tamam," dedi Ardini, gülümsedi. "O halde plan hazır. Bekle bizi Sarah."

Gülümsedim.

Sonraki saatleri sabırsızlanarak geçirdim, hem heyecandan hem de büyüyü unutmamak için sürekli tekrarlamaktan yerimde duramamıştım. En sonunda biraz uyuduğumda ve Ardini gelip beni zorla uyandırdığında akşam sekiz olmuştu.

Bütün çantalarımızı alırken Ardini kaptana durumu olabildiğince sakince anlattı. Olay falan çıkmasın diye yanında beklemek zorunda kalmıştım.

Sorcier adasının birkaç kilometre gerisinde limandakilerin bizi fark etmeyeceği kadar bir uzaklıkta, Ardini ile birlikte ge-

miden havalanmadan hemen önce büyüyü yaptım. Ardini'nin elini tuttum, elini bıraksam onu bir daha göremeyebilirdim. Aklıma Sarah ile görünmez olup Blue ve Iris'i dinlediğimiz anı süzülürken Ardini, "Hızlı olalım," dedi.

Ardini biz görünmez olduktan sonra yavaşça fısıldadı. Hava elementi bedenimin etrafını bir örtü gibi sardığında ayaklarım yerden kesildi. Ardini ile beraber havalandığımızda inanılmaz bir yoğunluk hissediyordum. Sanki biri omuzlarımızdan tutup bizi kaldırmış gibiydi, birkaç dakika sonra Sorcier'ye vardık. Ormanın ortaya yerine yumuşak denebilecek bir hızla indiğimizde derin bir nefes alabildim. Kıyının ağaçlık kısmına yumuşak denilebilecek bir hızla indiğimizde derin bir nefes alabildim.

Büyü etkisini anında kaybetmişti. Ardini kocaman ağaçların olduğu kısımda bir süre oturdu. Beraber acele etmeden soluklandık ve yavaşça ayağa kalktım. "Hadi," dedim. Ardini'yi de kaldırdım ve mümkün olduğunca hızlı adımlarla, ağır çantaları taşıyarak, kesinlikle nereye gittiğimizi bilmeden yürümeye başladık. Ormandan çıkmanın yolunu bulmalıydık, yolu bilmiyordum ve Ardini bunu bilmesine rağmen itiraz etmeden peşimden geliyordu. Sorcier'nin Kara Orman'ı iğrenç büyücü yaratıklarıyla dolu oluyordu. Büyücüler dâhil hemen herkese saldıran yaratıklarla gecenin bu saatinde karşılaşmak hoş olmayacaktı.

Nihayet ormandan çıktık, sanki sonsuza doğru uzanıyormuş hissi yaratan yokuşların olduğu kısma geldik. Bir yokuşa girdik, yokuşun sonunda siyah şatonun bir kısmını görebiliyordum. Burası terk edilmiş kısımlardı, şatonun arka kısmı olmalıydı. Kara Orman hâlâ Siyah Şato ile aramızda boylu boyunca uzanıyordu. Terk edilmiş yokuşta heyecanla bir süre durup şatoya baktım. Ardini, "Sarah orada mı?" diye sordu aynı yere bakarken. Başımı sallamakla yetindim. En sonunda dikkatle ilerleyip yokuşun orta kısmında boş ve terk edilmiş bir eve geldiğimizde ikimiz de içeri girer girmez yere çöktük.

"Sorcier farklı bir yer," dedi Ardini. "İyi ki gelmişim ama. Böyle bir şeyi kaçırsam üzülürdüm." Muzipçe gülümsedi.

Güldüm. Nefes nefese kalmıştım. Geldiğimiz terk edilmiş evin kırık camından Siyah Şato'ya baktım.

Gelmiştik. Sorcier'deydik ve Sarah benden sadece birkaç kilometre uzaktaydı. Kurtulacaktı, hepimiz kurtulacaktık. Ona bir şey olmasına asla izin vermeyecektim.

14. Bölüm

Sarah

Duyduklarımı algılamam biraz uzun sürmüştü, gerçi susuz halim göz önüne alınırsa çabuk olduğu bile söylenebilirdi. Kulaklarım duyduğum cümle yüzünden yanarken Cedric'in yüzüne uzun süre baktım. "Nasıl?" dedim inanamayarak. Umudun sinsi bir şekilde kalbimi heyecanlandırdığını hissediyordum.

Cedric iç çekerek, "Iris'in odasına uğradım," diye fısıldadı. Hafifçe geri çekildi ancak hâlâ kafesin içinde yanımda oturuyordu. Bu sahneye hiç alışık değildim; haftalardır bu cehennem çukurunda yalnız başıma olmaya o kadar alışmıştım ki Cedric'in şu an benimle bu konuşmayı yaptığına emin olamıyordum. Sonra alnı kırıştı ve gözlerime baktı. "Girmeden kapısını dinledim. Yanlışlıkla. Ve... Seni gerçekten de öldürmeyi planlıyormuş." Yüzüme dehşete yakın bir ifadeyle bakıyordu.

Kocaman gözlerle Cedric'e baktım. Aslında Cedric beni buradan çıkarsın diye uydurduğum bir yalanın gerçek olduğunu öğrenmek bende büyük bir şok etkisi yaratmıştı. "Sana söylemiştim," dedim ifademi sabit tutarak. Korkunun beni sardığını hissediyordum ama bunu yüzüme yansıtmamaya çalıştım.

Cedric, "Evet," dedi. "Lutin'e dikkat etsen iyi olur. Seni öldürebilmek için fırsat kollayacaktır."

Kaşlarımı çattım. "Beni kolayca öldürebilir ki. Ona nasıl karşı çıkacağım?" Sabit tutmaya çalıştığım yüz ifadem elimde olmadan değişmeye başlamıştı bile.

Cedric'in alnı daha da kırışırken bana baktı. Sonra kafeste ayağa kalktı ve ani bir hareketle odadan apar topar çıktı. Ona baktım, nereye gitmişti? Elinde bir çantayla geri gelip kapıyı tekrar kapattığında çantadan küçük bir çakı çıkardı.

Siyah ve pahalı olduğu parlayan metalinden belli olan çakıyı bana uzattı. Gözlerime bakarak, "Sana biraz da su getirdim," dedi, getirdiği çantadan suyla dolu şişeyi çıkarıp bana gösterirken. Suya neredeyse ağzım açık baktım, o kadar ihtiyacım vardı ki gözüm hiçbir şeyi görmüyor gibiydi.

Başımı salladım. "Eğer Lutin sana bir şey yaparsa, Ajax gibi onu da öldür," dedi soğuk bir sesle. Sesi o kadar ciddi çıkmıştı ki ürpererek ona baktım. "Bir an bile tereddüt etme sakın. Tereddüt edersen ölürsün." Tek kaşını kaldırıp söylediklerinin etkisini görmek için bekledi.

Başımı hızla salladım. Cedric kafesin arka kısmına kolumun uzanabileceği bir yere suyu bıraktı. Çakıyı da sağ arka cebime koydum. Ona bakarak, "Peki buradan nasıl kaçacağım?" dedim.

Cedric, "Yarın," dedi. Kararlı görünüyordu, sanırım bir planı vardı. Yeniden umut denen ölümcül duygunun beni tepeden tırnağa sardığını hissettim. "Yarın Blanc'tan birkaç yönetici Sorcier'ye gelecek. Iris ve Hartes'in başı bir hayli kalabalık olacaktır. Kaçmak için en uygun zaman," dedi yeşil gözlerini gözlerime dikerek.

"Blanc'tan mı?" dedim, zihnime Shat'ta geçirdiğim Noel balosunda gördüğüm beyaz takım elbiseli kadın süzülürken.

"Evet," dedi Cedric. "Sorcier bu savaşı tek başına kazanamaz."

"Hartes'in tüm ülkeleri ele geçirmek istediğini sanıyordum."

Başını salladı. "Blanc yardım ettikten sonra Sorcier ona da saldıracaktır. Savaşta asla bir dostun yoktur Sarah."

Ben de başımı salladım.

Cedric, "Öğlene doğru gelecekler," dedi. "Öğle vakti kaçmak için harika bir zaman. Hem şato kalabalık olduğundan pek fark edilmezsin."

"Nasıl çıkacağım bu odadan?" dedim duyduğum heyecan beni neredeyse terletirken.

"Ben öğlene doğru odaya geleceğim," dedi. "Sen bayılmış gibi yaparsın. Hatta Lutin sana saldırırsa işimiz kolaylaşır, hemen seni odama çıkarırlar. Lutin'i öldür, sen öldüremezsen de ben öldürürüm." Kaşlarını çattı. "Mutfak katından sana uygun elbise çalarım, onu giyersin. Seni hizmetçi sanırlar, nasılsa o katta senin yüzünü daha önce gören yok. Daha sonra da mutfak kısmından arka bahçeye çıkarsın."

Derin bir nefes aldım. "Yapabilecek miyim?"

Başını salladı, yavaşça yere çökerken kafeste benimle aynı hizaya gelmişti. "Yapmak zorundasın." Gülümser gibi oldu. Durdu, bir süre bekledikten sonra tekrar ayağa kalktı ve, "Dikkatli ol. Yarın görüşürüz," dedikten sonra odadan çıktı.

Arkasından bakıp tekrar yalnızlığa gömülürken heyecandan kalbim yerinde duramayacak gibiydi. Cedric'in bana yardım ettiğine inanamıyordum. Hatta daha da kötüsü, Iris'in beni öldürmek gibi bir planı olduğuna inanamıyordum. Gerçi ne bekliyordum ki? Iris, Ardor'u bile öldürmüş bir kadındı.

Zihnime her gün olduğu gibi anında Ardor'la olan anılarımız süzüldü. Ölmüş müydü gerçekten? Ardor'u kaybetmiş miydim? Onsuz Shat'ta ne yapacaktım ki? Hartes bana onun öldüğünü söylemişti. Hartes'e ne kadar güvenebilirdim?

Hartes'e değil belki ama gözlerime güvenebilirdim. Ardor'un vurulup kanlar içinde yere düştüğü zamanı hatırlıyor-

dum, oldukça sarsıcı ve travmatik olan bu anıyı onca büyüye rağmen hafızam silmeyi başaramamıştı. Her yerde kan vardı, Ardor yerde öylece yatıyordu. Vücudu savunmasız ve zayıftı. Bir zamanlar birlikte gezdiğimiz yerde kanlar içindeydi. Bir insanın sevdiğini son kez bu halde görmesi yaşayabileceği en kötü şey olmalıydı.

Başımı iki yana salladım, sanki görüntüyü zihnimden atabilirmişim gibi. Kendimi tutamayıp ağlamaya başladığım sırada kapım aniden açıldı ve ben nedensizce Cedric'in geri gelmiş olmasını umarken içeri Lutin girdi. Anında gözlerimi sildim ve bedenimdeki acıları düşünmeye başladım. Kafamı tamamen olaylardan uzak tutmam ve sanki bir şey hatırlamıyormuşum gibi davranmam gerekiyordu. Sarhoş olmuş ve kafam yerinde değilmiş gibi bir bakış takındım ki bu ağzım kuru ve susuz olduğundan hiç de zor olmamıştı.

Lutin bana tuhaf bir bakış attı. Kapıyı kapatıp elindeki yemek tepsisini önüme bıraktıktan sonra her zamanki yerine oturdu. "Niye ağlıyorsun sen?" dedi kaba bir şekilde. Fark etmişti demek ki.

Burnumu çektim, gözyaşlarım gözlerimi yakarken, "Kollarım acıyor," diye mırıldandım.

Lutin omuz silkti ama gözleri hâlâ benim üstümdeydi. Bana oldukça dikkatli bir şekilde bakıyordu, hatta o kadar ki zihnimi okuduğunu düşündüm. Kendimi sızlayan sol kolumdaki acıya verdikten sonra bakışlarımı yemek tepsisinden ayırıp ona baktım. "Ye," diye emrettikten sonra dergisine döndü ve ben de tepsiye uzandım.

Soğumuş sebze çorbasını bitirip kuru ekmekleri yediğim sırada Lutin'e dönüp, "Su alamaz mıyım?" diye sordum. "Boğazım kurudu ve çok acıyor."

Lutin bana, *Salak mısın,* der gibi baktı. "Hayır," dedi ruhsuzca ve dergisine döndü. Yine kadın dergisi okuduğunu gördüm,

bu adam ya sapıktı ya aptal ya da her ikisi birden. İğrenerek ekmekleri ısırmaya ve boğazımı acıtmaması için yavaşça yemeye devam ettim.

Yemeğimi bitirdim ve Lutin boş tepsiyle odamdan çıktı. Arkasından baktıktan sonra kafesin arkasına uzandım ve Cedric'in getirdiği şişeyi aldım. Kendimi tutamayıp içindeki soğuk suyun hepsini bitirdim. Buna pişman olsam da içer içmez kendimi o kadar iyi hissettim ki bu ani pişmanlık hissi hemen kayboldu. İşte şimdi kendimi *iyi* hissediyordum.

Günün geri kalanı tamamen boş geçti. Ne akşam yemeği geldi ne de bir ayak sesi duydum. Hiçbir şey yoktu, kendimi yeniden o boşlukta gibi hissettiğim zamana geri dönmüştüm sanki. Perdeleri de çekmişlerdi, oda tamamen karanlıktı ve istemesem de bu beni derin düşüncelere sürüklüyordu. Kafamda düşünceler dönüp dolaşıyordu, hiçbir şeye konsantre olamıyor gibiydim. Yalnız hissediyordum kendimi. Bu his beni öyle sardı ki bir an nefes alamaz oldum. Ardor'u düşünüp ağlamaktan, içtiğim bir şişe suyu gözyaşı olarak geri atmıştım.

Yine de dayanılır bir acıydı bu, en azından bugünlük. Özgürlüğüme kavuşacak olmamın heyecanı beni ayakta tutsa da yine de uyumayı becerdim ve kendimi o karanlık yalnızlıkta sakinleştirdim. Narin bana yardım ettiğinde oldukça fazla heveslenip özgür kalacağımı sanmıştım. Şimdi tekrar o kadar heveslenip hayal kırıklığına uğramak istemiyordum. Bunu yaşarsam bir daha toparlanacağımı sanmıyordum.

Lutin elindeki metal tepsiyle her zamanki gibi odama girdiğinde yeni uyanmıştım. Tepsiyi önüme çektiğim sırada dün getirdiği kadın dergisini açıp okumaya başladı.

Yemeği yerken Lutin'in bana saldırmasını bekliyordum. Çakıyı sağ ön cebime almıştım, bir şey olduğu zaman hemen ulaşabilecektim. Ancak bir şey olmadı. Lutin her zamanki gibi sessiz bir şekilde yemeği bitirmemi bekledi. Gergin bir halde

ve gözümü bir an bile ondan ve o aptal dergisinden ayırmadan yemeği yemeye devam ettim.

En sonunda Cedric'in dediği gibi bayılmış numarası yapmaya karar verdim. Bir şekilde Cedric'in yanına çıkmam gerekiyordu. Ekmek elimdeyken birden bıraktım ve tepsiyi sesli bir şekilde ittim. Lutin bana şaşkınlıkla baktı. "Doydun mu?" dedi hemen.

Sağ elimle alnıma dokunurken, "Sanırım... kendimi iyi hissetmiyorum," dedim.

Lutin dergisini kapatmadan bana bakmayı sürdürdü. "Hasta mısın?" Yine de yüzünde ciddi bir endişe ifadesi görüyordum.

"Ben..." Sesim kısıldı. Öksürdüm. Boğazım kuru olduğundan canım gerçekten acımıştı, bu acı gözlerimin yaşarmasına neden olurken tepsiye bakıyordum. Lutin bana kaşları çatık bir halde bakarken tekrar, "Ben..." dedim ve gözlerimi kapatıp aniden geri yığıldım.

Ayak sesleri, kilitler ve zincir sesinden sonra nihayet birkaç el hissettim. Bir kişi beni taşıyordu, sanırım Lutin'di. Gözlerimi kıpırdatmamaya özen göstererek beni Cedric'in odasına taşımasını bekledim. Heyecan ve gerginlikten *gerçekten* bayılacaktım.

Bir kapı açıldı ve Cedric'in "Sarah?" diyen sesini duydum. Yumuşak ve serin bir yere bırakıldığım an kapı da kapandı. "Ne oldu?" dedi.

"Bayıldı. Anlayamadım." Konuşan Lutin'di, sesindeki bariz korku bana çok iyi gelmişti.

Birkaç saniye sonra bir düşme sesi duydum. Sonra ayak sesleri geldi ve ardından Cedric, "Gözlerini aç Sarah," dedi kısık sesle.

Açtım ve baktım, tahmin ettiğim gibi Lutin yerde yatıyordu. Cedric eline içi dolu bir şırınga aldı ve şırıngayı korkutucu bir soğukkanlılıkla Lutin'in boynuna sapladı. Bana dönüp, "Zehir," dedi. "Bir saate kalmadan kendiliğinden ölecek."

Kaşlarımı kaldırarak, "Vay canına," dedim. "Tehlikeli bir adamsın."

Gülecek gibi oldu, omuz silkti. Ayağa kalktı ve bana çalacağını söylediği kıyafetleri uzattıktan sonra ben soyunurken Lutin'i kapının önünden uzaklaştırdı. Mavi elbiseleri giydikten sonra, "Hazırım," dedim derin bir nefes alarak.

Cedric bana dönüp, "Çakıyı da al," dedi. Çakıyı eski pantolonumun ön cebinden aldım ve ona baktım. Bana birkaç şişe uzattı, bunlar küçük ve içi renkli sıvılarla dolu şişelerdi. Tıpkı bir zamanlar Nancy'nin bana verdiği şişeye benziyordu.

"Bunları buradan çıkar çıkmaz iç," dedi Cedric. "Kollarındaki yaraların az da olsa iyileşmesini sağlayıp seni daha iyi hissettirecektir. Bir tanesi de görünmezlik büyüsü." Gülümsedi. "Cebinde de biraz altın olacak. Buradan çıkar çıkmaz kuzey yakasındaki çarşıya in. Kimseyle konuşma. Kendine biraz yiyecek ve bir pelerin al. Saklan, Hartes'in adamları peşine düşecektir. Hazır mısın?"

Başımı salladım, şişeleri cebime koyduğum sırada soğuk altınları da hissetmiştim. Tam çıkacakken, "Bir dakika," dedim.

Cedric eli kapı kolunda bana baktı. Lutin'in yanına gidip sol cebine elimi attım, tahmin ettiğim gibi kolyelerim buradaydı. Ardor'un hediyesi olan kolyeyi ve element kolyesini elime alınca inanılmaz bir mutluluk beni sardı. Safir kolyeyi boynuma taktığım an kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım bile. Cedric, "Hadi," dedi ve Ardor'un hediyesi olan kolyeyi de fermuarlı cebime koydum.

Cedric'le odadan çıktık, gerçekten de bu katta kimse yoktu. Herkes yeni gelen Blanc misafirleri için Hartes'in katında görev yapıyordu. Mutfak kısmına geldiğimizde, "Mutfağın arka kapısına git," dedi Cedric. "Zor durumda kalırsan da elementini kullanmayı dene." Derin bir nefes aldı. "Ben de saklanmalıyım."

"Sen de benimle gel," dedim. "Hartes sana bir şey yapabilir."

Omuz silkti. "Anneme gitmem gerek." Yüzünde üzüntülü bir ifade vardı.

Başımı salladım ve birden ona sarıldım. Bir an şaşırsa da kollarını bana sardı ve bir süre bekleyip geri çekildim. Gözlerimin dolarken, "Teşekkür ederim Cedric," diye mırıldandım.

İlk kez kızardığını görmüştüm. "Hadi," dedi kollarını çekerek. "Dikkatli ol Sarah. Çarşıdan sonra altın kalırsa limana gidip kendine bir gemi bul." Elimi cebime attım. "Hiç kimseye güvenme. Meydandan ve çarşının tenha yerlerinden uzak dur. Kimseyle konuşma," dedi. "Büyücülere *sakın* güvenme. Ne olursa olsun."

"Tamam," dedim. Kalbim hızlanmıştı. "Dikkatli olacağım."

Cedric saatine baktı. "Hadi git."

Son kez gülümsedim ve arkamı dönüp mutfağa koştum. Koridor neyse ki boştu, mutfağa girdiğimde o kısmın da boş olduğunu gördüm. Hemen etrafıma baktım ve arka kapıya doğru seri adımlarla yürüdüm. Uzun zamandır yürümediğimden bacaklarımda tuhaf bir ağrı vardı. Tam kapıyı açacakken biri, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Küfretme isteğimi bastırarak arkamı döndüm ve bana bakan siyah saçlı ve tombul bir kadın gördüm. "Hemen üst kata yetişmemiz lazım," dedi, kaşları çatılmıştı. "Arka bahçede ne işin var?"

"Ben..." Gergin gergin gülümsedim. "Bahçedekilerin toplanması gerekiyormuş. Halledip geleceğim."

Kadının tam inanmayacağını ve her şeyin bittiğini düşündüğüm sırada sert yüzü birden yumuşadı. "Tamam, çabuk ol."

Önüme döndüm ve kapıyı açıp çıktım. Yine dar bir koridordan geçtikten sonra demir kapıyı açtım ve çimlere bastım. *Çıkmıştım.*

Etrafıma baktım. Kimse yoktu. Cebimden görünmezlik büyüsünün olduğu şişeyi çıkardım ve birkaç yudum içtim. İşe

yaramış mıydı bilmiyordum ancak bekleyemezdim. Hızla çimlerde yürüdüm ve duvarlara geldim, çıkış neredeydi?

Arka kapıyı görmem iki saniyemi bile almamıştı. Siyah ve geniş kapıya yürürken kimse bana bakmıyordu. Fazla heyecanlanmamaya çalışarak kapının yakınındaki uzun ağaca tırmandım ve kapının ilerisine atladım. Atlarken sargılardan biri demir parmaklıklara takılsa da ses çıkarmadım. Canım o kadar yanmıştı ki yere atladıktan sonra çığlık atmamak için elimle ağzımı kapatmak zorunda kaldım. Ayaklarım ağrımıştı, bacaklarım koşmanın etkisiyle adeta sızlıyordu. O kadar ağrım vardı ki bir an oraya çöküp ağlamayı istedim ancak acıyı düşünemeyecek kadar da mutluydum. Hatta sanırım mutluluktan ağlayacaktım.

Özgürdüm! Kurtulmuştum. Siyah Şato'dan kaçmayı başarmıştım. Düştüğüm yerden doğrulup ayağa kalktığım gibi sargısı çıkan ve kanayan kolumu tutarak dar patikadan Kara Orman'a doğru özgürlüğüme koşarken, dakikalardır içimde tuttuğum gözyaşlarım serbest kaldı.

Ardor

Ardini'ye bakıp, "Başardık," dedim, bir yandan da nefesimi düzenlemeye çalışıyordum. "Bizi kimse görmedi."

Ardini gülümsedi. "İyi iş çıkardık."

Başımı salladım. Ayağa kalkıp dikkatle etrafa baktım. Boş ve terk edilmiş bir arazideki yine aynı şekilde boş ve terk edilmiş, harap haldeki bir evin içindeydik. Ev büyüktü ve muhtemelen yanmıştı, evden geri kalanlar da burada duruyordu. Bizi kimse görmemişti. Ve Sorcier'deydik. Sarah benden azıcık uzaktaydı.

Evin parçalanmış camından başımı çıkardım ve Sorcier'ye bakınca görülen ilk şey olan Siyah Şato'ya baktım. Puslu ve karanlık olan şato korkutucu bir etkiye sahipti. Bir tepenin üstündeydi ve Sarah şu an oradaydı. Aylardır ilk kez bana bu kadar yakın olması bende gerginlikle karışık bir heyecana yol açmıştı.

Ardini de ayağa kalktı ve yanıma geldi, elindeki su şişesini bana uzattı. Suyu aldım ve içerken Ardini, "Ne zaman oraya giriyoruz?" dedi.

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe.

"Sanırım bütün planını Sorcier'ye girmeye harcamıştın." Ardini kül rengi kaşlarını kaldırdı.

Doğruydu, dudaklarım kıvrıldı. "Sanırım."

Ardini de gülümsedi. "Burada biraz dinlenip konuşalım. Sonra Siyah Şato'ya çıkar, Sarah'mızı geri alırız."

Başımı sallarken tekrar gülümsedim.

Nisan ayında olmamıza rağmen Sorcier'de hava şaşırtıcı derecede soğuktu. Girdiğimiz yarı dökük evin üst katına çıkıp henüz yangından dolayı hasar görmemiş kısmına yerleştik. Evsizlerin mekânı olduğu açıktı, bazı kısımlarında içki şişeleri ve küller vardı. Civarda dolaşıp birkaç odunu getirip yaktığımda Ardini, "Hava buz gibi," diye mırıldandı.

Ateşe elimi uzatıp beni içine çekmesini izledim. Element bana hiç olmadığım kadar güç vermişti ki az önce Sorcier'ye inebilmek için Ardini'nin yaptığı hava yüzünden yaşadığım yoğunluktan sonra buna çok ihtiyacım vardı. Ardini çantasını açınca silahların olduğu yere baktım.

Okları eline aldı ve ayağa kalktı.

"Nereye?" diye sordum hemen. Soğuk yüzünden biraz uyuşmuştum, ona kafam karışık bir halde baktım.

"Biraz tavşan falan avlayacağım," dedi, ölümcül görünen oku elinde tutarak. "Acıkmadın mı?"

"Biri seni görürse hiç hoş olmaz."

Omzunu silkti. "Gidip marketten bir şey alamayız. Senin gözlerin kırmızı, zaten bende de Shat altını var." Yüzü buruştu. "Yanımızdaki ormanda avlanırız."

Ona baktım. "Kara Orman'ın tehlikeli olduğunu biliyorsun." Başımı salladım. "Dikkatli ol," dedim.

Başını sallayıp aşağı indi.

Ardini birkaç saat sonra geri geldiğinde elinde iki tavşan ve bir keklik vardı. Dediği gibi okçulukta da oldukça başarılıydı, neredeyse benden daha iyiydi ancak bunu ona itiraf etmeye niyetim yoktu. O gelene kadar heyecandan ve endişeden yerimde duramamıştım.

Ardini'nin tavşanın derisini yüzüp bana vermesini izledim. Bunu daha önce yapmış gibi duruyordu. "Kim öğretti sana bunu?" dedim tavşanı yaktığımız ateşin üstüne koyarken.

Gülümsedi. "Khepri. Eğitmenin sana böyle şeyler öğretmiyor mu?"

Başımı iki yana sallarken kaşlarım çatılmıştı.

Pişen tavşanı yediğimiz anda o zamana kadar fark etmediğim açlık su yüzüne çıktı ve bir tavşanı tek başıma yedim. Tavşan eti belki de oldukça aç olduğumuz için yediğim en güzel yemeklerden biri olmuştu. İki tavşanla doymuştuk bile. Ardini kalan kekliği kırık yatağın altına saklarken, "Ne?" dedi ona baktığımı görünce. "Geri dönersek aç mı kalalım?" Gülümsedim.

Güneş ufuk çizgisine yakın olduğu zaman Ardini, "Hadi gidelim," dedi.

"Şatoya girmemiz lazım," dedim. "Ve senin de belirttiğin gibi bu kırmızı gözlerle Shat'tan geldiğim bariz belli."

Ardini sesimden etkilendiğini belli eden telaşlı bir sesle, "Ne yapacağız peki?" dedi.

"Şimdi," dedim Ardini'ye dönerek. "Şatoya elimizi sallaya sallaya giremeyiz. Bir büyü yapacağım." Yanımda getirdiğim silahlarla aynı yerde olan büyü kitabını gösterdim. "Yapacağım büyü kılık değiştirme büyüsü. Ancak..." Ardini'ye baktım, kaşlarım istemsizce çatıldı.

"Ancak ne?"

"Kanla yapılıyor." Kaşlarım gevşerken yüzüne baktım.

Ardini de benim gibi kaşlarını çatsa da, "Sorun değil," dedi.

Ancak gerginleşen yüzü bunun tam aksini anlatıyordu. Elini yavaşça uzattı.

Çantadan boş bir kap çıkardım. Keskin bir bıçak aldım ve Ardini'nin yumuşak avucunda derin olmayacak bir kesik açtım. Ardini hızla içini çekip gözlerini kapatırken kan yavaşça kaba damladı.

Ardini'nin kanlı büyüsünden sonra başka bir kaba kendi kanımı kesip damlattım. Bıçak gerçekten keskindi, canımı yakmıştı. Kan döküldükten sonra büyüyü tamamladım.

Yıkık dökük evden çıkmadan önce görünümümüz neredeyse tamamen değişmişti. Ardini artık beyaz saçlı ve gri gözlü bir kız değildi, siyah saçlı ve kahverengi gözlü bir kızdı. Ben de aynı şekilde sarı saçlı ve kırmızı gözlü biri değildim, kızıl saçlı ve siyah gözlüydüm. Ardini beni kızıl saçlı görünce, "İşte şimdi Lada ile çok yakışırdınız," dedikten sonra dakikalarca güldü, ona sadece gözlerimi devirerek bakmakla yetindim.

"Hadi," dedim en sonunda. "Gitmeliyiz."

"Silahları ne yapacağız?" dedi Ardini. "Hepsini yanımızda şatoya sokamayız."

Başımı salladım. "Küçük bıçakları ve okları al. Geri kalanını ormanda bir yere gömeriz."

Yanmış olan yıkık evden elimizde çantayla çıktık. Ormandan geçerken büyük ve bir şimşek tarafından ortadan ikiye ayrılmış bir ağacın altına silahları gömdük. Dediğim silahları aldıktan sonra bir görünmezlik büyüsü yapıp ormanın içinden tepeye ilerledik.

Tepeye geldiğimizde güneş çoktan batmıştı. Siyah Şato ışıklandırılmıştı ve masallardan fırlamış gibi görünüyordu. İçinde koşuşturup duran insanlar şatonun korkunç havasını az da olsa dağıtıyor, tehlikeli halini gizliyor gibiydi. Şatoya girmemiz tepeye tırmanmaktan daha kolay oldu, şatonun kocaman siyah ön kapısı tamamen açıktı. Gizlenip baktığımda Blanc'ın birkaç

yöneticisini gördüm, yılana benzeyen pütürlü derilerinden anlamıştım. Geçen sene gördüğüm Blanc'ın yöneticisi Barbara'yı da görmüştüm, yine beyaz takım elbise içindeydi. Açık olan kapıdan şatoya girdik.

Ardini elimi bırakmadan, "Nerede tutulduğunu nereden bileceğiz?" dedi.

Elini sıktım. "Gardiyan nerede çoksa oradan."

Şatonun giriş katındaydık, uzun dar koridorda biri alt kata biri üst kata giden iki merdiven vardı. Alt kata giden karanlık merdivenleri dikkatle inip şatonun alt kısımlarındaki mahzenlere geldik. Hapishaneye benziyordu, biraz şaşırdım. Dar ve iğrenç sarı bir ışıkla aydınlatılmış koridorun tamamı mahzenlerle doluydu. Görünmezlik büyüsünü kaldırıp, "Ayrılmalıyız," dedim Ardini'nin elini bırakarak. "Üst katları ben arayayım, altları da sen ara," dedim. Cebimde sakladığım büyü şişesini Ardini'ye verirken, "Beni bulamazsan veya bir şey olursa bunu iç," dedim. "Sonra beni beklemeden ormana gidip gömdüğümüz silahları çıkar ve beni o evde bekle. Sabaha kadar gelmezsem Shat'a geri dön." Söylediklerimin ciddiyetini anlaması için bir süre bekledim.

"Ardor," dedi Ardini, telaşlandığını görebiliyordum. Sanki oyun oynuyormuşuz da her şeyin gerçek olduğunu ve şu an Hartes'e yakın olduğumuzu yeni kavramış gibi dehşete düşmüştü.

Elini tuttum. "Tamam mı?" dedim. "Ben gelmezsem ya da bana bir şey olursa buradan git Ardini. Sakın burada durma."

Sonunda yavaşça başını salladı. Ona sıkıca sarıldım ve o da bana sarıldı. Sonra daha fazla dramatikleşmeden geri çekildim ve dar merdivenlerden çıkarken arkama bakmadım.

Şato tuhaf denebilecek şekilde boştu, en azından bu kısımlarda kimseye yakalanmamıştım henüz. En üst kata çıktım ve koridora baktım. Burası özellikle en alttaki mahzenlere oranla

oldukça lüks döşenmişti, ancak alt kısımla aynı oda dağılışına sahipti. Ani bir içgüdüyle koridorun sonundaki odaya yöneldim. Duvarlar mağara duvarları gibi girintili çıkıntılı ve siyahtı, yerde kenarı kırmızı ip işlemeli siyah bir halı vardı. Eski zamanları andırıyordu. Adım başı bir meşale konulmuştu, onun dışında bir şey yoktu. Kasvetli ve boğucu bir ortamdı.

Heyecanlanarak koridorun sonundaki odaya girdim. Kapıyı kapattım, kimse yoktu. Burası oldukça zevkle döşenmişti. Şöminenin önünde koyu kahverengi cilalı bir masa vardı. Pencere büyük ve gösterişliydi, aynı şekilde yatak da. Duvarlar da kırmızı tuğlalarla süslenmişti.

Burada kimse yoktu. Arkamı döndüm ve tam çıkacakken koridorda birkaç ayak sesi duydum. Etrafa baktım ve yatağa yanaştım, kahretsin. Böylesine lüks bir odada saklanacağım bir dolap falan yoktu ve iksir şişesini de Ardini'ye vermiştim.

Son anda aklıma gelen şeyle tekrar görünmezlik büyüsü yapıp nefesimi tuttum. Büyüyü yapar yapmaz koca kapı açıldı ve içeri Hartes ile Iris girdi, arkalarında da birkaç kişi vardı. Iris'i ilk başta sarı saçlı olduğundan tanıyamasam da yılana benzeyen gözlerinden o olduğunu anladım. Korkmuş gibiydi. Hartes ise inanılmaz sinirli görünüyordu.

Nefesimi tuttum. Normalde görünmez olan birinin varlığını anlamak imkânsızdı ancak Iris gelmiş geçmiş en becerikli kara büyücülerden biriydi. Burada olduğum fark edilirse bu kez gerçekten ölürdüm.

"Ne demek Sarah kaçtı?" diye haykırdı Hartes. Sesi o zamana kadar duyduğum en kudretli ve sert seslerden biriydi, sinirli hali bana tuhaf olmayan şekilde Phrkagias'ı hatırlatmıştı. Sonra dediklerini algıladığımda şaşkınlıkla baktım: *Sarah kaçmış mıydı?*

"Hartes," dedi Iris korkak bir sesle. Hartes'in bu hiddetli halinden korktuğu belliydi, bu kadını ilk kez böyle çaresiz görüyordum.

"Hemen," dedi Hartes, Iris'i duymazlıktan gelerek. Adamlarına bakıyordu. "Bütün askerleri ve büyücüleri yollayın. Limanlardaki gemileri kontrol edin. Ülkeye giriş ve çıkışları yasaklayın. Fazla uzaklaşmış olamaz. Sorcier'den kaçmadan onu bulun!" Kaşlarını çattı. "Çabuk!"

Adamlar aceleyle odadan çıkmadan Hartes, "Cedric'i buraya çağırın," dedi. Adamlar çıktı ve odada üçümüz kaldık.

Hartes az önce gördüğüm cilalı masayı Hava elementiyle kaldırıp duvara çarptı. Sinirlendiğini görüyordum, açık kırmızı gözleri parlıyordu. Şöminedeki ateş Hartes'in sinirinin etkisiyle büyürken ortam da aniden ısınmıştı. Iris, "Hartes," dedi tekrar. "Lütfen." Sesi kısıktı.

Hartes hızla döndü ve Hava elementiyle Iris'i boğazından tutarak havaya kaldırdı. Iris'in nefes alamadığını görüyordum. Hartes dişlerini sıkarak, "Kaçtı," dedi. "Elimdeki en iyi şeyi kaçırdım. Sarah olmadan hiçbir şey işe yaramayacak." Konuşurken dişlerini sıkıyor gibiydi. "Sana işkence yapmamamız gerektiğini söylemiştim." Hartes boştaki eliyle havadaki Iris'i şömineye yaklaştırırken kadın çığlık attı.

Iris korkuyla, "Hartes," dedi, nefesi kesik kesik haldeydi. İki eliyle boğazını tutuyordu. Canının yandığını görüyordum, şöminedeki ateş iyice büyürken odada rüzgâr esmeye başladı. "Canımı acıtıyorsun."

Hartes dişlerini sıktı ve sonunda Iris'i bıraktı. Iris gürültülü bir şekilde yere düştü ve eliyle kızarmış olan boğazını tutup öksürmeye başladı. Hartes, "Nasıl kaçabilir?" dedi. Kaşları hâlâ çatıktı ve odada ufak bir rüzgâr esiyordu.

"Blanc'ın ziyaretinin yarattığı boşluktan yararlanmış olmalı," dedi Iris, sonra sesi titreyerek, "Lutin'i de öldürmüş," dedi. Yeşil gözleri yaşlarla doluydu.

"Blanc ziyaretini nereden biliyordu?" dedi Hartes, sinirden çatlayacak gibiydi. "Ya da Lutin'i nasıl öldürdü?" Sinirle aniden

elini bir şeyi savurur gibi kaldırdı, o an odadaki birkaç vazo hareketlenip önünde durduğum duvara çarparken Iris tekrar çığlık attı. Rüzgâr da şiddetlenmişti.

Iris çığlık atar atmaz vazoların kırıldığı tarafa baktı, benim önünde durduğum duvara sadece bakmakla yetinmişti. Gözleri boşlukta sabitlenmiş gibiydi, beni bir şekilde fark etmemesi için içimden dua ediyordum. O sırada kapı açıldı ve içeri apar topar birkaç adam girdi, sarışın ve gözlüklü bir adamı kollarından tutuyorlardı. Iris hâlâ yerdeydi, boğazını tutuyordu. Nihayet gözlerini içeri giren adama çevirirken derin bir nefes aldım. Düşüncelerimi anlayamasın diye çok az şey düşünüyordum.

Hartes sinirle karışık bir ironiyle gülümseyerek, "Cedric!" dedi, kollarını iki yana açtı. "Gel bakalım."

Adamlar sarışın adamı Hartes'in önüne attılar. Cedric denilen adam korkuyla dikleşti ve, "Hartes," dedi gözlüğünü düzeltirken. "Beni çağırmışsın." Sonra kırık vazolara ve Hartes'in az önce havayla savurduğu kırık masaya baktı.

Hartes, "Evet," dedi. Yavaşça az önce kırılan masanın cilasına bastırdı, bu hareket masanın daha da ezilip bükülmesine yol açtı. Başını kaldırıp keskin gözlerle Cedric'e bakarken arkasında bulunan şöminedeki ateş bir kez daha parladı. "Sarah'yı en son sen görmüşsün."

Cedric kaşlarını çatarken, "Evet," dedi. "Lutin onu baygın bir halde getirdi. İlaç verdim ve geri yolladım."

Hartes gülümsedi. "Lutin, Sarah'nın kilitli tutulduğu odanın önünde ölü bulundu." Sesi sertti ve anlamsız bir gülüş yüzünü kaplamıştı. "Kendi kanında boğulmuştu." Sonra kaşlarını kaldırdı. "Ama işin garibi ne, biliyor musun? Yara izi yoktu. Hiçbir yerinde yara izi yoktu."

Cedric aynı ifadeyle Hartes'e bakıyordu. Korkuyor gibi değildi ve Iris gibi titremiyordu da. Yüzünde sabit ve duygusuz bir ifade vardı. Başını salladı. "Duydum," dedi. "Lutin'e üzüldüm."

Hartes adım adım Cedric'e yaklaştı. Öyle güçlü hareket ediyordu ki durduğum yerde ben bile hareketsizce bekliyordum. Cedric'in yüzüne iyice bakarak, "Cedric," dedi, anormal derecede sakin bir sesle. "Sarah'nın kaçmasıyla herhangi bir ilgin varsa ve ben bunu sonradan duyarsam..." Keskin gözleri kısıldı. "Senin derini yüzüp ateşe veririm."

Başından beri sakinliğini koruyan ve hiçbir şekilde korktuğunu dahi belli etmeyen Cedric'in bu cümleden sonra irkildiğini gördüm. Büyücüler en çok ateşten korkuyorlardı çünkü. Hartes devam etti. "O yüzden," dedi. "Bana şimdi söyle. Sen mi yardım ettin?"

Cedric'in çenesi kasıldı. Yere bakıyordu, sonra yeşil gözleri Iris'in gözleriyle buluştu. En sonunda Hartes'e baktı. "Hayır," dedi. "Ben hiçbir şey yapmadım."

Hartes bir an durdu. Gözlerini sıkıca kapattı ve Iris'e döndü. "Iris," dedi, gözlerini açtı ve parlayan gözlerini ona dikti. "Bunu anlamanın bir büyüsü var mı?"

Iris, "Yok," dedi. "Geçmişe dönme büyüsü yapılmaz."

Hartes bir anda gülümsedi. "Zihnini aç Cedric," dedi.

Cedric'in sabit kalan yüz ifadesinde anlık bir şekilde geçen korkuyu sadece ben görebilmiştim. Cedric başını sallarken Iris yavaşça ayağa kalktı. Hâlâ sarsılmış bir haldeydi, dağılmış saçlarını düzeltti ve Hartes'ten bir nebze uzakta durarak Cedric'in yanına gelip ona döndü. Avuçlarını kaldırdı ve parmakları parlamaya başlarken Cedric'in çenesinin kasıldığını gördüm.

Iris, Cedric'in anılarına bakarken Cedric hareketsizce duruyordu. Hartes ise sabırsızlıkla bekliyor, bu sabırsızlığı şömine-deki ateşin bir parlayıp bir durulmasına neden oluyordu. Iris bir saniyeliğine durdu, Cedric'in gözlerine baktı. Cedric ise Iris'in ne gördüğünü biliyordu, ben de merak ederek yüzlerine bakarken Cedric rahatlamış bir ifade takındı. Iris ise nefes alamıyor gibiydi, sanki Cedric, Iris'in bir sırrını biliyordu.

Iris avuçlarını Cedric'in alnından çekti. Hartes, "Evet?" diye sordu gerginlikle.

Iris, Cedric'e öldürücü bir bakış atarak, "Doğruyu söylüyor," dedi.

Hartes bunu beklememişti. Cedric'in suçsuz olduğunu duyunca daha da sinirlendi. Yakasından tutup, "Şimdi işini yapmaya devam edeceksin çünkü Sarah'nın kanını alan sendin," dedi. "Yaptığınız büyüyü Iris'le birlikte tamamlayacaksın ve Sarah'yı bulduğumda sen kendi ellerinle kıza o büyüyü yapacaksın." Sonra onu sertçe itti.

Cedric birkaç adım geri sendeledi. Dağılmış ve biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Daha sonra başını salladı ve odadan adamlarla birlikte çıktı.

Yine üçümüz kalmıştık. Konuşulanlardan bir şey anlamamıştım ama Cedric'in yardım ettiğini anlamıştım. Iris de anlamıştı bunu ancak söylememişti. Cedric, Iris'in söylememesini gerektirecek ne biliyor olabilirdi ki? Her ne ise görünüşe göre şimdilik ikisinin de yararına olmuştu. Hem Sarah'nın başka bir şekilde buradan kaçma ihtimali olmadığını anlamıştım. Duyduklarım beni biraz şaşırtmıştı, ona ne büyüsü yapıyorlardı? Yavaş ve olabildiğince sessiz bir nefes alarak gözlerimi Hartes'e diktim.

Iris tam ağzını açacakken Hartes, "Sus," dedi. "Cedric'in bir şeyler sakladığını biliyorum."

"Neden Cedric'i öldürmüyorsun o zaman?" diye sordu Iris hevesle. "Büyüyü ben bitirebilirim."

"Cedric iyi biri ve iyi bir büyücü," dedi Hartes, adım adım yaklaşıp siyah pencereden dışarı bakarak. "Ayrıca Sarah ile ilgili çoğu şeyi senden daha iyi biliyor."

Iris sarı kaşlarını çattı. Bir şey demeden odadan yavaşça çıkıp Hartes'i tek başına bıraktı. Bir süre sonra Hartes de odadan çıktı ve tek başıma kaldım.

Derin bir nefes aldım. Olanlara inanamıyordum. Şaşkınlık beni yerime kilitlemiş gibiydi, bir süre lüks ve dağılmış odada durduktan sonra ay ışığının vurduğu pencereye baktım. Dikkatle odadan çıktım.

Aşağı katlara inerken Ardini'yi düşünüyordum. Tam ikinci katı geçtiğim sırada biriyle çarpıştım. Kolundan tuttum ve ona baktım, Ardini de aynı anda bana baktı. "Ardor!" dedi. Beni bulduğuna aşırı sevinmiş gibiydi. Sonra aklına bir şey gelmiş gibi üzüntüyle, "Sarah yok," dedi.

"Biliyorum," dedim hemen. "Sarah kaçmış. Çabuk olalım." Kolundan tuttum, aşağı katlara inmeye başladım. "Şatodan çıkıp Sarah'yı Hartes'ten önce biz bulmalıyız." Ardini de hızla başını salladı.

Tam dar merdivenden çıkıp karanlık mahzen katına gideceğimiz sırada biri, "Siz ikiniz," dedi yüksek sesle. "Nereye gidiyorsunuz?"

Kahretsin.

Sarah

Koşmaktan ayaklarım su topladığı zaman bir ağacın önüne yığıldım ve nefes nefese arkama baktım. Kimse yoktu. Takip edilmiyordum, demek ki daha yokluğum fark edilmemişti. Sanırım görünmezlik büyüsünün etkisi geçeli saatler olmuştu. Uzun süredir koşuyordum, güneş batmak üzereydi. Tepenin aşağısındaki ormana gelmiştim.

Bir ağacın altında dinlendim, başımı kaldırıp ağaca baktım. Ağaç büyüktü ancak şekilsizdi. Ortadan ikiye yarılmıştı, anlamayarak baktım. Herhalde şimşek falan çakmıştı. Bir süre nefes nefese dinlendikten sonra elimi cebime attım ve Ardor'un kolyesinin orada durduğuna emin oldum, bir yandan da element

kolyemi sıktım. Kendimi biraz daha iyi hissetmeme rağmen yine de acı vardı, özellikle sol kolum tekrar kanamaya başlamıştı ve yaslandığım ağaca biraz kan bulaşmıştı.

Ayağa kalktım. Durmamam gerekiyordu. Birazdan yokluğum fark edilirdi. Kaçmalı, bir gemi bulmalı ve Shat'a gitmeliydim.

Ormanın aşağısına koşmaya başladım. Bu yolun nereye gittiğini bilmiyordum ancak Cedric'in dediği gibi yapacaktım. Hava kararmadan ormandan çıkmalıydım. Sadece bir tek bıçakla büyücü ormanında kalamazdım, özellikle korkunç yaratıkların gece ortaya çıktığı Kara Orman'da.

Ormanın sonuna geldiğimde güneş de batmıştı. Karanlık sokaklara baktım. Hızla ilerledim ve bir sokağa girdim. Evler yıkık dökük tü. Çoğu ev yanmış ve terk edilmişti. İki katlı bir evin önünde durdum. Burada bu gece kalabilirdim.

Evin içine girip üst katına çıktım. Ev yanmıştı ancak üst katı hâlâ sağlamdı. Oradaki odalara girdiğimde sönmüş bir ateş gördüm. Benden önce birileri buradaydı demek ki.

Ateşe yaklaştım ve elimi uzattım. Anında küller yeniden ısındı ve alev aldı. Elementi belirsiz bir şekilde aniden kullanmak kanayan kolumun sızlamasına ve canımın yanmasına neden oldu, bu yüzden yaktığım ateş de küçük olmuştu. Aleve yaklaşırken iliklerime kadar üşümüş olduğumu fark ettim. Gözlerimi kapatıp ısınacağım sırada kırık yatağın altındaki bir şey dikkatimi çekti.

Eğilip elimi uzattım. Yumuşak tüylü şeye dokununca önce bir fare sanıp çığlık attım ve geri çekildim ancak tüylü şey kıpırdamıyordu bile. Cesaretimi toplayıp elimi tekrar uzattım ve o şeyi çekip çıkardım. Bu bir *keklikti*.

İnanılmaz sevindim çünkü birkaç saattir koşuyordum ve keklik ilk ihtiyacım olan suyu karşılamasa da ikinci ihtiyacımı giderecek ve beni doyuracak kadar büyüktü.

Kekliğin tüylerini yoldum, sanırım tüysüz pişirmem gerekiyordu. Ağrıyan ve sızlayan kolum yüzünden bu biraz zaman almıştı ama yine de başarıyla hayvanı tüylerinden arındırdım. Sonra burada daha önce kullanıldığı belli olan tahtayı elime alıp kekliği tahtaya bağladım ve yaktığım cılız ateşte pişirdim. Ateş cılız olduğundan pişmesi de en az tüylerinin temizlenmesi kadar uzun sürmüştü. Cedric'in verdiği çakıyı ön cebimden çıkarıp pişen kekliği kesip yedim, tadı inanılmaz lezzetli gelmişti.

Geceyi o evde geçirdim. Neyse ki kimse gelmemişti, peşimde de beni takip eden birileri yoktu. Kekliğin kalanını külün içine bırakıp ayağa kalktım.

Sabahın soğuk güneşi kırık camdan içeri vurduğunda evden çıkıp hızla yürümeye başladım. Çakı ve şişeler cebimdeydi. Kolumun ağrısına çare bulmasını umarak, şişelerin üçünü de art arda içtim. Bu şişedekilerin ne olduğunu bilmiyordum ancak Cedric'e güvenmem gerekiyordu.

Aynı zamanda limanı da bulmam gerekiyordu. Limanın uzak tarafında mıydım yoksa limana yakın mıydım hiçbir fikrim yoktu. Hızla yürürken, *Keşke üstümdeki kıyafetler dikkat çekici olmasaydı*, diye düşündüm. Ayrıca açılan sargımı atmıştım ve sol kolum yara içindeydi. Neyse ki Cedric'in verdiği üst uzun kollluydu da kollarımı saklayabiliyordum.

Sokakları geçtim ve kalabalığın içine girdim. Cedric'in bahsettiği çarşıya gelmiş olmalıydım, herkes pelerinli ve siyahtı. Kimse birbirine bakmıyordu. Kimsenin yüzü de görünmüyordu, genelde başlarını eğerek yürüdüklerinden herkes hızla uzaklaşıp gidiyordu. Çarşıda herkes gibi ilerlerken birden bütün gözleri üstümde hissettim. Kafamı kaldırıp baktım, gerçekten de herkes bana bakıyordu. Kendimi neredeyse çıplak gibi hissederek bir dükkânın yanına yaklaştım. Kıyafet satılıyordu.

Büyük ve karamsar sayılabilecek dükkâna girip, "Merhaba," dedim normal bir sesle.

Adam geniş gözlüğünü takıp bana baktı. "Merhaba," dedi şaşırmış bir şekilde. Neye şaşırdığını anlamadım ama tahmin etmek zor değildi. Bu dükkâna girerken selam veren tek kişi olmalıydım.

Adamın arkasındaki üst raflara baktım. "Siyah bir pelerin istiyorum."

"Ölçünüz nedir?" dedi adam ayağa kalkıp arkasını dönerken.

"İki ve üç var."

İki ve üçün ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Alnım kırışarak, "Şey," dedim. "Bilmiyorum."

Adam arkasını dönüp bana dikkatle baktı. Yüzüm ormanda koşarken sayısız kez düştüğüm için siyah ve tozlu olmalıydı, beni tanımaması için dua ettim. Aynı zamanda kendim hakkında aklımdan hiçbir düşünce geçirmedim çünkü büyücüler akıl okuyabiliyorlardı. Nihayet adam, "Bence size iki olur," dedi. Bir paket çekti ve kutuyu açtı. Siyah ve deri bir pelerindi bu.

Pelerini elime aldım. Yumuşak ve kaygan bir yüzeyi vardı, ayrıca uzun ve büyüktü de. Hemen satın aldım. Bu deri pelerin cebimdeki altının çeyreğine mal olmuştu. Pahalıydı ancak dayanıklı duruyordu. Üzerime geçirip başlığını taktım ve çarşıya çıktım.

Yarı yolda adama sormayı unuttuğum şey aklıma geldi. Liman ne taraftaydı? Ancak geri dönüp adama sormak yerine ara sokaklardan birine saptım.

Sokak oldukça ıssızdı ve hiç kimse yoktu. İlerledim ve tuhaf bir ürperti hissettim. Cedric'in dediği şey aklıma süzüldü. *"Tenha yerlerden uzak dur."* İrkilerek geri dönmeye çalışırken bir adam aniden bana çarptı. Öyle hızla çarpmıştı ki yere düştüm ve adam, "İyi misiniz?" dedi elini uzatarak.

Başımı kaldırdım ve adamın kirli sakallı yüzüne baktım. Gözleri anlayışla parlıyordu. Elini tuttum ve ayağa kalktım. "Teşekkürler," dedim.

Bana dikkatle bakarken, "Yolunuzu mu kaybettiniz?" dedi. Beni inceliyordu. Arkamdaki çarşıya ve kalabalığa baktım. Adama bakarken, "Evet," dedim. "Limanı arıyorum."

Adam güzelce gülümsedi. "Yanlış yoldasınız," dedi. "Liman buraya çok uzak."

Yüzüm buruşurken, "Ya?" dedim. İçimi nedensiz bir korku kaplamıştı.

Adam başını salladı. "Gelin sizi götüreyim," dedi. Bana dikkatle bakıyordu. Önüme döndüm ve kıyafetlerimi belli eden pelerinimin açılmış yerlerini kapattım. Yaralı kollarımı da kapatırken, "Hayır," dedim. "Teşekkür ederim. Ben bulabilirim."

"Hiç sanmıyorum," dedi. Sesi az önceki nazik tavrından oldukça uzaklaşmıştı. Kaşlarımı çattım. "Kimseniz yok mu?" diye devam etti.

"Var," dedim. "Seni ilgilendirmez."

Adam başını salladı. "Daha iyi yalan söylemelisiniz," dedi. Bana yaklaştı. "Buraya ait değilsiniz. Böyle güzel bir kadının Sorcier'de işi çok zor."

Cebimdeki çakıya uzanıp, "Öyle mi?" dedim, bir adım geri atarken. Kendimi her an koşmaya hazırladım.

Adam bana yaklaştı. Bir elini aniden pelerinimin başlığına atıp yüzümü açığa çıkardığında yeşil gözleri açıldı. "Pelerinin altında bir güzellik varmış," dedi şok içinde.

Derin bir nefes aldım. Bana iyice yaklaştı. Geri çekildim, sırtım sokağın soğuk duvarına dayandı. O da bana yaslanmıştı.

Yüzüm iğrenmenin etkisiyle buruştu, beynimde tehlike çanları çalıyordu. Sağ elimi kullanarak çakıyı çıkardım ve aniden adama sapladım. Bunu kesinlikle beklemiyordu, bir adım geri çekilirken gözleri büyümüş halde bana baktı "Ne yaptın sen?" dedi. "Seni kaltak!" Yarasına attığı eli kana bulaşınca bana sinirle baktı. Dengesini kaybedip yere yığılırken bana bir büyü fırlatmak için elini uzattı.

Bu bardağı taşıran son damlaydı. Elimi kaldırdım ve elementimi kullanarak adamın üstüne ateş fırlattım. Adam şok içinde bana bakarken üstündeki pelerin yandı ve yerde acılar içinde kıvranmaya başladı. Ateş her yerini sardı. Çığlık atıyordu, attığı çığlıklar bütün sokağı doldururken iç sesim oradan uzaklaşmam gerektiğini adeta haykırıyordu. Adam yanarak gözlerimin önünde can verdiğinde eğildim ve çakıyı yerden aldım. Ceplerini titreyen ellerimle karıştırdım. Para ve bir bıçak buldum. Bıçağın kabzasından tutup cebime yerleştirdim, onu da çöplerin yanına sürükledim. Pelerinimin başlığını taktıktan sonra hızla oradan uzaklaştım.

Ellerim titriyordu. Bunun iki nedeni vardı. Birincisi, az önce bir adam öldürmüş olmam ki kendi kendime söylerken bile bu cümle inanılmaz geliyordu, ikincisi de bunu yaparken element kullanmış olmamdı. Kollarım o kadar sızlıyordu ki her hareketimde gözlerim doluyordu. Kafam karışık halde kalabalık çarşıda yürüyordum. Limanı nereden bulacaktım? *Ya adam yalan söylediyse ve liman buraya çok yakınsa?* Bir şey bilmiyordum fakat birine sormaya da korkuyordum. Özellikle bu olaydan sonra başıma bela almak istemiyordum.

Çarşının çıkışına yöneldim. Tanrı aşkına, Sorcier ne kadar karmaşık bir ülkeydi. Yüz ölçümü olarak Shat'tan büyük olduğunu biliyordum ancak kimse kitaplara karmaşık olduğu bilgisini eklemiyordu. Çarşı inanılmaz büyük ve uzundu, nerede başlayıp nerede bittiğini bilmiyordum ama yürümeye devam ettikçe nihayet sonunu gördüm.

Çarşının sonundaki başka bir sokağa saptım. Yine birine çarptım, içimden kendime küfrederken adam bana bakıp, "Yavaş olsana biraz," dedi kızgınlıkla. Elindeki poşetler yere düşmüştü ve ilaçlar sokağa dağılmıştı.

İçim birden acıdı, yere eğildim ve poşetten düşen ilaçları topladım. Bu kadar ilacı ne yapıyordu bu adam? Ona bakmadan

ilaçları toplayıp poşetine koydum. Adam bana dikkatle bakarken, "Annem için," dedi aniden. Sesi az önceki haline oranla sakin çıkmıştı. Nihayet kafamı kaldırıp gözlerine merakla baktım. "Bu kadar ilacı ne yaptığımı merak ettin ya," dedi gözlerini neredeyse devirerek.

Ah. Büyücülerin akıl okuduğunu tamamen unutmuştum. Kaşlarımı çatarak, "Anladım," dedim çatallaşmış bir sesle.

Ona baktım. Oldukça iyi giyimli biriydi, yüzü fazla pürüzsüzdü. Dalgalı saçları dağılmıştı, ela gözleri üzerimde merakla dolaşıyordu. Zihnimden daha fazlasını öğrenmek istediğini hissederken hiçbir şey düşünmüyordum.

Ayağa kalktım ve başka bir şey demeden onun aksi istikametinde yürümeye başladım. Büyücüler aklımı okuyordu, bu en kötüsüydü işte. Ne yapacaktım? Aklımı kapatabilir miydim acaba? Bunun için bir büyü gerekiyordu sanırım. Telaşlanırken hemen Shat'a dönmem gerektiği gerçeği bütün aklımı sarmıştı.

İlerledim ve hiçbir şey bulamadım. Saklanmam gerekiyordu ancak bir yandan da hemen bu lanet olası ülkeden kaçma isteği duyuyordum. Ne yapacağımı bilemeyerek bir başka sokağa girdim. Sokak yine boştu. Sorcier'nin bu kısımları hep terk edilmiş evlerle doluydu, nedenini anlayamadım. Dikkatle yürürken, "Hey," dedi biri.

Arkamı döndüm, bana seslenen kişinin az önceki ilaçlı çocuk olduğunu sandım ama başka biriydi. Hatta *üç* kişiydiler.

Ani bir korkunun beni baştan aşağı sararken seçeneklerimi düşündüm. Korkarak arkamı döndüm ve sanki onu duymamışım gibi yürümeye devam ettim. Beni takip ediyorlardı, kahretsin. Başka bir sokağa dalıp koştum, arkamdan geldiklerini duyabiliyordum. Bir sokağa saptım ancak bu seferki çıkmaz sokaktı. "Ah!" dedim ve hızla önüme dönerken cebimdeki bıçağı elime aldım.

Seçeneklerim çok azdı, daha yürürken bile kolumun ağrısı

yüzünden acı çekiyordum. Onları az önceki gibi ateş kullanarak öldüremezdim ki zaten üç kişiydiler. Az önce elementimi kullanmam kolumun tekrar kanamasına yol açmıştı üstelik. Saf bir korkuyla yaklaşan adamlara bakarken zihnimi sabit tutuyordum.

"Hey," dedi ortadaki adam tekrar. Hepsi de uzun boylu ve iğrenç gülüşlü adamlardı.

"Ne istiyorsunuz?" dedim hemen. Bıçağı çıkardım.

"Bak şuna Luke," dedi sağ taraftaki şişman olan, ortadakine. "Bıçağı da varmış." Aşağılık şekilde sırıttı.

Adamlar iyice yaklaştı. Sırtımı çıkmaz sokağın duvarına dayadım. Üç kişiyle nasıl başa çıkacaktım?

"Çıkamazsın," dedi Luke aklımı okuyarak. Kendime içimden sağlam bir küfür savurdum. "O yüzden direnmeyi bırak."

Luke bana yavaşça yaklaşırken bütün gücümle yüzüne tükürdüm. Durdu ve gözlerini kapattı. Çenesi kasılmıştı. Gözlerini açtı ve bıçaklı kolumu sıkıca tuttu. Haykırdım çünkü yaralandığım kanlı kolumu tutuyordu. Kulağıma eğilerek, "Sırf bunu yaptığın için öldüreceğim seni. Ama onlar seninle eğlendikten sonra," dedi. Sinsice gülümsedi. "Gelin beyler. Bu güzelliğin tadını çıkarın."

Kolumu sertçe bıraktı, acı yüzünden gözlerim dolmuştu. Luke'un sağ tarafındaki şişman adam yanıma yaklaştı, bıçağı sallasam da adam elime vurur vurmaz bıçağım yere düştü. Canım çok yanıyordu ve sanırım ağlıyordum. Yüzüm ıslanırken adama baktım.

Luke ve daha cılız olan adam birer sigara yakarken, şişman olan bana yanaştı ve onu ittim. Adam kollarımı tuttu ve beni kendisine çekti. Ayağına basınca haykırdı ve sinirle bana sağlam bir tokat attı.

Tokadın şiddeti yüzünden yere düştüm. Adam gülerek yanıma gelirken bir çıkış yolu göremiyordum. Yerde kanlı kolu-

mun üstünde dikleştim, canım yanıyordu. Gözlerimden yaşlar istemsizce süzülürken, "Bırakın onu," dedi biri.

Adamlar arkasını dönüp sokağın başına baktılar. Güçsüz olsam ve kafamı kaldırmak bile istemesem de ben de baktım. Az önceki ilaçlı çocuktu bu.

Luke kahkaha attı. "Nick?" dedi. "Bakın burada kım varmış? Ana kuzusu Nick Space."

İlaçlı çocuk Nick hiçbir şey demiyordu. Sadece üçüne de bakıyordu. Adamlar ne yaptığını anlayamadan gözümün bile göremeyeceği bir hızla Luke'a büyü fırlattı. Luke'un geri savrulduğunu gördüm. Hemen yanıma sertçe düşerken korkuyla hafif bir çığlık attım. Geri geri çekildiğim sırada Luke'a tekrar baktım, donmuştu.

Şişman adam hızla hamle yaptı ve Nick'e büyü attı. Nick ise o kadar çevik bir hareketle kurtuldu ki acımı neredeyse unutmuş, merakla onu izliyordum. Şişman adama bir büyü fırlattı ve o da Luke gibi donarken sonuncu adama meydan okurcasına baktı. Sonuncu adam korkuyla, "Tamam!" dedi yalvarır bir sesle. "Nick, lütfen. Ben–" Adamın lafını Nick'in fırlattığı büyü kesti.

Hızla derin bir nefes alarak Nick'e baktım. Yavaş adımlarla sokağın başından yanıma geldi. "İyi misin?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Sana bir şey yaptılar mı?"

Hiçbir şey yapamıyordum, acıdan uyuşmuş gibiydim. Başımı sadece hayır anlamında salladım. Nick beni aniden zarifçe kucağına aldı ve arkamızda donmuş üç adamla beni iğrenç sokaktan çıkardı. Yorgunluğun beni ele geçirdiğini hissederken Nick'in kollarında ağlamaya başladım.

15. Bölüm

Oscar

"Gitmeliyiz."

Fiona ile beraber Sorcier'nin denize yakın bir noktasındaydık. Güneş doğmak üzereydi, karanlıklarla dolu Sorcier bile kızıl güneşin altında güzel görünebiliyordu. Fiona'nın yüzüne baktım. Gülümseyip, "Kalabiliriz," dedikten sonra yavaşça uzanıp Fiona'yı öpmeye başladım.

Öyle iyi geliyordu ki... Sanki Sorcier'de ve bilmediğim bir yerde değilmişim de evimdeymişim gibi hissediyordum kendimi. Fiona uzun süre beni öptükten sonra geri çekildi ve durdu, aklımdan sayısız düşünce geçerken, "Ne oldu?" dedim.

"Gel," dedi sadece. Ayağa kalktı ve beni peşinde sürüklemesine izin verdim.

Beni ormanın içinde bir yere götürdü. İyice ilerledik, sonrasında Fiona büyük bir ağacın altında durdu ve kafasını kaldırdı. Ben de yukarı baktığımda bir ağaç ev gördüm. Fiona elimi bırakıp ağaç eve tırmandığında aynısını tekrarladım.

Ağaç ev eski ancak dayanıklıydı. Fiona ahşap zemine, evin

içinde nereden bulduğunu bilmediğim bir battaniye serdi. "Burası senin ağaç evin mi?"

"Evet," dedi gülümseyerek. Sonra beni kendine çekti.

Öpüşü içimdeki yaranın büyümesine engel oluyordu. Anlamsız ve karmaşayla dolu hislerim yüzünden ne yaptığıma şaşıramayacak haldeydim. Uzandım ve Fiona'nın gömleğini çıkarırken kendimden geçtim.

• • •

"Saat dokuz olmuş. Christian birazdan sana ilaç vermek için odana girecektir," dedi Fiona yumuşak bir sesle.

Gözlerimi kapatıp içimi çektim. "Haklısın." Öyle mayışmış bir haldeydim ki kalkacak gücü kendimde bulamıyordum. Fiona güldü, uzandı ve gömleğini aldı. Giyinirken ben de doğruldum ve tişörtümü üstüme geçirdim. Fiona ile beraber aşağı indiğimizde elini tuttum.

Fiona'nın mürettebatı ve filosu beni kurtardıktan sonra tekrar Ptrage'ye yola çıkmıştı. Sorcier'nin kurallarına göre yabancı bir geminin limanda sadece bir gün kalma hakkı vardı, bu yüzden geri dönmüşlerdi. Sadece Fiona ve mürettebattan birkaç kişi benimle kalmış, Christian'a sığınmışlardı. Christian'ın tek kişi için fazlaca büyük olan evinde yaklaşık on kişi kalıyorduk.

Koşa koşa Christian'ın evine girdiğimizde çoktan bahçede masa kurulmuştu, kahvaltıya başlamak için sanırım bizi bekliyorlardı. Bahçeye adım atarken Fiona bana sırıtarak bakıyordu.

Bahçeye girdiğimizde Christian'ın acayip sinirli olduğunu anlamam uzun sürmedi. Kızgınlıkla üstümüze yürüyerek, "Neredeydiniz?" dedi. Ses tonunu hiç beğenmemiştim ve bu hoşnutsuzluk ortamın gerilmesine neden olmuştu.

Fiona, "Sahildeydik," dedi hemen.

"Yalan söyleme Fiona." Christian resmen ateş püskürüyordu. "Sahili arattım, yoktunuz."

"Kuzey kıyısındaydık," dedi Fiona. Hâlâ elimi tutuyordu.

Christian bana baktı. Uzun süre keskin bakışlarına maruz kaldım. Üstümü inceledi, en son yüzüme dikkatle baktıktan sonra birden gözleri açıldı ve Fiona'ya baktı. "Onunla yattın mı?"

"Christian!" dedi bir kız. Aramıza girdi, birkaç erkek de aynı anda sinirden köpüren Christian ile aramıza girmişti.

Fiona sinirle, "Seni ilgilendirmez!" diye bağırdı.

Christian'ın çenesinin kasıldığını gördüm, sonra gerildi ve aniden bana sağlam bir yumruk attı. Ben sert ve beklenmedik yumruğunun etkisiyle sendeleyip gerilerken, Fiona, Christian'ı tuttu. "Ne yapıyorsun sen?" diye bağırdı.

Christian adeta tükürerek, "Bunu yapacak kadar iyileştiğine göre onu bir daha bu evde istemiyorum," dedi. "Defolup gitsin."

Fiona, "Bunu yapamazsın," dedi dikkatle. Bir kız yanıma gelip kalkmama yardım ederken elimi ağzıma attım, dudağım patlamıştı. Birkaç damla kan süzülüp kirli tişörtüme düştü. Kız bana peçete uzattı.

"Yaparım." Christian'ın sesi sertti. "Ve yapıyorum da."

"O giderse..." Fiona kaşlarını çattı. "Ben de giderim."

Bir sessizlik oluştu. Sessizlik gerginlikle birleşip beni adeta acıya sürükledi. Bütün gözleri üstümde hissedebiliyordum ve bu bir an acayip bir utancın beni ele geçirmesine neden oldu.

Christian bir adım gerileyerek, "Fiona," dedi sakin bir şekilde.

Dudağıma kızın verdiği peçeteyi bastırırken Fiona yanıma gelip boştaki elimi tuttu. "Dediğim gibi," dedi. "Oscar yoksa ben de yokum."

Christian'ın çıkmazda kaldığını görebiliyordum. Bana nefretle bakarken hiçbir şey demedi ve arkasını dönüp eve girdi. Fiona bana dönerek, "İyi misin?" diye sordu. "Rachel, ilkyar-

dım çantasını getir," diye bağırdı bana peçete veren kıza. Sesi titremişti.

"İyiyim," dedim, konuştukça dudağım acıyordu. "Fiona," dedim yumuşak bir sesle, uzanıp yüzüne dokunduğumda bana baktı. "Burada kalmam doğru olmaz."

"Sus," dedi dudağımın kanını durdurmaya çalışırken. "Dışarıda kalırsak bizi bulurlar. Hartes... Bizi bulacaklardır Oscar. Gemi birkaç güne dönecek. Dayanmalıyız."

Başımı salladım. Haklıydı ancak beni evinde istemeyen ve Fiona'ya âşık olan bir adamla aynı evi nasıl paylaşacaktım?

Rachel elinde ilkyardım setiyle gelene kadar akan kanım, verilen peçeteyi çoktan bir yumağa dönüştürmüştü. Fiona dudağıma pansuman yaparken sadece onu izledim. "Christian'ın seni sevdiğini biliyorum," dedim aniden. Bahçede neredeyse kimse kalmamıştı.

Fiona birden kızardı. Bana bakmadan yara bandına uzanırken, "Nasıl?" dedi sesini kayıtsız tutmaya çalışarak.

"Bana yumruk attığını göz önüne alırsak," dedim. "Sen sanki bilmiyordun."

"Elbette biliyordum." Gözlerini kaldırıp bana baktı. "Ama bir şey yapamam. Christian..."

Kaşlarımı çattım. "Umurumda değil bu," dedim. "Tek istediğim Shat'a dönmek." Gözlerine baktım. "Seninle."

Fiona da güzel gözlerini bana dikti. "Benimle mi?" dedi inanamayarak. Başımı salladım. "Ben Ptrage'den ayrılamam Oscar," diye mırıldandı.

"Shat'ta benimle yaşarsın," dedim elini tutarak. "Ne var ki bunda?"

Güldü. "Shat yasalarını senden daha iyi biliyorum."

Hah, evet. Yasalar. Yasalara göre bir element üyesi elementinin içinden biriyle birlikte olmalıydı, insan soylularla ya da başka element üyeleriyle değil. Ancak bir istisna vardı, insan

soylularla ilişki yaşayabilirdiniz fakat çocuğunuz olursa insan ebeveyniyle kalırdı. Bu durumda bir çocuğumuz olsa Fiona'da kalmak zorundaydı.

"Kuralları unut," dedim aniden. Fiona şaşırarak baktı. "Shat içinde yaşarsın. Hatta kraliyette bile yaşayabilirsin, kimse bir şey yapamaz."

"Sakin ol," dedi Fiona ilkyardım çantasını kapatırken.

"Öyle," dedim. "Kurallar eskisi gibi değil. İsteyen istediği saraya giriyor, isteyen istediğiyle aşk yaşıyor."

Fiona gülümsedi. "Yani bana âşıksın." Kollarımın arasına girdi.

Kaşlarım çatıldı. "Hayır," dedim ancak sesim bana bile pek inandırıcı gelmemişti.

Durup bana baktı. "Ama daha sevgilim olup olmadığını bile bilmiyorsun. Belki de evliyim."

Şok içinde ona baktım. "Ciddi olamazsın." Kaşlarım çatıldı. Fiona'yı saran kollarımı gevşetip yüzüne baktım.

Aniden kahkaha attı. "Tabii ki ciddi değilim." Güldü. "Evliyim deyince yüzünün aldığı hali görmeliydin."

Derin bir iç çekme isteğimi bastırarak, "O zaman," dedim. "Sorun yok. Benimle gel."

Gözlerime uzun süre bakarken ince parmakları yüzümde soğuk izler bıraktı. "İsterdim bunu," dedi yavaşça. "Ancak çok ani olmaz mı?"

Başımı salladım. "Haklısın," dedim. "Seni buna zorlayamam tabii."

Gülümsedi, çenemi tuttu ve ona bakmam için beni zorladı. Dudağımın yaralanmamış kenarına öpücük kondururken geri çekilip, "Geleceğim," dedi aniden.

Gülümsedim. "Ciddi misin?"

Başını salladı. Ona sıkıca sarıldım ve aniden içimde bir yerde birbiriyle çelişen iki Oscar'ın bu hareketim yüzünden sessizliğe gömüldüğünü hissettim.

Fiona

Havanın saçma derecede sıcak olması yüzünden gece uyandım. Başımı kaldırdım ve yanımda uyuyan Oscar'ın yüzüne baktım. Bir insan nasıl bu kadar kusursuz bir yüze sahip olabilirdi? Yataktan kalktım ve cebimden bir sigara çıkardım. Ona baktım, burada içmem uygun olmazdı. Bahçeye çıktım, hava oldukça sıcak olduğundan üstüme hırka almamıştım. Sigarayı üflerken birinin yanıma geldiğini hissettim.

Christian elinde büyük bir su bardağıyla yanıma geldi. Başımı ona çevirmeden sahile baktım.

"Ben..." diye başladı, elimi kaldırdım ve sustu.

"Bir şey demek zorunda değilsin," dedim.

"Özür dilerim Fiona," dedi yavaş bir sesle. "Birden gözüm döndü. Oscar'a vurmamalıydım."

Sigarayı üflerken, "O soruyu sorman da yanlıştı," dedim.

"Seni sevdiğimi biliyorsun."

Nihayet ona döndüm. Gözlerinde tuhaf bir parıltıyla yüzümü inceliyordu. "Biliyorum," dedim başımı sallayarak. Christian önüne döndü. Dudağını ısırdığını gördüm. "Söyle," dedim ben de önüme dönerken.

"Shat'a mı gideceksin?"

Ona döndüm, kaşlarım çatıldı. "Şimdi de bizi mi dinliyorsun?"

"Ben değil," dedi hemen. "Rachel."

Rachel mürettebattan birinin kızıydı ve bizimle her sefere gelirdi. Oscar'a bakışlarından rahatsız oluyordum. Sıkıntıyla, "Hiç şaşırmadım," dedim.

"Cevap vermedin," dedi dikkatle.

Sigarayı üfledim ve ona baktım. "Gideceğim," dedim. "Yani aslında bilmiyorum. Ama Oscar'ı bırakmak istemiyorum."

Christian iç çekip gülümsedi. Gülümsemesinde pişmanlıkla

karışık bir üzüntü vardı. Sonra, "Neyse," dedi. "Ben yatıyorum. İyi geceler."

Bana bakmadan döndü ve eve geri girdi. Yukarı baktım ve sigarayı son kez üflerken Sorcier'nin ışıklarına baktım. Kara Orman ve Siyah Şato tüm ihtişamıyla orada duruyordu. Oscar'ın neredeyse öldüğü yer oradaydı işte. Sarah da oradaydı. Kafamı çevirdim ve Ptrage'ye baktım. Sorcier'ye ne kadar yakındı, buradan siluet şeklinde görünüyordu. Shat ise buradan oldukça uzaktı.

Gitmek istiyor muydum? Oscar'ı küçüklüğümden beri seviyordum ve şu an o da beni seviyordu. Ama Shat? Shat'ta Oscar'a âşık belki de binlerce kız vardı, onların arasına nasıl gidecektim? *Oscar ya benden bıkarsa?*

Beni tanımıyordu bile, bana hemen nasıl güvenebildiğini anlayamıyordum. Cidden salak mıydı, yoksa bana âşık mıydı hiçbir fikrim yoktu. Ancak onu Shat'a bırakıp geri gelemeyeceğimi biliyordum. Yapamazdım.

Sigarayı çöpe bastırdım ve hızlı adımlarla odaya çıktım. Oscar'ın yanına uzandım. Bana döndü, uyanmıştı. "Neredeydin?" diye mırıldandı uyku sarhoşluğuyla.

"Geldim işte," dedim ve Oscar'ın sıcak kollarına girdim. Başına bir öpücük koyduktan sonra gözlerimi kapattım.

Gemimiz birkaç güne gelecekti. Sonra Oscar'la Shat'a gidecektim. Onu bırakmaya hiç niyetim yoktu.

Birkaç gün sonra

Oscar

"Hadi beyler!" diye bağırdı Fiona. Ben çantasını elinden alırken bana bakıp gülümsedi.

Aldığım çantayı arabaya koydum. Rachel eşyalarımı bana

doğru gülümseyerek getirdiği zaman Fiona aniden önüme geçti ve tebessümle, "Ben alayım," dedi kıza. Rachel bozulduğunu belli etmemeye çalışsa da yüzünü astı ve çantamı Fiona'ya verdi.

"Niye böyle yapıyorsun?" diye mırıldandım kendi çantamı Fiona'dan alıp arabaya koyarken. Fiona omuz silkti. "Biz burada kaldığımız sürece seni yeterince taciz etti zaten. Gözleriyle," dedi sarı kaşlarından birini kaldırıp. Önüne döndü.

Nedensizce sırıtmama engel olamadım. Bütün eşyaların yüklendiğine emin olduktan sonra Christian yanımıza geldi. "Dikkatli olun," dedi resmi bir sesle.

Başımı salladım. Fiona da, "Teşekkürler Christian," dedi, sesi bütün duygulardan arındırılmış gibiydi.

Christian ruhsuz bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Kocaman arabaya bütün eşyalarımızı yüklemiştik ve birkaç dakika sonra Sorcier'ye demir atacak olan gemiyle Ptrage'ye dönecektik. Christian bize nereden bulduğunu bilmediğim bir araba vermişti. Ona minnettardım, cidden. Christian ve özellikle Fiona olmasa belki de çoktan ölmüş olurdum.

Arabayla giderken başımı kaldırıp tepeye baktım. Siyah Şato oradaydı işte. Sarah hâlâ oradaydı. Ve ben gidiyordum.

Fiona uzanıp elimi tutunca ona döndüm. Gülümsüyordu, ben de hüzünle gülümsedim ve parmaklarım yumuşak elinde dolaştı.

Limana hemen ulaştık. Ancak denildiği gibi gemi gelmemişti. Arabadan indik ve Fiona saatine baktı. Normalde tam öğle vaktinde geminin burada olması gerekirdi ama gelmemişti.

Mürettebattan bir kadın olan Lal yanımıza yanaşıp, "Bir sorun mu var?" dedi gereksiz kalın sesiyle. Bu kadından cidden tırsıyordum, kaba görüntüsünün altında nasıl bir kişilik taşıdığını anlamaya zamanım da olmamıştı.

"Geminin gelmiş olması gerekiyordu," dedi Fiona endişeyle.

"Birazdan gelir belki," dedim. "Bekleyelim."

Fiona başını salladı ve dediğim gibi bekledik. Ancak sadece bizim gemimiz değil, hiçbir gemi yoktu. Liman bomboştu. Fiona en sonunda saf bir sinirle limanın görevlisi sayılan adamın kulübesine gitti. Adam Fiona'yı yıllardır tanıyordu. Lal, Fiona ve ben adamın yanına yanaştık. Yaşlı adam önce Lal'a, sonra bize baktı. Anında Fiona'yı tanıdı. "Fiona?" dedi gülümseyerek. "Ne zamandır burada değilsin."

"Evet, meşgulüm biliyorsun." Fiona gülümsedi. "Ptrage'den gelecek olan gemiyi bekliyorduk. Geçen seferimde Sorcier'de kaldık, bir iş için."

Adam gözlerini hafifçe kısıp bize baktıktan sonra, "Bir sorun olmadı ya?" dedi.

Fiona gülümsemeye devam etti. "Hayır." Sonra durdu. "Ama bugünkü gemi hâlâ gelmedi. Bir bilgin var mı George?"

George gözlüğünü düzeltirken güldü. "Ah, evet," dedi. "Limana giriş ve çıkışlar Hartes tarafından yasaklandı."

Kaşlarım çatılırken kendimi tutamayıp, "Neden?" dedim hızla.

Hepsi bana bakarken George, "Bilmiyorum," dedi. Sonra bize eğildi ve sır verirmiş gibi, "Sanırım şu kız kaçmış. Gemi kullanıp Sorcier'den kaçmasın diye yasak getirildi," dedi.

"Kız mı?" dedi Lal hemen.

Adam omuz silkti. "Hani Hartes'in birkaç ay önce getirdiği. Adı neydi, Sarah mı Hannah mı? Her neyse."

Adama baktım. Duyduklarımı birkaç saniye içinde algılarken ağzım açık kalmıştı. *Sarah kaçmış mıydı*? Ağzım açık bakarken Fiona, "Teşekkürler George," dedi, sonra kolumdan tuttu.

"Kaçmış," dedim adamın yanından uzaklaşınca Fiona'ya bakıp. "Aman Tanrım."

"Buradan nasıl gideceğiz?" dedi Lal o sırada.

Fiona düşünürken arkamı döndüm ve yürümeye başlamışken kolumu tuttu. "Nereye gidiyorsun?"

"Sarah'yı bulacağım," dedim.

"Koskoca Sorcier'de bir kızı bulmayı nasıl düşünüyorsun?" Fiona kaşlarını çatmıştı. "Ayrıca ya çoktan kaçmıştır ya da yakalanmıştır. Sen de fark edilmeden gitmemiz lazım."

Kolumu çektim. "Sarah'yı burada tek başına bırakamam."

Fiona bana çıldıracakmış gibi bakıyordu. "Oscar lütfen, saçmalama." Elimi tuttu. "Dediğim gibi senin ve hatta hepimizin yakalanma riski var. Hartes seni öldürür. Hepimizi öldürür. Sarah'yı unut."

Çatık kaşlarla Fiona'nın yüzüne baktım. "Fiona," dedim. "Ben... Yapamam. Onu burada tek başına bırakamam."

Sinirle elini geri çekti. Çenesi kasılırken kollarını göğsünde birleştirdi. "Tamam," dedi. "Ya bizimle gelirsin ya da burada kalırsın. Seçim senin."

Alnım kırışırken, "Nasıl gideceksiniz ki?" diye sordum.

"Herhangi bir gemi bulmamız birkaç saat sürmez." Fiona'nın sesi sertti. "Ya da Christian'ın özel tanıdıklarını kullanırız."

Boğazıma bir yumru oturmuş gibiydi. Döndüm ve tepedeki Siyah Şato'ya, ormana ve limanlara baktım. Sarah kaçmıştı. Peki ben ne yapacaktım?

Fiona'nın yeşil gözlerine baktım. Bunun kesin bir seçim olduğunu biliyordum. Burada kalırsam Sarah'yı seçmiş olurdum ve Fiona'yı bir daha göremezdim. Onunla gidersem de Sarah'yı kaybetmiş olurdum. Belki de çoktan kaybetmiştim. Fiona'yı da kaybedebilir miydim? Omuzlarım düşerken ona dönüp, "Gidelim," dedim kısık sesle. Sesimde yenilginin tonları gizliydi.

Fiona bunu hiç beklemiyormuş gibiydi. Kollarını indirdi ve elimi tuttu. Elimi sıkarken, "Doğrusu bu," dedi yavaş bir sesle. Arabaya dönerek, "Lal," dedi. "Christian'ın evine dönüyoruz."

Arabaya geri yürürken arkama bile bakamadım.

• • •

Christian bize bakıp, "Ciddi misiniz?" diye sordu.

Fiona, "Gemisi olan insanları tanıdığını biliyorum," dedi. "Bize bir şey ayarlayamaz mısın?"

Christian alayla, "Hangi tanıdığım bir element kaçağına yardım eder ki?" dedi.

"Çok komik." Sinirle gözlerimi kıstım. Sorcier'de kapana kısılmış gibiydik.

"Yardım edecek misin, etmeyecek misin?" dedi Lal sinirle. Yanaklarının sabırsızlıktan kızardığını görebiliyordum.

Christian, "Tamam," dedi. "Jerry'de bir gemi olacaktı. Soracağım. Ancak Sux da sizinle gelecek. Dönüşte gemiyi geri getirir." Yanındaki kendi adamını işaret etti.

Başımı salladım, Fiona ise gülümsedi.

Birkaç saat sonra gerçekten de evin ötesindeki limana gelip büyük bir gemi gördüğümüzde Christian'ın ne kadar ünlü olduğunu düşündüm. Herhalde Sorcier'deki en çok tanınan insanlardan biriydi. Gemiye altı kişi bindik. Fiona gemiyi harekete geçirirken, "Ptrage'nin yakın olduğunu biliyorsun," dedi Christian dikkatle. "İyi yolculuklar."

Gemi zorlanmadan harekete geçti. Ptrage'ye varışımız buraya gelişimizin aksine pek zor olmamıştı. Oraya ulaştığımızda gemiden indik ve Sux gemiyi geri götürdü. Elimizde eşyalarla limanda ilerlerken herkes tek tek evine dağıldı. En son Lal kaldığında bize dönüp, "Görüşürüz kaptan," dedi Fiona'ya. Fiona gülümsedi.

Lal de evine gidince Fiona bana döndü. "Sanırım o yaşlı kiracı kadının yanına dönmem gerek," dedim.

Fiona güldü ve birden dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Bunu hiç beklemediğimi ancak bir yandan da huzursuzlukla beklediğimi fark ettim. Onu öperken, "Beni seçmeyeceksin diye çok korktum," diye mırıldandı. Dudaklarını çekmişti ama hâlâ yakınımdaydı. Sesi titremişti. "Artık korkmana gerek yok,"

dedim. Onu tekrar öpeceğim sırada tamamen geri çekildi ve gözlerime baktı. Hevesli bir şekilde ben de onun yüzüne baktım. Ormanda tek başımızaydık ve hava kararmak üzereydi.

"Seninle Shat'a geleceğim Oscar," dedi dikkatle, içime işleyen gözlerine baktım. Bunu daha önce de söylemişti ancak şimdi yüzünde inanılmaz bir ciddiyet vardı. Bu haberin beni bu kadar sevindirmesine şaşırmıştım.

"Beni sevdiğini anladım," dedi, sonra aniden üstünü çıkardı. Kollarıma girdi ve beni tekrar öptü.

Sorcier'de doğan kızıl güneş Ptrage'de batarken ortalık karanlığa gömüldü.

Ardor

"Nereye gidiyorsunuz?"

Soru havada asılı kalmış gibiydi, içimi saran korkunun kaynağına doğru arkamızı döndük ve bize bakan bir adam gördük. Adam küçük gözlerini kısıp daha da küçültmüştü ve direkt olarak bana bakıyordu.

"Ne işiniz var burada?" diye sordu sinirli ve aksi bir şekilde. "Mutfakta olmanız gerekiyordu."

Ardini aniden öne atılarak, "Bahçede bir masa vardı, onu toplamamız gerekmez mi?" dedi. Ona bakmadan, adama bakmaya devam ettim.

Adam sinirle, "Sana mı soracağız?" dedi. "Onu toplayan vardır. Ayrıca bahçeye gidiş üst kapıdan, aşağıdaki kapı sadece acil iş için." Yüzümüze bariz bir şüpheyle baktı.

Bir şey söylemek için ağzımı açsam da bir şey diyemeden, "Hadi," dedi adam, arkasını döndü ve gelmemiz için bekledi.

Mecburen Ardini ile adamın peşinden mutfağa gittik. Mutfağın bütün eşyaları beyazdı, oldukça büyüktü ve çok sayıda in-

san çalışıyordu. Sıkıntıyla gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Yaptığım şekil değiştirme büyüsünün etkisinin geçmesine az kalmıştı ve şu anki kızıl saçlarım sarılaşmadan buradan çıksak iyi olacaktı.

"Hey sen," dedi adam, Ardini'ye bakarak. Ardini de ona döndü. "Gelip bulaşıklara yardım et." Ardini bana acınası bir bakış attıktan sonra bulaşık yıkayan birkaç kişinin yanına yürüdü.

Adam sonra yanıma gelip, "Sen de..." dedi etrafına bakarak. "Akşam yemeğine yardım et."

Kafamı salladım ve soğan doğrayan bir kadının yanına gittim. Adam çıktı ve bir soğanı elime aldım. Yanımdaki kadın bana bıçağı uzattı. Ne yapacağımı bilmiyordum. Yani cidden. Öylece bir elimde bıçak, bir elimde soğanla bekledim. Kadın bana dönüp, "Soğanın kendi kendine mi soyulmasını bekliyorsun?" dediğinde birkaç kişi güldü.

Kaşlarım çatıldı. Ardini'ye hızlı bir bakış attım, bana bakarak başını eğdi. "Soğan soymaktan nefret ederim de," dedim.

Kadın kaşlarını kaldırıp kendi soyduğu soğana geri döndü. "Ah," diye iç çekti. "İnan bana oğlum, buradaki hiç kimse bayıla bayıla bu işi yapmıyor."

Önüme döndüm. Ne kadar zor olabilirdi ki? Sonuçta Kırmızı Saray'ın mutfağında birkaç kez Bay Steel'in soğan doğradığını falan görmüştüm.

Ve sonra hayatımda bir ilki gerçekleştirerek, şu anda Sarah'yı arıyor olmak yerine elimdeki soğanı soyup doğradım. Cidden yaptım bunu. Arada bir Ardini'ye bakış attım, sanırım gülme krizine girmişti fakat sesli bir şekilde gülemediği için kıpkırmızı olmuştu.

Nihayet yemek hazır olduğunda servis başladı, mutfak boşaldı. Fırsatını bulunca Ardini'ye yaklaştım ve gözlerine baktım. Ardini elimi tutuo, "Hadi gidelim," dedi yalvarır bir şekilde. "Biraz daha bulaşık yıkarsam kusacağım."

"Ben de soğan doğramak istemiyorum."

Ardini gözlerini kıstı ve kahkaha atıp gülmeye başladı. "Tanrım. Sanırım gülmemeye çalışırken bütün vücudum felç geçirdi." Gözlerimi devirdim. Ardini devam etti. "Tam kızların hayalindeki yemek yapan erkek profiline uygunsun Ardor. Bunu değerlendirmelisin." Güldü.

Ardini'nin kolunu tuttum. "Hadi," derken istemesem de gülümsüyordum.

Mutfaktan çıkacağımız sırada o adam yine geldi ve ellerimize birer tepsi tutuşturdu. Ne yapacağımı bilemeden öylece kaldım. Adam, "Yardıma," dedi yavaşça, sanki karşısında anlamayan biri varmış gibi davranıyordu. Bu beni sinirlendirse de Ardini sakin olmam için beni kısık sesle uyardı ve adamın peşinden üst katlara çıktık. Yukarı çıktıkça daha çok sinirleniyordum, aynı zamanda korku da baş göstermişti. Ya Hartes beni tanırsa? Daha da kötüsü, Iris fark ederse? Hızlı adımlarla yukarı çıkarken stresten sıkıca tuttuğum tepsi elimi acıtmıştı.

Üst katlar kalabalıktı ve çok fazla insan vardı. Yemekleri paylaştırdım, Ardini de bir yandan yardım ediyordu. Yemekleri dağıttıktan sonra adam bizi mutfağa geri götürdü. Birkaç kişiyle birlikte bulaşıklara yardım ederken sinirim yüzünden birkaç ocak alev almıştı, bana soğan doğratan kadın bunun nedenini anlayamadı ve Hartes'ten yeni ocak isteyeceğini söyledi.

O geceyi şatoda geçirdik. Sarah'yı çıkıp aramamız gerekirken biz burada ne yapıyorduk? Soğan doğrayıp yemek yapıyordum, Ardini de bulaşık yıkıyordu. Biraz daha bu şatoda kalırsak Hartes'in eline düşmüş olacaktık.

Sabah hava aydınlanır aydınlanmaz, adam bizi uyanırdı ve mutfağa gittik. Masayı bahçeye kurmamızı söyledi. Ardini ile ben harekete geçtik, bahçeye yakın olmamız kaçmamız için güzel bir fırsattı.

Masayı kurarken Ardini'ye baktım, lanet olsun. Gözleri griye dönmüştü bile. "Ardini," dedim. "Gözlerin."

Ardini elindeki gümüş tepsiyi yüzüne tutup dudağını ısırdı. Sonra bana baktı. "Senin de gözlerin kırmızı."

"Kahretsin," dedim. Adam geri gelip, "Niye oyalanıyorsunuz?" diye bağırdı uzaktan.

İçeri girdik, adamın gitmesini bekledim. Ardini'nin kolunu tutup, "Buradan hemen gitmeliyiz," dedim. "Büyü geçiyor."

Ardini başını salladı. "Adam gelmeden gidelim o zaman."

Ardini ile tekrar kaçmaya çalıştığımız merdivenlere geldiğimizde yaptığım büyü tamamen geçmişti. Sarı saçlarım geri gelmişti. Ardini'nin saçları yeniden beyazdı.

Merdivenden inecekken yine o adamın sesini duyduk. "Sen..." dedi ona baktığımda. Şaşkınlıkla kırmızı gözlerime bakıyordu. "Sen element soylusun," dedi yavaşça, bir aydınlanma yaşamış gibi.

Adamın yüzüne bakmaya devam ediyordum, Ardini'ye bakmadan ona doğru fısıldayarak, "Üç dediğimde kaç," dedim. Ardini başını sallarken, adam bize yaklaşmaya başladı. "Bir," dedim, adamı izlerken. "İki."

"Üç!"

Avucumdaki ateşi adama fırlatmamla Ardini'nin merdivenlerden kaçması bir oldu. Peşinden koştum ve bahçeye çıktık. Kapılar kapalıydı.

"Ağaca tırman," dedim, Ardini ise onu yapmayıp, "Hava!" diye bağırdı. Hava tıpkı Sorcier'ye girerken yaptığı gibi bizi kaldırdı ve gökyüzüne yükseldik. Ateş attığım adamın küfrederek peşimizden geldiğini görebiliyordum. Adam bir büyü fırlattı, büyü Ardini'nin bacağını sıyırmıştı.

"Kahretsin," dedim hemen. Ardini'yi tuttum, hava bizi taşımaya devam etti. Ormanda yere indiğimizde, "Ardini?" dedim, Ardini kendinden geçmiş gibiydi.

Ardini gözlerini açtı ve bana baktı. "Vurdu, değil mi?" dedi yavaş sesle. Elini sol bacağına attı, biraz kan gelince yüzü buruştu.

Ardini'yi yere yatırdım ve üstümdeki kıyafetin kol kısmını yırttım. Ellerim kanlı bir halde, yırttığım parçayı bacağına bağlarken, "Sık dişini," dedim. Sonra bizden biraz ötedeki silahları sakladığımız yıkık ağaca geldim. Silahları aldım ve içinden ilkyardım setini çıkardım.

Yarayı temizlerken Ardini birkaç kez çığlık atmıştı. En sonunda pes ettim ve elimdekileri bıraktım. Ardini'nin bacağını tuttum ve Ateş elementiyle bacağını iyileştirmem yarayı temizlememden daha kısa sürdü.

Ardini hızla nefesini verip gözlerini açtı. "Aman Tanrım," dedi kısık sesle. "Acıdı." Sonra gözlerini bana çevirdi. "Senin soğan doğradığını düşündüm de o kadar acımadı neyse ki."

Neredeyse gülecektim. Ter içinde geri çekildim ve Ardini'ye baktım. "Bizi arayacaklardır."

Derin bir nefes alıp arkasındaki ağaca yaslandı. "Hayır," dedi bana bakarak. "Şu an daha büyük sorunları var. Sarah gibi."

"Kaçabildiğine inanamıyorum," dedim. "Hartes'in odasındaydım."

"Seni görmemesi büyük şans," dedi Ardini şaşkınlıkla. "Ne gördün?"

"Çok şey," dedim. Kafamı kaldırıp ağaçlardan görünmeyen şatoya bakmaya çalıştım. "Iris'i gördüm. Hartes'ten bayağı korkuyordu. Sonra Cedric diye bir adamı çağırdılar, Hartes, Sarah'ya kaçmasında onun yardım ettiğini düşünüyordu."

Ardini başını salladı. "Sarah'yı koskoca ülkede nasıl bulacağız?" dedi sıkıntıyla.

"Gerekirse lanet olası her evi arayarak," dedim ve ayağa kalktım. O sırada yıkık ağacın üstüne bulaşmış bir lekeyi fark ettim. Dikkatle kurumuş lekeye bakarken Ardini de doğruldu. "Ne oldu?" dedi, o da lekeye bakmaya başladı. Yaklaştım ve kurumuş lekeye dokundum, kan lekesiydi. Ardini, "Bir hayvana ait olmalı," dedi. Başımı salladım. Çıkardığım silahları ilkyardım

seniyle birlikte Ardini'yle paylaştık ve evin yolunu tuttuk. Aklım yine de nedensizce kan lekesinde kalmıştı.

Evin önünden geçerken Ardini, "Dinlenelim," dedi. "En azından kekliğimizi yiyelim."

Başımı hayır anlamında salladım. "Her saat bizim için önemli," dedim. "Önce arayalım, sonra kekliği yeriz." Sonra ayağına bakış attım. "İstersen sen dinlen."

Ardini hafifçe kızararak, "İyi olur," dedi. Sonra bana okları vererek, "Geç gelme. Yoksa bütün kekliği ben yerim," dedi.

Sırıttım, Ardini karanlık eve çıkarken ben devam ettim.

Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Hartes kaçma olayını daha yeni öğrendiğine göre Sarah muhtemelen yakın zamanda kaçmıştı. Yani bir günde bir gemi bulup Shat'a gitmiş olması zordu, hele ki Hartes şimdi limanlara yasak getirdiğine göre. Yani Sarah büyük ihtimalle hâlâ Sorcier'deydi.

Evin yokuş aşağısına indiğimde bir çarşı gördüm. Çarşı aşırı kalabalıktı ve ben hariç herkesin pelerini vardı. Doğrusu, herkesin pelerin giymesini gerektiren bir kural yoktu ama Sorcier ciddi anlamda tehlikeli bir yerdi ve insanların yüzünüze dik bir şekilde baktığı hissine kapılmak istemezdiniz. Bu yüzden herkes yüzünü ve vücudunu kapatmak için siyah pelerin giyerdi. Deri olanlar, mont şeklinde olanlar ya da daha ucuz işçiliğe sahip bir bez parçası şeklinde olanlardan herkeste bulunurdu.

Bu kadar pelerinli arasında Sarah'yı nasıl bulacaktım?

Gerçi eğer Sarah kaçtıysa ve buraya geldiyse o da büyük ihtimalle pelerinsizdi. Yani onu bulabilirdim. Ve sadece ben de değil herkes bulabilirdi. Belki de başı dertteydi. Adımlarımı sıklaştırırken Sarah'nın iyi olması için sessizce dua ediyordum.

Çarşıyı baştan sona insanların gözü benim üzerimde tamamladım ancak Sarah yoktu. Birine sormaya da korkuyordum çünkü gözlerim kırmızıydı, *Ben element üyesiyim*, diye resmen bağırıyordu, bu yüzden ara sokaklara girmeye ve kendim ara-

maya devam etmeye karar verdim. Girdiğim bir ara sokakta leş gibi bir koku vardı. Anlamayarak ve yüzümü de buruşturarak yürümeye devam ettim.

Cesedi görmemle gözlerim açıldı. Yanmıştı ve iğrenç kokuyordu, çöpe yakın bir yerde beceriksizce bırakılmıştı. Cesede bakarken neredeyse kusacaktım. Hemen o yoldan uzaklaşırken aklımda sadece Sarah vardı. Sarah neredeydi?

En sonunda güneşin batışına doğru onu bulma ümidim de güneşle birlikte yok olmuştu. Gerisin geri eve döndüğümde Ardini bir ateş yakmıştı ve yanında iki tavşan vardı.

Okları sağlam yatağa bırakırken, "Gerçekten kekliği yedin ve bana ayıp olmasın diye gidip tavşan mı avladın?" dedim alaycı bir sesle sırıtarak.

"Hiç komik değil," dedi Ardini, tavşanlardan birinin derisini yüzüp kızartmaya başlamıştı bile. Diğer tavşana geçerken, "Lanet olası evsizler kekliğimi yemiş," dedi sevimsiz bir sesle.

Yüzüm buruşurken ateşe yakın oturdum. Nisan ayı olmasına ve dün havanın inanılmaz derecede sıcak olmasına rağmen, bu ev aynı şekilde soğuktu. Ateşin tenime değmesine izin verirken, "Neyse, birinin karnı doymuş en azından," dedim.

Ardini bana baktı. "Pollyanna'lığı bırak," dedi. Sonra sırıttı. "Neyse ki o evsiz bir şey düşürmüş." Tavşanı bırakıp cebine uzandı ve bir kolye çıkardı. "Bir evsizde bunun ne işi var bilmiyorum ama düşürdüğü için çok üzülecek. Sanırım altından yapılmış. Satıp parasıyla bir şekilde Shat'a geri dönebiliriz, tabii Sarah'yı bulunca."

Ardini'nin uzattığı kolyeye baktım ve sanırım nefesim kesildi. Gözlerim büyürken Ardini'nin elindeki Sarah'ya hediye olarak aldığım doğum günü kolyesine baktım, birbirine sırtını dönmüş iki hilalin ortasındaki pembe taşa.

"Bunu," dedim işaret ederek. "Nereden buldun?" Sesim heyecandan titremişti.

Ardini niye bu kadar heyecanlandığımı anlamamıştı, bana baktı. "Yatağın yanında. Herhalde kekliği almak için eğilince düşürdü."

Kolyeyi elinden aldım, neredeyse ağlayacaktım. "Tanrım!" dedim, aniden güldüm. "*Buradaydı.*"

"Ne oluyor Ardor?" diye sordu Ardini kaşlarını çatarak. "Kim buradaydı?"

Kolyeden gözümü ayırıp Ardini'ye baktım. "Bu kolye," dedim. "Sarah'ya benim doğum günü hediyemdi."

Ardini ne demek istediğimi idrak edince, "Aman Tanrım," dedi, bir eliyle ağzını kapatıp kolyeye şaşkın gözlerle baktı.

Başımı salladım. Ardini, "Sarah... Kekliği yiyen oydu. Buraya gelen oydu," dedi heyecandan gri gözleri büyürken. Başımı tekrar sallarken kolyeye dokundum. Tanrım. Buradaydı. Sarah, Siyah Şato'da ben soğan doğrarken buradaydı.

"Onu bulacağız," dedi Ardini kararlı bir sesle. "Fazla uzakta olamaz. Onu bulacağız ve sen yeniden bu kolyeyi ona takacaksın."

Gülümsedim. Kolyeyi sıkıca tuttum ve Ardini pişen tavşan etini gülümseyerek bana verirken Sarah'yı düşünüyordum. Onu ilk kez kendime bu kadar yakın hissetmek duygularımı ikiye katlamış gibiydi, hüzünle de olsa büyük bir umutla gülümsemeye devam ettim.

Lada

Uyanıp etrafıma baktığımda yanım boştu. Sıkıntıyla iç geçirdim, Kyle neredeydi? Ayağa kalktım, bir süredir yaptığım gibi Kyle'ın odasındaki banyoya gidip yüzümü yıkadım ve dişlerimi fırçaladım.

Kyle ile Oscar'ın ölüm haberini aldığımızdan beri birlikteydik. Birlikte derken, aramızda o günkü ufak öpüşme hariç

hiçbir şey olmamıştı. Ya Stella ben Mavi Saray'dayken gelip aramıza giriyor ya da Kyle fazla ileri gitmiyordu.

Sıkıntıyla aynada yüzüme baktım. Neyse ki her zamanki gibi güzel bir yüzüm vardı. Gülümsedim ve banyodan çıkıp taht odasına ilerledim. İkinci kata geldiğimde birkaç ses duydum. Hemen köşeye sindim ve kulak kabarttım.

"Lada hâlâ burada mı?" dedi bir kadın. Sesini direkt olarak tanımıştım, sesin nereden geldiğini anlamaya çalışırken duvara yaslandım. Başımı uzatıp ikinci kat koridorunun sonundaki balkona baktım. Toulina ve Kyle yan yana duruyorlardı.

Kyle'ın başını salladığını gördüm. "Onu yalnız bırakmam doğru olmaz," dedi. Hafifçe gülümserken Kyle'a olan sevgim birden baş gösterdi.

Toulina sıkıntıyla, "Stella da çok üzgün," dedi.

Cidden mi? Stella, Kyle ve beni kıskanan sarışın aptalın tekiydi. Şu sıralar eskiden Sarah'dan nefret ettiğimden bile daha çok nefret ediyordum ondan. Sarah onun yanında melek gibi kalıyordu. Stella'nın Kyle'a âşık olduğunu biliyordum ancak Toulina'nın iki öz kızını da Kyle için ayarlamaya çalışacağı aklıma gelmezdi.

Kyle, "Oscar, Lada'nın ağabeyiydi," dedi şaşkınlıkla. "Stella neden üzülüyor ki? Oscar'ı mı seviyordu?"

Kahkaha atma isteğimi bastırdım, Kyle güzel yerden yakalamıştı. Bu adamı bu yüzden seviyordum işte.

"Hayır, hayır tabii ki," dedi Toulina aceleyle. "Sadece... Seni sevdiğini biliyorsun."

Ellerim yumruk olurken Kyle'ın, "Biliyorum," demesini izledim. *Biliyorum demek, ben sana gösteririm Kyle,* diye düşündüğüm sırada Kyle, "Ama yapamam," dedi. "Ben hâlâ onu seviyorum."

Beynim sinirden durmuş gibi bir an şaşkınlıkla bakarken Toulina, "Ciddi olamazsın," dedi aynı şaşkınlık tonunda. Kyle,

"Ciddiyim," diye devam etti. "Ne yaparsa yapsın umurumda bile olmuyor. Lada'ya olan aşkım hiçbir şekilde azalmamış. Bunu fark etmek beni de şoka soktu."

Yumruğum gevşerken yüzüme bir gülümseme oturdu. Kyle *hâlâ* beni seviyordu. Onu terk edip Ardor'la çıkmama rağmen hâlâ beni seviyordu.

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Bunu tahmin edebiliyordum aslında ama böyle duymak şaşırtmıştı. Kyle'ı seviyordum, hatta şu sıralar fark ettiğim kadarıyla ona âşıktım da. Ancak bunu ona söylemeye niyetim yoktu. Çünkü erkekler onu sevdiğinizi belli ettiğiniz zaman sizi bırakıp gidiyordu. Bu, doğanın kanunu gibi bir şeydi ve ben hep terk edilen değil, terk eden taraf olmuştum. Bu seriyi bozmak istemiyordum.

Toulina, "Kyle," dedi, uzanıp Kyle'ın elini tuttuğunu gördüm. "Bak, belki bunun için iyi bir zaman değil fakat her şey düzeldiğinde kurallar da yerine gelecek. Lada'yla bir geleceğiniz yok, biliyorsun."

"Ama–"

"Dinle," dedi Toulina, Kyle'ın sözünü keserek. Toulina'nın bir kısmı görünen yüzüne kıskançlıkla baktım. "Biliyorum, Stella'yı belki de sadece kardeş olarak seviyorsun ancak ben ikinizi birlikte görüyorum. Hatta... Sarah ile senin birlikte olmanızı istiyordum." Toulina durdu. "Ancak Ardor ile Sarah birlikte olabilirler. Onlara karşı çıkamam. Yani senin için en iyisi Stella. Ki zaten Stella buraya geldiğinden beri sana âşık."

Kyle iç çekti. "Biliyorum," dedi, sonra elini çekti. "Ama dediğim gibi. Ben Lada'yı bırakamam. Bırakamıyorum işte. İnsan öyle birden sevmekten vazgeçemiyor. Yapamam. Denedim Toulina." Kyle'ın sesi inanılmaz üzgün geliyordu, onu ilk kez böyle duyuyordum. "Gerçekten. Onu sevmemeyi denedim ama yapamıyorum. Onsuz bir yanım hep eksik kalıyor."

Toulina'nın hayal kırıklığına uğradığını net bir şekilde gö-

rüyordum ve bu bana inanılmaz bir zevk vermişti. Kyle'a olan sevgim içimi sarmıştı, bu öyle güçlü bir duyguydu ki bir an kendimi Ardor'la olduğum zamanlarla karşılaştırırken buldum. Ardor'a karşı daha önce böyle hissetmemiştim. Hiç kimseye karşı böyle hissetmemiştim. Bu duygu neredeyse beni korkuturken Toulina farklı bir konu açtı. "Peki," dedi yumuşak bir sesle. "Gidecek misin?"

Kyle, "Sorcier'ye mi?" diye sordu. Dikkat kesildim. Kyle gidecek miydi? Toulina başını salladı. Kyle, "Bilmiyorum," dedi hemen. "Lada şu an kötü olmasaydı giderdim. Hatta Ardor'la birlikte çoktan gitmiş olurdum."

Toulina sesi titreyerek, "Ardor'dan bir haber gelmiş midir acaba?" dedi. "Sarah'nın... *Yaşadığına* dair?"

Kyle ona üzüntüyle baktı. "Bilmiyorum," dedi kısık sesle. "Her şey olmuş olabilir."

Daha fazla bir şey konuşmadılar, yani en azından ben bir şey duymadım. Geri çekildim ve yavaş adımlarla Kyle'ın odasına çıktım. Giydiğim bol tişörtün yerine, Emily'nin mor rengin ağırlıklı olduğu odasına girdim ve dar bir tişört giydim. Emily ise hâlâ uyuyordu, tişörtünü aldığıma laf edeceğini sanmıyordum ki zaten bana ondan daha çok yakışıyordu.

Kyle'ın odasına geri geldim, yatağa uzandığım anda içeri girdi. Parlak mavi gözlerine baktım, bana bakıp hafifçe şaşırarak, "Ah," dedi. "Uyuduğunu sanıyordum."

Gülümsedim. "Uyandım," dedim yumuşak bir sesle. Kyle'ın gözleri bir an üzerimde takılsa da, "Erken uyanmışsın," dedi kapıyı kapatıp gözlerime bakarken.

"Evet," dedim. "Sen neredeydin?"

Kyle tişörtünü çıkarırken, "Aşağıda," dedi bana bakmadan. "Toulina'yla biraz konuştum."

Bana doğruyu söylemesi oldukça hoşuma gitmişti, gerçi kaç yıldır onu tanıyordum ve bana bir kere bile yalan söylediğini

görmemiştim. Kyle'ın gözlerine bakarken, "Öyle demek," diye mırıldandım.

Bana döndü. Yanıma gelip, "Daha iyi misin?" diye sordu. "Zirve var bugün."

Başımı salladım. "Geleceğim," dedim.

Kyle gülümsedi ve alnıma serin bir öpücük kondururken o bayıldığım kokusu burnuma doldu. Banyoya girmesini izledim, başımı yastığa geri attım ve iç çektim.

• • •

Emily başımda dönerken siyah ayakkabıları giydim. Koyu kırmızı elbisemi son kez kontrol ettiğimde Emily, "Stella bugün bayağı üzgündü," dedi elindeki aynayla oynarken. "Duyduğuma göre Kyle yüzündenmiş."

"Kyle beni seviyor," diyerek sırıttım. "Stella avucunu yalar." Kaşlarım kalkarken aynada kendime baktım.

Emily kahkaha attı. "Hazır mısın?" dedi ciddileşip ayağa kalkarken. Başımı salladım ve saraydan çıktık.

Beyaz Saray tadilatta olduğundan zirve Kırmızı Saray'ın konferans salonunda yapılacaktı. Saraya girer girmez Kyle'ı gördüm. Bana bakan mavi gözlerinde heyecan pırıltıları ve dudaklarında bir gülümseme vardı.

Ona gülümsedim ve koluna girip yanağımı uzattım, hafif bir öpücük bırakırken, "Çok güzel olmuşsun," dedi yumuşak bir sesle. Sırıttım.

Konferans salonu kocamandı ve bütün element üyeleri buradaydı. Çoğu sanki hiçbir şey olmamış gibi son derece halinden memnun bir halde ellerinde birer içkiyle Phrkagias'ı bekliyorlardı. Bir köşede Damon ve yeni sevgilisi Kate'i görüyordum. Kate, Ardor'a yaptığı büyüden sonra kendine gelmekte bir hayli zorlanmıştı ama şimdi oldukça iyi görünüyordu.

Phrkagias aylar sonra ilk kez yapılacak olan zirvede sahneye

çıkarken hepimiz merakla bekliyorduk. Bu merak böyle bir durumda neden zirve yapıldığıyla alakalıydı. İki veliahdımız Sorcier'de ve Sarah da belki öldürülmüşken neden böyle bir şeye gerek duyulduğunu kimse anlayamamıştı. Ama ben bu zirvenin gelenek bozulmasın diye Oscar'ın anısına yapıldığını biliyordum. Yüzüm hafifçe buruşurken Phrkagias'a dikkatle baktım.

"Krallar, kraliçeler," dedi hepimize bakarak. "Prens ve prensesler. Zirveye hoş geldiniz."

Kuru ve sade bir alkış oldu. Heyecansızdı, normalden farklıydı. Phrkagias da bunun farkında olacak ki hemen söze girdi.

"Bildiğiniz üzere aylardır eskisi gibi olmaya çalışıyoruz." Sesi sakin ama yine de güçlü çıkıyordu. "Shat halkının ve sizin güvenliğinizi sağladık. Ölen sayımız ne yazık ki hepsi birbirinden değerli elli bir kişiye ulaştı. Aralarında element yardımcısı Derek ve Toprak veliahdı Oscar'ın da olduğu elli bir kişi için bu geceki zirvede anma töreni yapacağız."

Boğazım düğümlendi. Oscar'ın ne kadar salak olduğunu düşündüm. Beni dinleyip burada kalmalıydı ancak o Sarah için Sorcier'ye gitmişti. Dişlerimi sıktığım sırada Kyle elimi tutup, "Gel," dedi yumuşak ve kibar bir sesle. "Bir mum yakalım."

Çenemi gevşettim ve Kyle'ın elimi tutup beni mumlara sürüklemesine izin verdim. Bir mum yaktık ve o an dayanamadım. Ağlamaya başladım ve Kyle ona sarılıp doyasıya ağlamama izin verdi. Yanımda olduğu için kendimi bir kez daha şanslı hissediyordum. Tam o sırada Stella'nın bana doğru geldiğini gördüm. Beni tuttu ve Kyle'dan ayırdı, ona ıslak gözlerimde bir şaşkınlık ifadesiyle baktım. "Stella," dedi Kyle. "Ne yapıyorsun?"

"Yalan, değil mi?" dedi Stella direkt bana bakarak, konuşurken adeta tıslamıştı. Mavi gözleri yaşlarla doluydu ve oldukça kızgın bir haldeydi. "Bu gözyaşların yalan. Kyle, Sorcier'ye gidip seni yalnız bırakmasın diye ağlıyorsun."

"Ne..." dedim, Kyle da, "Stella!" dedi sertçe.

Stella yüzünde sahte bir gülümseme ile Kyle'a döndü. Herkes bize bakıyordu. "Ve sen de ona inanıyorsun," dedi Stella. "Seni zeki sanırdım Kyle. Kendine gel artık. Seni sevmiyor. Lada bu. Kendinden başka kimseyi sevmez." Sonra kaşlarını çatıp ağlayarak salonu hızla terk etti.

Derin bir sessizlik çökmüştü. Kyle'a baktım, o ise şaşkın bir halde Stella'nın ardından bakıyordu. Ne yapacağımı bilemeyerek bir süre bekledim. Phrkagias derhal olaya el atıp, "Evet," dedi. "Lütfen mum yakalım."

Kyle bana bakmadan hızla salonu terk ettiğinde sinirden ağlayacaktım. Neyse ki ayaklarım hâlâ beni dinliyordu, arkasından koşup koluna yapıştım. Uçurumun orada koluna sarılı halde duruyordum.

"Kyle," dedim hemen. Islak gözlerle bana döndü. Kolunu bıraktım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. Yüzüne bakmadan, "Dinle," dedim.

Dinlediğini biliyordum. En azından gitmiyor ve bekliyordu. Cesaretimi topladım ve bir çırpıda konuştum. "Evet. Bazı şeyler hakkında yalan söyledim. Oscar'ın ölmesine o kadar da üzülmedim çünkü gidip öleceğini zaten biliyordum. Onu durdurmaya çalıştım ama beni dinlemedi. Sorcier'ye gideceğini ve aynı şeyin senin başına geleceğini de biliyordum. İstemiyorum Kyle. Gitmeni istemiyorum. Senin de gidip ölmeni istemiyorum çünkü seni hâlâ seviyorum." Kafamı kaldırıp ışıldayan ve beni her seferinde büyüleyen mavi gözlerine baktım. "Seni kaybetmek istemeyecek kadar seviyorum ve ben–"

Sözlerimi kesen, Kyle'ın dudaklarıma kapanan dudakları olmuştu. Beni o kadar güzel bir şekilde öptü ki gözyaşlarımın öpüşümüze karışması bile umurumda olmadı. Geri çekilip, "Lada," diye fısıldadı. Adımı sanki kutsal bir şeymiş gibi söylemişti.

Yüzümü ellerinin arasına alıp bana baktı, hayran ve âşık bir

şekilde. Ona aynı sevgiyle baktım. Kyle, "Seni seviyorum," dedi. "Nefret ettiğimi söylediğimde veya sana hakaret ettiğimde de. Her yerde, her zaman. Sadece seni sevdim." Kaşları çatılırken dudakları aralandı.

Gülümsedim. Ben de yüzüne uzandım ve onu öpmeye başladım. Öpüşüme bütün sevgimi ve duygularımı aktarmaya çalıştım, sanırım başarılı da olmuştum. Geri çekildiğimde dudakları yukarı kıvrılmış bir halde bana bakıyordu.

"Seni bırakamam," dedi Kyle. "Üstelik şimdi tekrar bulmuşken."

Gülümsedim ve onun güvenilir, sıcak kollarına girdim. Bu hayatta bu zamana kadar âşık olduğum tek adamın kollarına.

16. Bölüm

Sarah

Nick beni siyah bir arabaya bindirdiğinde ağlamayı kesmeme rağmen hıçkırıklarım uzun süre geçmemişti. Arka koltuğa geçtim ve dizlerimi kendime çekerek bir süre titrememin geçmesini bekledim. O sırada Nick arabayı hızla sürdü ve az önce buza çevirdiği üç adamı arkamızda bırakarak ilerledi.

"Onlar... öldü mü?" diye sordum titrek bir sesle. Korku beni ele geçirmişti.

Nick aynadan bir saniyeliğine bana baktı. "Hayır," dedi önüne dönerken. "Sadece uyandıklarında ne olduğunu unutmuş olacaklar ve birkaç saat o şekilde kalacaklar."

Hıçkırdım. Nick arkasına dönüp bana bir peçete uzattı, teşekkür ettim ve peçeteyi alıp az önce pelerinini batırdığım için kendimi kötü hissederek burnumu ve gözlerimi sildim.

Nereye gittiğimizi bilmiyordum. Camdan silik bir şekilde görünen Sorcier manzarasına baktım, dışarıdan ne kadar da masum ve güzel görünüyordu. Araba hızla sahilden geçerken, "Liman," diye fısıldadım bir şeyi kavramış gibi. Nick'e döndüm. "Beni burada bırakır mısın?"

Nick ise hiçbir şey demeden sahili geçip gitti. Bir sokağa saptığında kaşlarım çatık halde, "Ne yapıyorsun?" dedim.

Nick yine hiçbir şey demedi, bu gereksiz sessizliği sinirimi bozmaya başlamıştı. Belki de bana tecavüz edecek, sonra beni öldürüp gömecekti. Ya da dondururdu. Niye ona bu kadar hızlı güvenmiştim ki? İçimi ani bir huzursuzluk kapladığında arabadan atlamayı düşünüyordum.

"Tanrı aşkına!" dedi Nick yüzünü buruşturarak. "Daha iyi şeyler düşünür müsün? Sana tecavüz edip seni öldürmeyeceğim ya da dondurmayacağım." Aynadan bana baktı. "Ve arabadan da atlama."

Kaşlarımı çatarak oturmaya devam ettim, ıslanmış peçeteyle oynadım. Bu akıl okuma olayı ciddi anlamda sinir bozucu ancak bir yandan da iyiydi. Bana bir şey yapmayacağını kendi ağzıyla söylemişti. Yine de içimdeki huzursuzluk azalmamıştı.

Siyah araba küçük bir dükkânın önünde yavaşça durdu. Nick, "Bekle burada," deyip arabadan indi. Sahili çok geçmemiş olsaydık inip giderdim ancak tek yaptığım şey arabada beklemek oldu. Nick elinde poşetlerle geri geldi, birkaç parça kıyafet aldığını gördüm. Bir şey demeden yola devam etti.

Siyah araba en sonunda bir evin önünde durduğunda başımı peçeteden kaldırıp camdan dışarı baktım. Nick arabayı durdurup indi, sonra bagajdan poşetleri aldı ve benim kapımı açtı. Ona baktım.

"Seni öldürmeyeceğim," dedi, neredeyse gözlerini devirecekmiş gibi bana bakıyordu. "Burası benim evim. Yürüyebilecek misin?" Gözleriyle kısaca beni süzdü.

Başımı salladım ve sızlayan ayaklarıma aldırmadan ayağa kalktım. Nick arabanın kapısını kapatıp kilitledi ve ilerledi. Bahçe kapısını açıp girdik, merdivenleri çıktıktan sonra Nick kapıyı çalmadan direkt açtı ve içeri girip bana baktı.

Ayağımdaki kirli ayakkabıları çıkardım ve içeri girdim. Nick

hemen sol taraftaki mutfağa girip elindeki poşetlerin neredeyse tamamını oraya bırakırken etrafıma baktım. Önümde basit bir köşe takımı vardı. Siyah Şato'daki üst katta bulunan lüks odaların yanında bu ev oldukça basit kalıyordu ancak ben aylardır zindanda ve kafeste olduğumdan bu minik ve şirin ev bana cennet gibi gelmişti. Mutfağın yanında bir oda, odanın hemen yanında da üst kata çıkan bir merdiven vardı. Küçük ama tatlı bir evdi. Sağ tarafta iki oda daha ve bir televizyon vardı. Kaşlarımı kaldırdım, televizyon görmeyeli bir yıl olmuştu neredeyse.

Nick mutfak kapısında durup bana baktı. "Aç mısın?"

O sorana kadar açlığımın farkına bile varmamam çok garipti. En son şatodan kaçtıktan sonra bir keklik yemiştim. Pelerinimi kendime sararken utanarak başımı salladım. Nick bir şey demedi ve mutfağa geri girdi. Sesler duydum. Karşımdaki turuncu kanepeye oturdum ve oturur oturmaz yorgunluğum beni ele geçirdi.

Nick elinde enfes görünen bir sandviç ve portakal suyuyla dönerken yorgunluktan neredeyse uyuyakalacaktım. Doğrularak, "Teşekkürler," dedikten sonra bana uzattığı tabağı ve bardağı elinden aldım. Geçip karşıma oturdu, ben yemeği iştahla yerken beni dikkatle izledi. Biri izlerken yemek oldukça zordu ama kafeste geçirdiğim süre boyunca buna alışmıştım zaten.

Yemeği bitirdikten sonra ona baktım. Tabağı ve bardağı benden aldı ve mutfağa bıraktı. Sonra gelip, "Pelerinini neden çıkarmıyorsun?" dedi. "Üşüyor musun?"

Başımı salladım. Aslında ondan değildi ama fazla düşünmemeye çalışıyordum, aklımı okumasını istemiyordum. Nick tekrar karşıma oturup bana dikkatle baktı. "Adın ne?"

Ona hafif bir şaşkınlıkla baktım. Cidden beni tanımıyor muydu? Ona güvenebilir miydim? Ya söylersem ve beni yakalatırsa? Ya tekrar... Hartes'e gidersem? Siyah Şato zihnimde canlanınca elimde olmadan titredim.

"Bana güvenebilirsin," dedi. Zihnimi mi okumuştu yoksa içinden gelerek mi söylemişti, bilmiyordum. Ellerini önünde birleştirip eğildi ve bana dikkatle bakmaya devam etti.

"Sarah," dedim.

"Evsiz misin?" diye sordu dikkatle. "Kimsen yok mu?"

Başımı sallarken, "Yok," dedim. Boğazım acımıştı.

"Neden sahilde durmak istedin?"

Gözlerim önümüzdeki masanın üstündeki taşlarda kaldı. "Gitmek için."

"Nereye?"

Ona bu kadar bilgi vermek istemiyordum. Kaşlarım çatılırken Nick geri yaslandı. "Bak," dedi, bakışlarımı kaldırıp yüzüne baktım. "Seni öldürmeyeceğim, tekrar söylüyorum. Ya da niyetim tecavüz etmek falan değil." Kaşları iğrenmenin etkisiyle çatılmıştı. "Kötü bir durumdasın ve o üçlü gibi yüzlercesi var Sorcier'de. Başına kötü şeyler gelebilir. Ancak seni zorla tutmadığımı da bil. İstediğin an çekip gidebilirsin."

Gözlerine baktım, anlayışlı yüz ifadesini yansıtan gözlerine. Güvenilir biriydi Nick Space. Güvenebilirdim. Bu anlık rahatlama ve güven duygusu aylar sonra bana en iyi gelen şeydi. Başımı salladım. "Teşekkür ederim," dedim içtenlikle.

Gülümsedi, sonra ayağa kalktı. "Ben arka bahçeye gideceğim, annem büyük ihtimalle oradadır. Üst katta banyo var, istersen banyo yapabilirsin." Sonra gelirken aldığı kıyafetleri uzattı. Tekrar gülümsedi ve arka kapıdan çıktı.

Kıyafetleri alıp üst kata çıktım. Üst katta dört oda vardı, sağ tarafa döndüm ve banyoya girdim. Üstümdeki pelerin ve kıyafetleri çıkarıp yere bıraktım, hepsi siyah ve kirli kıyafetlerdi. Çıplak halde aynada solgun yara izlerime, sargılı kollarıma ve kirli saçlarıma baktım. Göbeğimdeki izler kirli vücuduma tezatlık oluşturuyordu, nefes kesici derecede güzellerdi. Saçlarımı tokadan kurtardım ve kalan sargıları açtım. Sol kolum kaçarken

yaralandığım için oldukça kötü görünüyordu ama sağ kolum o kadar kötü değildi, sadece çürükler ve birkaç morluk vardı. Sol kolumu ne yapacağımı bilemeden öylece durdum. Sonra duşa girip musluğu açtım. "İyileşmek istiyorum," diye fısıldadım.

Sıcak su tenimde hoş bir his bırakırken gözlerimi kapattım. Su sol kolumdaki yaraya değince canım yandı fakat kolumu çekmedim. Kanımı ve yarayı temizlerken kendimi sıktım, suyun yaranın etrafında dolaşmasını izledim. Su birkaç dakika sonra görünürde kıpkırmızı olan yarayı tamamen kapatmış ve sadece diğer kolumdaki gibi pembe bir iz bırakmıştı. Elementi kullanmak bana iyi gelse de yara iyileşir iyileşmez yorgunluktan ölecek gibiydim.

Yine de kendi kendime gülümsedim ve sıcak su dolu küvete yayıldım. Bu bana inanılmaz iyi gelmişti ve rahatlarken kendimi bırakıp gözlerimi kapattım. Her ne kadar yorulacağımı bilsem de iyileştiğimi ve dinçleştiğimi düşündüm.

Bir saatlik arındırıcı banyonun ardından kendimi yenilenmiş gibi hissediyordum. Üzerimde hafif bir yorgunluk vardı sadece. Haftalar sonra yumuşak olan saçlarımı ördüm. Nick'in aldığı tişörtü, hırkayı ve kot pantolonu giydim. Kendimi iyi hissediyordum ve eski Sarah gibi görünüyordum. Jane'in kıyafet verdiği ve Ardor'un âşık olduğu kız gibi.

Ardor'u anımsayınca birden yüzüm düştü ve gözlerim doldu. Ağlamamak için dudaklarımı ısırdım. Banyodan çıkıp aşağı kata indim. Mutfaktan sesler geliyordu, oraya yöneldiğimde bir kadın gördüm. Nick'in ilaç aldığı annesi Bayan Space olmalıydı. Sarı saçlı, fazla yaşlı sayılmayacak, güzel bir kadındı. Kafasını yan çevirmeden elleriyle bir şey ararken, "Nick?" dedi. "Bıçağı bulamıyorum."

Bıçak hemen önünde duruyordu, kadına baktım. Bayan Space elleriyle tezgâhı arıyordu ama tezgâha bakmıyordu bile. O an anladım. Kadın görme engelliydi. Biraz daha elini hareket

ettirirse bıçak elini kesecekti. Yürüdüm ve bıçağı aldım. "Bayan Space," dedim. "Bıçağınız burada." Sonra kadının soğuk elini tuttum ve bıçağı yavaşça parmaklarının arasına bıraktım.

Bayan Space gülümsedi. "Teşekkürler," dedi yumuşak bir sesle. Sonra benim kim olduğumu bile sormadan elinde bıçakla içeri yöneldi. Peşinden içeri girdim, aynı anda arka bahçenin kapısı açıldı ve Nick alnındaki teri silerken bir annesine bir de bana baktı. Gözleri bir süre bende kalsa da Bayan Space, "Nick?" dediğinde gözlerini ona çevirdi.

Nick kapıyı kapatıp, "Geldim," dedi. Annesinin yanına oturdu, ben de karşılarında ne yapacağımı bilemeyerek ayakta kaldım. Bayan Space elindeki bıçakla elma keserken, "Domateslere baktın mı?" dedi.

Nick, "Evet," dedi. "Daha olmamışlar."

Bayan Space, "Neden Ashley'nin geleceğini söylemedin?" dedi kızgın sesle. Bıçağı bırakıp bana doğru döndü. "Aç mısın Ashley?" diye sordu.

"Hayır Bayan Space," dedim. Nick'e baktım.

Bayan Space, "Allison," dedi kendi ismini söyleyerek. "Allison diyebilirsin." Sonra oğluna döndü ve elinin tersiyle Nick'in koluna bir tokat attı. "Kızı aç mı bıraktın?"

"Aç değilim dedi ya anne," dedi Nick, annesinin vurduğu yeri eliyle tutarken. Acımıştı anlaşılan.

"Kıza kaş göz yaptığını biliyorum." Kadın bana döndü ve gülümsedi. "Nick sana şimdi bir şeyler hazırlar." Sonra durup öksürdü. Öksürüğü o kadar şiddetliydi ki ciğerleri yerinden çıktı sandım. Nick anında ayağa fırladı ve mutfağa koştu. Geri geldiğinde elinde ilaçlar ve bir bardak su vardı.

Bayan Space'in ilacı içtikten sonra başı geriye düştü. Nick, "Tamam anne," dedi yavaşça. Sonra kadını cansız bir bebekmiş gibi kolayca kucağına aldı ve mutfağın yanındaki odaya taşıdı.

Bu sahnede nedense içim sızlamıştı ve haftalardır böyle bir

şey hissetmediğimden duygunun yoğunluğu benim de canımı yakmıştı. Nick, annesinin odasından çıktıktan sonra bana bakıp, "Üzgünüm," dedi hüzünlü ama kısık bir sesle. "Annem kanser ve anladığın gibi göremiyor." Yanıma geldi ve az önce oturduğu yere oturdu. Karşısına oturdum ve üzgün bir şekilde yüzüne baktım.

"Babam bir kara büyücüydü." Nick'in kaşları çatılmıştı. Sessizce onu dinliyordum. "Annem insan soylu. Bazen babamın bulmaya çalıştığı büyüler olurdu. Bir gün bu büyülerden biri yanlışlıkla annemi kör etti." Konuşurken sesi duygunun ağırlığı yüzünden kısılmıştı. "Babam bana da zarar vermekten korktuğu için çekip gitti. Yıllardır onu ne gördüm ne de duydum. Anneme o çekip gittikten birkaç yıl sonra kanser teşhisi kondu."

Başımı salladım. "Çok üzüldüm," dedim içten bir şekilde.

Hüzünlü gözleriyle bana baktı. "Annemin bahsettiği Ashley benim eski sevgilim. Annem ayrıldığımızı bilmiyor ve onunla tanışmayı çok istiyordu. Seni o sanmış."

"Önemli değil," dedim. "Ashley rolü yapabilirim."

Yavaşça gülümsedi. "Yapmak zorunda değilsin."

Omuz silktim. "Hayatımı kurtardın, bu kadarını yapabilirim."

Nick'in ışıltılı gözleri üstümde dolaştı, neyse ki bana aldığı hırkayı giydiğimden kollarımın içler acısı hali ortada değildi. "Teşekkürler Sarah."

"Asıl ben teşekkür ederim," dedim gözlerine bakarak. Sonra ayağa kalktım ve arka bahçeyi göstererek, "Bakabilir miyim?" diye sordum merakla.

O da ayağa kalktı, önüme geçti ve arka kapıyı açıp çıktı. Peşinden gittim ve şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. Bahçe ön bahçeye oranla oldukça büyüktü ve içerisindeki ahırlarda hayvanlar vardı. İnek, tavuk ve ördek görüyordum. Yeşilin çeşitli tonlarındaki ağaçlar tek bir sıra halinde uzanıyordu. Elma, portakal, li-

mon ve vişne ağaçları olduğunu söyledi Nick. Sonra bana döndü. "Bunları çarşıda satıyoruz. Bize yetip de arta kalanları yani." Sonra elini elma ağacına uzatıp bir elma kopardı ve bana verdi.

"Çok güzel," dedim, elmanın ekşi olmasına rağmen harika bir tadı vardı.

Burası bir çiftlik eviydi, atları da görebiliyordum. Bu büyük ve geniş bahçeye hayran kalmıştım. Nick ile biraz dolaştıktan sonra içeri girdik. Akşam olmak üzereydi. Mutfağa girdi, ben de peşinden gittim.

"İçeri geç Sarah," dedi ancak tabii ki dinlemedim. Ona yemek yapmasında yardım ettim ve sonra oturup beraber yedik. Oldukça iyi bir insandı, bunu anlamıştım. Ve kesinlikle iyi bir aşçıydı.

Sonra üst kata çıktık. Bana banyonun yanındaki odayı gösterdi. "Bu oda boş," dedi. Küçük odaya baktım, yorgan ve yastıklar vardı. Yatağın hemen yanında pelerinim duruyordu. Benim Shat'taki dört kişilik yatağıma hiç benzemiyordu. Nick, "İyi geceler Sarah," dedi ve odadan çıktı.

Yumuşak yatağa oturdum ve yanındaki camdan Sorcier'nin karmaşık sokaklarına baktım. Buraya uzak noktada bulunan Siyah Şato'yu görebiliyordum. Hartes'in şu an yokluğumu fark ettiği ve belki de çıldırdığı şato uzaktan mükemmel bir görüntüye sahipti. Burada kalabilirdim. En azından belli bir süre. Nick ve annesine yardım eder, iyi olunca ve bir gemi ayarlayınca Shat'a dönerdim. Evet, yapabilirdim bunu.

Kafamda düşüncelerle ayağa kalktım ve eski kirli kıyafetlerime yaklaştım. Ceplerini karıştırdım, Ardor'un hediyesi olan kolyemi almak istiyordum. Ancak cepleri karıştırsam da kolyeyi bulamadım. Telaşa kapıldım, odadan çıkıp banyoya baktım ama orada da yoktu. Kahretsin. Kaybetmiştim!

Üzülerek odaya döndüm. Nasıl kaybederdim? O kolye bana Ardor'dan kalan tek şeydi. Kim bilir nerede düşmüştü. Dudak-

larımı ısırarak yatağa uzandım. Kaybettiğime inanamıyordum. Ardor'u ve ondan bana kalan tek şeyi kaybetmiştim işte. Gözlerim doldu ve kendimi tutamayıp sessizce ağladım. Küçük yatakta gözyaşlarım yüzünden ıslak şekilde uykuya dalarken aklımda sadece Ardor vardı.

Ardor

Geceyi o karanlık ve yıkık evde soğuktan titreyerek geçirdik. Evdeki yatakların çoğu yanmıştı ya da pisti, burada mikrop kapıp hastalanma riskini göze alamazdık. Tahtaları kullanarak yaktığım ateşin etrafında ve Ardini'nin gelirken yanında getirdiği battaniyeye sarılıp uyumuştuk. Sabaha doğru vücudumda gezinen böcek yüzünden küfrederek uyandığımda tam karşımda kır saçlı, yaşına göre dinç görünen, iyi giyimli bir adam oturuyordu.

Ben tekrar küfredince Ardini de uyandı. Adam istifini hiç bozmadan bize bakarken yanımdaki oku çekip adama doğrulttum. Ardini de dikkatle bir bana bir adama bakıyordu. Adama, "Kimsin sen?" diye bağırdım, oku iyice gererken kollarım uyuşukluğun etkisiyle sızlıyordu.

Adam gayet sakin bir tavırla ayağa kalktı. Saçlarıyla neredeyse aynı renkte resmi, gri bir takım elbise giymişti. Oku gerdim. Adam, "Sizi uykunuzda öldürebilirdim ama yapmadım," dedi, özellikle bana ve elimdeki oka bakarak. İkna edici bir ses tonuna sahipti, tıpkı televizyondaki zırvalayan program sunucuları gibi. "Ve daha sen okunu çekemeden ortadan kaybolmuş olurum genç adam," diye devam etti. Orta yaşlı, özgüveni yüksek olduğu konuşma tarzından belli olan bir adamdı. Açık yeşil gözleri keskin bir şekilde üzerimizde dolaştı. "O yüzden o oku çekmeden önce beni dikkatle dinlemeni öneririm."

Oku birazcık bile gevşetmeden, "Ne zamandır orada otur-

muş bizi izliyorsun?" diye sordum. Onun aksine sesim oldukça sert ve tehditkâr çıkmıştı.

"Birkaç saat oldu," dedi. Bir adım atıp arkasını döndü, evin kırılmış camlarından birine yaklaşıp doğan güneşe baktı. "Ben David Ellin." Yeniden bize döndü. "Beni buraya Hobes gönderdi. Sizi almaya geldim."

Adama şüpheyle bakmaya devam ederken Hobes ismini duyduğum için anlık bir rahatlama yaşasam da, "Hobes diye birini tanımıyoruz," dedi Ardini yavaşça, ben okumu indirirken. "Hobes mu?" dedim kaşlarımı çatarak.

Adam başını salladı. Hobes'u tanıyordum elbette, tıpkı Kate'i tanıdığım gibi. Yani Hobes'la hiç tanışmamıştım ancak Kate'in ondan birkaç kez *huysuz ihtiyar* diye bahsettiğini duymuştum. Adamı buraya gönderdiğine göre Hobes'u da ikna eden kişi Kate olmalıydı. Okumu tamamen indirmiştim fakat elimde tutmaya devam ettim ve ayağa kalktım. Ardini de battaniyesini toplayıp ayağa kalktı. Bana bakarak, "Hobes kim?" diye sordu merakla.

"Bir arkadaşımın arkadaşı," dedim Ardini'ye bakmadan. Adama bakmaya devam ediyordum. "Hobes mu gönderdi sizi?"

"Dediğim gibi," dedi David. "Hobes bana dün sabah bir mektup göndermiş, Ardor ve Ardini'yi bulmam için. Sizin birkaç resminizi de çizmişti." Elini cebine attı ve gelen mektubu çıkarıp bana uzattı. "Gerçi koca ülkede kırmızı gözlü birini bulmak o kadar da zor olmadı."

Sarı parşömen kâğıdına yazılmış mektubu aldım ve güzel el yazısının altındaki karakalem çizimlerimize baktım. Hobes bizi hayatında hiç görmediği halde gerçeğin tıpatıp aynısı bir çizim yapmıştı. Çiziminin sonuna, "*Onları bul. Ve fazla kızdırma, özellikle havasızlıktan boğulmak veya yanarak ölmek istemiyorsan...*" notunu eklemişti. Gülümsememeye çalıştım ve mektubun geri kalanını okumadan David'e baktım. "Neden bize ulaşmanı is-

temiş ki?" dedim dikkatle. Gerçi cevap bariz bir şekilde ortada olmasına rağmen sorma gereği duymuştum.

David, "Ben Hobes'un yakın bir arkadaşıyım. Sorcier konseyinden beri beni tanır. Sizi bulmamı ve size yardım etmemi istedi," dedi. "Bakın, Hobes benim için çok önemli bir insandır. Bana zamanında oldukça yardım etti. İyiliklerinin karşılığını bu şekilde verebileceksem size seve seve yardımcı olurum."

Ardini eğilip silah çantasını topladı, sonra kendi çantasını eline alıp yanıma geldi. Bir kolumu tutarken ben David'e bakmaya devam ediyordum. "Pekâlâ," dedim. "Hobes sizden tam olarak ne istedi?" Nota kısa bir bakış attım. "Sadece bu mu?"

"Mektupta anlattığına göre sizi misafir edeceğim," dedi adam. "Ve aradığınız kızı bulmanıza yardımcı olacağım. Burada soğuktan donmuşsunuzdur." Yüzü buruşurken yıkık eve baktı. "Neyse ki benden başka birileri eve girip sizi öldürmeye ya da değerli silahlarınızı çalmaya çalışmamış." Tek kaşı kalkarken Ardini'ye bakış attı.

Ardini kaşlarını çatarken ben tepkisiz kaldım. "Sana neden güvenelim?" dedi Ardini sert bir sesle.

Adam omuz silkti. "Normalde başkası böyle bir şey istese umurumda olmaz. Ancak Hobes değerli bir adamdır. Ve sizi bir gün boyunca bütün ülkede bulmak için karış karış aradım." Adam hafifçe kaşlarını çattı. "Uyumadan." O an adamın yüz hatlarına kadar işlemiş olan uykusuzluğu çarpıcı bir şekilde görebildim.

Ardini'ye döndüm. Adamdan biraz uzaklaştım ancak bunun faydası olmayacaktı, kahrolası büyücüler akıl okuyordu ne de olsa. O yüzden adamın bizi dinlediğini umursamadan, "Bize yardım edebilir, Ardini," dedim. "Ben de pek güvenmedim ama burada böceklerle uyumaktan iyidir." Durdum, sesim neredeyse çatallaşırken, "Hem Sarah'yı bulmamıza yardım edebilecek birine benziyor. Konseydenmiş," dedim.

Ardini, "Bir şey olursa onu uykusunda öldürürüm," dedi kısık sesle. "Sadece sana güveniyorum Ardor, o adama değil," diye devam etti. Başımı salladım.

David'e döndüm ve bizim ne diyeceğimizi beklemeden merdivenlere yöneldi. Muhtemelen aklımızı okumuştu ve onunla geleceğimizi biliyordu. Ardini ile arkasından ilerledik, evden çıkınca karşımızda son model bir araba bulduk. David sürücü koltuğunun yanındaki koltuğa geçince özel şoförü olduğunu anladım. Sorcier'nin sayılı zenginlerinden olmalıydı. Biz öylece dikilince camı açıp bize baktı. "Hadi."

Ardini ile arka koltuklara oturduk, burnuma harika bir koku dolarken araba yumuşakça kalktı ve bir yağ gibi kayarak ilerledi. Sahil yolundan yaklaşık yirmi dakikalık bir sürenin ardından kocaman bir kapıya geldik. Evin etrafı siyah demir çitlerle çevriliydi. Önünde durduğumuz siyah büyük demir kapı açıldı ve araba içeri girdi. Oldukça güzel havuzu olan bir bahçenin sınırında dolaşarak garaja girdik, arabadan inerken David, "Bu taraftan," dedi. Arkasından yürümeye başladık, garajın içindeki sayısız arabanın arasından geçip merdivenlere ulaştık. Yukarı çıktıktan sonra evin içine girdik.

Ev oldukça büyüktü ve güzelce döşenmişti. Bir malikâneydi, dışı beyaz ve içi de zıt bir şekilde siyah renkle donatılmış bir evdi. Hizmetçiler bizi bir sırada bekliyordu, şaşkınlıkla baktım. David epey zengin olmalıydı.

O önde biz arkada soluk sarı renkteki merdivenlerden yukarı çıkmaya başladık. Basamakların sarı kaplamaları bana Kırmızı Saray'daki altın merdivenleri hatırlatmıştı. Üst kat koridorunun sonundaki iki odayı gösterip bize döndü. "Bu ikisi sizin. Dinlenip banyo yaptıktan sonra aşağıya kahvaltıya gelin." Bana döndü. "Sonra şu işi konuşuruz." Ve arkasını dönüp merdivenlerden aşağı indi.

Ardini yüzünde şok gülümsemesiyle bana döndü. "Bu adam

gerçek mi yoksa biz öldük ve ben cennette miyim?" dedi. "Sanki Shat'a dönmüş gibiyim." Beyaz koridora, heykellere ve lüks tablolara baktı. "Neyse," dedi. "Şu an bir duşa ciddi anlamda ihtiyacım var." Ve yan yana duran kapılardan bana yakın olanı açıp içeri girdiğim sırada Ardini de aynısını yapıp yan odaya girdi.

Girdiğim odanın enfes bir Sorcier ve okyanus manzarası vardı. Ev sahil kenarında olduğundan doğan güneşin ışıkları kocaman siyah camlı balkondan içeri vuruyor, bütün eşyaların üzerinde dans ediyordu. Eşyalar bütün evde olduğu gibi burada da beyazdı. Duvarlar sarının göz yormayan bir rengine boyanmıştı, yerler beyaz-gri parçacıklı mermerdendi. Dolaplar ve yatak da beyazdı. Dolabın hemen yanında ayaklı, kocaman bir ayna duruyordu. Yerde hayvan kürkünden bir halı vardı, sağ tarafımdaki kapısı açık banyoya baktım. Jakuzi vardı sanırım. Ağzım açık, iki gündür farklı farklı yerlerde ve böcekler içinde yattığım için etrafa öylece bakakaldım.

Daha fazla oyalanmadan banyoya girdim, jakuziyi çalıştırdım ve hayatımın belki de en rahatlatıcı banyosunu yaptım. O kadar iyi gelmişti ki sanki yeniden doğmuştum. Bu hissi yaşamak için tekrar bir ateş yuvasının içinden geçmek zorunda kalmadığım için şanslıydım.

Dinlendirici banyonun ardından dolabın kapısını açtım ve inanamayarak baktım. Sıra sıra kıyafetler vardı; kot pantolonlar, tişörtler, siyah gömlekler ve ayakkabılar. Parfümler bile benim kendi kullandığım parfümlerimin aynısıydı. Kıyafetlerin hepsi tam benim bedenimdeydi, inanamayarak bakmaya devam ettim. David bunların hepsini tahmin ederek almış olamazdı, büyük ihtimalle Hobes mektupta falan yazmıştı. Gerçi adam büyücüydü, tahmin etmesi zor olmazdı. Belki de akıl okurken bunu da görebiliyordu. Yüzüm buruştu.

Saçımı kurutmaya gerek duymadan odadan çıktım. Ardini'yi rahatsız etmek istemiyordum. O yüzden aşağı inmeye karar verdim.

Bahçeye çıktım, devasa bir şemsiyenin altına hazırlanmış kocaman kahvaltı masasına baktığımda David'in orada olduğunu gördüm. İlerledim.

Masaya yaklaştığımda, "Gel Ardor," dedi eliyle yanını işaret ederek. Sol tarafındaki sandalyeye oturdum, tam karşımda uçsuz bucaksız okyanus manzarası duruyordu.

"İyi miydi?" dedi, hizmetçi bana çay koyarken. Sıcacık çaya ve diğer yüzlerce güzel şeye baktım. Eğer bu bir rüyaysa bir süre daha uyanmak ve o böcek yuvasına dönmek istemiyordum. O kadar acıkmıştım ki gözlerimi yiyeceklerden alıp David'e çevirmek oldukça zor olmuştu. "İyiydi," dedim en sonunda. "Ev harika. Teşekkürler."

David tanıştığımızdan beri ilk defa gülümsedi, kısa ancak akılda kalıcı bir gülümsemesi vardı. Uzanıp kahvesini yavaşça içti. "Ne iş yapıyorsunuz?" diye sordum aniden, o bana bakarken. "Ticaret," dedi, kahvesini geri bıraktı. "Sorcier'ye gelen tüm mallar önce benim elimden geçer."

Başımı salladım. "Tabii," diye devam etti. "Bir zamanlar konseyde olmamın da etkisi var. Hartes gelmeden ve geldikten sonra da bir süre konseyde görev yaptım."

Konseyin nasıl işlediğine dair az çok bilgim vardı. David'in bu kadar zengin olmasına şaşmamak gerekiyordu. Yemeklere döndüm, o kahvesini içmeden, "Yemeye başlayabilirsin," dedi. "Evde tek yaşıyorum, yani Ardini hariç gelecek olan kimse yok."

Başımı salladım ve nihayet açlıktan resmen orkestra oluşturan midemi birbirinden güzel yemeklerle susturmaya başladım.

Ardini beyaz saçları tek yanında dağınık şekilde örülmüş, benim aksime oldukça renkli kıyafetler giymiş bir halde masaya geldi. David'in sağ tarafına, tam karşıma oturdu. David kahvesini içip elindeki gazeteyi okurken ikimiz karşılıklı bir şekilde karnımızı tıka basa doyurduk. Yemekler bittiğinde yerimden kıpırdayamayacak haldeydim.

David en sonunda masa toparlanıp kahvelerimiz geldiğinde, "Evet," dedi. "Sanırım Sarah'yı arıyorsunuz."

Başımı salladım, Ardini temkinlice bana bakıyordu. "Sarah, Hartes tarafından zorla buraya getirildi. Onu Shat'a geri götüreceğiz," dedim.

"Sadece ikiniz mi?" dedi dikkatle. Aşağılar gibi değil de daha çok hayranlık duyar gibiydi.

Ardini ise benim aksime alınarak, "Yetmeyeceğimizi mi düşünüyorsunuz?" diye sordu.

David gülümsedi. "Sadece senin bile yeterli olacağını düşünüyorum," dedi Ardini'ye bakarak. Sanırım mektupta yazan *boğulma* lafına atıfta bulunmuştu. Ardini bu beklenmedik iltifat karşısında hafifçe gülümserken David bana döndü. "Sarah'nın kendi rızasıyla geldiğini duymuştum ben."

"Hayır," dedim. "Shat'a ve bize bir şey olmasın diye gitti. Hartes şart koştu, Blue ve Sarah'yı alınca da Shat'tan çıktı."

David iç çekti. "Anlıyorum." Sonra kaşları hafifçe çatılırken, "Ancak Sarah kaçmış," diye devam etti.

"Biliyoruz," dedi Ardini. "Shat'a gitmeden önce onu bulmalıyız."

"Ya da Hartes onu bulmadan," diye ekledim ve David'e baktım. "Bize yardım edecek misin?"

David bana dikkatlice baktı, yeşil gözlerinde hiçbir duygu taşımıyordu. "Hartes'i sevmem. Onun Sorcier'nin başında olmasından da hoşlanmıyorum. Ayrıca Sarah'yı zorla alıkoyduğundan..." Başını salladı. "Evet. Yardım edeceğim."

Gülümsedim. Ardini de sonunda gülümsedi. David gazeteyi katlayıp masaya bıraktı. "Adamlarıma söyledim. Ülkeyi arayacaklar. Sarah en geç bir güne bulunur." Kaşlarını kaldırdı. "Tabii hâlâ Sorcier'deyse."

"Biz de arayacağız," dedi Ardini bana bakarak. "Burada oturamayız."

"Evet," dedim. "Biz de aramak istiyoruz." Kalbim heyecanın etkisiyle çarparken David'in gözlerine baktım.

David, "Fazla dikkat çekiyorsunuz," dedi. "Kırmızı gözler, beyaz saçlar. Herkes sizin Shat'tan olduğunuzu anlar."

"Büyü yaparız," dedi Ardini. "Ardor büyücü soylu."

David'in gözleri açılırken bana baktı. "Bak işte Hobes bundan bahsetmemişti." Bana saf bir merak ve hayranlıkla bakarken kendimi biraz rahatsız hissettim.

Omuz silktim. "Basit şeyler," dedim. "Sizin gibi yasaklı büyüleri yapamıyorum."

"Ben de uzun zamandır yasaklı büyü yapmıyorum zaten," dedi David gülümseyerek. "Pekâlâ," dedi sonra. "Madem aramak istiyorsunuz, arayın. Ama sakın yakalanmayın." Bana baktı. "Aramadan dönünce büyücülüğünle ilgili konuşuruz." Sonra ben bir şey diyemeden bir el işareti yaptı, hizmetçilerden biri hızla eve girdi ve kalitesi uzaktan bile belli olan iki pelerinle geri döndü. "Bunlar sizin."

Pelerinleri bize verdi, kalkıp giydim. David de ayağa kalkarken, "O zaman bu yakayı, yani batı yakasını aramakla başlayabilirsiniz," dedi. "Hava kararınca gelmek şartıyla."

Başımı salladım. Ardini ile pelerinleri giyip birkaç silahla evden çıkarken gülümsüyordum, heyecan beni tamamen sarmıştı. Sarah'yı bulmamıza çok az kalmıştı.

Sarah

Sabah gözyaşlarım yüzünden kurumuş gözlerle uyandığımda saat daha sekizdi. Bu, Sorcier'de geçirdiğim süre içinde en geç kalktığım saatti. Kısacık bir an nerede olduğumu unutmuş gibi oldum, korkunun beni ele geçirdiğini hissettiğim anda ayağa kalktım ve kapıyı açtım. Banyoya girip yüzümü yıkadım.

Nick'in evindeydim, şatodan kaçmıştım. Hatırlıyordum ve anlık korku yerini rahatlamaya bıraktı. Aynada bana bakan yorgun yüze baktım. Boynumdaki safir kolyeye bakarken, *Keşke Ardor'un aldığı kolyeyi de takmış olsaydım,* diye düşündüm. Ne kadar salaktım. Nerede düşürdüğümü de bilmiyordum. Neredeydi acaba şu an?

Daha fazla beynimi yormadan ya da düşünüp sinirlenmeye başlamadan banyodan çıktım ve hırkamı giyerek aşağı indim. Nick'in kollarımdaki morlukları ve izleri görmesini istemiyordum. Soru sormaya başlayacaktı ve açıklayamayacaktım. Yanındayken de pek düşünmeyecektim, böylece benim Hartes'in kızı olduğumu bilmeyecekti. Bilirse bunu düşünürdü ve bu yakalanmama neden olurdu. Ve eğer beni bu evde yakalarlarsa Nick'e ve Bayan Space'e ne yapacaklarını tahmin dahi edemiyordum. Iris'in pis gülüşü yüzümde canlanınca tüylerim diken diken oldu.

Mutfaktan çatal bıçak sesi geldiğinden oraya yöneldim. Nick tost makinesinin başında bekliyordu, ona baktım. Dalgalı koyu kahve saçları parlak, yüz hatları keskindi. Aslında iyi görünümlü biri sayılabilirdi. Ben mutfak girişinde durmuş bunları düşünürken yüzünde bir gülümsemeyle bana baktı. "Teşekkürler," dedi sırıtarak, sonra ağzına bir domates atarken tostlara baktı. Bu akıl okuma olayı bana hiç yardımcı olmuyordu.

"Yardım ister misin?" diye lafı değiştirdim. Nick tost makinesini açıp ekmekleri alırken, "Bunları arka bahçeye taşıyabilirsin," dedi, elinde tabaklarla önümden geçip giderken kızarmış ekmeklerin enfes kokusu burnuma doldu.

Kalan şeyleri aldım ve arka bahçeye yürüdüm. Nick'in bana elma verdiği ağacın altına beyaz bir masa konmuştu, bir çardak vardı. Masanın üstü harika görünüyordu, birbirinden güzel yiyecekler vardı. Nick bana bakış attıktan sonra Bayan Space'in soluna oturdu, ben de mecburen Nick'in karşısına oturdum.

Bayan Space, "Çayı mı yoksa portakal suyunu mu tercih edersin Ashley?" dedi. "Portakal suyu," dedim. Nick uzandı ve bana portakal suyu doldurdu.

Bayan Space, ben Nick'in elinden portakal suyunu alırken, "Burada olmana çok memnunum Ashley," dedi. "Seninle tanışmayı uzun zamandır bekliyordum."

Nick'e bakıp gülümsedim. "Ben de Bayan Space," dedim yumuşak bir sesle.

"Allison," dedi. Sonra uzandı ve tereyağlı ekmeğinden bir lokma alırken önümdeki elmalı turtalara baktım. Hepsi harika görünüyordu.

Portakal suyumu içerken Bayan Space, "Nick?" dedi. Nick ona döndü. "Bugün çarşıya uğrayıp evin birkaç parça eksiğini alır mısın?" Sonra bana döndü, elimi tuttu. "Ashley de seninle gelsin. Biraz vakit geçirirsiniz."

Yüzüm kızarırken Nick'e baktım. *Gelecek miyim,* diye geçirdim içimden gözlerine bakarken. Nick, "Ashley'nin gelmesine gerek yok anne," dedi. Bana bakarken başını iki yana salladı. "Kız yorgun zaten. Evde kalsın. Ben gidip hallederim."

Bayan Space ise, "Hayır," diye ısrar etti. "Lütfen. Hem Ashley, Ptrage'den geliyor. Ona biraz burayı gezdir."

Nick'e baktım. Nick pes ederek, "Tamam," dedi. Sonra bana bakıp omuz silkti. Bayan Space elimi bırakınca Nick'e döndüm.

Kahvaltıdan sonra etrafın toplanmasına yardım ettim. Bayan Space hâlâ elma ağacının altında oturmuş, meyve çayını içiyordu. Mutfağa gelince Nick'e döndüm. "Gerçekten gelmek zorunda mıyım?" dedim tereddütlü bir sesle. Özellikle yeni kaçmışken hemen dışarı çıkmak istemiyordum.

"İstersen burada kal," dedi. "Annem eve girince bahçede ses yapmadan durursun. Bir saate gelirim."

"Neden böyle istedi ki?" dedim.

"Ashley ile aramızın kötü olduğunu düşünüyor," dedi Nick.

"Yani seninle." Kafamı kaldırıp ona bakınca gözlerime baktı. "Rol yapmak zorunda değilsin demiştim."

Başımı salladım. "Sorun değil." Hırkamın kollarını dirseğime kadar katladım ve bulaşıklara giriştim. O sırada Nick şaşkın bir şekilde iç çekti. Ona döndüm, şok içinde kollarıma bakıyordu. Aniden üst kolumu tutup, "Kollarına ne oldu?" dedi yavaş sesle.

Hay aksi. Kolumu ondan çektim ve ıslak ellerimle kollarımı kapattım. Çıplak kalmış gibi utanmıştım, Nick'e kaşlarım çatarak baktım.

"Kollarına ne oldu Sarah?" dedi düz bir sesle. "Kim yaptı bunu? O adamlar mı yaptı? Neden bana söylemedin?"

"Nick," dedim, ela gözlerine baktım. Elimi kaldırdım. "Sakin ol. Önemli değil, iyileştim zaten."

Nick bana doğru bir adım attı, dikkatle elimden tuttu ve ıslak ellerimi kollarımın üzerinden çekti. Bir şey yapmadan onun yüzüne bakıyordum. Yavaş hareketlerle ıslanmış kollarıma dokundu. Uzattı ve yaralara iç geçirerek baktı. "Sarah," dedi kısık sesle. "Kim yaptı bunu?" Gözlerime baktı, kaşlarını endişeyle kaldırmıştı.

"Gerçekten önemli değil," dedim. Kollarımı çekmeye çalışsam da Nick bırakmadı. "Ne demek önemli değil? Bıçak yarası bunlar," dedi sertleşerek.

"Bıçak değil." Gözlerine baktım. Sesim gitgide cılızlaşıyordu. "Bıçak değil," diye tekrarladım. "İğne."

"İğne mi?" Kaşları daha da çatıldı, sonra elimden tuttu ve beni hızla mutfaktan çıkardı. Arka kapıya, annesine baktı. Bayan Space hâlâ elma ağacının altında sakince çayını içiyordu. Elimden çekti ve turuncu koltuğa yan yana oturduk. "Bana her şeyi anlatıyorsun," dedi kısık sesle.

"Yapamam," dedim hemen.

"Zihnini aramamı mı istiyorsun?"

"Böyle bir şey yapabilir misin?" dedim şaşkınlıkla.

Nick, "Zor bir büyü," dedi. "Ama yapmaktan çekinmem. Kimin yaptığını... Neden yaptığını anlat." Gözlerime baktı. "Başka yaran var mı?"

Başımı iki yana salladım.

Nick, "Hadi Sarah," dedi yumuşak bir sesle.

İç çekip, "Nick," dedim. Kafamı eğdim ve ıslak kollarıma baktım. "Başının derde girmesini istemiyorum."

"Girmeyecek," dedi söz verir gibi. "Anlat lütfen."

Gözlerine bakmadan kollarıma bakmaya devam ettim. "Benim kim olduğumu biliyor musun?" Bakışlarımı ona çevirdim.

Anlamayarak bana bakmaya devam ediyordu. "Bu da ne demek?" dedi.

"Sarah," dedim. Bir süre sonra dudakları aralandı, bir şey söyleyecek gibi oldu ama vazgeçerek yüzüme baktı. "Anladın mı?" dedim.

"Geçen sene Shat'a gelen kız değil misin sen?" dedi hemen. "Su elementinden?"

Başımı salladım. Sonra hırkamı önümden çektim ve safir kolyemi ortaya çıkardım. Kolyeme dikkatle baktıktan sonra gözlerini bana çevirdi. "Burada ne işin var?" dedi kısık bir sesle.

"Hartes," dedim. "Hartes'in birkaç ay önce Shat'a gidip aldığı kız benim."

Gözlerinin büyümesini ve dudaklarının daha da aralanmasını bir şey demeden izledim. Şok içinde, "Aman Tanrım," dedi yavaşça. Geri yaslandı ve bakışlarını kollarıma çevirdi. "Bunları sana... Hartes..." Dehşet içinde bana baktı.

Başımı salladım. "Hartes iki haftada bir kanımı alıyordu. Kollarım o yüzden kan içindeydi. Buraya gelirken de sargılıydı." Gözlerine baktım. "Üç elementi de kullandığımı görmek istediği için bana işkence çektirip büyü yaptırıyordu."

"Aman Tanrım, Sarah," dedi Nick. "Nasıl kaçtın onun yanından?"

"Çok zor oldu, birkaç kişiyi öldürmek zorunda kaldım." Ak-

ama benim yüzümden ölen Narin, öldürdüğüm Ajax ve Cedric'in öldürdüğü Lutin gelmişti. Nick'e baktım. "İçlerinden biri bana yardım etti."

Nick bana inanamayarak bakıyordu. "Biz çarpıştığımızda..." Sonra durdu. "Sahile o yüzden gitmek istedin."

"Evet," dedim. "Shat'a giden bir gemi bulmak için. Ya da son çare yüzecektim." Gözlerine baktım. "Ancak yüzmeye gücüm yetmez. Şu an bile gücüm tükenmiş gibi." Kaşlarım çatıldı ve bunu söylerken bile kendimi yorgun hissettim. "Shat'tan çok uzaktayız, güçlerim kesiliyormuş gibi hissediyorum."

Nick iç çekti, kollarıma bakıyordu. "Sana yardım edeceğim," dedi gözlerime bakarak. "Bir gemi bulmana ve iyileşmene."

"Gerçekten mi?"

"Evet," dedi tereddüt etmeden. "Büyük ihtimalle sana büyü yapıldığı için böyle hissediyorsun. Büyüyü kaldırmamız lazım," dedi.

"Aslında," dedim. "Üstümde büyü yok. Büyülerin hepsi ters tepti."

"Nasıl?"

İç çektim. "Bana unutturma büyüsü yapıyorlardı, bu yüzden kanımı alıyorlardı. Ancak her defasında büyüyü kustum ve her şeyi hatırladım."

"Kusarak hatırlaman imkânsız," dedi dikkatle. "Ama işe yaramasına sevindim. Unutturma büyüsü demek," diye mırıldandı Nick, kaşları çatık halde. "Hem de kanla. Şimdiye kadar kendini bile unutmuş olman gerekirdi."

"Ama hatırlıyorum."

Nick başını salladı. "Elementlerin sayesinde olmalı. Üç element senin vücudunu dirençli kılıyor." Başımı salladım. "Diğer elementlerin neler?" diye sordu merakla. "Su hariç?"

"Ateş ve Hava," dedim. "Hava Hartes de melez olduğu için bana geçmiş."

Nick gülümsedi. "Mükemmel bir şey olmalı."

"Ne demezsin," diye mırıldandım.

"Tamam," dedi gülerek. "Bugün çarşıya gideceğiz, sana gemi bulmalıyız."

Başımı sallarken gülümsedim. Nick devam etti. "Ama önce..." Bana baktı. "Zihnini kapatmalısın."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum," dedim.

"Basit," dedi. "Sana vereceğim iksiri içtikten sonra *ferme mon esprit** diyeceksin."

Başımı salladım, ayağa kalktı ve merdivenlerden yukarı çıktı. Ben kurumuş kollarıma bakarken o elinde bir şişeyle geri döndü.

Şişeyi elime aldım, içindeki yeşil iğrenç sıvıya bakarken aynı anda burnuma kokusu geldi. Görünüşü gibi kokusu da iğrençti. "Biliyorum," dedi Nick düşüncelerimi okuduğunu belli ederek. "Ama tadı öyle değil. Yani umarım."

Nick'e güvenerek üç yudum içtim. Sonra dediği kelimeleri tekrarladım. Birden başım ısınmaya başladı, garip bir şekilde başımın arka kısmına bir ağrı girdi. En sonunda acı geçtiğinde kafamı kaldırdım ve Nick'e baktım. "Oldu mu?" dedim.

Nick bir süre kaşlarını çatarak yüzüme baktı, en sonunda, "Evet," dedi. "Okuyamıyorum."

Gülümsedim, nihayet. Sonra ayağa kalkıp, "Hadi gidelim," dedim heyecanla. Aylardır ilk kez böylesine hevesliydim.

O da gülümsedi, bahçeye inerken ben de yukarı çıktım. Nick'in montunu, pelerinini ve kendi pelerinimi aldım. Aşağı indiğimde, "Anneme haber verdim," dedi elimden montunu ve pelerinini alırken. "Gidelim."

Arabanın ön tarafına bindim. Hızla çarşıya giderken heyecandan ölecek gibiydim. Çarşı benim bir adamı yakarak öldürdüğüm ve Nick'le ilk tanıştığım yerdi.

Gemi bulmama ve Shat'a gitmeme az kalmıştı. Aylar sonra evime gidecektim.

*Zihnimi kapat.

Geçmişe Dönüş

2

Phrkagias, Hartes'ten nefret ediyordu.

Bu saf ve doğal nefretinin arkasında yatan neden çok belirgindi aslında. Phrkagias veliaht olarak büyütülmüş ve o özellikleri tamamen taşıyan biriydi. O sıralar yeterince yetkindi de. Aklının başka yerde olduğu zamanları saymazsak tamamen işine bağlı ve taht için kusursuz bir veliahttı. Bu özelliklerinin ötesinde ondan yaşça küçük olan ancak favori olarak görülen Hartes'ten nefret ediyordu. Hartes'in yaptığı tek şey iki elemente sahip olmasıydı. Phrkagias ise onun gibi güçlü olmak için gece gündüz çalışmıştı. Tahtı bariz şekilde hak eden o iken tahta sahip olması istenilenin Hartes olması sinirini bozuyordu.

Phrkagias taht için eğitilmişti. Küçüklüğünden beri babası Walter'ın emriyle en iyi yardımcılar tarafından büyütülmüş, mümkün olduğunca çabuk bir şekilde Ateş elementine uyum sağlamıştı. Hartes ise ondan çok önce bu seviyeye zaten ulaşmıştı, Phrkagias'ın ona olan nefreti de ilk önce kıskançlıkla baş göstermişti. Hartes kimseyle konuşmayan, bencil ve kötü bi-

riydi. Phrkagias sakladığı maskenin altındaki bu yüzü çok net görebiliyordu. Göremeyen tek kişi Toulina'ydı.

Toulina'nın büyüleyici bir güzelliği vardı. Zirve gecelerinde giydiği pırlantalı kıyafetler bile yüzünün saf ve karşı konulmaz güzelliğinin yanında sönük kalıyordu. Phrkagias'ın küçüklükten beri Toulina'ya kısmi bir zaafı vardı, bir keresinde alan eğitimindeyken Toulina'ya kılıç konusunda yardım etmişti. O gün Toulina'nın ona içten bir şekilde bakarak teşekkür etmesi onun zihninde en tatlı anılardan daha tatlı bir anı olarak kalmıştı.

Toulina ise ona tamamen yabancıydı. Phrkagias duygularını belli edebilen bir insan değildi ancak Toulina da kör sayılmazdı. Yine de sanki ona olan bariz sevecenliğini görmek istemiyormuş gibi Toulina, Phrkagias'la hiç konuşmazdı. Su kraliçesi olduğu zaman bile Phrkagias cesaretini zar zor toplayıp Toulina'yı tebrik etmek istemişti.

Phrkagias içkiliydi. Başının döndüğünü hissedebiliyordu, bu durum onun gibi her an her şeyin kontrol altında olmasını isteyen biri için alışılması zor bir durumdu. Toulina'nın Su kraliçesi ilan edildiği geceydi. Phrkagias, Beyaz Saray'dan çıkıp serin geceye adım attığında rüzgâr ona biraz daha iyi gelmişti. Yavaş adımlarla az önce Toulina'nın gittiğini gördüğü yere yöneldiğinde ayakları anında durdu. Bulanık ve sarhoş zihni görüntülerden rahatsız olup dolana kadar gözlerini kırpmadan bu manzaraya baktı.

Mavi Saray'ın uçuruma yakın olan kısmıydı, rüzgâr sertçe esiyor ve her şeyi dağıtmakla resmen tehdit ediyordu. O ikisi hariç kimse yoktu. Phrkagias önce onları ayırt bile edememişti. Tek gördüğü şey Hartes'in Toulina'nın yüzünü tutan elleri ve dudaklarının üstündeki dudakları olmuştu. Phrkagias birkaç adım geriledi, başı daha çok dönerken tüm dünya üzerine yıkılmış gibi hissediyordu. Bu görüntüye daha fazla dayanamayacaktı, midesi bulanırken hızla oradan uzaklaştı. Kendisini

görmeleri umurunda bile değildi, zaten birbirlerinde o kadar kaybolmuşlardı ki onu göreceklerini de sanmıyordu.

Phrkagias'ın kafası düşüncelerle doluydu. Normal zamanda normal şartlarda olsaydı, o an kızgınlığın onu ele geçirmesi ve Ateş elementinin emrine uyup ona itaat etmesi saniyesini almazdı. Ancak o an sarhoşluk karışık zihninin üstünü kapatan saydam bir perde gibiydi, Phrkagias'ı belirsizliklere sürüklüyordu. Gittiği yeri bilmiyordu ancak bu geceyi Hartes'le aynı sarayda geçirmeye niyeti yoktu. Hızlı adımlarla kalelerden çıkıp arabaya atladığında gece tüm güzelliğiyle Shat'ın üstüne çoktan çökmüştü.

Shat'ın iç kısımları hâlâ işlek sayılırdı. Özellikle barların olduğu sokak görülmeye değecek kadar canlı ve aktifti. Gece burada gündüz gibi işliyordu; insanlar içiyor, eğleniyor ve sarhoş oluyorlardı, tıpkı şu an Phrkagias'ın yaptığı gibi.

Phrkagias boş bir masa bulduğu için kendini şanslı hissediyordu. Bir viski söyledi, zaten sarhoş olan zihninin az önce benimsediği görüntülere tutunmasına izin vermeyecekti. Hartes'e olan nefreti gün gibi ortadaydı. Küçüklükten beri aynı şeyi yapıyordu, Phrkagias istediği şeye ulaşmak için ne kadar çalışırsa çalışsın, Hartes ona istemeden ve zahmet dahi etmeden sahip oluyordu. Phrkagias, Hartes'e başlarda sevgi besliyordu ancak Hartes kendi elleriyle ve belki de isteyerek bu sevgiyi yanan bir nefrete dönüştürmüştü.

Phrkagias'ın zihni oldukça bulanıktı, yine de viski geldiğinde teşekkür edebildi. Yudum yudum içine aldığı o zehir gibi içki onu daha karanlık noktalara sürüklüyordu. Zihnini daha da yorup kör etmek istiyordu, böylece Hartes'in narin ve güzel Toulina'ya dokunduğu kısmı zihninden silebilirdi. Ancak öyle bir şey olmuyordu. İçtikçe daha çok sarhoş oluyor ve o iğrenç görüntü zihnindeki diğer her şeyin önüne geçip Phrkagias'a işkence çektiriyordu.

Sarışın bir kadın Phrkagias'ın yanına geldiğinde Phrkagias viskisini bitirmek üzereydi. Kadın yanına oturdu, Phrkagias başını ona çevirmeden, "İstemiyorum," dedi dikkatle. Neyi istemediğini o da bilmiyordu. Kadın ise hareket bile etmemişti, Phrkagias başını çevirip ona sertçe baktığında anında yumuşadı.

Kadının inanılmaz bir güzelliği vardı. Dudakları barın iğrenç ışıklandırmasında bile bir sanat eseri gibi duruyordu. Minik bir burnu vardı, mavi gözleri parlıyordu. Sarı saçları insanda dokunma hissi uyandırıyordu. Phrkagias şoke olmuş gibi kadına bakarken kadın yumuşak ve duyduğu en melodik sesle, "Ateş elementi veliahdı bu kadar içmemeli," diye mırıldandı. Uzanıp elindeki viskiyi alırken Phrkagias hiçbir şey yapamıyordu.

Kadın viskiyi aldı, Phrkagias sanki çocukmuş da istese yeniden alamazmış gibi viskiyi başka masaya koyarken, "Bana neden karışıyorsun?" dedi, nihayet sesini bulabildiğine sevinmişti. Kadın ona döndü, Phrkagias yine onu kısa süre inceledi. Kadının burada çalışmadığını biliyordu. Burada çalışıyor olsaydı onu muhakkak görürdü. Kadın gülümsedi. "Çünkü bu kadar içmek kötü olur. Özellikle o düşüncelerle."

Phrkagias o zamanlar kadının neyi kastettiğini anlamamıştı, belki de o kadar sarhoş olmasa kadına "*Düşünceler mi?*" diye sorabilir ve o an kadının büyücü olduğunu anlayabilirdi. Ancak o kadar sarhoş ve kadının güzelliği karşısında büyülenmiş haldeydi ki tek yaptığı şey yüzüne bakmak oldu. Kadına, "Kimsin sen?" diye sorduğunda bardaki gürültüden başı ağrımış haldeydi.

Kadın gülümsedi. Sırtını dikleştirdi ve sarı kaşlarından birini kaldırarak, "Ben Mary Rose," dedi, sesi Phrkagias'a şarkı gibi gelirken. Phrkagias elinde olmadan, "Mary Rose..." diye fısıldadı. Elini uzatıp kadının yüzüne sanki gerçek olup olmadığını anlamak istermiş gibi hafifçe dokundu.

Kadın dokunuşundan dolayı ürpermiş gibiydi, nefesleri hız-

lanmıştı. İki saniye içinde kadının dudaklarını kendi dudaklarında buldu. Phrkagias'ın bu sefer heyecandan başı dönerken Mary Rose geri çekildi, gülümsüyordu. "Bunu yapmamalıydım," diye mırıldandı özür diler gibi. Biraz daha geri çekilmeye çalıştığında Phrkagias onu tek eliyle kendine çekti, gitmesine izin vermeden ve heyecan içinde yeniden onu öptü. Bu kez yumuşakça, hissettiği heyecan ve yarı korku tamamen baş gösterircesine. Kadın da aynı şekilde ona karşılık verirken Phrkagias'ın gözü başka hiçbir şeyi görmüyordu.

Mary Rose, ona daha önce yaşamadığı duygular yaşatıyordu. Bardan sonra onun evine gitmişti ama o kadar sarhoştu ki Mary Rose'un küçük evindeki kanepede sızıp uyuyakalmıştı. Sabah uyandığında feci bir baş ağrısı yaşıyor ama her şeyi hâlâ hatırlıyordu.

Ayağa kalktı, Mary Rose'un odasına bakış attı. Kadın sakince uyuyordu, Phrkagias kanepenin yanında duran soğuk su ve beze baktı. Korktu, birden geceki o öpücük onu inanılmaz korkuttu. Aceleyle küçük evden çıkıp sokağa adımını attığında Shat hâlâ uykudaydı.

Arabasını nereye koyduğunu hatırlamadığı için Kırmızı Saray'a yürüyerek gitti, bu hem uykusunu açmış hem de düşünmesine olanak sağlamıştı. Mary Rose ile sadece öpüşmüşlerdi ancak bu Phrkagias'ın ilk öpücüğü olmuştu. Daha önce bir kadına karşı beslediği tek duygu Toulina'ya aitti ancak Toulina'yı bırak öpmeyi, daha önce onunla sadece birkaç kelime etmişti. Phrkagias'ın kafası ilk kez karışıktı ve gece uyuduğunda alan eğitimini değil, Mary Rose'u düşünüyordu.

Bir gece daha onu görme umuduyla bara geldi. Saatlerce bekledi, birkaç kadeh devirdi ancak Mary Rose ortalıkta yoktu. Tam vazgeçeceği sırada kadının evini bildiğini hatırladı.

Küçük evi bara yakındı. Phrkagias kibarca kapıyı çaldı, cevap gelmemişti. Birkaç kez daha denedi, vazgeçmeye yakın olduğu

kısa bir anda ağır kapı yavaşça açıldı. Mary Rose'un sarı saçları göründü, daha sonra tamamen kafasını çıkarıp Phrkagias'a ifadesiz bir yüzle baktı. Güzel yüzündeki nefrete yakın ifade yüzünü ifadesiz tutmaya çalıştıkça daha çok ortaya çıkıyordu.

Phrkagias, "Mary Rose, ben..." diye başladı. Lafını kesen Mary Rose oldu, elini kaldırdı ve Phrkagias durdu. Kendisine bakmaktan kaçınıyordu. "Niye geldin buraya?" dedi sakin ve duygusuz bir sesle.

Phrkagias, "Ben..." diye başladı. Sesi duygu ve hafif sarhoşluğun etkisiyle yavaş çıkıyordu. Sarhoş da olsa zihni tamamen yerindeydi ve biraz sonra yapacaklarını tamamen bilinçli yapmıştı. Phrkagias kapıyı eliyle itti, Mary Rose içeri girmesine olanak sağlarken eve girip kapıyı kapattı. Kadın heyecan içinde ona bakarken, Phrkagias "Özür dilerim," diye mırıldandı. Ev sessizdi ve tek duyulan şey Phrkagias'ın neredeyse fırlayacak gibi atan kalbiydi. Sonra hızla Mary Rose'un dudaklarına yapıştı, aynı şekilde Mary Rose da bunu bekliyormuş gibi ona karşılık verdi.

Phrkagias, Mary Rose'a âşık oluyordu. Onunla olmadığı zamanlar özellikle onunla olmak istiyordu. Onu özlüyordu, bu özlem bazen öyle derin noktalara ulaşıyordu ki Phrkagias bulduğu her fırsatta kraliyetten kaçıp Mary Rose'un yanına gidiyordu.

Bu durum babası Walter ölene kadar devam etti. Phrkagias o sıralar otuz altı yaşındaydı, babası hastalıktan öldüğünde haberi Mary Rose'un yanındayken öğrendi. Phrkagias aceleyle saraylara gelmişti. Hartes ile aynı odada, babalarının başında sessizce beklemişlerdi.

Büyük siyasi karmaşa, tahta Hartes'in geçmesiyle son bulduğunda Phrkagias hiç olmadığı kadar sinirlenmişti. Hartes'e olan nefreti o zamana kadarkinden daha fazlaydı ve kinle besleniyordu. Üstelik Toulina'nın hâlâ Hartes ile beraber olduğunu biliyordu. Phrkagias ikisinden de nefret ediyor ve her zaman solu-

ğu Mary Rose'un yanında alıyordu. Mary Rose ona bu dünyada iyi gelen tek şeydi.

Mary Rose'un hamile olduğunu öğrendiğinde inanılmaz bir sevinç yaşamıştı. Hartes'in Shat'ı yönettiği ilk yıldı. Phrkagias, Mary Rose'a saf bir şekilde âşıktı. Mary Rose ise Phrkagias'ın durumunu biliyor ve ona sıkıntılarını unutturmak için elinden geleni yapıyordu.

Bir gün Shat'ın halka açık kısmında bir sorun baş gösterdi. Sorun, ülkeyle alakalı küçük ve anlamsızken ilgilenilmediği için büyümüştü. Hartes'in tek yaptığı şey ise birkaç adam yollamak olmuştu. Phrkagias, Hartes'in bu vurdumduymazlığından inanılmaz rahatsızlık hissetmişti.

Sorunlar tarlalarda da baş gösterdi. Tarla yöneticilerine düzenli mal gelmiyordu ve onlar da işini yapamıyorlardı. Phrkagias beslediği saf kin ve nefret ile bu sorunları körükledi, tarla sahipleriyle konuşup onları Hartes'e karşı doldurdu. Shat'ın iç kısmında yaşayan büyücülerle işbirliği yapmaya karar vermişti. Kraliyette Hartes güzel bir hayat yaşarken Shat dışında Hartes'e büyük bir nefret beslenmeye başlamıştı. Shat'taki büyücüler bile artık Hartes'in aleyhine Phrkagias için çalışıyordu.

Ülkeye genel bir kaos hâkimken Mary Rose, Phrkagias'a döndü. "Hartes'e ne yapacaksın?" dedi, kucağındaki sarı saçlı ve kırmızı gözlü oğluyla. Phrkagias oğlunu kucağına alırken, "Hartes'in sonu geliyor," diye mırıldandı. "Bunlarla uğraşacak biri değil."

Mary Rose elindeki sütü kontrol ederken, "Yani onu öldürecek misin?" diye sordu.

Hartes'i öldürmek mi? Phrkagias sırıtırken oğlu Ardor'un yüzünü öptü. Bebeği annesine geri verip, "Gerekirse," diye mırıldandı. Sevdiği kadının alnından öptükten sonra kraliyete yol aldı.

Phrkagias gizlice birkaç kişiyi toplamaya karar vermişti. Şi-

fahanenin yanında toplanan element üyeleri merak ve korku içinde Phrkagias'ı dinlemişti. Phrkagias bilerek Toulina'yı bu toplantıya çağırmamıştı, Hartes'i indirme planına yardım etmeyeceğini biliyordu ancak bu konseyi Toulina'nın gizlice dinlediğini bilmiyordu.

Phrkagias, Hartes'in taht odasını bastığında Hartes tahtta oturuyor ve sanki bunun olacağını biliyor gibiydi. Yüzünde bir vazgeçiş vardı, omuzları çökmüştü. Phrkagias odaya girer girmez Hartes boş bakışlarla ona bakmıştı. Phrkagias ateş fırlatıp tahtı yıktığında Hartes tepki bile vermemişti. Taht geriye sıçramış, arkadaki cam bölmeler kırılmış ve Hartes camların içinde kalmıştı. Phrkagias kanlar içindeki Hartes'i kendi elleriyle Kırmızı Saray'ın dışına çıkarttığında Toulina haykırarak yere çökmüştü.

Birkaç element üyesi Hartes'in kollarında kılıçla yara açarken, "Taht benim," diye haykırdı Phrkagias. Hartes başını kaldırdı. Dizlerinin üzerindeydi, burnundan süzülen koyu kırmızı kan dudağından akan aynı renkteki kana karışmış, sarı saçları dağılmış ve üzerindeki kıyafet kana bulanmıştı.

Hartes sadece baktı. Yüzünde alaycı bir ifade belirdi, sonra Phrkagias'ın yüzüne tükürdü. "İstediğini hiçbir zaman elde edemeyeceksin," dedi. Açık kırmızı gözlerindeki inanılmaz ifadeyle bakıyordu, ihanete uğramış bir edayla. Hartes'in bunu beklediği ancak bu girişimi Phrkagias'tan beklemediği çok açıktı. Phrkagias bu bakış karşısında afallamış görünüyordu, işaretiyle Hartes'i dövmeye başladılar. Toulina, "Hartes!" diye bağırıyor ve hıçkırıyordu.

Phrkagias o an ifadesiz bir yüzle her şeyin farkına vardı, Hartes'in birden nasıl güçlendiğini gözleriyle gördü. Etrafta muhteşem kuvvetli bir rüzgâr eserken Phrkagias geriledi. Hartes kanlar içinde kalmış vücudunu ağır hareketlerle ve sanki hiç darbe almamışçasına kaldırdı, o kadar heybetli ve korkunç görünü-

yordu ki Phrkagias bile bir an büyük bir korkunun kendisini sardığını hissetmişti. Hartes kısa bir an Toulina'ya baktı, aynı anda etraftaki otlar ve birkaç saray alev alırken şiddetli rüzgârın etkisiyle Beyaz Saray'ın çatısının bir kısmı uçup havaya karıştı. Element üyeleri bir yere kaçarken Phrkagias şoka girmiş gibi olduğu yerde duruyordu. Kılıçlar havada uçuşuyor, Hartes'in etrafında bir rüzgâr ve ateş adeta dans ediyordu. Phrkagias daha önce böyle bir güç hissetmemişti.

Sonra her şey durdu.

Phrkagias şok içinde ona baktı, Hartes yeniden yere yığılmış ve elini boğazına götürmüştü. Nefesi kesilmiş gibiydi, göğsü içinde hava kalmışçasına şişmişti. Kanlı yüzü kıpkırmızıydı. Dizlerinin üzerine yeniden çöktü ve kan kusarken Phrkagias bağırdı. "Öldürün!"

Hartes'in baygın ve belki de çoktan ölmüş bedenini korumalar kaldırırken Toulina, Phrkagias'ın yanına geldi. "Phrkagias!" dedi onunla yıllar sonra ilk kez konuşurken. "Lütfen. Hartes'i bırak."

Phrkagias onu dinlemiyordu bile. Gözlerini Hartes'ten ayıramıyordu. Korumalar cansız bedeni okyanusa bırakırken Phrkagias büyük bir rahatlama hissetmişti. Bu rahatlama yerini hafif pişmanlığa bırakmadan arkasını döndü ve bütün element üyelerine tek tek baktı. "Artık," dedi sert ve güçlü bir sesle. "Taht benim."

17. Bölüm

Ardor

Ardini elindeki bıçağı bileğinin gerisine itip saklarken, "Sence David iyi biri mi?" diye sordu.

David'in Sarah'yı ararken kullanmamız için lüks araba koleksiyonundan ödünç verdiği arabayı doğu yakasına doğru sürerken, "Bence öyle," dedim. "Yani iyi değil de sadece Hobes'a bir borcu var. Tuhaf ama zeki bir adam."

"Hobes kim bu arada?" dedi elindeki içeceğe bakarken. "Tanıyor musun?"

"Kate'in bir büyücü arkadaşı," dedim yola dikkatle bakarken. "Hobes'la hiç tanışmadık ancak Kate ondan hep bahsederdi. O da eskiden konseydeymiş, sonra konseyden kovulunca Shat'a sığınmış."

Ardini, "Vay be," dedi. İçeceğinden bir yudum alırken kafası karışmış gibiydi.

Sarah'nın nereye gitmiş olabileceğine dair en ufak bir fikrim bile yoktu. Koskoca ülkede herkes pelerinli ve tehlikeliyken güzel ve savunmasız bir kızı nasıl bulacaktım? Kafamı salladım

ve yola odaklandım, yol bomboş olduğundan araba son hızda gidiyordu.

Ardini, "David buradaki sayılı zenginlerden biri sanırım," dedi. "Hatta belki de en zengini."

Güldüm. "Aynı şey aklımdan geçmişti."

Ardini de gülümsedi. Gözlerini üstümde hissederken, "Aramaya nereden başlayacağız?" diye sordu.

Dikkatle, "Şu an batı yakasındayız," dedim. "Ülkenin bu yakası pek işlek değil bildiğim kadarıyla. Burada fazla ev de olmadığından aramamız hemen bitecektir. Evleri ve ara sokakları aramakla başlarız." Sonra arabayı siyah, büyük bir binanın önünde durdurdum.

Ardini ile birkaç ara sokağa girdik. Ara sokaktaki evlere, kulübelere, barlara hatta çöplüklere bile baktık. Ne Sarah'dan bir iz vardı ne de herhangi bir şey. Elimde Sarah'ya aldığım kolye dışında ondan hiçbir iz yoktu ve bu durum gitgide beni endişelendiriyordu.

David'in dediği gibi hava kararmadan eve geri döndüğümüzde adamları henüz gelmemişti. Havuzun yakınındaki beyaz koltuklarda yorgun argın oturan David'e baktım.

Elinde yine önceden bize gösterdiği mektup gibi bir sarı parşömen tutuyordu, gözlerini kaldırıp bize baktı. Durdum ve Ardini de durdu. Dikkatle ona bakarak, "Sorun mu var?" diye sordum. Sorun olabileceği algısı duyularımı tamamen açarken etrafa bakış attım.

David, "Shat'tan gelmiş," dedi ve kâğıdı bana uzattı. Heyecanlanmıştım. Hemen yanına yaklaştım, uzattığı parşömen kâğıdını aldım ve okumaya başladım.

"David Ellin adına, Shat ve Ateş kralı Phrkagias'tan,

Toprak elementi veliahdı Oscar'dan edindiğimiz bilgiler ışığında, Sarah'nın Siyah Şato'dan kaçmış olduğunu öğrendik. Bunun doğru olup olmadığını araştırmanızı, Sarah'nın nasıl olduğu hakkında bize

bilgi vermenizi rica ediyorum. Ayrıca değerli oğlum ve veliahdım Ardor ve değerli Hava üyesi Ardini'nin durumu hakkında da bilgilendirirseniz müteşekkir kalırım. Sevgiler."

Kafamı kaldırıp David'in gözlerine baktım. "Oscar mı?" dedim şaşırarak. "Onun öldüğünü sanıyordum."

David, "Bir şekilde kurtulmuş olmalı," dedi kimden ve neden bahsettiğimizi anlamadan. "Hemen cevap yazmam gerekiyor," dedi. "Ne yazayım?"

Ardini, "Sarah'yı bulamadığımızı ve ne durumda olduğunu bilmediğimizi," dedi.

David, "Adamlarım henüz araştırmadan gelmedi," dedi dikkatle. "Belki Sarah ile birlikte dönerler."

"Sanmıyorum," dedi Ardini, böylesine kesin konuşması canımı yakmıştı. "Sarah'nın Sorcier'de olduğuna dair ümidimi kaybettim sanırım."

O sırada ben Ardini'ye bir şey diyemeden David'in adamlarını bize doğru yürürken gördüm. Sarah yanlarında değildi. Bir adam öne çıktı ve selam verdi. David sabırsızca, "Evet?" dedi. "Ne buldunuz?"

Adam resmi bir şekilde, "Güney ve doğu yakasını araştırdık," dedi. "Çarşıya baktık. Sarah'nın eşkaline uygun birkaç kız bulduk ancak o değildi. Dediğiniz gibi bir kolye takmıyordu. Sarah'yı oralarda bulamadık," dedi.

"Zihin okudunuz mu?" diye sordu David sinirle. "Hepsi bu mu?"

"Okuduk, efendim," dedi adam. "Ancak yok. Sarah o yakalarda görülmemiş bile."

Sıkıntıyla nefesimi verdim ve David'in beyaz koltuklarından birine oturdum. Elimdeki kâğıdın ucundaki Shat sembolüne baktım.

David dikkatle, "Çekilin," dedi adamlarına. "Birkaç kişi daha aramaya devam etsin. Gece boyunca özellikle terk edilmiş ev-

kere bakın." Adamlar başını sallayıp uzaklaşırlarken David hizmetçisine yemek hazırlamasını emretti. Ardini ise başımda duruyordu. Üzüntüyle iç çekerken birden eğildi ve elimi tuttu. Gözlerimi kaldırıp Ardini'nin ıslanmış gri gözlerine baktım. Gülümsüyordu. Ona yavaşça gülümsedim ama Sarah'yı bulacağımız ümidini ben de kaybetmeye başlamıştım sanırım.

"Endişelenmeyin," dedi David. Ona döndüm, çenem nedense kilitlenmişti. Devam etti. "En azından bir tek kuzey yakası ve çarşı kaldı. Çarşıya iyice bakmamışlar, oraya tekrar bakmamız gerek. Büyük ihtimalle oradadır, orada değilse bile bulacağız." Gözlerime güven verici bir şekilde baktı.

Tam o sırada az önce emir verdiği hizmetçi koşarak bahçeye girdi. Kadın, "Efendim," dedi. "Şatodan gelmişler. Evi aramak istiyorlar."

David, "Evi aramak mı?" dedi şok içinde. Onu belki de ilk kez böyle şaşkın görüyordum. Az önceki siyah giyinmiş adamlardan biri, "Sanırım misafirlerimizi arıyorlar," dedi.

Ardini, "Kahretsin," diye fısıldadı. "Kaçarken beni vuran adam Hartes'e anlatmış olmalı."

Kâğıdı katlayıp cebime atarken ayağa kalktım ve David, "Joe," dedi siyah giyinmiş adama. "Onları aşağı götür."

Aşağının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Eşyaları almaya vaktimiz de yoktu, bu yüzden Joe denen adamın peşinden David'in araba koleksiyonun olduğu garaja indik. Garaja geldiğimizde Joe arabaların arkasındaki dolaplara yaklaştı ve birinin kapağını açtı, elindeki fenerle ışık tuttu. Şaşırarak baktım. Bir tünel vardı.

"Burada durun," dedi Joe. "Gelip sizi çıkarana kadar bekleyin."

Başımı salladım, Ardini'nin elini tuttum ve tünele girdik. Joe arkamızdan dolabı kapatıp kilitlerken soğuk ve karanlık toprağa sırtımı dayadım. Kara büyücülerden saklanmak ne kadar akıllıca

bir işti bilmiyordum ama yapacak bir şeyimiz yoktu. Kapıya dönük oturdum, eğer yakalanırsak ilk beni almalarını istiyordum.

Ardini nefessizlikten öleceğimi düşündüğüm sırada elini kaldırıp yavaşça parmaklarını kıpırdattı. Etrafımızdaki hava rüzgâr gibi eserken, "Toprak altına kapatılmaya alışkın değilim," dedi. Yüzüm buruşurken elimde minik bir ateş oluşturdum, ben de toprağa meraklı değildim. Ateş minik de olsa mağarayı güzelce aydınlatmıştı.

Ne olduğunu bilmiyordum ancak uzun süre bekledik. Bir ara geceyi bu tünelde geçireceğimizi bile düşünmüştüm, neyse ki sonra Joe geldi ve tünelin kapısını açtı. Elindeki feneri yüzümüze tutarken gözlerimi kıstım ve Ardini öksürdü. "Gittiler," dedi, elini uzattı ve ayağa kalkmamıza yardım etti.

David'in evine üstümüz başımız toprak olmuş halde girdik. Elimdeki ateşi söndürmeden David'in yanına gittim. Hizmetçisi masayı hazırlarken o masanın yanındaki şöminenin başında duruyordu. Bizi görünce tamamen dönüp, "Ucuz atlattık," dedi. "Hartes sizin için arama emri çıkarmış."

"Kahretsin!" dedim, ateşi söndürdüm. "Bir bu eksikti."

Ardini yüzünü buruşturdu. "Ne yapacağız şimdi?"

David başıyla adamına işaret verdi, adam birkaç dakika sonra elinde bir poşetle geldi. David poşeti alırken, "Kamufle," dedi. "Sizi de saklayacağız. Ancak görünüşünüzü biraz değiştirmemiz gerekecek."

"Nasıl?" dedi Ardini. "Büyüyle mi?"

"Büyü yapmak kalıcı değil ve sürekli yapmayı gerektirir," dedi David. "Ayrıca ne zaman nerede büyünün biteceğini bilemeyiz, tamamen ve boşuna risk almış oluruz. O yüzden..." David poşettekileri çıkarıp bize baktı. "Eski usul yöntemleri deneyeceğiz."

Poşettekilere baktım. Lens ve peruklar vardı. Ardini, "Siyah saçlı olmak zaten hoşuma gitmişti," diye sırıttı.

"Bunların haricinde," dedi David bana bakarak. "Büyü yapabiliyorsun, değil mi?"

Başımı salladım. David devam etti. "Bütün büyücüler akıl okuyabilirler. Kara büyücüler bu işte uzman olmuş kişilerdir, zihninizi arayıp anılarınızı da görebilirler. Hatta bazıları geleceğinizi bile görebilir." David'in yüzü bir an buruştu, sonra bize dikkatle baktı. "O yüzden zihninizi kapatma olayını öğrenmeniz gerekiyor."

"Zihin neyini?" dedi Ardini, elindeki siyah perukla David'e baktı.

"Zihin kapatma." David poşeti yere bıraktı ve şöminenin üstündeki kabı eline aldı. İçinde iğrenç görünen yeşil bir sıvı vardı. Kokusu da aynı derecede iğrenç olduğundan yüzüm buruşmuştu.

"Bu ne?" diye sordum.

David, "Bu Ardini için," dedi.

Ardini, "Sakın o şeyi içeceğimi söyleme," derken yeşil şeye bakıyordu.

"İçeceksin," dedi David. "Ve bunlar ot, zarar gelmez. Tadı o kadar kötü değil."

"İçtin mi?" dedi Ardini tek kaşını kaldırarak.

David, "Hayır," dedi. "Ama kötü olmadığını umuyorum."

Ardini homurdanarak kabı eline aldı.

"Ben neden içmiyorum?" diye sordum, gerçi içmeye pek meraklı değildim ama sebebini merak etmiştim.

"Büyücülerin zihnini kapatmak için iksire ihtiyacı olmaz," dedi. "İstediğin an kapatıp açabilirsin. Akıl okumaya başladın mı?"

Alnım kırıştı. "Hayır," dedim. "Melezler akıl okuyamıyor diye biliyordum." Phrkagias bana böyle anlatmıştı.

David başını salladı. "Hayır, kim söylemişse yalan söylemiş," dedi aklımı okuyup, ben babamın bana söylediği yalan yüzün-

den anlık bir hayal kırıklığı yaşarken. "Hangi ırktan olursa olsun bir şekilde büyücü kanına sahip olan biri, büyücülerin yaptığı her şeyi yapabilir." Sonra Ardini'ye ve bana dikkatle baktı. "Ardini, sen bu iksiri içince zihnini kapatmış olacaksın. Yalnız bu iksirin ömrü kısadır." Bana döndü. "Sen ise dediğim gibi istediğin an açıp kapatabilirsin. Bir de akıl okumayı öğrenmelisin."

"Tamam," dedim. Heyecanlanmıştım. "Başlayalım o zaman."

David hazırlanmış masaya bakış attı. "Aç mıydınız?"

Gözlerini devirirken, "Önce şu işi yapalım," dedi Ardini. "Zaten bu iğrenç şeyden sonra yemek yiyeceğimi pek sanmıyorum."

David üst kata çıktı. Peşinden biz de çıkarken heyecanla doluydum. Phrkagias'ın bana neden yalan söylediğini düşünüyordum. Sanırım büyücü yeteneklerim olduğunu bilmemi istemiyordu. Zaten annemi bile unutmam için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Belki de öğrenirsem Shat'ı terk edip tahttan vazgeçerim diyeydi. Olabilirdi, babam Phrkagias için her şey taht demekti zaten. Ondan her şeyi beklerdim.

David bizi üst kattaki başka bir odaya getirdi. "Evet," dedi kapıyı kapatıp. "İç iksiri Ardini," dedi. "Hepsini."

Ardini yüzünü buruştursa da elindeki peruğu bir koltuğa bıraktı ve kabı dudaklarına yaklaştırdı. Bana bakış attı, cesaret olsun diye gülümsedim. Ardini gözlerini kapatıp bir seferde iksiri içti, kabı geri çektiğinde yüzü hala buruşuk haldeydi. "Sanırım kusacağım," dedi yavaşça.

"Kusma sakın," dedi David hızla. Ardini'nin elinden kabı aldı ve oturmasına yardım etti. "Şimdi," dedi David, Ardini'nin ellerini tutarak. "*Ferme mon esprit* demelisin."

Bu, Fransızca "*zihnimi kapat*" demekti, Sorcier'de çoğu büyü Fransızcaydı ve ben bu büyüyü kitapta görmüştüm. Ardini kelimeleri söyledi ve birden gözlerini kapatıp eğildi, ufak bir inleme duydum. "İyi misin?" diye sordum ona doğru eğilerek.

Ardini başını salladı ve doğruldu. "İyiyim." Hafifçe gülümsedi. Ben de doğruldum ve Ardini, "Oldu mu?" dedi David'e bakarak.

David dikkatle keskin gözlerini Ardini'ye dikti. Uzun süre baktıktan sonra kaşlarını çattı. "Olmuş," dedi. "Bravo Ardini."

Ardini gülümsedi ve kendini yumuşak görünen beyaz koltuklardan birine bıraktı. David bana döndü. "Şimdi Ardor," dedi. "Önce zihnini kapatmalısın. Aynı kelimeleri söylemen yeterli olacaktır." Başımı sallayıp kelimeleri tekrarladım.

Birden alnımın karıncalandığını ve ensemden başıma yayılan bir acının beni sardığını hissettim. Yüzüm buruşurken gözlerim yaşarmaya başladı, öyle ki gözlerimi açık tutmakta zorlandığım için sıkıca kapatmak zorunda kalmıştım. En sonunda saniyelik acı geçtiğinde David'e baktım. David tıpkı Ardini'de yaptığı gibi beni dikkatle inceledi. "Aferin," dedi gülümseyerek.

Başımı salladım. David arkasındaki dolabı açtı. Dolapta sayısız küçük şişe, bıçaklar, otlar ve birkaç kitap vardı. Siyah bir kap ve ufak bir bıçak çıkardı. "Ah," dedim, anlamıştım. Akıl okuma büyüsü sıradaki büyüydü. Ve kanla yapacaktı.

"Kolay bir büyü aslında," dedi bana bakarak. "Ama kansız yapılanı yoktur."

Başımı salladım. David yanıma gelip, "Şimdi zihninin algılarını açacağız. Bu da ulaşabildiğin herkesin aklını okuyabileceksin demek," dedi. "Ancak sen okumak istemedikçe insanların düşünceleri senin zihnine süzülmeyecek. Yoksa kafayı yersin."

"Aynı şeyi düşünüyordum," dedi Ardini uzandığı yerden yavaş bir sesle.

David tekrar bana döndü. Sol elimi aldı ve avucumu tam ortadan derin olmayacak şekilde kesti. Hızla nefesimi verdim, akan kanı siyah kaba daha önce yaptığını gösteren bir ustalıkla aldı. Kanın akmasını izledim, David bana bir yara bandı ve bez uzatırken dolaptan birkaç şey çıkardı.

Onun büyüyü yapmasını izledim. Elim karıncalanıyor ve yanıyordu, yine de acıyı düşünemeyecek kadar büyünün yapılışına yoğunlaşmıştım. Bu yaptığı şeyi içecek miydim? Merak ederek ona bakarken David en sonunda bana döndü. "Hazır mısın?"

Başımı salladım. Ne yapacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. David kabı eline alarak bana yaklaştı. Koltuktan ayağa kalktım ve tam önünde durdum. Ardini de başını kaldırmış, bana korkuyla bakıyordu.

David kanla birleşmiş ve tamamen sıvı halinde olan ot karışımının olduğu şişeyi avucuma bıraktı. Derin bir nefes aldım, büyünün kokusu burnuma dolup sızlatırken David, "İçtikten sonra tekrarla," dedi. " *Développez mon esprit**. Üç kere."

İğrenç karışımı içtikten sonra üç kere tekrarladım. Üçüncü tekrarlayışımın sonunda başımda feci bir ağrı hissettim, anında koltuğa çöktüm. İçimde bir yerde baş gösteren ağrı avucumdaki yaraya ulaştı. Yara birkaç saniye içinde yok olurken geriye kalan acı çok güçlüydü. Acı yüzünden kapattığım gözlerimden yaşlar süzülürken Ardini, "Neler oluyor?" diye sordu.

David hiçbir şey demedi. Acı geldiği gibi gitti ve derin bir nefes aldım. David, "Bitti mi?" dedi. Başımı salladım. Sonra David'in sesini duydum.

Duyuyor musun?

Ses havada ulaşıp tuhaf biçimde zihnimde yankılandı. İçinden konuşmak gibiydi bu. Sadece konuşanın ben olmadığımı biliyordum. Kelimeler birer neon lambasıymış gibi gözlerimin önünde yanarken David'e baktım.

"Duydum," dedim.

David anında gülümsedi. "Tamam," dedi. "Hazırız. Şimdi yemeğe gidelim."

Ardini arkamızdan gelirken gülümsedim. "Sanırım David

* Zihnimi genişlet.

biraz çatlak," dedi sıkıntıyla. David'in bizi duyduğunu biliyordum. "O iğrenç iksirden sonra yemek yiyeceğimi düşünmesine inanamıyorum."

Gülümsemem sırıtışa dönerken kendimi daha canlı ve güçlü hissediyordum. Ardini koluma girdi ve yemeklerin olduğu masaya doğru hep beraber ilerledik.

Iris

Arkamı döndüm ve sigara içen Hartes'e baktım. Yemekten sonraydı, bahçede güzel bir yemek yiyip en üst kattaki odamıza girmiştik. Hartes gergin olduğundan onu yemesi için zar zor ikna etmiştim. Yatakta gerindim, bana dönüp açık kırmızı gözlerinde bir parıltıyla baktı.

Gülümsedim. Ayağa kalktım ve üstümü giyinirken Hartes bana baktı. İçinin sıkıldığını biliyordum. Sarah, Siyah Şato'dan kaçtığından beri Hartes bu haldeydi. Onu ilk kez böylesine çıldırmış halde görmüştüm. Sarah'yı geri istiyordu ancak onun çoktan Shat'a kaçtığına adım gibi emindim.

Hartes'e yaklaştığım sırada kapı çaldı ve içeri apar topar arkasında birkaç gardiyanla birlikte şişko bir adam girdi. Hartes dönüp yüzünün bir tarafı yanmış adama iğrenerek ve gözlerini kısarak baktı. "Ne oldu sana?"

Adam gözleri dolu dolu, "Efendim," dedi. "Buradaydılar."

"Kim?" Hartes sigarasını söndürüp adama baktı. Ben de aynı merakla mutfak şefi olan adama bakmaya devam ettim.

"İki element üyesi," dedi adam. "Şatoya gizlice girmişlerdi. Mutfağın altındaki girişte yakaladım ancak kılık değiştirmişlerdi. Onları yeni gelen hizmetliler sandım."

"Sonra?" dedi Hartes, sakinliğinin bozulduğunu haber veren sert bir sesle. Sesinin tonu beni de korkutmuştu. Adam da

anlamıştı, titreyerek, "Kaçmaya çalıştılar," dedi. "Onları durdurmayı denedim ama kırmızı gözlü olan bana ateş fırlattı." Yüzünü gösterirken ağladı.

Hartes, "Sus," dedi. Sonra bana döndü. "İki element üyesi şatoya nasıl gizlice girebilir?"

"Ben bil-bilmiyorum," dedim, Hartes'in keskin kırmızı gözlerine bakmadan. Bu kızgın hali beni oldukça korkutuyordu.

Hartes adama geri dönüp, "Nasıldı?" dedi. "Kılık değiştirmeden önceki hallerini soruyorum. Kendi halleri nasıldı?"

Adam sızlanmayı keserek, "Biri beyaz saçlı ve gri gözlüydü. Diğeri de sarışın ve kırmızı gözlü bir erkekti. Uzun boyluydu," dedi.

Hartes dikkatle, "Sarışın ve kırmızı gözlü mü?" dedi, bana bir yandan bakış atarak. Şoka girmek üzereydi. "Emin misin?"

"Eminim efendim," dedi adam hemen. "Bana ateş attıktan sonra kaçmaya çalıştılar. Onlara büyü attım, sanırım birini de vurdum."

Hartes düşünüyordu. Adama baktım, bu nasıl olurdu? Bu tarife uyan ve aklıma gelen bir tek Ateş elementi erkek üyesi vardı ancak ben onu güçlü bir büyüyle yapılmış bir okla vurmuştum. Ardor'un ölmüş olması lazımdı. Sinirle yumruğumu sıktım. Bir şekilde kurtulmuş, dibimize kadar gelmişti ve Sarah'yı arıyordu.

Hartes, "Dışarı çık," dedi. "Cedric'e görün." Adam başını salladı ve dışarı çıktı, iki gardiyan ise bekledi. Hartes bana baktı. "Duydun mu?" dedi. "Ardor ölmemiş." Sesinde hafif alayla karışık bir kızgınlık vardı.

Başımı salladım. Hartes'in çenesinin kasıldığını gördüm. Yanındaki adamlara döndü. "Ardor'u ve yanındaki kızı bulun çabuk," dedi hızla. "Halka duyurun. Bu ikisini bulana ödül vereceğim." Adamlar başlarını sallayıp dışarı çıktılar.

Hartes'e baktım. O yeni bir sigara yakarken, "Belki de çok-

an..." diyordum ki elini kaldırıp beni susturdu. "Hayır," dedi. "Sorcier'deler. Biliyorum. Onları bulacağım." Kırmızı gözleri kısıldı. "Ve onları bulduğumda da Phrkagias'a verecek çok güzel bir hediyem olacak."

Oscar

Fiona kamaraya çıkarken arkasından ben de gittim. Kamaraya girdiğimizde kapıyı kapattı ve ışıltılı bir yüzle bana döndü. "Hazır mısın?" Başımı salladım. Fiona güldü ve bana sarıldı. Nihayet Shat'a, evime gidiyordum.

Fiona'yla ormanda yaşadığımız küçük ve güzel anıdan sonra evine dönmüştük. Fiona tek başına yaşayan bir kadındı. Annesi ya da babası yoktu, ikisi de ölmüştü. Akrabaları da Ptrage'de yaşıyordu ve onlarla da pek görüşmüyordu.

Fiona ile birkaç günü tek başımıza geçirdik. Sakin ve dinlendiriciydi, bana ciddi anlamda çok iyi gelmişti. Sarah'nın yokluğunda bana az da olsa iyi gelen Hillary gibi değildi, Fiona çok daha başkaydı. Ona karşı hislerim vardı, bunu inkâr edecek değildim. İlk anlarda sadece hoş bir histen ibaret olan, ancak şimdi çok daha fazlası olduğuna inandığım bir histi bu. Onun yanımda olduğunu bilmek bana iyi geliyordu, onunla gülmek bana iyi geliyordu. Fiona bana iyi geliyordu.

Shat'a dönüyordum. Geçirdiğim günler, belki de haftalardan, toprağa gömülmemden ve ölümden dönmemden sonra evime dönüyordum. Yolculuğa çıkarken söylediğim gibi Sarah ile değil ama Fiona ile dönüyordum. Bu biraz da olsa moralimi bozarken yine de Fiona'nın yanımda olmasından memnundum.

Yüzünü kaldırıp bana baktı. Onun kamarasında şu an birbirimize dolanmış halde uyuyorduk. "Shat'ta çok güzel kızlar varmış," dedi.

"Pek umurumda değil," dedim gözlerim kapalı halde.

Geri çekildi ve gözlerimi açtım. Bana dikkatle bakıyor, sağ eliyle yüzümü okşuyordu. Ona aynı dikkatle baktım. Yumuşak bir sesle, "Ne?" dedim.

"Sevgilin yoktur umarım Oscar," dedi ciddi bir şekilde. "Shat'a gidince boynuna atlayan birilerini görmek istemem."

Gülümsedim, yüzümdeki elini tutarak, "Hayır," dedim. "Sevgilim yok."

Gülümsedi. "Ama âşık olan var."

Omuz silkerken, "Dediğim gibi umurumda değil," dedim. "Şu an umurumda olan kişi burada." Yüzümü kaldırdım ve gözlerinin içine baktım. Güzel gözleri bakışlarıma anında karşılık verdi ve uzanıp onu öptüğümde kollarıyla boynuma sarıldı.

Shat'a ne kadar süren bir yolculuk olacağını bilmiyordum, her kaptanın ve her geminin gidişi farklı oluyordu. Ancak Fiona en az iki gün süreceğini söylemişti, bu da iki gün onunla yalnız olacağım anlamına geliyordu.

İlk günü atlattığımızın sabahında kamaradan çıktım ve güverteye ilerledim. Bir ticaret gemisine rağmen hızlı giden bir gemiydi. Daha sabah olmamıştı, güneş doğmak üzereydi. Üstümde ince bir tişört ve kot pantolon dışında bir şey yoktu.

"Oscar?"

Arkamı döndüm ve bir adam gördüm. Adam gemideki diğer çalışanların aksine daha resmi giyinmişti. Sonra onu hatırladım, bu Sorcier'ye giderken kâğıt imzalattığım adamdı. Adı neydi? Hah, Dexter.

Dexter yanıma geldi ve üstüme ufak bir bakış attığını gördüm. Şüpheyle bakan gözlerinde nedensizce bir güvensizlik seziyordum. "Günaydın," dedi ileriye bakıp bir sigara yakarken. "Fazla erkenci değil misin?"

"Öyleyim galiba," dedim. Dexter sigara paketini uzatınca bir tane aldım. "Fiona'nın Shat'ta kalacağını duydum," dedi.

Ona baktım. Ne kadarını söylemeliydim? Belki de beni bir

çeşit teste tabi falan tutuyordu, belki Fiona ne olacağını kimseye söylememişti.

"Öyle mi?" dedim bilmezlikten gelerek. "Bilmiyordum."

Dexter gözlerini kısarak bana baktı, sabahın ilk ışıkları kısılmış gözlerine vurdu. Sigarayı söndürdüm ve yanından ayrıldım, bu adama pek güvenmiyordum. Gerçi bu gemide Fiona hariç kimseye güvenmiyordum.

İkinci gün hızlı geçti. Ancak ben ne kadar huzurluysam Fiona da o kadar huzursuzdu. "Bir şey mi var?" diye sordum.

"Hayır," dedi yavaşça. Bana baktı. "Dexter bugün biraz sorun çıkardı."

"Nasıl?"

Fiona iç çekti. "Şu kazan dairesinde birkaç sorun işte. Ama hallettik."

"Güney kıyısından giriş yapacakmışız," diye konuyu değiştirdim.

Başını salladı. "Ticareti o noktadan yapıyoruz."

Ben de başımı sallarken, "Hadi uyuyalım," dedim. Gözlerimi kapatıp uyumaya çalışırken Shat'a girdiğimizde annemin ve Lada'nın ama özellikle Hillary'nin bir sorun çıkarmamasını dileyerek sessizce dua ettim.

Lada

Kyle burnuma minik bir öpücük kondurduğunda gıdıklanarak gözlerimi açtım. Parlak mavi gözlerine ve gülümsemesine baktım. "Günaydın," dedim esneyerek. "Saat kaç?"

"Erken." Gülümsemeye devam ederek geri çekildi. "Herkesi Kırmızı Saray'a çağırmışlar."

Kollarımı gerdikten sonra doğruldum, dağılmış saçlarımı sıkıca toplarken Kyle beni izliyordu. Daha hazırlanmamıştı, üstünde beyaz bir tişört ve gri bir eşofman vardı. Ayağa kalktığım-

da o da kalkıp benden önce banyoya girdi. Saçlarımı taradım ve hangi elbiseyi giyeceğime karar vermeye çalıştım. Phrkagias bizi neden çağırmıştı acaba?

Ben de banyodan çıktığımda Kyle yatağa oturmuş beni bekliyordu. Islak saçlarım yerde su bırakırken ayağa kalktı. "Kapının önündeyim," dedi ve gülümseyerek çıktı.

Bana nasıl baktığını görüyordum. Beni istiyordu, beni istediğini biliyordum. Olayları yavaştan almasının sebebini tahmin edebiliyordum. Herhalde hemen bütün heyecanı bitirmek istemiyordu.

Ne giyeceğime hızla karar verip kısa sürede hazırlandım. Kyle ile yarı yolda karşılaştığımız Emily'yi de alıp Kırmızı Saray'a girdik. Biz hariç neredeyse herkes oradaydı.

Phrkagias, "Evet, başlayabiliriz," dedi biz girince. "Öncelikle hepinize günaydın, bugün sizi buraya bir konuda görüş almak için çağırdım."

Dikkat kesilirken Emily ile birlikte açık büfeye yöneldik. Phrkagias kahvaltı bile yaptırmadan bizi buraya toplasa da açık büfe yaptırmayı unutmamıştı.

Phrkagias, "Sorcier ile bir savaşın içindeyiz, bildiğiniz gibi. Bu savaşı da müttefikimiz olmadan kazanamayız," dedi. Hepimizin dikkatini toplayınca devam etti. "Ve sizden bir müttefik için karar vermenizi istiyorum. Blanc dışında. O yılanların Sorcier'ye yardım edeceğini hepimiz biliyoruz."

Kyle, "Bence Dragua'yı alalım," dedi. "Adamların ejderhası var."

"Dragua savaşlara girmiyor," dedi Jane. "Bence Ptrage."

"İnsanlar ne işimize yarayacak ki?" dedim ortaya atılarak. "En ufak büyü darbesinde bile ölür onlar."

"İkisinden birini almak zorundayız," dedi Phrkagias. "Ya Ptrage ya Dragua."

Tam o sırada odanın geniş kapıları açıldı ve hepimiz kafamızı

oraya çevirdik. Çevirir çevirmez gözlerim açıldı. Elimdeki su bardağını yere düşürdüm, bardak bin parçaya ayrılırken ağzım açık kalmıştı. Choma'nın, "Aman Tanrım!" dediğini duydum.

Oscar siyahlar içinde, kahverengi saçları biraz uzamış ancak hâlâ aynı yüz ifadesiyle içeri girdiğinde hepimiz şok içinde ona baktık. Hatta öyle şaşkındık ki ardından gelen sarışın kadına kimse dikkat bile etmemişti.

İlk harekete geçen ben oldum. Koştum ve ağabeyimin kollarına girdim. Çok hafif ter, duman ve bolca erkek parfümü kokuyordu. Ayaklarım yerden kesilirken gözyaşlarımı tutamadım ve ağlamaya başladım. Oscar bana sıkıca sarıldı.

Annem şoktan çıkan ikinci isim oldu. Koştu ve ikimize birden sarıldı. Sonra diğer kardeşlerim, kuzenlerim, yardımcılar... Hepimiz ölümden bir şekilde dönmeyi başarmış olan Oscar'a sanki bulunmaz bir şeymiş gibi sarılıyor ve mutluluktan gülüyorduk.

En sonunda annem, "Nasıl..." dedi Oscar'ın gelmesine memnun olduğunu belirten yüz ifadesiyle.

Oscar yavaşça geri çekildi ve kimsenin dikkat etmediği kadının elini tuttu. Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. Güzel bir kadındı. Böyle birini nereden ve nasıl bulduğuna anlam veremeden Oscar'a baktım. Salonda çıt çıkmıyordu.

"Fiona," dedi Oscar kadını tanıtarak. "Sorcier'de bıçaklandıktan sonra beni kurtaran kişi Fiona oldu."

Annem gülümsedi ancak onu benim kadar tanımayan biri bile bu gülüşün zoraki bir gülüş olduğunu anlayabilirdi. Ben de bir şekilde gülümsedim. Oscar devam etti. "Fiona artık Shat'ta benimle yaşayacak."

İşte bu, ortamdaki bütün neşenin çekilip gerginliğin yer etmesine neden olmuştu. Annemin gülümsemesini bozmamak için çaba harcadığını görebiliyordum, ben ise çoktan bozmuştum. Hillary'nin sinirli yüz ifadesine baktım ve bir anlam ve-

remedim. Phrkagias ise kırmızı gözlerini kadından bir an bile ayırmıyordu.

Oscar gelmişti ama yanında birini de getirmişti. Bozulmuş olan Shat kurallarını saymazsak kadının burada kalacağı aşikârdı. Neler olacağını bilmiyordum ama eğlenceli olacağa benziyordu. Gülümsedim, aylardır ilk kez neşem neredeyse tam anlamıyla yerine gelmişti.

Fiona

Oscar'ın, *Fiona artık Shat'ta benimle yaşayacak*, demesi ortamda derin bir ölüm sessizliğinin oluşmasına yol açmıştı. Kızıl saçlı kızın ve muhtemelen onun annesi olan kızıl saçlı kadının yüzlerinde tuhaf bir ifade belirdi. Televizyondan tanıdığım Phrkagias kırmızı gözlerini bana yöneltmişti, bir saniye bile gözlerini kaçırmıyordu. Sarışın ve güzel bir kız ise bana beni öldürecekmiş gibi bakıyordu. Hah. Büyük ihtimalle bu kız Oscar'a âşıktı. Çenemi dikleştirirken Oscar'ın elini sıkıp iyice ona sokuldum. Sarışın kız çıldıracakmış gibi oldu. *Bingo*.

Sarışın kız, "Bu yasak," dedi sertçe. Dudaklarını sımsıkı birbirine bastırmıştı. Oscar, "Sen karışma Hillary," dedi aynı sertlikte, kızın yüzüne bakmadan. Kız sinirle bana baktıktan sonra odadan apar topar çıktı.

Phrkagias gür bir sesle, "Oscar?" dedi gerginliğin ortasında. Sahneden inmeden, "Buraya gelir misin?" diye seslendi.

Oscar elimi bir an bile bırakmadan beni de yanında sürükleyerek sahnenin yanına geldi. Sahneye çıkmadan önce elini bıraktım ve Oscar, Phrkagias'ın yanına yürürken ben herkesin bakışları üstümdeyken köşede bekledim.

Oscar yaklaşınca Phrkagias onun elini dostça sıktı. Şaşkınlığını hızlı atmıştı. "Oscar," dedi tekrar. "Hepimiz öldüğünü sanıyorduk." Sesi yumuşak çıkıyordu. Kısa bir sessizliğin ardın-

dan mavi gözlü ve dev cüsseli bir adam, "Bıçaklandığını kendi gözlerimle gördüm," dedi.

Oscar başını salladı. "Sarah'yı kurtarmak için şatoya girecektim," diye anlatmaya başladı. "Ancak ben şatoya girmeden Sarah'nın koştuğunu gördüm. Şatodan kaçmaya çalışıyordu, bahçenin içindeki kapıya doğru koşmaya başladı. Sonra beni görüp duraksadı. Bu da onun yakalanmasına sebep oldu." Oscar'ın kaşları çatılırken kendini suçlamanın etkisiyle sesi titremişti. "Sonra ayağa kalktım ve Sarah'yı geri yakalayan adamların peşinden gittim. O sırada biri beni bıçakladı."

Herkes susmuş, Oscar'ı dinliyordu. Oscar, "İşte o sırada kanlar içinde ölmek üzereyken Fiona beni kurtardı," dedikten sonra bana baktı. Gözlerindeki heyecanı ve parıltıyı görebiliyordum, kızararak gülümsedim. "Beni kurtardı ve iyileştirdi. O olmasa gerçekten ölmüş olurdum," dedi.

Kızıl saçlı kadın bana bakarak, "Teşekkürler," dedi. Gülümsedim ve bir şey demedim. Oscar'a ilk sarılan kızıl saçlı kız hâlâ bana kısık gözlerle bakıyordu. Aklımı okumak ister gibiydi ama okuyamadığını biliyordum.

Phrkagias, "Sorcier'den çıkmayı nasıl başardın?" diye sordu. "Ardor'u ya da Ardini'yi gördün mü?"

Oscar, "Onlar da mı Sorcier'de?" dedi hayretler içinde. "Hayır. Onları görmedim."

Siyah saçlı, mavi gözlü ve perilere benzeyen bir kadın yavaş bir sesle, "Sarah?" dedi. Galiba Sarah'nın annesiydi. "Onu bir daha gördün mü?"

Oscar kaşlarını çattı. "Hayır. İyileşmem çok uzun sürdü. O arada hiçbir şey görmedim. Zaten iyileşir iyileşmez de Sorcier'den kaçtım." Sonra "Ama," dedi. "En son gemi bulmaya çalıştığımızda Sarah'nın şatodan kaçtığını duydum."

"Kaçmış mı?" dedi parlak mavi gözlü bir çocuk. Kyle olmalıydı bu. Kızıl saçlı kızın yanında duruyordu. "Nasıl kaçabilir ki?"

Oscar, "Bilmiyorum," dedi. "O kadarını öğrenemedim. Tek duyduğum şey Sarah'nın şatodan kaçtığı ve Hartes'in limanlara giriş çıkışı yasakladığı."

"Belki de Ardor kaçırmıştır," dedi biri. Beyaza yakın sarı saçları ve gri gözleri vardı. Yanında kıvırcık saçlı bir kız duruyordu. Kız, "Belki David çoktan onlara yardım etmiştir," diye devam etti.

"Bilmiyorum," dedi Phrkagias. "David'e bir kuzgun yollayıp haber isteyin." Birkaç yardımcı salondan çıktı.

Oscar sahneden indi ve yanıma geldi. Phrkagias, "Fiona'nın kalmasına *şimdilik* izin veriyorum," dedi, şimdilik kelimesine baskı yaparak. "Kahverengi Saray'da kalacak ve herhangi kötü davranışında sorumlusu sen olacaksın Oscar."

Oscar başını sallayıp elimi sıktı. Konsey ya da toplantı, her neyse işte, tartışmalarla geçti. Ptrage ya da Dragua'yı müttefik yapmak istediler. Ptrage'den geldiğim için bana birkaç soru soruldu. Ne biliyorsam söyledim ve en sonunda Oscar ile Kahverengi Saray'a geldik.

Oscar'ın arkasından üçüncü katın sonundaki odaya girdiğimde ağzım açık kalmıştı. Ptrage'de zenginliğe alışkın değildim, tek başına Oscar'ın odası bile benim Ptrage'deki evimden daha büyüktü. Oscar elimi bıraktı ve odaya baktım. Sağ tarafta boylu boyunca uzun ve güzel bir balkon vardı, kapısı açıktı ve uzun perdeler rüzgârın etkisiyle odada savruluyordu. Odanın hemen ortasında, merdivenli bir platformun üstünde büyükçe bir yatak vardı, yatak beyaz bir çarşafla örtülmüştü ve yumuşak görünüyordu. Oscar balkonun kapısını kapatıp bana baktı.

Çantamı omzumdan indirip ona baktım. "Güzel oda."

Gülümsedi. Bana yaklaştı ve odasının kapısını da kapattı. Sonra bana bakmadan kendi dolabına yöneldi ve bir kıyafet çıkardı, bense sadece onu izliyordum. Bu kadar kusursuz olmayı nasıl beceriyordu? Kahverengi saçları uzadığından alnına dö-

külüyordu, gülümseyince sol yanağında bir gamze oluşuyordu. Çikolata kahvesi gözleri bana bakarken gülümsedi.

Kalbim gülümsemesi yüzünden teklerken ben de aynı şekilde gülümsedim. Neyse ki element üyelerinin akıl okuma gibi bir yeteneği yoktu da Oscar şu an aklımdan geçen şeyleri bilmiyordu. Ona yaklaşıp, "Şu kız," dedim. Beni kollarına alırken soğuk parmaklarımla boynuna dokundum.

"Hangi kız?"

Gülümsemeye devam ederken, "Hillary," dedim. Oscar'ın birden yüzü düşer gibi oldu. "Kim o?" diye devam ettim.

Yavaşça, "Kız kardeşim Lada'nın yardımcısı," dedi. "Hani şu kızıl saçlı kızın."

Başımı salladım. Ellerimi indirdim ancak Oscar hâlâ beni kollarında tutuyordu. "Hillary benim gelmeme neden o kadar sinirlendi?" dedim sakince.

"Bilmiyorum," dedi sıkılarak. "Cidden bunu mu konuşmak istiyorsun?"

Gülümsedim. Hayır tabii ki. Shat'taydım, çocukluğumdan beri hayalimdeki adamın kollarının arasındaydım ve beni seviyordu. Hillary'yi ya da herhangi bir Shat kızını konuşmaya niyetim yoktu. Biraz Ptrage'nin güzel kızlarının yeteneklerini gösterme zamanıydı. "Hayır," dedim. Sonra aniden gülümsedim ve hızla bir öpücük kondurdum. Kırmızı dudakları benimkilere kapanırken tek düşündüğüm onun dokunuşu ve deli gibi atan kalbim olmuştu.

Sarah

"Ne düşünüyorsun?"

Nick'in yumuşak sesi birkaç dakikadır hızla nereye gittiğini bilmediğim siyah arabanın camına başımı dayayıp, *Acaba elementlerle güçlenemez miyim,* diye düşündüğüm anda düşünceleri-

mi hızla böldü. Ona döndüm. "Neden?" dedim gülümseyerek.

O da gülümserken yola baktı. "Önceden aklını okuyup kolayca ne düşündüğünü görebiliyordum. Şimdi yapamıyorum." Hem kaşlarını çatmış hem gülümsüyordu. "Bu duruma alışık olduğumu söyleyemem."

Gülümsedim. "Nasıl güçleneceğimi düşünüyorum," dedim dürüstçe.

Nick, "Elementlerinle güçlenemez misin?" dedi benim düşündüğüm şeyin aynısını söyleyerek.

"Evet," dedim. "Güçlenirim ama ne yapmam gerekiyor? Su ile iç içe olmalıyım ancak limana yaklaştığım anda dikkat çekerim." Umutsuzluk ses tonuma da yansımıştı.

Nick bu umutsuzluğu hissettiğini gösterir şekilde başını salladı. "Sana bir gemi bulacağız. Merak etme." Sesinde insana güven veren bir ton vardı ve durum ne kadar umutsuzca olursa olsun Nick'e güvendiğimi hissettim. Ona bir kara büyücü olmasına rağmen güveniyordum. Bu aylar sonra birine ilk kez güvendiğim andı. Sonra kısa bir öksürük krizine girdim. Bu öksürükler de yeni başlamıştı, durduk yere öksürüyordum ve başıma ağrı giriyordu. Kendimi sıkarken Shat'a gitmek için umudum olmasını istiyordum. Ellerimi sıktım ve öksürüğümün geçmesini bekledim.

Nick bana baktı, "İyi misin?" diye sordu endişeli bir sesle. Başımı salladım ve sağ tarafa döndüm. Hızla ülkenin kuzeyindeki çarşıya ilerlerken bu yakanın ne kadar büyük olduğunu düşünüyordum. Sorcier hakkında bildiğim çok az şey vardı ancak altı bölgeden oluştuğunu biliyordum. Nick'in evi ve gideceğimiz çarşı kuzey yakasındaydı, liman ise daha aşağıda, sınırdaydı. Şatodan kaçar kaçmaz bu çarşıda gezmiştim.

Nick arabayı tenha bir yere park ederken, "Yürüyeceğiz," dedi bana dönüp. "Yürüyebilir misin?"

Başımı salladım. Pelerinimin başlığını kafama geçirdim ve arabadan indim.

Nick'in ardından yavaş adımlarla yokuşu inmeye başladım. Hemen bu yokuşun üstündeki evleri, Kara Orman'ı ve Siyah Şato'yu görebiliyordum. İçim titredi, Hartes'e şu an bu kadar yakın olmak sinirimi bozuyordu. Yokuşun sonundaki kalabalığı görebiliyordum, çarşı yine capcanlıydı. Nick elini tutmam için uzattı ve soğuk elimle sıcak elini yavaşça tuttum. Derin bir nefes alıp, "Önce annemin istediklerini alalım mı?" dedi. "Aradan çıksın."

"Tabii." Yokuşun sonuna indik.

Çarşı göründüğünden daha kalabalıktı. İlk kez gördüğümdeki gibi herkes pelerinliydi ve kimse kimsenin yüzüne direkt bakmıyordu. Nick'e baktım, onun da pelerini vardı ama başlığını takmamıştı. Elini sıkıca tutarken bu büyücü kalabalığına dikkatle baktım. Nasıl o çaresiz halimle ilk kaçtığımda bu çarşıya girebilmiştim? Başıma bir şey gelmediği için aşırı şanslıydım, gerçi tam anlamıyla bir şey gelmedi denemezdi ama... Ürperdim ve Nick bana bakış attı. Başımı yana eğdim ve o da kaşlarını hafifçe çatarak başını salladı.

Bayan Space'in istediği şeyler kendi ilaçları ve ev için lazım olan birkaç parça eşyaydı. İlaçları almamız çok uzun sürmüştü çünkü sıra vardı. Nick eczaneye girdiğimizde bana döndü. "Şöyle otur istersen," dedi kafasını kaldırıp etrafa bakarken. "Daha çok sıra var."

Nick'in yanından ayrılmak istemiyordum, sanki onun yanından ayrıldığım anda başıma bir şey gelecekti. Başımı hayır anlamında salladım. Sıkıntıyla, "Yorulacaksın," dedi, "Bir şey olmaz," diye cevap verdim.

Nick daha fazla üstelemeden başını salladı ve onun yanında sırada bekledim. Yani Ptrage'de benim babamla yaşadığım yerde sırada beklemeniz normaldi. Böyle şeyler sadece normal ülkelerde olur sanıyordum. Shat'ta böyle bir şeye hiç rastlamamıştım, gerçi orada eczane olduğundan bile emin değildim. Ancak

Sorcier'in içinde ülkenin altı bölümünden biri olan Fransız bölgesinden oldukça fazla insan vardı, hatta bu çarşının tamamını Fransız insanları yönetiyordu. Sorcier onların diliyle o kadar bütünleşmişti ki ortak dili değil de çoğunlukla Fransızcayı kullanıyorlardı. Bu garip bir durumdu gerçekten ama bu garipliği sorgulayacak zamanım yoktu.

Sıra nihayet bize geldi ve tam eczane görevlisine yaklaştığımızda içeri iki adam girdi. İkisi de bir hışımla girdiğinden tüm gözler onlara dönmüştü. Nedensizce garip bir korku hissederken adamlara baktım. İkisi de iri yarı ve takım elbiseliydi. Etraflarına bakıyor, özellikle kadınları inceliyor ve bir şey soruyorlardı. Nick hızla bana dönüp, "Sarah," dedi. Sesindeki telaş beni de heyecanlandırmıştı. "Arka kapıdan çıkıp arabaya git."

Neden diye sormadım bile, arkamı döndüm ve tam yürümeye başladığım anda adamlardan biri, "Hey!" dedi. "Kimse kıpırdamasın. Sen!"

Durmadım ve yürümeye devam ederken biri kolumu tuttu. Döndüm ve iri adamlardan birini gördüm. Adam sertçe kolumu tutarak, "Nereye gidiyorsun?" dedi. Nefesi nane kokuyordu.

Nick anında yanıma geldi ve kolumu adamdan kurtardı. "Bir şey mi oldu?" dedi yüksek sesle. Nick benden uzun boyluydu, adamlarla arama geçtiğinde arkasında saklanıyor gibi olmuştum. Adam diğerine dönerken Nick, "Kolyeni sakla," diye mırıldandı.

Hemen pelerinimin içinden kolyeyi çekip cebime attım. İri adam Nick'e döndü. "Birini arıyoruz. Üstünüzü aramamız gerekiyor," dedi bana bakarak.

Nick, "Hangi hakla?" diye sordu.

Adam, Nick'e döndü. Nick ile aynı boydaydılar ama adam o kadar yapılıydı ki Nick yanında küçük kalmıştı. Adam gülerek, "Sen hangi hakla bize karışıyorsun?" dedi.

Nick, "Ben," dedi. Bana baktı. "Sevgilisiyim." Uzanıp elimi

tutunca ben de onunkini tuttum. Yakalanma korkusundan yüreğim boğazımda atıyordu.

Adam kenetlenmiş ellerimize baktı. "Sadece bir şeye bakacağız," dedi. "Bir kolyeye."

Nick bana bakış attı, ona gözlerimi kırpıştırarak baktım. Birden rahatlayarak, "Dokunmak yok," dedi. "Ashley, pelerinini açar mısın?"

Başımı salladım ve pelerinimin önünü açtım. Adam dikkatle ve bariz bir şekilde boynuma baktı. Aynı anda başımda tuhaf bir ağrı hissettim, bir zorlanma hissi gibi. Adam bir süre sonra hayal kırıklığına uğradığını gizlemeye çalışarak ama bunu tam olarak beceremeyerek, "Tamam," dedi diğer adama. "Gidelim."

İkisi dışarı çıkınca derin bir nefes alıp pelerinimi kapattım. Nick elimi bırakmadan, "İyi misin?" dedi.

Başımı salladım ve Nick elimi bırakıp ilaçları almak için görevli kadına yürüdü. İlaçları aldıktan sonra hızla çarşıya çıkıp arabaya gittik.

Başım çatlayacak gibi ağrıyordu. Ağrı o kadar keskin ve fazlaydı ki gözkapaklarımı bile oynatmak istemiyordum. Yere yatıp bir süre sessizce bekleme isteği beni neredeyse ele geçirecekti. Nick bana bir ağrı kesici verdiğinde, "Başın mı ağrıyor?" dedi.

"Evet," dedim, ağrı kesiciyi aldım ve ön koltuğa başımı yasladım. "Demek ki zihnini okumaya çalışmışlar. Başaramadılar. Zihnin fazla saldırı altına girince ağrımaya başlar," dedi.

Başımı salladım, özellikle ensemdeki ağrı beni öldürecek gibiyken, "Kimdi o adamlar?" dedim. "Hartes'in adamları mıydı?" Korku sesime yansırken arabadan geriye baktım. Peşimizde kimse yoktu.

Başını iki yana salladı. "Hayır," dedi kaşlarını çatarak. "Batı yakasının adamları bunlar. Konseyin adamları." Sesi şaşkındı.

"Konsey mi?" Ona baktım, başımın ağrısı yüzünden gözlerimi açamıyordum ancak bu laf gözlerimin iri iri açılmasına yetmişti bile. "Konsey beni neden istesin ki?"

"Bilmiyorum." Nick düşünürken alnı kırıştı. "Ama konsey Hartes'i sevmez. Yani Hartes'e yardım etmek için seni aradıklarını sanmıyorum."

Acının etkisi yeni yeni geçmeye başlarken, "Hemen buradan gitmem lazım," dedim. Ona döndüm. "Lütfen Nick. Limana gidelim."

Başını salladı ve şoför koltuğunun kapısını kapatıp arabayı çalıştırdı. Araba yokuşu zorlanarak çıktıktan sonra sol tarafa girdi ve başka bir yokuşu indi. Yokuşun sonundaki okyanus bana adeta gülümsüyordu. O kadar güzel görünüyordu ki başımdaki ağrıyı bile unutmuştum.

Nick arabayı karşı tarafa park etti. İneceği zaman ben de yavaşça başımı kaldırdım. Bana dönüp, "Sen gelmiyorsun," dedi.

"Nick..."

"Sarah," dedi. "Şu an iyi değilsin. Arabada dur."

"Hayır," dedim başımı kaldırıp. Kapıyı açtım ve arabadan çıktım, Nick de arabadan indiğinde bana sertçe bakıyordu.

Onun ardından limana yaklaşırken etrafta hiç gemi olmadığını fark ettim. Bu oldukça garipti. Bırakın gemiyi, insan bile yoktu. Bu güzel Sorcier gününün ve okyanusun tadını çıkarmaya kimse gelmemişti. Sorcier'dekiler ne kadar monoton insanlardı.

Limanın ucundaki bir kulübeye yaklaştık. Kulübede bir adam vardı, elinde de gazete tutuyordu. Bizim yaklaştığımızı fark etmemişti bile. Nick, "Pardon," dediğinde adam kafasını kaldırıp bize baktı. Keskin gözleri benim üzerimde toplanırken yeniden zihnime saldırıldığını hissettim. Başımın ağrısı geçtiği gibi geri gelirken adam, "Ne istiyorsunuz?" dedi kabaca.

Nick, "Bir gemi," dedi. "Acil bir iş için Ptrage'ye gitmemiz gerekiyor. Annem çok hasta."

Adam yüzümüze bakıp aniden güldü. Sinir bozucu bir gülüşü vardı, beni o kadar sinirlendirdi ki adamın bu güzel okyanusta

boğulduğunu görmeyi o an çok istedim. Bu isteğim okyanusun hareketlenmesine ve limana sertçe çarpmasına neden olurken, adam aşırı büyüyen dalgaları fark edip gülmeyi kesti. Kaşlarımı çatarak ona bakıyordum. Adam sonunda, "Gemi yok," dedi gazetesine dönerken. "Hartes'in emri. İkinci bir emre kadar Sorcier'ye giriş çıkışlar durduruldu."

Sinir ve hayal kırıklığıyla yüzüm buruşurken Nick, "Tamam, teşekkürler," dedi. Döndü ve elimi tutup bir şey diyemeden beni arabaya götürdü. Arabaya bindiğimizde, "Şerefsiz," dedim. Nick bana şaşkınlıkla bakarken, "Ne?" dedim, sesim biraz yüksek çıkmıştı.

"Sakin ol," dedi, benim aksime gerçekten de oldukça sakin görünüyordu. "Kaçak gemiler var. Yarın birkaç kaçak gemi bulmaya çalışırım."

Tuttuğum nefesimi geri verip, "Tamam," dedim. Arabayı çalıştırdı ve kuzey yakasına doğru yol aldık.

Suya ihtiyacım vardı. Öyle bir bardak da değil. Okyanusu görmek bile bana bu kadar iyi geliyorken suyun içine girmek beni iyileştirecek belki de tek şeydi. Ardor'un bir zamanlar dediği şey kulaklarımda çınladı: *"Ateşin içine girersem yenilenirim."* Benim de yapmam gereken ve yenilenmemi sağlayacak şey suyun içine girmekti. Aklıma mezuniyet balosunda havuza düştükten sonra hissettiklerim geldi, büyülenmiş gibiydim. Kendimi bulmuştum. Belki de yeniden bunu yapmalıydım.

Gülümsedim.

Nick bana dönüp,"Daha iyi misin?" diye sordu.

"Evet," dedim.

Eve geldik, Nick arabayı park ederken evin girişinde onu bekledim. Sonra birlikte girdik. Nick, "Anne?" diye seslendi.

Bayan Space'in sesi arka bahçeden geldi. "Nick?" dedi hızla. "Ashley'yi neden yalnız bıraktın?"

Neden bahsettiğini anlamayarak Nick'e baktım, o da bana

baktı. Arka bahçeye yönelirken, "Anne, neden bahsettiğini bilmiyorum ama Ashley–" dedi, sonra sanki biri onu durdurmuş gibi aniden sustu ve kaldı.

Nick'in niye donup kaldığını bahçeye gelince gördüm. Bayan Space hâlâ elma ağacının altında oturuyordu ama dikkat çeken şey bu değildi. Hemen yanında siyah saçlı bir kız duruyordu. Şok içinde bakarken bu kızın *gerçek* Ashley olduğunu anlamam uzun sürmemişti.

Kahretsin.

18. Bölüm

Kyle

Açık balkon camından kırmızı gökyüzüne baktım.

Gecenin sonuna gelmiştik, hava ılık ve güzeldi. Yeni doğan güneş ışıklarını uzandığım yatağa ulaştırıyordu. Döndüm ve yanımda uzanan Lada'ya baktım. Güzelliği karşısında ona her defasında daha çok hayranlık duyuyordum. Beyaz bir ten, ipek gibi kızıl saçlar ve zümrüt yeşili gözler. Elimi uzattım ve onu uyandırmamaya çalışarak yavaşça saçlarını okşadım. Lada iyi bir insan değildi ve Tanrı beni bu kadına âşık ederek cezalandırmıştı. Ne yaparsam yapayım ya da kime gidersem gideyim Lada aklımdan hiç çıkmamıştı. Her defasında bir aptal gibi yine ona dönüyordum. Bedenim ruhumun isteğine uyuyordu, kalbim zaten başından beri onunlaydı.

Stella ve Sarah vardı. Stella'nın bana âşık olduğunu ben de zaten biliyordum ki dışarıdan gören biri de rahatça bunu anlayabilirdi. Ancak Toulina'nın Sarah ile olmamı istediğini biliyordum. İlk başlarda Ardor, Sarah'ya âşık olduğundan ve ben de intikam almak istediğimden Sarah'ya yakınlaşmaya ve ona âşık olmaya çalışmıştım. Evet, bunu ciddi anlamda yapmıştım.

Lada'yı sinir etmek için zirvede Sarah'nın sevgilisi olduğumu söylemiştim, Lada'nın o anki bakışı hâlâ gözlerimin önündeydi. Bana hayal kırıklığıyla bakmıştı, tıpkı ben de onu Ardor'la gördüğüm zaman ona baktığım gibi.

Lada ile iyi anlaşıyorduk. Kurallar gereği birlikte olamayacağımızı biliyordum ve bu beni o zamanlar aşırı üzüyordu. İlgimi her ne kadar başka şeylere yöneltmeye çalışsam da yine bütün ilgim Lada'da toplanıyordu. Onu bir gün Ardor ile yakaladığımda hayal kırıklığının acı ve keskin tadına yakından bakmıştım. Lada aşırı üzülmüş görünüyordu. Onu bir süre affetmedim. Hiç konuşmadım. Hakkında kimseye bir şey anlatmadım. Lada'yı uzun süre görmezden geldim, aynı şekilde Ardor'la da karşılaşmaktan da kaçınıyordum.

Ardor'a bir sinirim var mıydı? Elbette. Onu sevmezdim. Hiç kimseyi sevmezdim, o konuda bencil olduğum söylenebilirdi. Ancak Ardor'a spesifik bir nefret beslemiyordum, en azından şimdi. Her şeyi yapan Lada'ydı ve ben yine de ondan vazgeçemiyordum. Sevmek bir zayıflıksa, aşk bir çaresizlikti ve ben Lada gibi birine âşık olarak çoktan hayatımın en büyük aptallığını yapmıştım.

İç çektim. Eğildim ve başımı ellerimin arasına aldım, Lada ile aynı yatakta uyuyorduk ve gece uyurken ya da herhangi bir zamanda bile bana dokunması beni *çıldırtıyordu*. Lada karşı konulmaz bir kadındı. Ancak aramızda oluşan bu güzel şeyi mahvetmek istemiyordum. Lada'yı kaybetmeyi hiç istemiyordum. Onunla ilk sevgili olduğumuz zaman bile hiçbir şey yaşamamıştık, garipti ancak hiç olmamıştı. Bilmediğim bir duygu ve heyecan için bu kadar istekli olmam beni her defasında biraz daha şaşırtıyordu.

Daraldığımı hissettiğim zaman ayağa kalktım, ceketimi aldım ve saraydan çıktım. Hava inanılmaz güzeldi ve yeni doğan güneş mükemmel bir şekilde her yeri şimdiden ısıtmaya başla-

mıştı. Mavi Saray'ın biraz uzağına yürüdüm, tamamı yeniden yapılmış olan ve kullanıma hazırlanan Beyaz Saray'ın oraya geldiğimde Oscar'ı elinde bir içkiyle otururken buldum. Sırtı bana dönüktü.

Yanına yanaştım. "Hey," dedim.

Döndü ve bana baktı. "Günaydın Kyle," dedi önüne dönerken. "Erkencisin." Sarhoş gibi görünmüyordu ancak kafası pek de yerinde değildi.

"Bana diyene bak." Yanına oturdum ve içkiyi gösterdim. "Fazla erken değil mi?"

Şişeyi bana uzattı, elimi salladım. Şişeyi kendine çekip kafasına diktikten sonra, "Geç bile," diye mırıldandı.

Dirseklerimi dizlerime koydum ve ellerimi önümde kenetledim. Dikkatle, "Ne oldu?" diye sordum. Umursadığımdan değil ama merak ettiğimden sormuştum. Oscar'ın geldiğinden beri bir sıkıntısı olduğu belliydi.

Önce uzun süre cevap vermedi. Cevap vermesini de beklememiştim. Oscar'la aramız kötü değildi ama iyi de sayılmazdı. İçmesini ve bir eliyle dağınık saçlarını daha da dağıtmasını izledim. En sonunda, "Sarah'yı orada bırakmamalıydım," dedi.

Hayır, bırakmamalıydın. Ona yan gözle baktım. "Ne yapabilirdin ki?"

Şişeyi yanına bıraktı ve iki eliyle saçlarını tamamen dağıtırken, "Bilmiyorum," dedi hızla. Agresif duygularının yansıdığı sesi ıssız ve ölü sabahta yankılandı. "Fiona'yı seviyorum. Yani... Sanırım. Ama bir yanım Sarah hâlâ orada olduğu için çok huzursuz."

"Ardor ve Ardini de orada. David diye konseyden bir adam onlara yardım ediyor. Sarah'yı bulacaklardır." Kendi dediğime ben bile inanmıyordum ancak sesim oldukça etkili ve güvenilir çıkmıştı.

Güldü. Beklenmedik ve acımasız bir gülüştü bu, bana dö-

nerken yüzüne şaşırarak baktım. "Sen nasıl bu kadar rahatsın?" diye sordu. "Lada burada diye böylesin. Ya Sorcier'de olsaydı? O korkunç ve iğrenç yerde tek başına olsaydı? Böyle konuşabilecek miydin?"

Yavaşça, "Hayır," dedim. Lada'nın Hartes'in yakınında olduğu düşüncesi bile beni geriyordu. "Ben de Sarah'yı önemsiyorum, en az senin kadar. Ama yapabileceğimiz bir şey yok."

İç çekti ve bu kez cebinden bir sigara çıkardı, bir tane de bana uzattı. Tekrar hayır anlamında başımı salladım ve Oscar'ın sigara içişini izledim. Hüznün doruklarında içine işlemesine zevkle izin verir gibi içiyordu. Yavaş bir sesle, "Sen niye ayaktasın?" dedi.

Hafifçe doğrulurken öksürdüm ve uzaklara bakarak, "Bilmiyorum," dedim.

Gülümsediğini gördüm. "Lada yüzünden mi uyumadın?"

Hangi açıdan sorduğunu bilmiyordum ama, "Biraz," dedim. "Zamana ihtiyacım var hâlâ."

Başını salladı. Sigarayı söndürüp, "Benim de başım dertte," dedi. Gözlerini kısıp güneşin sıcak ışıklarıyla parlayan okyanusa baktı. "Fiona'yı gördün. O kızı seviyorum ama bir yandan da..." Durdu ve bana baktı. "Başıma bela olan biri daha var."

"Hillary mi?"

Oscar'ın tek kaşı kalktı. "O kadar mı belli?" dedi şaşkınlıkla bana bakarken.

Omuz silktim. "Kadınlar bazen bir konuda oldukça agresif olabiliyor."

Sırıttı. Sonra durdu ve tekrar okyanusa bakmaya başladı. "Bir de dediğim gibi aklımda hâlâ Sarah var. Bilemiyorum."

Geri yaslandım ve iç çektim. "İçmek işe yarar bu durumlarda sanırım," dedim.

Oscar yanına bıraktığı şişeye bakıp güldü. "Evet, yarıyor sayılır."

Ben de güldüm, o sırada yanımıza koşa koşa bir element yardımcısı geldi. Ter içinde kalmıştı. "Ne oldu?" dedi Oscar hızla. Sigarayı söndürdü.

Ateş elementi üyesi Leo, "Phrkagias," dedi nefes nefese. "Herkesi Kırmızı Saray'a çağırıyor." Ve sonra geldiği gibi hızla uzaklaştı.

Oscar'ı beklemeden ayağa fırladım ve hızlı adımlarla Kırmızı Saray'a yöneldim, zaten Oscar da bana hemen yetişmişti. Yakın zamanda bir zirve olmadığından Phrkagias'ın bizi sarayda toplamak için önemli bir nedeni olmalıydı. İçimde garip bir his varken saraya girdim.

Sarayın taht odası oldukça doluydu. Element yardımcıları dâhil çoğu üye çağrılmıştı ve bizi bekliyorlardı. Oscar'ın önünden odaya girdim ve sağ tarafta duran Lada hızla yanıma geldi. Lada'nın yüzü meraklı dururken Phrkagias, "Herkes tamam, değil mi?" diye sordu.

Leo, "Tamam efendim," dedi.

Phrkagias odanın kapısı kapanır kapanmaz, "Sizi buraya çağırmamın nedeni," dedi hepimize bakarak. Sonra elindeki şeyi havaya kaldırdı, bu bir kâğıt parçasıydı. Dikkatle bakınca kenarında mühür olduğunu gördüm, Sorcier'den gelmişti. "David'den bir mektup geldi," dedi. "Az önce."

Sessizlik oldu. Herkes kâğıtta yazan şeylerin önemini kavramış olmalıydı. Phrkagias yüksek sesle mektubu okumaya başladı.

"Shat ve Ateş kralı Phrkagias adına eski Sorcier konsey üyesi ve kara büyücü David Ellin'den,

Mektubunuzu almış bulunmaktayım. Sorduğunuz sorulara olabildiğince net cevaplar vermeye çalışacağım. Aldığınız duyumlardaki gibi Sarah, Siyah Şato'dan kaçmayı başardı ve adamlarım ülkenin her yerinde onu aramaktadır. Hartes, Sorcier'ye giriş çıkışları yasakladığından ötürü Sarah'nın hâlâ Sorcier'de olduğunu ve ona önce bizim ulaşaca-

ğımızı umuyoruz. Oğlunuz Sayın Ardor ve çok değerli Ardini burada, güvendedir. En kısa zamanda üçünü de sağ salim Shat'ta göreceğinize emin olunuz. Rick Hobes'a selamlarımla."

Phrkagias mektubu okumayı bitirdiğinde derin bir iç çektim. Birinin ölüm haberini alacağımızı beklemiştim ve haberler sevindirici sayılırdı. Sarah gerçekten de Hartes'in elinden kaçmayı başarmıştı demek. Yüzüme istemsiz bir gülümseme otururken Oscar'ın sözlerini hatırladım. *"O korkunç ve iğrenç yerde tek başına olsaydı?"*

Başımı sanki düşünceler uçacakmış gibi salladım ve Lada'nın beline sarıldım. Kafasını kaldırıp bana baktı ve gülümsedi.

Phrkagias, "Sanırım her şey net," dedi kâğıdı indirirken. Koyu kırmızı gözlerinde açıkça görülen bir umut göze çarpıyordu.

"Sarah gerçekten kaçmış demek," dedi Claresta. Hepimizin o an düşündüğü şeyi sesli dile getirirken alnında kırışık bir çizgi oluşmuştu.

Phrkagias, "Evet," dedi. "İnanması güç."

"Onu bulacaklardır," dedi Kate. Hepimizin başı onun olduğu noktaya dönerken o yanında duran yaşlı adama baktı. Bu adamı ilk kez görüyordum. Yaşlıydı ve gözünde ufak bir gözlük vardı. Kiloluydu. Saçları beyazdı ve oldukça seyrekti, gözleri etrafa keskince bakışlar atıyordu. Yüzünde yılların getirdiği bilginlikle gelen katı bir kibir okunuyordu. Kate ona bakınca adam, "Rick Hobes," diye kendini tanıttı. "Kraliyete aldığın için teşekkürler Phrkagias." Adamın sesindeki nefreti sanırım Phrkagias dâhil herkes hissetmişti.

Phrkagias ise görmezden gelip başını salladı. "David'le iletişime geçmemize yardım ettiğiniz için ben teşekkür ederim," dedi kibarca. "Lütfen bu durum geçene kadar sarayda kalın."

Hobes'un yüzü hafifçe buruşurken duyguları daha da açığa çıktı. Nefreti belli bir şeye değil de tamamen saraya karşı gibiy-

di. "Mazur görün ancak kendi evimde kalmayı tercih ederim." Gülümsemeye çalıştı ama başarısızca tebessüm edebilmişti sadece. "İhtiyacınız olunca Kate'le bana haber gönderebilirsiniz."

Phrkagias başını salladı. "Nasıl isterseniz," derken kusursuz bir sahte gülüş sundu.

Herkes sırayla büyük odadan çıkarken Lada ile Beyaz Saray'a yürüdüm. Lada belime sarılmış bir halde ağır ağır yürürken, "Sabah neredeydin?" diye mırıldandı. Başını kaldırıp bana bakarken ona doğru eğildim. Yüzünde endişe vardı.

"Hava aldım biraz." Gülümsedim, Lada uzandı ve dudaklarımın kenarına minik bir öpücük kondurup geri çekilirken bende onu daha fazla öpme isteği bırakmıştı.

İç çektim ve Lada ile yeni yapılmış olan Beyaz Saray'a ilerledik.

Sarah

Derin ve soğuk sessizlik kocaman bahçede bulunan dört kişi arasında elle tutulur bir gerginliğe yol açmıştı. Nick dili tutulmuş gibi Ashley'nin yüzüne bakıyordu. Kıpırdamıyordu, şok geçiriyor olmalıydı. Ben sağa kaymadan önce, "Sesimi çıkarmayacağım," dedim Nick'e doğru ve geri dönüp içeri girdim. Kapıyı kapatmadan onlara bakmaya başladım.

Ashley, "Nick'i çarşıda gözden kaçırdım Bayan Space," dedi. Sesi benim sesime inanılmaz benziyordu. Şaşkınlıkla bakarken Bayan Space hafifçe gülümsedi. "Nick'in özür dileyeceğini umuyorum," dedikten sonra çenesini dikleştirip Nick'e döndü. Ashley de yüzünde sinir bozucu bir gülümsemeyle Nick'e dönmüştü.

Nick'in bir daha konuşmayacağını sandım. Arkası bana dönüktü ancak yüzünü hayal edebiliyordum. Gergin ve korkunç bir sessizlikten sonra nihayet, "Evet," dedi, başını salladı. "Özür

dilerim Ashley. Bir saniye gelir misin?" Ne kadar şaşkın olsa da sesini her zamanki güven verici tonunda çıkarmayı başarmıştı.

Ashley tek kaşını kaldırsa da, "Hemen geliyorum Bayan Space," dedikten sonra çardaktan kalktı ve Nick kızın kolunu sertçe tutup adeta sürükleyerek benim yanıma getirdi. İçeri doğru yürüdüm, sinirden ve şoktan ellerim titriyordu. Arka bahçe kapısını kapattıktan sonra Nick, ben ve Ashley salonda karşı karşıya kalmıştık.

"Burada ne işin var?" dedi Nick, onu ilk kez bu kadar sinirli görüyordum. Her an bir büyü fırlatıp Ashley'yi donduracakmış gibi duruyordu. İlk kez Nick'in de kara büyücü olduğu o zaman kafama tam anlamıyla dank etti. Bu sinirli haliyle her an her şeyi yapabilirmiş gibi inanılmaz tehlikeli görünüyordu. Huzursuzluk içimi kaplarken onlardan uzak duruyordum.

Ashley yüzündeki küstah gülümsemeyi hiç bozmadı ve gözlerini bana çevirdi. Gözleri keskin bir şekilde bana baktıktan sonra Nick'e döndü ve, "Asıl bu kim?" dedi. "Ashley'ymiş!" Alayla kısaca güldü.

Nick sinirle, "Benim soruma cevap ver," dedi. Bağırmamak için kendini zor tutuyordu ama yine de sesi olduğundan daha yüksek çıkmıştı.

Yavaşça, "En iyisi ben yukarı çıkayım..." diyordum ki Ashley birden gözümün göremediği bir hızla yanıma gelip sol kolumu sıkıca kavradı. Kollarım hâlâ yaralı olduğundan bu hareketi inanılmaz derecede canımı yakmıştı. "Ah!" dedim hızla, Ashley ise, "Hayır," dedi. Bal rengi gözleri beni öldürmek ister gibi bakıyordu. "Kalacaksın." Kolumu sertçe geri itti.

Sol kolum en hassas olan yerdi ve Ashley'nin durduk yere yaptığı bu acımasız hareket canımı acıtmıştı. Mutfağa girip yuvarlak masaya oturdum ve kolumu sıvazladım. Nick, "Ne işin var burada?" diye sordu kelimelere tek tek vurgu yaparak. Sonra sinirle Ashley'nin gözlerine baktı.

Ashley benim varlığımı tamamen yok saymışa benziyordu. Nick'e doğru döndü, yüzündeki ifadeyi net olarak okuyamıyordum. "Nick," diye başladı. Az önce kolumu sıkıp sertçe söylenen kız birden yumuşamıştı. Nick'le aralarında ne geçtiğini bilmiyordum ama Ashley'nin haksız olduğunu hissediyordum. "Ben..."

Nick elini kaldırınca Ashley sustu. Nick'in sesi garip çıkarken, "Neden?" dedi sadece. Yüzü Ashley'ye dönük olmasına rağmen aralık olan dudaklarının titrediğini netçe görebiliyordum. "Altı ay. Tam altı aydır seni bir kere bile görmedim. Altı ay önce habersizce defolup gittin ve şimdi birden ortaya çıkıyorsun. Neden?"

Nick'in ilk kez böyle kabalaştığına mı şaşırsam, Ashley'nin onu bu kadar sinirlendirmesine değecek bir bahanesinin olup olmadığını mı düşünsem, yoksa o an kolumun acısını mı dindirmeye çalışsam, karar veremeden bir elim kolumda onları öylece izliyordum. Ashley'nin yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Bir an bana bakınca başımda aşırı bir ağrı hissettim, sanırım zihnimi okumaya çalışıyordu. Şu anda bunu yapamadığı için mutlu olmuştum. Nick'e döndü, ben de ona döndüm. Nick'in yüzünde üzüntü ve hayal kırıklığıyla dolu bir ifade vardı.

Ashley en sonunda, "Üzgünüm Nick," demeyi başardı. Sesi başta hafifçe titremişti ancak hemen kendini toparladı. Bana bakmıyordu.

Nick, "Seni altı ay önce gittiğinden beri bu lanet olası ülkenin her yerinde aradım," dedi. Gözlerini kısıp Ashley'ye baktı. "Fransız bölgesine, kuzeye, güneye, çarşıya. Her yere baktım ama yoktun. Bir iz bile bırakmamıştın." Birden alayla gülümsedi. "Tebrik ediyorum doğrusu."

Ashley, "Nick," dedi. İnanılmaz mahcup görünüyordu. "Sorcier'de değildim çünkü. Gitmek zorundaydım." Nick'in gözlerine yalvarır gibi baktığını gördüm.

Kollarımı sıvazlamaya devam ederken kendimi enerjim eksilere düşmüş gibi hissediyordum. Gözlerimi kapatıp elimi yüzüme götürdüm. Başım hem ağrıyor hem sızlıyordu. Kendimi aşırı yorgun hissediyordum. Bir an önce elementime kavuşmalıydım, bu düşünce beni sararken boğazımın kuruluğunu fark ettim. Yavaşça, "Su..." diye mırıldandım ama ikisi de beni duymamıştı.

Nick, Ashley ile tartışmaya devam ediyordu. "Beni bırakıp giderken aklından ne geçiyordu?" dedi hızla. "Neden yaptın?"

"Uzaklaşmam gerekiyordu."

"Neden?" dedi Nick aynı hızla. "Her gün kendimi suçlayıp durdum. Kıza bir yanlışlık mı yaptım diye. Bir not bile bırakmamıştın."

"Nick," dedim yavaşça. Dudaklarım kuru olduğundan zar zor konuşmuştum. "Suya ihtiyacım var." Gözlerimi kaldırıp ikisine baktım fakat ikisi de bulanık görünüyordu. Nick'ten iki tane vardı.

Nick beni duymamıştı. Kendimi görünmez gibi hissediyordum. O kadar hararetli bir tartışma içindeydiler ki ayağa kalktığımı görmemiş olmalarına rağmen bayıldığımı neyse ki gördüler.

Yere yığıldığımda başımı masaya çarptım. Nick'in "Sarah?" diye seslendiğini ve birinin kolunun bedenime dolandığını hissettim. Bilincimi kaybedecektim ki Nick, "Sarah?" dedi, kollarındaydım. "Sarah? Bayılma sakın, tamam mı? Bana bak."

Ashley'nin, "Ona neler oluyor?" dediğini duydum.

Gözlerimi açamıyordum. O kadar yorgundum ki. Ölüyor muydum yoksa? Nick dudaklarıma soğuk camı dayadığında ağzımı araladım ve boğazımdan aşağıya soğuk bir su indi. Bu o kadar iyi geldi ki ilk kez anne sütü içen bebekler gibi ağzımı sonuna kadar açıp suyu bir çırpıda bitirdim. Bir bardak su az da olsa bana hayat vermişti. Nick bardağı çekti ve beni kucakladı.

Ashley, "Ne yapıyorsun?" dedi sinirle. Bu durumda, aylar sonra ilk kez gelip ben neredeyse kendimden geçerken bile Nick'i kıskanıyordu.

Nick'in cevabını duyamamıştım. Hareket ettiğimizi ve kapının açıldığını yüzüme çarpan rüzgârdan ve tenime değen sıcak nisan güneşinden anlamıştım. Nick beni yumuşak bir yere bıraktı.

Uzun süre sadece su sesi duydum. Bu sesin nereden geldiğini anlamadım, hayal mi ediyordum? Rüzgâr hâlâ çok hafif esiyordu, tenimi emen güneşin sıcaklığını kesen bir ağacın altındaydım. Gözlerimi açmaya halim yoktu ve bilincimi kaybetmek üzereydim.

Sonra Nick'in beni tekrar kucakladığını hissettim. Yavaş adımlarla yürürken, "Sarah?" dedi. "Şimdi seni bir yere bırakacağım." Nereye diye soramadan "Nick..." diye mırıldandım, gözlerimi hafifçe araladım. Nick'in arkasından vuran güneş yüzünden suratını tam olarak göremiyordum. Bir eliyle terli alnıma yapışmış saçları çekerken, "Sana iyi gelecek," dedi ve durup başını kaldırdı. Gözlerimi tekrar kapattım.

Sonra çok garip bir şey oldu. Ben hâlâ kucağındayken Nick bir merdiveni çıkıp indi, beni yere bıraktı. Soğuk zemin tenime değdiğinde ürperdim ve birden üşüdüm. Gözlerimi kapattım ve tam bilincimi kaybettiğim sırada yüzüme su değdi.

Suyu sadece yüzümde değil, her yerimde hissediyordum. Gözlerimi açtım ve gördüğüm manzara karşısında şaşırdım. Büyükçe plastik bir havuzun içinde uzanmıştım, güneş tepemde bana gülümsüyordu ve Nick elinde bir hortumla havuzu dolduruyordu.

Doğrulmadım, uzanmaya devam ettim. Nick havuzu sonuna kadar doldurdu. Havuzun dibinde uzanırken gözlerimi açıp güneşin suyun içinden tenime ulaşmasını izledim. Berrak suyun içinde elimi kaldırdım ve kollarıma baktım. Kollarımdaki yaralar gözüme daha iyi görünmeye başlamıştı, inanılmazdı.

Sonra o bayıldığım his geldi. Suyu hissettim, sanki benim bir parçamdı. Bu duyguyu en son ne zaman yaşadığımı bile hatırlamıyordum. Gözlerimi kapatıp suyun beni iyileştirdiğini düşündüm. Ve kocaman havuzda az önce hiçbir şey olmamış gibi yüzmeye başladım.

Saatlerce sudan bir kere bile başımı çıkarmadan yüzdüm. O kadar iyi gelmişti ki hiç çıkmak istemiyordum ve kendimi yeniden doğmuş gibi hissediyordum. En sonunda Nick suya ufak bir taş attığında sadece başımı sudan çıkardım ve şaşırdım, güneş batmak üzereydi. Ona baktım.

Gülümsüyordu. "Çıkmayı düşünmüyor musun?" Onun yine eski haline döndüğünü görünce sevinmiştim.

Başımı salladım. "Hayır." Gülümsedim. Sonra, "Ashley nerede?" diye sordum temkinlice.

Nick derin bir nefes aldı. Elindeki beyaz havluyla oynamaya başladı. Ben de yavaşça kenara yaklaştım ve ne kadar istemesem de havuzdan çıktım. "Gitti," dedi elindeki havluyu bana uzatırken. Sesindeki sinir ve üzüntü birbirine karışmıştı.

Havuzdan çıktım ve havluyu üstüme sardım. Elma ağacının altındaki sandalyelerden birine oturduğumda Nick de yanıma oturup bana şaşkın şaşkın baktı. "Yenilenmişsin," dedi tuhaf bir sesle. Kollarımı tuttu, ikimiz aynı anda kollarıma baktık.

Normalde banyoda fazla kaldığımda derim su yüzünden buruşurdu ancak burada saatlerdir yüzmeme rağmen hiçbir buruşukluk oluşmamıştı. Nick'in dediğini anlamıştım, kollarımdaki yaraların çoğu kapanmıştı. Belki de aylardır kötü görünen yaralar yüzünden böyle düşünüyor olabilirdim ama kendimi inanılmaz iyi hissediyordum.

Yavaşça yanağıma dokunduğunda ona baktım. "Çok yumuşak," dedi. "İnanılmaz."

Güldüm, elini çekti. "Bunu nasıl akıl ettin?" diye sordum.

"Arabada konuştuklarımız aklıma geldi. Seni denize götüre-

mediğimize göre denizi sana getirdim." Havuza bakış attı. "Küçük bir deniz ama işe yarıyor."

Güldüm. "Teşekkürler Nick," dedim. Kollarımı gösterdim, yaralarla ve morluklarla dolu kolum neredeyse iyileşmişti. "Daha iyiyim." Gülümsedi ancak hüzünlü bir gülümsemeydi bu. Neden böyle olduğunu anlıyordum. "Ashley olayı için üzgünüm," dedim.

Nick, "Ptrage'ye gitmiş," dedi. "Beni aniden bırakıp oraya gitmiş. Nedenini sorduğumda söylemedi ama tahmin etmesi zor değil."

Başımı salladım. Havluyu daha da sıkı kendime dolarken Nick'in omzuna dokundum. Gülümsedi. "Neyse," dedi. "Zaten onu unutmuştum, sadece nedenini merak ediyordum. Onu da öğrenmiş oldum."

"Sorunsuzca gitti yani," dedim tereddütle. "Benim kim olduğumu sormadı mı?"

"Sordu, kuzenim olduğunu söyledim." Sırıttı. "Bilmiyorum, adını birkaç kez söylediğimden senin kim olduğunu anlamış olabilir."

Omuz silktim. "Neyse," dedim. "Sorun değil."

Nick gülümseyip, "Hadi," dedi. "Yemek yiyelim." Ayağa kalktı ve ben onu izledim.

Kısa ve sıcak bir duş aldıktan sonra Nick'in bana almış olduğu kıyafetleri giydim. Ben yüzerken ve Ashley de gittikten sonra çarşıya gidip bir şeyler almıştı. Ona karşı kendimi mahcup hissediyordum. Bana yaptığı iyilikleri nasıl ödeyecektim? Merdivenlerden aşağı saçımı toplayarak inerken mutfakta tek başına oturuyordu.

"Bayan Space yok mu?" dedim yanına otururken.

Başını salladı. "İlacını aldı, ilaçlar hep uyku yapıyor," dedi. "Yorgundu zaten." Başımı salladım. Sonra ben bir şey diyemeden kapı hızla çaldı.

İçime gereksiz bir korku dolarken Nick bana şaşırarak baktı. Sanırım aynı korku onda da oluşmuştu, ayağa kalktı ve kapıyı açmadan delikten baktı. Sonra kapıda sanki hayalet görmüş gibi geri geri çekilip şok içinde yüzüme baktı. Dudakları aralanmıştı ve az önce hissettiğim korkuyu onun gözlerinde görmek beni huzursuz etmişti.

"Ne oldu?" dedim kısık sesle. Bu hali beni çok korkutmuştu, ayağa kalktım ve yanına yürümeye başladım. Nick eliyle beni hızla itip, "Kahretsin," diye fısıldadı. "Hartes'in adamları kapıda."

• • •

Kapıya baktım. Daha önce de böyle hissettiğim nadir anlar olmuştu ancak bu seferki yaşadığım şey değişik ve beni saran bir duyguydu. Korkunun tam anlamıyla iliklerime kadar işlediğini hissederken, "Ne yapacağız?" diye fısıldadım. Arka kapıya bakış attım, oradan kaçsa mıydım?

Nick kapı tekrar çalarken düşünüyordu. Alnı kırışmıştı, bir eliyle de benim kolumu tutuyordu. Düşünürken kolumu öyle sıkıyordu ki gerçekliğin ve korkunun soğuk nefesini içimde hissedebiliyordum.

"Nick?" dedim kapı tekrar çalarken. Telaştan ve korkudan terlemeye başlamıştım bile.

Nick bana baktı, "Görünmezlik," dedi aniden. Sonra elimi tuttu ve birkaç şey söylemesini korku ve dehşet içinde izledim.

Bir süre sonra Nick bana odaklanmamaya başladı. Ellerimi bıraktıktan hemen sonra, "Görünmüyorsun," dedi. "Hemen üst kata çıkıp kıyafetlerini elinde tut."

Dediğini yapmak için merdivenlere titreyen bacaklarımla yöneldiğimde aynı anda ellerim de titremeye başlamıştı. Üst kata çıktığım ve kendi odamın kapısını açtığım anda Nick de evin kapısını açtı. Odanın kapısını kapattım ve titreyen ellerim-

le kıyafetlerimi elime aldım ki zaten iki tişörtüm falan vardı. Pelerinimi giydim. Heyecandan titriyordum. Hartes... Beni bulmak üzereydi.

Dizlerimi titreyerek beklerken birkaç ayak sesi duydum. Daha sonra Nick'in, "Orada kimse yok," demesini dinledim. Bir kadın sesi, "Yalan söylüyor," dedi. "Burada olmalı." Ve bu ses Ashley'ye aitti.

Şok içinde kapalı kapıya baktım. Ashley beni ihbar mı etmişti? Böyle bir pisliği nasıl yapabilmişti?

Ayağa kalktım, beyaz camlı kapıya baktım. Gölgeler kapının önünde yoğunlaştı, içeri girmeleri an meselesiydi. Bir şeyler yapmalıydım, şu an görünmez bile olsam Hartes'in adamları da sonuç olarak büyücüydü ve beni görünür yapabilirlerdi. Aklıma bir an Ardor'la ikimizin Blue ve Iris'in olduğu kütüphaneye girip Iris'e yakalanmamız gelmişti. O zaman da görünmezdik ancak Iris bizi görünür yapabilmişti. Yine aynısı olacaktı.

Adım atmaya başladım. Elementimi kullanmalıydım. Büyücülerin yapamayacağı ve büyüyle bozamayacakları tek şey elementti. Kıyafetlerimi sıkıca tutarak etrafıma baktım, lanet olsun ki odada hiç su yoktu. İçimden sertçe küfür ettim, dışarıda Nick'in hâlâ adamları ikna etmek için dil döktüğünü duyuyordum. Diğer odaları arıyorlardı bile, sıra bu odaya da gelecekti. Etrafıma baktım, ateş yakabileceğim bir şey de yoktu. Ne yapacaktım? Tam o sırada zihnime *hava* kelimesi süzüldü.

Hava'yı kullanmalıydım. Ben Hartes'in kızıydım, değil mi?

Gözlerimi kapattım, yavaşça içerideki havayı içime çekerken, "Görünmez olmak istiyorum," diye fısıldadım. "Beni sakla. Öyle bir sakla ki hiç kimse görmesin. Sakla ve tamamen gizle beni." Hava elementi gözle görülür şekilde kollarımdan bedenime doğru yükselirken vücudumda garip bir baskı hissediyordum.

Tam gözlerimi açtığım anda odanın kapısı açıldı. Nefesimi

tuttum, heyecandan kalbim yerinden çıkmak üzereydi. Nick'in faltaşı gibi açılmış olan şaşkın gözlerine baktım. Ne olmuştu? Sonra rahatladığını bariz şekilde görürken, "Gördüğünüz gibi," dedi Nick. "Kimse yok."

Ashley'nin sert yüzünü gördüm, odaya tiksindirici bir bakış attıktan sonra, "Büyü yapıp saklamıştır," dedi Hartes'in adamlarına. İçlerinden biri oldukça yapılıydı, sanırım onu Ajax'in yanında bir defa görmüştüm. Diğerini ise ilk kez görüyordum, yapılı olmasa da çelimsiz değildi. Ürkütücü görünen adam kalın bir sesle, "Bunu düşünecek kapasiteye sahibiz," dedi aşağılar gibi.

Ashley burun kıvırdı. İçimden o burnuna bir tane yumruk atmak geldi ama bu düşüncemi bastırıp nefesimi tuttum. Nefesimi bu kadar uzun süre tutabildiğime şaşırmıştım, bu Hava elementine sahip olmamdan ileri geliyordu. Tanrım, inanılmaz bir özellikti doğrusu.

Adam elini kaldırdı ve bir şeyler söyledi. Bir an üzerimden saydam bir şeyin kalktığını hissettim. Sanki üstümde tenime değen bir tül vardı ve bu sözlerle o tül birden kalkmıştı. Cildime binlerce minik iğne batıyor gibi bir his beni sardı, derin bir nefes alıp adamın gözlerine baktığımda hepsi bana bakıyordu.

Korkuyla tam ağzımı açmıştım ki Nick'in yüz ifadesini gördüm. Yüzü daha da gevşedi ve adama dönüp ukala bir şekilde, "Evet?" dedi. Derin bir nefes alma isteğimi bastırdım, Nick'in mutlu yüzüne odaklandım.

Adam sinirlenmişti, Ashley'ye döndü. "Sarah'nın burada olduğunu söylemiştin," dedi sinirle.

Ashley'nin dili tutulmuş gibiydi. "Buradaydı," dedi. "Bir yerlere saklanmış olmalı. Büyüyle arayın."

Yapılı adamın yanındaki adam, "Zaten aradık," dedi. "Bu evde sadece Nick ve yaşlı bir kadın var."

Nick, "Annem," diye doğruladı. Gülümsüyordu, ne kadar neşelendiği gözümden kaçmamıştı.

Gülümsemem genişlerken adam, "Özür dileriz Bay Space," dedi Nick'e bakarak. "Rahatsızlık verdik."

"Ne demek," derken Nick'in sırıtışı yüzüne yayıldı. "Sizi geçireyim." Sonra Ashley'nin de kolundan tuttu ve kapıyı kapattılar.

Derin bir nefes aldım ve yatağa çöktüm. Oturur oturmaz üzerimdeki Hava elementi kollarımdan çıkıp beni terk etti. Korkudan ne yapacağımı şaşırmış haldeydim. Oturduğum sırada yavaşça bir ağrı hissettim. Ağrı tam göğsümden başlıyor ve sol koluma doğru ilerliyordu. Elimdekileri bırakıp anlam veremeyerek elimi sol omzuma attım, acı giderek arttı ancak bir süre sonra kesildi. Şaşkınlıkla ayağa kalktım ve tişörtümü sıyırdım. Tahmin ettiğim gibiydi.

Siyah ve lacivert izlerin üstüne göğüs aramdan başlayıp sol omzuma doğru ilerleyen gri bir leke eklenmişti. O kadar güzeldi ki hayretle içimi çekmeme engel olamamıştım. Sol omzumda bitiyordu ve rengi öyle hoştu ki ne yapacağımı şaşırmış halde elim sol omzumda öylece durdum. Bu melez simgesi Hava'yı tamamen kullanabildiğimi mi gösteriyordu? Gülümsedim, o sırada Nick'in bana seslendiğini duydum.

Tişörtümü çekip düzelttim ve sırıtmama engel olamadan aşağıya indim. Nick şok içinde yüzüme bakıyordu. "Nasıl yaptın?" dedi hızla. "Nasıl ortadan kayboldun? Seni büyüyle bile bulamadılar."

Ukalaca sırıttım. "Element," dedim tek kaşımı kaldırarak.

Güldü. İlk kez sesli güldüğünü duymuştum. Yüzüne baktım ve ben de güldüm, sonra birden öksürmeye başladım. Şiddetli öksürük beni tamamen ele geçirirken kendimi halsiz hissettim. Birden böyle coşkuluyken halsizleşmek garip gelmişti fakat alışmıştım. Durdum ve koltuğa oturup Nick'e baktım. "Shat'a gitmen gerek değil mi?" dedi, yanımdaki koltuğa çöktü.

Başımı salladım. "Su çok iyi gelmişti ama tek seferlikti.

Shat'tan uzak durdukça kötüleşiyorum. Şifacılara gitmem lazım."

Nick başını salladı. "Sana yarın bir gemi bulacağım," dedi kararlı bir sesle.

Başımı tekrar salladım. Sonra, "Ashley'nin beni ihbar ettiğine inanamıyorum," dedim.

Nick'in çenesi kasıldı. "Seni sevgilim sanmış." Gözlerinde sinirli bir duygu belirdi. Yüzüne bakmaya devam ettim. "En azından bu iyi bir şey," dedi.

"İyi mi?"

"Bir daha benden şüphelenmeyecekler," dedi. "Göz önünde olmayacağız. Burayı bir daha aramayacaklardır."

Bunu düşünmemiştim. "Haklısın," dedim gülümseyerek. Sonra gülümseyişim soldu, kendimi yorgun hissediyordum. Bu iğrenç his hiç geçmeyecekmiş gibi geliyordu.

Nick ayağa kalktı ve elini uzattı. "Hadi kalk," dedi. "Uyuyalım. Yarın gemiyi bulacağım."

Uzattığı elini tuttum ve birlikte üst kata çıktık. Beni odama getirdi, yatağa girdim ve gülümsedim. "İyi geceler Nick," dedim yavaş bir sesle.

"İyi geceler Sarah."

Ardini

Ardor'un gergin yüzüne baktım. David'e bakarak, "Gerçekten bir büyü yok mu?" diye homurdandı. "Her şey için bir büyü olduğunu sanıyordum."

"Büyü geçicidir," dedi David, Ardor'un siyah peruğuna dokunurken. Siyah saç Ardor'a yakışmıştı aslında, niye homurdandığını anlamıyordum. David benim siyah kısa peruğumu kontrol ederken, "Ayrıca peruk bozulmaz," diye ekledi. Zaten kısa saçlı nasıl olurum diye hep merak ederdim, David sayesinde biraz da olsa dileğime kavuşmuş sayılırdım.

Ardor omuz silkip, "Her neyse," dedi.

David son kez kılık değiştirmiş haldeki bize bakıp, "Adamlarımdan birkaçını istemediğinize emin misiniz?" diye sordu endişeyle.

"Eminiz," dedi Ardor. "Fazla kalabalık olursak dikkat çekeriz."

Başımı salladım.

David, "Pekâlâ," dedi. "Geçen gün aldığınız arabayı ya da herhangi birini alın. Bol şans. Hava kararmadan buradasınız."

Ardor, "Elbette," dedi ve yeni siyah saçlarına son kez baktıktan sonra ilerledi. David'e gülümsedim ve Ardor'un arkasından garaja girdim.

Rasgele bir arabayla yola çıktık ve hızla ilerlerken, "Bu son bakacağımız yer," dedim yavaş sesle Ardor'a. Dönüp ona baktım, çenesi kasılmış ve kaşları çatılmıştı. Ne demek istediğimi anlamıştı, Sarah'yı burada da bulamazsak Shat'a dönmek zorundaydık. Siyah lensli gözlerini çevirip bana bir bakış attıktan sonra, "Biliyorum," diye mırıldandı.

"Sarah'nın buralarda bir yerde olduğuna dair içimde bir his var."

Ardor iç çekti. "Geçen sefer dediğin şeyi düşünüyordum."

"Neyi?" diye sordum merakla.

"Umudunu kestiğini söylemiştin." Ardor'un direksiyonu sıkan ellerine baktım. "Ciddi miydin?"

Bir süre düşündüm, daha sonra, "Bir bakıma," dedim. "Sarah'dan hiçbir iz olmaması çok garip. Onun için korkuyorum."

Ardor yavaş sesle, "Sarah'yı düşündükçe aklımı yitiriyorum," dedi. Sanki daha çok kendi kendine konuşuyordu. "Onu özledim. Ona o kadar ihtiyacım var ki." Alnı kırıştı, sesi hâlâ kısıktı. "Başına bir şey geldiği düşüncesi beni kahrediyor. En çok buna dayanamam. Bu yüzden korkuyorum."

Uzandım ve güven verircesine Ardor'un kolunu tuttum.

Yavaşça dudaklarını ısırdı, Ardor ne zaman ağlamamak için uğraşsa dudağını ısırırdı. Bunu yaptığını sadece annesi öldüğünde görmüştüm. Elimi çektim ve radyoyu kurcalamaya başladım. Beğendiğim bir istasyonda durana kadar çarşıya varmıştık bile.

Çarşı denilen kalabalık mekândan bu tarafta iki, hatta üç tane vardı ama ana caddeye yayılmış olanı çok ünlü ve kalabalıktı. Bu çarşı Hartes'in şatosunun üst kısmındaki ormanın sonunda kalıyordu, bizim Ardor'la Sorcier'ye ilk geldiğimizde kaldığımız evlerin yukarısındaydı yani. Burayı detaylıca inceleme fırsatımız olmamıştı. Sanki gerçekten ilk kez bakıyordum. Bu yaka ülkenin diğer kısımlarına oranla korkutucu görünüyordu.

Ardor ile yan yana inanılmaz kalabalık olan çarşıya girdik. Her yer pelerinli büyücü kaynıyordu, bir kez daha David'in bize verdiği pelerine şükrettim. Hem bizi koruyordu hem de rahattı. Pelerinin tek kötü yanı sanırım modaya uygun olmamasıydı, yani cidden. Sorcier'de bir tane bile büyücü yok muydu şu şeyin demode olduğunu söyleyecek? Neyse ki insanlar şu an zihnimi okuyamıyordu, bu açıdan rahat rahat saçma şeyler düşünebiliyordum.

Çarşının üçe bölünüp farklı yönlere devam ettiği yerde Ardor durup, "Yukarıya sen bak," dedi. "Aşağıya ben bakacağım. Birkaç dakika sonra burada buluşuruz, birbirimizi göremezsek arabanın yanına gideriz." Gözlerime baktı. "Anlaştık mı?"

"Anlaştık patron," dedim.

Ardor tebessüm etti. "Dikkat et."

"Sen de." Sonra sağa döndüm, Ardor da sol caddeye girdi.

Yavaşça ilerlerken pelerinimin başlığını iyice kendime çektim. Etraftaki pelerinli kadınlara bakıyordum. Bunlardan biri Sarah olabilirdi. Fark ettirmeden oldukça dikkatli şekilde bakarken birden bir şey hissettim. Hani biri tarafından izlendiğiniz hissine kapılırsınız ya. O hisse kapıldım ve durdum, etrafıma baktım. O an onu gördüm.

Benden birkaç dükkân ötede, uzakta duruyordu. Elinde beyaz bir poşet vardı, keskin yüz hatları dikkatimi çeken ilk şey olmuştu. Kaşları hafifçe çatılmıştı. Bana o kadar dikkatli bakıyordu ki bir an zihnimi okuyabildiğini düşündüm. Yüzüne baktım ve gözlerimi kırpıştırdım. Birden dünyaya dönmüş gibi dikleşip hızla yürümeye başladı.

Yapmam gereken şey onu umursamayıp sokağı geri inmek ve Ardor'la buluşmak olurdu. Ancak merak duyguma yenildim ve hızla adamın peşine düştüm. Ara sokaklardan birine girdiğinde, "Hey!" diye bağırdım. "Bekler misin?"

Beklemeyeceğini düşünmüştüm fakat durdu ve bana döndü. Ben de durdum ve yüzüne baktım, sonra ona yaklaştım. Kalbim adeta yerinden fırlarken, "Şey, ben..." diye kekeledim. Sadece gözlerine bakınmakla yetinmiştim.

Nick

Karşımda duran kız bir melek kadar güzeldi. Elimde olmayan bir şekilde uzun süre sadece yüzüne bakakaldım. Siyah saçlara ve gözlere sahipti. Ten rengi öyle hoş duruyordu ki bende ona dokunma isteği uyandırmıştı. "Şey, ben..." diye başladı, melodi gibi gelen sesi hiç bitmesin isteyerek yüzüne baktım. Sonraki kelimeler ağzımdan birden dökülüverdi.

"Sen Sorcier'ye ait değilsin."

Ardini

Kelimeleri güçlüydü. Harika bir sesi vardı, bana bakan yumuşak gözlerinin tonunda bir ses. Gözlerimi kırpmadan ona bakarken sesi içimde yankılandı.

Sen Sorcier'ye ait değilsin.

Heyecanlanmış ve kızarmıştım, içimden havanın hafifçe es-

mesini diledim ve hafif ılık bir rüzgâr esmeye başladı ancak bu bile beni serinletmemişti. Pelerinimin başlığı açıldı.

Bana dikkatle bakıyordu. "Affedersin," dedim gözlerimi ayırmadan. "Neden böyle dediğini anlayamadım."

Bana bakıp yavaşça uzandı. İnce parmakları saçıma değdiğinde nefes almayı unuttum. Saçımı tuttu ve birden gözümün önüne getirdi. Getirdiği beyaz saça baktım, bu benim kendi saçımdı. "Ah!" dedim anlayarak.

Elini çekerken ona baktım. Peruğum kaymış olmalıydı. Yanımızdaki arabanın camına baktım ve peruğu düzelttim. Sonra tekrar ona döndüm.

"Teşekkür ederim," dedim içten bir şekilde. Gözlerine baktım, ela gözlerinde garip bir ifade vardı.

"Neden kılık değiştirdin?" diye sordu kaşlarını çatarak.

Nedense sorusunu dürüstçe yanıtladım. "Birini arıyorum," dedim. "Benim için çok değerli birini. Kız kardeşim olarak gördüğüm birini."

Nedenini bilmiyordum, belki de son cümlede sesim titrediği içindi ama bunu dedikten sonra birden gözleri açıldı ve bana dehşet içinde baktı. Yutkunmakta zorlandığını gördüm, dudakları aralık olarak kaldı ve yüzüme baktı. "Sen... Sen Shat'tan mı geliyorsun?" dedi.

"Şşt," dedim hemen. Etrafa baktım, neyse ki kimse yoktu. "Lütfen sessiz ol."

"Oradan mı geliyorsun?" dedi heyecanla. Bu kez fısıldamıştı.

Yüzüne baktım. Adını dahi bilmiyordum ama onda bana güven veren bir şey vardı. Ona güvendiğimi hissettim, bir yanım da neden böyle heyecanlandığını merak etmişti. "Evet," dedim. "Oradan geliyorum ve Sarah'yı arıyorum." Soran gözlerle ona baktım.

Bunu söylemem belki de yanlıştı. Söyler söylemez pişman

olmuştum, hafifçe alnım kırıştı. Adam ise yüzüme baktı. Yüzünde o kadar sevinçli bir ifade vardı ki, "Ne oldu?" dedim merakla. Neye seviniyordu?

Birden boştaki eliyle bileğimi tuttu. Dokunuşunu hiç beklemediğimden içim ürpermişti. Sonra söylediği cümle ise beni resmen ağlatacaktı. "Sarah'nın yerini biliyorum," dedi yavaşça.

19. Bölüm

Nick

Kızın yüzüne baktım. Ben kelimeleri söyler söylemez yüzünde oluşan anlık şaşkınlığın yerini saf bir mutluluğa bırakmasını izledim. Bu mutluluğa kendini bıraktığı birkaç saniyede elimde olmadan onu inceledim. Tenindeki tek renkli yer kızarmış yanakları ve kıvrılan dudaklarıydı. Gözlerinin kenarında gülümsemenin etkisiyle minik bir kırışıklık oluşmuştu. Hâlâ bileğini tutuyordum ve o da hâlâ inanamayarak bana bakıyordu. Gözlerinde saf bir sevinç vardı. "Sarah'yı tanıyor musun?" dedi yumuşak bir sesle.

Gözlerine baktım. Bana gözlerinde pırıltıyla baktığında kalbim nedensizce tekler gibi oldu. "Evet," dedim. "Onu tanıyorum."

Sonra yeni fark etmiş gibi ellerimize baktı. Bileğini tuttuğum elimi derhal utanarak gevşettim, o da utanmıştı. Yanakları sanki mümkünmüş gibi daha da kızardı. "Sarah'yı neden arıyorsun?" dedim.

Nihayet bana bakabildi. "Shat'tan geliyorum," dedi. Sesi-

nin içime işlemesini bekler gibi yavaş konuşuyordu. "Sarah'nın Shat'a gitmesi gerekiyor."

Başımı salladım. Sarah'yı elbette bir şekilde umursuyordum, özellikle Ashley'nin onu şikâyet etmesinden sonra bu duygu daha da güçlenmişti. Ancak şimdi karşımda ismini bilmediğim ve belki de hayatımda gördüğüm en güzel kız durup Sarah'dan bahsedince Sarah'yı pek de umursamadığımı fark ettim. Açıkçası bu kız şu an başka bir dilde bile konuşsa sıkılmadan onu dinleyecek haldeydim. Aklını okumaya çalıştım. Ne düşündüğünü öğrenmek için delicesine bir isteğe kapılarak zihninin etrafında gezindim. Ancak bir süre sonra zihnim resmen bir duvara çarptı. Tokat yemiş gibi oldum. Başım sızladı, acıyı elle tutulur bir şeymiş gibi hissettim. Alnım kırışırken dikkatle ona baktım. Zihni kapalıydı.

Aklını okuyamıyordum. Shat'tan gelen birinin zihnini kapatmasına imkân yoktu, tabii eğer büyüyle kapatmadıysa. Birden korkuyla karışık bir şüpheyle istemsizce bir adım geri çekildim.

Neden çekildiğimi anlayamıyormuş, sanki geri çekilmem onu üzmüş gibi bir yüz ifadesiyle bana baktı. Dudaklarını araladı ancak o bir şey söyleyemeden ben, "Yalan söylüyorsun," dedim.

Verdiğim tepkiye üzüntüyle karışık bir şaşkınlıkla bakarak bana gülümsedi. Gülümsemesinin güzelliğinin bir süre beni etkilemesine izin verdiysem de kendimi hemen toparladım. "Hayır," dedi yumuşak bir sesle. "Neden yalan söyleyeyim ki?"

"Hartes mi yolladı seni?" diye sordum.

Yüzü daha da şaşkın bir hal aldı, aynı anda incinmiş göründü. "Hayır, ben Shat'tan geliyorum. Adım Ardini," dedi gözlerime bakarak. Gözleri içimi eritecek kadar yoğundu. "Ardini Hava."

Yüzüne hâlâ şüpheyle bakıyordum. Yavaş bir sesle, "Bir şey yap," dedim.

"Bir şey mi?"

Dudaklarımı birbirine bastırmadan önce, "Hava'yı kullan," dedim. "Ancak sana böyle inanırım."

Bana imalı imalı uzun süre baktı, bir yandan da ne yapacağına karar vermeye çalışıyor gibiydi. En sonunda elini kaldırıp uzattı, gözlerini bir an bile yüzümden ayırmamıştı. Bir rüzgâr esmeye başladı. Ilık bir nisan günündeydik, hava güneşli ve yoğundu. Rüzgâr birden şiddetle esmeye başladı, güneşin önünü bulutlar kapladı. Şimşek çaktığını ve çarşıdaki birinin yağmurlukları çıkardığını gördüm. Bunlar birkaç dakika içinde olurken Ardini gözlerini benden bir saniye bile ayırmamıştı.

Elini yere indirir indirmez bulutlar hızla dağıldı ve güneş ışıklarını yeryüzüne ulaştırdı. Aynı adamın küfrettiğini duydum. Ardini ise hâlâ aynı dikkatle bana bakıyordu.

Boğazımı hafifçe temizleyip, "Bunu büyücüler de yapabilir," dedim.

Güldü. "Gerçekten mi?" dedi.

Başımı salladım, aslında inanmıştım ama onu böyle güçlü görmek beni çok etkilemişti. Gücünü kullanıp doğayla bir bütün olurken inanılmaz görünüyordu, sanki yeryüzüne istemsizce yollanmış bir melek gibi. Element soyluların olayı buydu işte, hepsi inanılmaz güzel varlıklardı çünkü doğanın çocuklarıydı onlar. Biz büyücüler ise doğaya karşı geliyorduk. Büyücüler doğanın üvey evlatlarıydı.

"Tamam," dedim en sonunda. Uzanıp kolunu tuttum. "Seni Sarah'ya götüreceğim."

Kolunu tutmamı beklemiyormuş gibiydi, dokunuşumun onu ürpertirken aynı anda beni heyecanlandırmasını beklememiştim. Durdum ve gözlerine baktım, o da bana baktı. Kısacık, belki de iki saniyelik şu bakışmada onun bedeniyle benim bedenimin tek temas yeri olan kollarımız adeta yandı. Hareketini hissettim, elimin bileğine değen yerindeki sıcaklığı hissettim.

Heyecanlandığını duydum, parmaklarımın altındaki zarif teni-ne baskı yapan nabzı seri ve hızlıydı.

Başka bir şey demeden onu yanımızdaki arabaya sürükledim. Kolunu bıraktığım an eski halime döndüm, aklım başıma gelir gibi oldu. Arabaya oturdum, o da yan koltuğa geçti ve gazladım.

Düşünüyordu. Gözleri dalgın ve sabırsız bir şekilde ön camdan bakıyordu ancak odaklanmamıştı. Ne düşündüğünü deli gibi merak ettim, acaba ona dokunmam fazla mı olmuştu? Daha adımı bile bilmediğini fark edince, "Adım Nick," dedim dikkatli bir şekilde. Başını kaldırıp bana baktı. "Nick Space."

"Nick Space," diye tekrarladı ismimi. İsmim dudaklarından dökülünce daha bir anlam kazanmıştı sanki. Sonra birden sus-kunluğun ortasında, "Ah!" dedi yüksek sesle. Şaşırarak arabayı durdurdum ve ona baktım. "Bir şey mi oldu?" derken kırışmış alnına baktım.

"Ardor," dedi sadece. Bu yabancı erkek isminden birden tik-sindim, bu isme karşı oluşan içimdeki anlık nefrete kendim de şaşırırken dikkatle, "Ardor mu?" diye sordum.

"Sarah'nın sevgilisi," diye açıkladı. Gözlerime baktı, bariz rahatlamamı anlamasın diye gereksiz bir çaba harcadım. "Beni arıyordur şimdi, çarşıya dönmeliyiz."

Başımı salladım, geldiğim yola geri girdim. Ardini bu kez dalgın görünmüyor, bir şey arıyormuş gibi bakıyordu.

Çarşının girişine geldiğimizde Ardini, "İşte orada," dedi ve arabadan indi. Koşarak uzun boylu birinin kollarına atlamasını, heyecanla bir şeyler anlatmasını ve Ardor denilen adamın yü-zünde bir mutluluk ifadesi oluşmasını izledim. *Bu seni neden bu kadar ilgilendiriyor Nick?* Zihnim bu soruyu kendi kendine sor-du, soruyu zihnimden def ederken ikisi hızlı adımlarla yanıma geldi. Ardor, "O..." dedi, inanamıyor gibi bir hali vardı. Ardini de sevinmişti ama Ardor daha farklı görünüyordu. O sanki artık görebileceği söylenen kör bir adam gibiydi, duyguları yoğundu ve yüzüne yansımıştı. "O yanında mı?" Sesi titredi.

Başımı salladım. "Sarah'nın nerede olduğunu biliyorum."

Ardor'un siyah gözlerine ve peruk olduğu anlaşılan siyah saçlarına baktım. O da bana dikkatle bakıyordu, bir yandan inanmak istiyor ama bir yandan da inanamıyor gibiydi. Nasıl göründüğünü biliyordum, Ardini'yi arabaya alıp giden ama sonra geri dönen bir kara büyücü. Muhtemelen Ardor'un gözünde katil profilimi çoktan oluşturmuştum.

"Bak," dedim gereksizce. Zaten bana bakıyordu. "Sarah'yı çarşıda buldum. Harap haldeydi. Onu kurtardım ve evime götürdüm. Ona kıyafet verdim, iyileşmesi için yardım ettim. Ancak iyi değil."

"Bu ne demek?" dedi Ardor hızla. Kaşları çatıldı, beni öldürecek gibi bakıyordu. Aniden ruh değiştirebilmesi çok garipti.

"İyi değil derken," dedim üstüne basa basa. Yavaş ve sakin bir ses tonum vardı. "Çok güçsüz. Sürekli elemente ihtiyacı var."

"Bunu biliyoruz zaten," dedi Ardor aksi bir şekilde. "Shat'ta olması gerek. Şifacılara görünmeli."

"Ardor," dedi Ardini yavaşça. Ardor anında ona döndü, bir süre bakıştılar. Ardini nihayet, "Bence Nick doğruyu söylüyor. Bu kadar kaba olmana gerek yok," dedi bana dönerek. Gözlerinde anlamını okuyamadığım bir parıltı vardı. İnsanların yüzünü okumakta oldukça iyiydim ancak Ardini'yi çarşıda ilk gördüğümden beri yüz ifadesini okuyamıyordum. Kapalı bir kitap gibiydi.

Ardor sonunda, "Haklısın," dedi, bana döndü. "Özür dilerim. Bizi Sarah'ya götürür müsün?"

Başımı salladım ve Ardor ön koltuğa oturdu. Ardini arka koltuğa geçerken dikiz aynasından istemsizce ona baktım. Beni fark ettiğinde önüme dönüp arabayı çalıştırdım.

Eve geldiğimizde hava çoktan kararmıştı. Ardini'nin, "David bize kızacak," dediğini duydum. Ardor ise umursamadı, "Bir şey olmaz," dedi kayıtsız bir sesle. David'in kim olduğunu bilmiyordum ama fazla merak da etmemiştim.

Evin önünde durup arabadan indim. Ardini hemen arkamda ve Ardor da onun arkasında ilerledik. Ön bahçeyi geçip merdivenleri çıktım ve kapıyı açıp içeri girmelerini bekledim.

İkisi de yüzlerinde bir gerginlikle içeri girdi, bu durum özellikle Ardor'da daha fazla göze çarpıyordu. Kapıyı kapattım, evin inanılmaz sessiz olduğunu fark ettim. Mutfağın yanındaki odaya bir bakış attım, annem uyuyordu.

"Perukları çıkarmalıyız," dedi Ardini. Ardor elini siyah saçlarına attı ve çıkardı, peruğun altından sarı saçları göründü. Gözündeki siyah lensi de çıkarınca karanlık evde kırmızı parlayan gözlerine korkarak baktım. Ardor'du bu, şimdi hatırlamıştım. Ünlü Ateş veliahdı. Yavaşça ne dediğimi bilemeden, "Senin öldüğünü sanıyordum," kelimeleri ağzımdan döküldü.

Ardor bir an gülümser gibi oldu. "Zor kurtuldum." Sonra Ardini'ye baktı.

Ardini ise nazik bir şekilde başındaki kısa siyah peruğu çekti. Beyaz saçlarının dalga dalga omuzlarına düşmesini sanırım gözlerimi kırpmadan izledim. O kadar kusursuzdu ki gözlerimi ondan alamıyordum, güzelliği karşısında büyülenmiş gibi kalmıştım. Siyah peruğu turuncu koltuğa bırakıp yüzü kızararak bana gülümsedi.

Dikkatimin çoktan dağılmış olmasına aldırmayarak, "Bu taraftan," dedim, üst kata çıktım. Peşimden geldiler. Sarah'nın kapısının önünde durduğumda sarsıcı bir heyecan beni ele geçirmişti.

Ardor

Nick'in ardından kapıda durdum. Heyecanımın kat kat arttığı şu saniyelerde kalbimin de hızlandığını fark ettim. Nick kapıyı açıp, "Sarah?" dedi. Geride durduk ve odaya bakmadan önce Ardini bana gözleri parlayarak güven verici şekilde gülümsedi.

Kalbimi hiç böylesine atarken görmemiştim. Kendimi hiç böylesine canlı hissetmemiştim. Yavaşça odaya baktım. İşte oradaydı. Karanlığın gömüldüğü odada benim Sarah'm vardı. Gördüğüm manzara iç açıcı değildi. Camın önündeki yatakta yatıyordu, yanında birkaç boş su şişesi vardı. Oda karanlıktı ve içeriyi sadece camdan süzülen ay ışığı aydınlatıyordu. Nick ışığa uzandı ve onu işte o zaman *gerçekten* gördüm.

Hem aynı hem de farklıydı. Derin bir nefes aldım ve gözlerimin dolmasına izin verdim. Sarah narin bir şekilde yatağa uzanmıştı ve uyuyordu. Zayıflamıştı, çok zayıflamıştı hem de. Güzel yüzü çökmüştü, gözlerinin altındaki morlukları görebiliyordum. Yine de huzurlu ve mutluymuş gibi görünüyordu. Dudakları kurumuştu ve aralıktı, yavaş yavaş aldığı nefesleri göğsünü bir indirip bir kaldırıyordu. Siyah saçları bir şal gibi yatağın sol yanından aşağıya sarkmıştı.

Yavaşça ona yaklaştım, gözlerim dolduğundan önümü pek iyi göremiyordum. Nick'in önüne geçtim, o ve Ardini geride kalırken küçük yatağa yanaşıp, "Sarah?" dedim. "Sarah, benim." Sesim titriyordu.

Sanki sesimi duymayı bekliyormuş gibi duyar duymaz gözlerini araladı. Hiç unutmadığım ve kabul töreni gününden beri beni her seferinde etkileyen masmavi güzelliklere sahip ıslak gözlerine baktım. Gözleri gözlerimle buluşurken bir an boş baktı, daha sonra parıltılarla doldu. Bir an nefes alamıyor gibi oldu, dudakları heyecanla aralanırken, "Ardor?" diye fısıldadı usulca. Sesi çatallı ama kısıktı. İnanamıyormuş gibiydi.

Gülümsedim, elimi uzatıp ıslak alnına yapışan saçlarını geriye ittim. "Buradayım. Yanındayım." Ağlıyordum. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken gözlerimi bir an bile Sarah'dan ayıramıyordum.

Dokunduğum elimi yavaşça tuttu ve gerçek olduğumu yeni idrak etmiş gibi gözleri şaşkınlıkla açıldı. Doğruldu, ben

de onunla birlikte dikleştim. Hâlâ elimi tutuyordu. Heyecanla, "Aman Tanrım," dedi, sonra hızla öksürdü. "Buradasın," dedi ve birden ağlamaya başladı. Arkamdaki Nick'e ve Ardini'ye baktı. Sanırım Nick'e, "Hayal mi bu?" diye sordu. Onun gözlerine bakmaktan dönüp geriye bakamıyordum.

Sarah başını sağa sola salladı. Güzel gözleri tekrar gözlerimi buldu ve nihayet güçlü bir sesle, "Ah, Ardor!" dedikten sonra hıçkırarak boynuma atladı. Kollarımı vücuduna sararken ben de sesli bir şekilde ağlamaya başladım. Onu kollarımla kırılacakmış gibi sardım ancak o beni öyle güçlü sarmıştı ki kendimi durdurmayı bıraktım ve onu tamamen kucağıma aldım. Kendine has kokusunu içime çekerken ağlamaya devam ediyordum. "Buradasın," dedi şaşkın ve boğuk bir şekilde. Ağladığından sesi kesik çıkıyordu. "Aman Tanrım, Ardor." Geri çekildi, bir süre yüzüme baktı. "Seni... Seni kaybettiğimi sanıyordum." Hıçkırdı, kısık sesinde inanılmaz bir acı vardı. "Ardor, ben..."

"Tamam, tamam," dedim. Bir elimle ipek gibi yumuşak saçlarını okşadım. "Buradayım bebeğim," dedim ılık bir sesle. Boynuna bir öpücük bıraktım. "Buradayım."

Buradaydım. Sarah kucağımdaydı ve onunlaydım. *Âşık* olduğum kız nihayet yanımdaydı.

Ardini

Ardor ve Sarah'nın kavuşması tam beklediğim gibi olmuştu, hatta daha fazlası vardı. İkisinin kavuşmasını izlerken aşkı çıplak gözle görebiliyordunuz. Birbirlerine dokunuşlarında, bakışlarında, hatta birlikte ağlayışlarında bile bu bariz belli olan bir şeydi. Ardor'u uzun zamandır ilk kez ağlarken görüyordum, bu beni biraz sarsmıştı. Ardor sürekli Sarah'nın yüzünü öpüyor, elleriyle sanki kıymetli bir şeyi kırılabilirmiş gibi tutuyordu. Sarah da aynıydı, yüzünde sanki ölümcül bir hastalıktan kur-

tulmuş bir insanın yüzündeki ifade vardı. Tek kolu Ardor'un boynuna sıkıca dolanmıştı, sanki bu onu hayatta tutan tek şeymiş gibi.

Şimdi ne desem duymayacaklardı. Sadece birbirleriyle ilgileniyorlardı, o yüzden Nick'e döndüm. "Çıkalım buradan," dedim. Nick başını salladı ve arkamdan çıkarken kapıyı yavaşça kapattı.

Aramızda tuhaf bir sessizlik olunca aşağıya inmeye karar verdim. Ona bakamıyor, bunun nedenini de bilmiyordum. Yüzüne her bakış attığımda orada beni çeken bir şey oluyordu ki onun bakışları da benimkinden çok farklı değildi. Sanki beni korkutacakmış gibi bakıyordu, gözünden bir an uçup yok olacakmışım gibi.

Turuncu koltuğa oturdum. Nick nazik bir ev sahibi olduğunu kanıtlarcasına, "Bir şey ister misin?" dedi. "İçecek getireyim mi?"

Başımı hayır anlamında salladım. Nick yine de soğuk bir bardak su getirdi. Suya ihtiyacım olduğunu nasıl anlamıştı bilmiyorum ama teşekkür ettim ve soğuk suyu içtim. İyi gelmişti.

Ona döndüm, ela gözlerine baktım. Bu kez utanmam daha gecikmeli kendini göstermişti. Ona bakarken tutuluyordum. Ona bakıp kalmak istiyordum, hatta... ona dokunmak. Bu garip ve tanıdık gelmeyen bir histi, daha önce böyle hissetmemiştim. Özellikle Nick ilk tanıştığımız zaman sıkıca bileğimi kavradığında bu duygu oldukça hoşuma gitmişti. Nedenini bilmiyordum. Ona dönüp gözlerine baktığımda da yine tutuldum. Gözlerinde kalmak istedim, oradaki güzel hisler taşıyan pırıltılarda kaybolmak istedim.

Sonra sesimi buldum. Kısık ama anlaşılacak bir sesle, "David'e haber vermeliyiz," dedim.

Nick bir an soyutluktan çıkmış gibi oldu, sanki biri onu uzun süre suya bastırmış da kafasını şimdi çıkarmış gibi bakı-

yordu. Bu bakış hem tatlı hem de aptalcaydı, içimde ona karşı var olan sempatimi arttırdı. Dediğimi anladığını gördüm. "David kim?" dedi. Sesinde yine tanıdık olmadığım bir duygu vardı.

"David bize yardım eden biri. Konseydeymiş."

Birden gözleri açıldı. "David Ellin mi?"

David'in soyadını hatırlamıyordum, alnım kırışarak Nick'e baktım. "Sanırım o. Başka kaç tane David var?"

Nick'in gözleri hafifçe kısıldı. "Yok başka herhalde." Sonra "O size yardım mı ediyordu?" diye sordu.

Başımı salladım. "Burada bize yatacak bir yer verdi. Hatta zihnimi kapatmama o yardım etti."

Nick bir an bir şeyi algılamış gibi oldu, sonra, "Anladım," dedi. "Neden ona haber vermen gerekiyor?"

"Onun yanında kalıyoruz," dedim. "Haber vermeden böyle çekip gidersek kötü olur. Hava kararmadan evine gitmemiz gerekiyordu."

"Tamam." Gülümsedi. Bu o kadar beklenmedik ve güzeldi ki bir an sadece gülüşüne bakakaldım. Kalbim hızlanmaya başladı. O ise devam etti. "İkimiz gidip haber verebiliriz. Nerede oturuyor tam olarak?"

Alnım kırıştı. "O konuları Ardor daha iyi biliyor."

Nick dudaklarını büzdü. "Ardor'un şu an Sarah ile olmak isteyeceğine eminim. Birlikte gidelim, yolu hatırlarsın ne de olsa."

Başımı sallayıp ayağa kalktım. Nick'ten bir kalem ve kâğıt istedim, Ardor'a nereye gittiğimizi anlatan bir not bıraktım. Ve sonra Nick'le ikimiz evden çıktık.

Sorcier'yi şu ana kadar pek sevmemiştim ancak şimdi bu güzel yıldızlı geceye çıktığımızda ülke birden gözüme güzel göründü. Hava ılıktı ve yıldızların hepsi neredeyse çıplak gözle görülebiliyordu, dışarıda kimse yoktu. Mahallede birkaç araba ve kedi vardı. Yavaşça iç çektim, Sorcier'nin kirli havası boğazımı yakarken bu bile gözüme kötü gelmemişti.

Nick duraksamamı anlamıştı, yanımda durup başını gökyüzüne çevirdi. Ben de aynı şeyi yaptım, yıldızlar bana göz kırpan birer ışık kümesiydi. "Çok güzel," diye mırıldanan kendi sesimi duydum.

"Normalde bu kadar belirgin olmaz." Başını eğdi ve bana baktı, gözlerine baktım. Bir süre bakıştık, kalbim hızla atıyordu. Nick'in yüz hatlarını istemsizce inceledim, en son dudaklarına baktığımda onu öpmek istediğimi fark ettim. Bundan utandım ve başımı hemen ellerime çevirdim.

Nick'e daha sonra bakamadım. Arabaya otururken de gözlerimi ellerimden ayırmamıştım. Nick'in bakışlarını üzerimde hissediyordum ve bir an düşüncelerimin okunamamasını sağladığı için David'e içimden kocaman bir teşekkür yolladım. Şu anki düşüncelerimi Nick okusaydı hiç iyi olmazdı.

Çarşıya geldik. Buradan tarif edebileceğimi söyledim ve öyle de yaptım. Birkaç yanlış ara sokağa girsek de nihayetinde David'in beyaz lüks evi göründü. "Burası," dedim Nick'e bakarak. Başını salladı, gözlerini yoldan ayırmadığı için ona rahatça bakabiliyordum.

David'in evinin önüne gelince Nick durdu. "Böyle evlerin güvenlik kodu falan olur," dedi.

Tam onu dediği anda büyük siyah kapı ağır hareketlerle açıldı. Birkaç iri yapılı adam bize hızla yaklaşırken Nick'e döndüm. David'in bu adamlarını hiç görmemiştim. Nick de bana şaşkın bir halde bakıyordu.

Sarah

Hislerim sanki durmuştu. Duygularım oldukça yoğun ve fazlaydı. Ağır geliyordu. Üstümde bir yük varmış gibiydi, bu yükler o kadar ağır ve çoktu ki beni boğuyordu.

Ardor'un yüzüne baktım, kucağındaydım. Yarım saattir Ar-

dor'a sarılı bir halde kucağında uyuyordum. Hiç ses çıkmıyordu. Sadece birbirimize sarılı haldeydik. Kalbini dinliyordum, önceden durduğunu düşündüğüm bu kalbi dinliyordum. Ağlıyordum.

Daha çok ağlamak istiyordum.

Ardor'un öldüğünü sanmıştım. Shat'tan gitmeden hemen önce Ardor'un şu an sarılı olduğum bedeninin kanlar içinde yere düştüğünü görmüştüm. Öldüğünü düşünmüştüm. Bu düşünce beni mahvetmişti.

"Yaşıyorsun," diye mırıldandım. Başım Ardor'un göğsüne dayalı olduğundan tişörtüne doğru konuşmuştum. Kokusunu içime defalarca çektim. Beni sarhoş ediyordu. İnanamıyordum. Onu bırakamıyordum. Sanki gözümü kapatsam yok olacak bir hayal gibiydi. Tıpkı defalarca onu hayal ettiğimde olduğu gibi.

Ardor'un dudaklarını hissettim. Sonra geri çekildi ve bana baktı. Kırmızı yoğun gözlerine baktım, gözlerime dikkatle ve aşkla bakıyordu.

"Yaşıyorum," dedi. Bir eli de saçlarımda geziyordu. "Buradayım."

Elimi kaldırdım ve sanki dokunsam gidecekmiş gibi yavaşça yüzünü tuttum. Hafif sakallı çenesine dokundum. "Ardor ben..." Sesim titredi, cılızlaştı ve en sonunda duyulmaz oldu. Gözyaşlarımın hızla aktığını hissettim.

Ardor, "Bebeğim," dedi yumuşak bir sesle. "Biliyorum. Üzgünüm, daha önce gelemedim. Ama geldim, seni bir daha bırakmaya da niyetim yok."

Ve sonra kırmızı dudakları dudaklarıma kapandı. Bunu beklediğimi fark ettim, dudakları beni özlemle karışık bir aşkla öpüyordu. Ardor dudaklarını yavaşça çekti, ona olan hislerim ise henüz sönmemişti. Gözlerimi açtım ve yüzüne baktım. Gözlerinde parlayan yaşlarla bana bakıyordu.

"Sarah," dedi. Sesinin arzulu ve aynı zamanda bir şeyi ta-

nımlayamıyormuş gibi çıktığını duydum. Gözleri en sevdiğim haliyle bana bakıyordu.

Bana sarıldı. Başımı omzuna yasladım, kolları belime dolandı. Hep böyle kalmak istiyordum. Hartes'ten korkmuyordum, Ardor yanımdayken çoğu şey umurumda bile değildi. Aylardır içinde olduğum karanlık yalnızlığın içinde parlayan bir mum ışığı gibiydi.

Bir süre o halde kaldıktan sonra tek kişilik yatağa uzandık. Sarmaş dolaş ve hiçbir şey demeden vücudumuz birbirine olan özlemini giderirken sessizce yattık. Dudaklarını ara sıra boynumda, dudaklarımda, yüzümde hissediyordum. Yanımdaydı.

"Uyu Sarah," dedi Ardor yavaş sesle. "Uyu sevgilim."

Ve aylar sonra ilk kez Ardor'un kollarında kâbus görmeden uykuya daldım.

20. Bölüm

Ardini

Kapılar açılır açılmaz Nick'e şaşkınlıkla döndüm. O da aynı ifadeyle bana bakıyordu. "Geldiğimizi görmüş olmalılar," dedim. Bu dediğime kendim bile inanmadığımı fark ettim ancak başka bir şey demedim. Gözlerim kapıya çevrilirken nedensiz bir korku beni sarmıştı. Sonuçta burası David'in eviydi, değil mi? Neden korkuyordum?

Kapının ardından ben bunu düşünür düşünmez ellerinde yanan büyülerle David'in adamları göründü. David'in adamlarının daha önce büyü yaptığını görmemiştim ya da fark etmemiş olmalıydım. İkincisinin olması için dua ederken Nick ile ellerimizi kaldırdık, bir adam gelip, "İnin arabadan!" diye bağırana kadar o halde kaldık.

Arabadan indik ve adamlardan biri beni sıkıca tutarken diğeri Nick'i tuttu. "Hey!" dedim elinde öldürücü bıçağı olana. Bana döndü, yüzüme fener tutarken gözlerimi kısmak zorunda kaldım. "David nerede?" diye devam ettim.

Adam saçma bir şekilde suratıma gülümseyerek baktı. Neden öyle baktığını veya ne yapacağını anlamadım. Gözlerim kı-

sılırken kaşlarımı da çattım. Adamın gülümsemesi o kadar sinirimi bozmuştu ki ellerim karıncalanmaya başlamıştı.

Nick ise benim aksime olanları anlamış gibiydi. Gözlerine baktığımda korku gördüm. Korku o kadar belirgin ve sertti ki bana da geçmişti. Ellerim normal haline dönerken kalbime anlık bir korku saplandı.

Bıçak tutan adam tam bir şey diyeceği sırada arkasından ayak sesleri duyuldu. Adam dikkat kesilip bir adım yana çekildi, ayak seslerinin sahibini de ışığa yaklaşınca ancak görebildim. Ve sanırım dilim tutuldu. Kalbimdeki korku gitgide artarken hızla nefes aldım. Gözlerime inanamamıştım. Gelen kişi Benjamin Blue'ydu ya da kısaca Blue.

Tuzağa düşmüştük.

Neler olduğunu anladığımda Blue bana baktı. "Ardini," dedi güçlü bir sesle. İsmimi hiç telaşsız, bir ödülmüş gibi telaffuz etmişti. Onu en son gördüğümde Phrkagias'ın elinde ve kanlar içindeydi, Sarah ile birlikte Hartes'e verilmişti. O halinden eser bile kalmamıştı. "Geleceğini biliyorduk."

"David nerede?" dedim. Korku sesime de yansımıştı.

Blue sanki gereksiz bir şeyden bahsediyormuşuz gibi, "Ha, o mu?" dedi. "Öldü. Üzgünüm." Sesi alay doluydu.

Kahretsin. Kanım çekilir gibi olurken duyduklarıma ve Blue'nun bu derece katılığına inanmakta zorluk çekiyordum. Olayı anlamıştım, bir şekilde benim ve Ardor'un David'in evinde kaldığımızı öğrenmişlerdi. Dişlerimi sıkarken sinirden gözlerime yaşlar doldu. David bizim yüzümüzden ölmüştü.

Blue elinde tuttuğu o zamana kadar fark etmediğim kâğıdı havaya kaldırdı. Bu kâğıt Shat'tan gelen mektuptu. "Ardor nerede?" diye sordu. Sonra sanki yeni fark etmiş gibi Nick'e baktı. Ben de refleks olarak ona baktım, Nick'in güçlü çenesi kasılmıştı. "Nick Space!" dedi Blue, sevinmiş gibi. "Yoksa senin evinde mi?"

Kahretsin! Nick'in evine gitmeleri demek Sarah ile Ardor'un yakalanması ve her şeyin bitmesi demekti. Hem de *her şeyin*. Hartes beni, Ardor'u, Nick'i ve hatta Bayan Space'i öldürüp Sarah'yı himayesine alırdı. Ne yapacaktım?

Çaresizce Nick'e baktım. Gözlerimde sessiz bir çığlık vardı. Onun gözlerine baktığımda korkunun gerisindeki bağlılığı gördüm. Neredeyse tanımadığım ama inanılmaz bir şekilde güvendiğim adama çaresizce bakarken bana bakışında bir şeyler değişti. Ve birden olan oldu.

Nick'in kendini tutan adamdan kurtulması bir saniye sürmüştü. Adamın elinden çevik bir hareketle sıyrıldı ve adam ona büyü fırlattı. Blue beni kendine çekerken ona hızla bir tekme attım. Aynı anda bir haykırış sesi duyuldu. Nick kendini tutan adama büyü atmıştı sanırım, bakacak zamanım yoktu.

Bir başka adam beni arkadan yakaladı. Beni tutarken elini ısırdım, adam çığlık atarak beni bıraktı. Yere düştüm. Blue'nun bana doğru geldiğini gördüm, o anda biri daha yere düştü. Nick'i göremiyordum, aynı şekilde elini ısırdığım adamı da.

Ayağa kalktım. Blue birden tüm gücüyle üstüme çullandı, vücut ağırlığını tamamen bana verince nefesim kesildi. Elini ağzıma bastırdığında nefessiz kalmaya başladım. Elimi kaldırıp, *Hava*, diye düşündüm. *Buraya gel.*

Kendimi birden güçlü hissettim. O karmaşada, Blue üstümdeyken ve ağzımı kapatmışken etrafımızda dönen hava bana inanılmaz bir güç verdi. Hava elementini içimde en uç noktasına kadar hissettim. Sorcier'ye geldiğimden beri böyle bir şey yaşamamıştım. Hava beni ve Blue'yu sardı, Blue bile şaşkın görünüyordu. Nick'in bağırdığını duydum. "Ardini!" dedi.

Blue ve benim etrafımızda bir hortum oluşmuştu. Ona baktım, üzerimden bir şekilde iterken, "Seni küçük ucube!" dediğini duydum. Şaşkın ancak kaba sesi saf bir kötülük doluydu. Bu ona olan nefretimi hatırlattı ve daha da güçlendim. Hava hızlandı, etraftaki şeyler uçmaya başladı. Ve Blue'ya döndüm.

Gözlerimi ona diktim, öfkem o kadar yoğundu ki olaylar kendiliğinden gelişti. Elimi uzattım, Blue havaya doğru yükselirken gözleri açıldı, elleriyle boğazını tuttu. Öksürmeye başladı, daha sonra da kıpkırmızı kesildi. *Boğuluyordu*. Boğulup gözlerimin önünde nefessizlikten ölürken ellerim havada öylece gözlerine baktım.

Blue'nun zar zor "Dur..." diyen sesini duydum. Nick'in "Ardini!" dediğini de duymuştum. Ama anlamıyordum sanki. Odaklanmıştım. Gücü hissediyordum. Ellerim sızlamaya ve bacaklarım titremeye başladı. Blue'nun gözlerine baktım, aynı anda burnundan ve gözlerinden kan gelmeye başladı. Nefes almak için açtığı ağzından süzülen kan üstünü batırdı. Daha sonra kolları gevşedi, gözleri kaydı ve durdum. Yere düşerken çoktan ölmüştü.

Aynı anda ellerim yanıma düştü, hortum durdu ve ayaklarım beni daha fazla taşıyamadı. Burnumdan kan gelirken kendimi Blue'nun cansız bedeninin yanındaki çimlere bıraktım. Nick anında yanıma geldi, beni kollarına alırken, "Ardini?" dedi. Gözlerimi kapattım, kendimi iyi hissetmiyordum.

Ardor

Sarah çok güçsüzdü.

Kollarımın arasında yatan kıza vücudumun her noktasında bariz bir şekilde hissettiğim bir aşkla baktım. Bana sarılı bir halde uyuyordu. Yüzü çökmüştü ancak huzurlu görünüyordu. Siyah saçlarını okşayıp güzel kokusunu içime çektim. *Sarah ölmemişti*. Bu cümle zihnimde dönerken derin bir nefes aldım.

Ama değişen şeyler vardı. Her ne kadar iyileşmiş gibi dursalar da Sarah'nın kollarındaki izleri görebiliyordum. Büyük ihtimalle Su ile kendini iyileştirmişti ancak güçsüzdü ve Shat'tan uzak kaldığı her saniye kollarındaki izler yeniden belirecekti. Bir şifacıya her şeyden çok ihtiyacı vardı.

Sarah'yı bir süreliğine bırakıp aşağı kata indim. Ev oldukça sessizdi, Ardini ya da Nick'in sesi duyulmuyordu. Nerede olduklarını merak ederek mutfağa girerken Ardini'nin aşina olduğum el yazısını gördüm. Nota baktım.

"Ardor sakın meraklanma. Nick ve ben, David'e olanları anlatmak için yola çıkıyoruz. Hemen döneriz. Ardini"

Nota gözlerimi kısarak baktım. Sabahın körüydü, saat gece dördü gösteriyordu. Sarah ile birkaç saattir odadaydım, acaba Ardini ne ara gitmişti? Ve neden hâlâ dönmemişlerdi?

Tam bunları düşündüğüm sırada evin kapısı sertçe açıldı ve mutfaktan çıktım. Şok içinde Nick'in kucağında kanlar içinde baygın yatan Ardini'ye baktım. "Ne oldu?" diye sordum hemen, Nick'in yanına koştum ve Ardini'yi kucağıma alıp koltuğa yatırdım. Nick kapıyı kapattı, ayrıca onun üstündeki kan lekesi de dikkatimi çekmişti.

"Ne oldu?" diye sordum yeniden. Ardini'nin nefesini ve nabzını kontrol ettim. Nabzı o kadar cılızdı ki hissedilmesi çok güçtü ve bu beni oldukça korkutmuştu.

Nick nefes nefese, "Blue," dedi. Sadece bu kelimeyi söylerken bütün vücudum adeta geri dönülmez bir telaşa kapıldı.

"Blue mu?" dedim. Kaşlarımı çatarken Nick'e baktım.

"David'in evini basmışlar," dedi tahmin ettiğim şeyi söyleyerek. "Herkesi öldürmüşlerdi, bizi de esir aldılar." Sonra gözlerinde yaşlarla Ardini'ye baktı. "O... öldü mü?"

"Hayır. Güçsüz kalmış," dedim. "Sonra ne oldu?"

"Ardini, Blue'yu boğdu," dedi. Hâlâ inanamıyormuş gibi çıkan sesindeki tonlamanın altında yatan hayranlığı sezebiliyordum. Ardini'nin neler yapabileceğini yeni anlamış bir kara büyücüydü şu anda. Devam etti. "İkisinin boğuştuğunu gördüm, bir hortum oluştu. Her şey durunca anladım. Blue ölmüştü. Ardini de kendinden geçti," dedi yavaş bir sesle.

Döndüm ve Ardini'nin normalden daha solgun olan yüzüne baktım. "Solunum cihazı var mı?" dedim dikkatle.

Nick başını salladı ve annesinin odasına girdi. Bir süre sonra elinde bir cihazla geldi. Ardini'nin ağzına solumasına yardımcı olacak kısmı yerleştirdim, o sırada Nick beni üzüntüyle izliyordu.

Birkaç saniye içinde Ardini'nin nefesini hızla almasını ve gözlerini açmasını izledim. "Hey," dedim dikkatle, Ardini'nin titreyen elini tuttum. "Geçti. Her şey yolunda."

Gri gözleri yaşlarla parlıyordu ve bir şey arıyor gibiydi. Gözleri bana odaklandıktan sonra birden Nick'i buldu. Ardini'nin solgun yüzüne yerleşen rahatlamayı gördüm. Ayağa kalktım ve benim yerime Nick oturdu, onun yüzünde de aynı ifadenin olması beni şaşırtmıştı. Nick sanki çok değerli bir şeyi tutuyormuş gibi Ardini'nin titreyen elini dikkatle tuttu.

Onları yalnız bıraktım. Üst kata çıktım, Sarah hâlâ derin bir uykudaydı. Yüzü rahatsız gibiydi, gözlerinin altındaki morluklara baktım. Onu bir an önce buradan götürmemiz gerekiyordu.

Onu uyandırmamaya özen göstererek kucağıma aldım ve yan yana uzandık. Bir an kıpırdandı ve uyandı.

"Ardor?" diyen kısık sesini duydum. Alnını öpüp, "Buradayım," dedim, yüzü yeniden beni ilk gördüğündeki gibi huzura bürünürken gözlerini yavaşça kapattı.

Sarah

Gözlerimi açtım.

İlk hissettiğim şey Ardor'un sıcaklığı oldu. Bu çok hoş bir histi, öyle ki gördüğüm kötü rüyaların etkisinin azaldığını bariz bir şekilde hissettim. Ne zamandır bu halde olduğumu bilmiyordum ancak Ardor'u hayal ettiğimi düşünmüştüm. Onun gerçekten yanımda olmadığını sanmıştım. Ama burada ve yanımdaydı.

Ardor'un kollarından çıkmayı hiç istemiyordum. Hâlâ Sor-

cier'de olmamız, Hartes'in her yerde beni araması umurumda bile değildi. Kendimi güçsüz hissediyordum, tıpkı Nick'in beni havuza sokmadan önce hissettiğim gibi. Sanki içten içe çürüyordum. Yavaş hareketlerle başımı kaldırıp kollarıma baktım, korktuğum olmuştu işte. Sol kolum yeniden morluklar içindeydi. İğne izleri tekrar belli oluyordu, ayrıca zayıfladığımı hissediyordum. Normalde Shat dışında yaşadığım zamanlar elementten uzak kalmak beni hiç etkilememişti çünkü daha önce hiç element kullanmamıştım ve nasıl bir şey olduğunu bilmiyordum. Şimdi ise element kullanımını biliyordum ve Shat'tan uzak olduğum her dakika giderek güçsüzleşiyordum. Bu biyolojik bir olguydu, vücut bir kez element kullanımına alıştığında bundan vazgeçemiyordu. Çok uzak kaldığımda büyük ihtimalle ölecektim. Ölmeyebilirdim de tabii ama ne olacağını kimse bilmiyordu. Shat'tan bu kadar uzak kalan ama buna rağmen ölmeyen tek element üyesi Hartes'ti. Onun da yaşamını Iris'e borçlu olduğunu biliyordum. Iris ise beni kurtarmak için kılını bile kıpırdatmazdı.

Ardor yanımda olmasına rağmen iyi değildim. Sanırım kıpırdamam yüzünden Ardor birden uyandı ve bana baktı. Yüzümü ona döndüm. "Günaydın," dedim yavaşça.

Alnıma bir öpücük kondurdu. "İyi uyudun mu?" Sesi yumuşak ve tatlı geliyordu.

Ağrılarımın olduğu kısmı atlayarak, "Evet," dedim. "Harika uyudum."

Gülümsedi ve doğruldu. Yatak çok küçük olduğundan neredeyse üst üste yatıyorduk, bu yüzden beni de kendisiyle birlikte çekmişti. "Hadi, aşağıya inelim," dedi.

Başımı salladım, Ardor sanki yürürsem kırılırmışım gibi beni kucağına alıp aşağıya taşıdı. Sanırım zayıfladığımı o da fark etmişti. Ardor'un kollarında olmak o kadar güzeldi ki hiç sesimi çıkarmadım. Kendimi biraz aciz hissediyordum ama ayağa kal-

kabileceğimi sanmıyordum. Aşağı katta Nick'i ve koltukta yatan Ardini'yi görünce ufak bir şok yaşadım. "Ne oldu?" derken sesim kısıktı. Ardor beni koltuğa nazikçe bırakırken yanımda durdu.

Nick uyandı ve hızla bana baktı, bir saniyeliğine yüzündeki garip ifadeye maruz kaldım. Ne olduğunu anlamamış ve beni gördüğüne şaşırmış gibiydi. Sanki bir süredir benim de burada yaşadığımı yeni hatırlamış gibi bir ifade vardı yüzünde. Yüzündeki bu silik ve saniyelik ifadede yüreğimi yaralayan bir de acıma görmüştüm.

"David'in evine gittik. Blue orayı basıp herkesi öldürmüştü ve bizi bekliyordu," dedi Nick. Sesi o kadar üzgündü ki uzaktan duyan biri sevdiği birinin ölmüş olduğunu düşünebilirdi. Sonra ekledi. "Blue'yu öldürmek zorunda kaldık. Daha doğrusu, Ardini gücünü kullanarak onu boğdu."

David'in kim olduğuna dair bir fikrim yoktu. Kafamı istemsiz olarak Ardor'a çevirdim. Ardor da, "Sana her şeyi anlatacağım," dedi bana bakarak. Sonra ayağa kalkıp elimi yavaşça tuttu. "Gel, biraz bahçede yürüyelim."

İtiraz etmedim ama etmek istemiştim. Kendimi ayakta duramayacak kadar yorgun hissediyordum, sanki maraton koşmuşum ve bacaklarımdaki kaslar iflas etmiş gibiydi. İstemsiz bir ağrı hissediyordum. Ayağa kalktım. Ağrı oldukça güçlüydü, yürürken Ardor'a tutunmamı zorunlu kılıyordu. Hiçbir şey demedim, avucuna elimi bıraktım ve arka bahçeye çıktık.

Açık ve güneşli bir hava vardı. Sorcier'de nisan ayı güzel yaşanıyordu, başka bir zamanda olsaydık bu havanın tadını çıkarırdım. Bahçe oldukça sıcaktı, Ardor'un güneşin vurduğu yüzüne baktım. Elma ağacının altındaki çardağa yan yana oturup bir süre kuş cıvıltılarının kulaklarımızı doldurmasına izin verdik. Daha sonra, "Ne ile başlayayım?" dedi. Sesi kısıktı, sanki doğanın bize sunduğu müziği bozmak istemiyordu.

Ona baktım, "Kendinden başla," dedim. Gülümsedim. "Nasıl hayatta kaldın?" Sözler nedensizce boğazıma düğümlenirken gülümsememi bozmamaya çalıştım.

Ardor da bir şekilde gülümsedi. "Ölmek üzereydim Sarah. Ölecektim. Iris'in beni vurduğu ok büyülüymüş." Kaşlarını çatarken Iris'e olan öfke içimde tekrar hareketlenmişti. "Beni Kate kurtardı," dedi.

Kate'i ilk başta hiç sevmezdim ancak Sorcier'ye gelmeden önce bana oldukça yardım etmişti. Şimdi bir de Ardor'u kurtarmıştı. "Nasıl kurtardı?"

"Ruh paylaşımı," dedi Ardor bana bakarak. Kırmızı gözlerinde parıldayan bir ifade göze çarpıyordu. "Ruhunun bir parçasını bana verdi."

Kulaklarıma inanamayarak ona baktım. Ruhunu vermek mi? Bu duyduğum en mükemmel ve en imkânsız şey olmalıydı. "Vay canına," dedim tepki olarak. Sonra yavaşça öksürdüm.

Ardor öksürmemin bitmesini endişeli bir yüzle bekledi, hemen masanın üstünde bulunan suyu bana uzattı. Suyu içip Ardor'a baktım. "Ama hâlâ çok güçsüzdüm," diye devam etti. "Ateş'le yenilenmek zorunda kaldım."

"Ateş'le yenilenmek mi?"

Başını salladı. "Kendimi Ateş'e verdim. Ateş'e teslim olup yeniden doğdum."

Bu benim aklıma Nick'in beni havuza soktuğunda hissettirdiklerimi getirdi. Anlıyordum. Daha doğrusu biliyordum. Benim de tam olarak buna ihtiyacım vardı. Öyle bir havuz dolusu suya da değil, bir okyanusa.

Ardor da benim düşündüğümü düşünüyor gibiydi, elimi tuttu. "Senin de bunu yapman gerekiyor."

"Biliyorum."

Bir süre sustuk. İkimiz de bunu yapmanın olasılığını düşünüyorduk. Bu evden dışarı adımımı bile atmak istemiyordum.

Hartes'in beni anında bulacağını hissediyordum ancak bir şekilde okyanusa temas etmeliydim. Bir süre sonra Ardor, "Sorcier'ye gelirken kimsenin benimle gelmesini istemedim çünkü benden önce Oscar buraya gizlice gelmişti," dedi anılarımı canlandırarak.

"Biliyorum!" dedim heyecanla. Tamamen Ardor'a dönerken anılar kafama üşüşüyordu. "Onu gördüm. Ben... Şatodan kaçmaya çalışırken onu gördüm."

Başını salladı. "Hartes'in adamlarından birinin Oscar'ı öldürdüğü haberini aldık."

"Öldü mü?" Nefesim kesilir gibi oldu. Bunu beklememiştim. Ani bir üzüntü kalbime takılırken şok içinde baktım.

"Hayır," dedi Ardor, rahatlamam için gülümsedi. "Buraya geldiğimizde öğrendik. Bir şekilde kurtulmuş."

Rahatladım. Oscar'ı severdim, her ne kadar onun beni sevdiği gibi olmasa da. Ona bir şey olsun istemiyordum, özellikle beni kurtarmak için buraya kadar gelmişken. Bunu becerememiş bile olsa ona bir teşekkür borçluydum.

Ardor, "Buraya gelince hemen şatonun aşağısındaki evlerden birinde kaldık," dedi, sonra aniden gülümsedi. Yüzünde muzip bir ifadeyle, "Bir şey soracağım," dedi.

"Sor." Merakı bana da geçmişti, yorgun bir şekilde gülümsemeye başladım.

"Şatodan kaçtıktan sonra bir eve girip keklik yedin mi?" Yüzünde öyle muzip bir ifade vardı ki sırıtmama engel olamadım.

Gülümsemem soldu, bunu neden sorduğunu anlayamamıştım. Hafızamın gerisini yokladım. "Evet, sanırım. Neden?"

Ardor güldü. Sonra cebine uzanıp bir şey çıkarmasını izledim. "Galiba..." Elinin içindeki kolyeyi gösterdi. "Bunu düşürmüşsün."

Avucunu açtı, içindeki pembe taşa ve taşın her iki yanındaki ters hilallere baktım. Güneş kolyeye bir şekilde ulaştı ve kolye parladı. "Ardor!" dedim heyecan ve mutlulukla. "Nasıl?"

Ardor sırıttı. "O evde biz kalıyorduk. Sen kaçmadan hemen önce. Sonra şatoya gizlice girdik ama sen kaçmıştın. Bizi de fark ettiler, kaçmamız biraz zor oldu. Ardini vuruldu."

"Aman Tanrım," dedim elimi dudaklarıma götürüp.

Ardor başını salladı. "Sonra eve geri geldik. Kolyeni buldum. Sarah o kadar mutlu oldum ki." Gözlerime saf bir mutlulukla bakıyordu. "Senin yaşadığını bilmek bana o kadar iyi geldi ki."

Uzandım, sağ elimle yüzünü avucumun içine aldım. Başını yana eğip yanağını iyice elime gömdü, diğer elimle de kolyenin olduğu elini tuttum.

Bir süre öyle kaldık, sanki bu anı sonsuza kadar devam ettirebilirmişiz gibi. O an neşeyle baharın nefesini çekip şakıyan kuşlar, mis gibi kokan elma ağaçları, nisan ayının ılık rüzgârı eşliğinde öylece kaldık. Ardor sonra kafasını çevirip avucumu öptü. Gülümsedim. Kafasını kaldırıp, "İzin verir misin?" dedi, elindeki kolyeyi işaret etti.

Başımı salladım, gülümseyerek sırtımı döndüm. Saçlarımı elimle kaldırırken Ardor da kolyeyi taktı. Soğuk taş tenime değince ilk zamanki gibi ürperdim, sonra Ardor'un dudaklarını ensemde hissettim. Bütün vücuduma tatlı anılar dolarken bir sıcaklık yayıldı. Saçımı bırakıp Ardor'a yaslandım. Beni kendine çekti ve ellerini göbeğimde birleştirdi. Göbeğime dokunduğu zaman aniden aklıma gelen düşüncenin heyecanıyla, "Sana bir şey göstermek istiyorum," dedim.

Geri çekilmeme üzülmüş gibi yüzüme baktı. "Ne oldu?"

Etrafıma baktım, kimse yoktu. Sonra üstümdeki tişörtü bir çırpıda çıkarıp Ardor'a baktım. Bana şaşkınlıkla bakıyordu. Gözleri güneşin hafifçe ısıttığı çıplak bedenimde dolaşırken, "Sarah..." dedi, dudakları hafif aralık ve kaşları da kalkıktı. "Bu muhteşem."

Siyah, mavi ve gri lekelere yüzünde bir hayranlık ifadesiyle baktı. Göbeğimden sol omzuma uzanan aynı desen ama farklı

renkteki muhteşem izler güneşin altında bu dünyaya ait değilmiş gibi duruyordu. Ardor, "Nasıl oldu bunlar?" dedi dikkatle.

Tişörtü giyip Ardor'un kolunun altına tekrar girdim. "Biri Siyah Şato'dayken oldu. Diğeri de Nick'in evini bastıkları zamandı. Ben de Hava'yı kullanıp kendimi görünmez yaptım. Ondan sonra oldu."

"Hava ile kendini görünmez mi yaptın?" Ardor'un ses tonunda şaşkınlık ve bir yandan da mutluluk vardı.

"Evet. Zor oldu biraz ama yaptım." Ona döndüm. "Niye bu kadar şaşırdın?"

Ardor, "Emin değilim ama sanırım bu oldukça zor bir element kullanımı. Saf soylular bile zor yapıyor," dedi.

Sırıttım. "Gitgide ustalaşıyorum." Sesimde şu anki durumuma yönelik hafif bir alay seziliyordu.

Güldü. "Öyle."

"David kim?" diye sordum.

Ardor şimdi hatırlamış gibi bir heyecanla, "Burada bizi o buldu," dedi. "O yıkık evde gece soğuğunda titreyerek uyuyorduk, bir gün David bizi alıp evine götürdü. Hobes'un arkadaşıydı."

"Hobes mu?" O aksi ihtiyar, Ardor ve Ardini'ye yardım mı etmişti? "Size yardım etti demek."

"Evet." İçini çekti. "Her gün seni aradık Sarah. En son çarşıya baktık, Nick'le de orada karşılaştık zaten. Bizi sana getirdi." Dudaklarını saçlarımda hissettim. "Anlaşılan David ölmüş. Ardini'nin durumu da iyi sayılmaz." Üzgün olduğu sesinden anlaşılıyordu. Bir şey daha söylemek istedi ama yapamadı.

Başımı salladım. "Ve benim," diyerek onun demek istediğini ben dile getirdim. "Benim de durumum iyi değil."

Göbeğimdeki ellerini çekti, bir eliyle sol kolumdaki yaralara yavaşça dokundu. Yumuşak bir sesle, "Bunlar nasıl oldu?" dedi. "Hartes mi yaptı?" derken sesinde saf bir nefret vardı.

"Iris," dedim. "Kanımı alıp unutturma büyüsü yapıyorlardı."

Ardor hızla içini çekti. "Kanla demek." Sonra, "Nasıl geri hatırladın her şeyi?" diye sordu.

"Büyüden hemen sonra kustum. İstemsiz bir şekilde, sanki vücudum büyü yapıldığını biliyormuş ve bundan kurtuluyormuş gibi. Sonra her şeyi hatırladım."

Ardor başını salladı. "Kan büyüsünü kusarak geri teptirmek imkânsız bir şey." Kafası karışmıştı. "Ama bu sadece melezlerde işe yarıyor herhalde. Ucuz kurtuldun."

"Kurtulmuş sayılmayız," dedim umutsuzca. "Hâlâ Sorcier'deyiz."

Ardor, "Biliyorum," dedi yumuşak bir sesle. Kulağımın yanındaki nefesi beni iyi hissettiriyordu. "Nick'le gemi aramaya gideceğiz. Shat'a döneceğiz Sarah." İçimi çektim. Ardor saçlarımı öperken, "Evimize," diye mırıldandım.

21. Bölüm

Sarah

Birkaç günü Nick'in ve yaşlı annesinin evinde geçirdik. David ve Blue öldüğünden bütün ülkede büyük ihtimalle herkes bizi arıyordu. Her geçen gün gücümü daha da kaybediyordum. Ardini de öyleydi, bana nazaran daha iyi olsa da ikimiz de güçsüz düşmüştük. Aramızda hâlâ sağlam görünen tek kişi Ardor'du ki bunun nedeni de onun yarı büyücü olmasıydı. Sorcier, Ardini ve benim gibi sadece element soyuna sahip olanlar için kötü bir yerdi, resmen güçlerimizi emiyordu.

Ardor'un Nick ile birlikte alıştırma yaptığı günlerden biriydi. Nick ona usta olduğu şeyleri öğretiyordu. Ardini ise benim yanımda duruyordu. Çardaktaydık.

Ardini'ye baktım. Gri gözleri bir an bile Nick'in üzerinden ayrılmıyordu. Kendini toparlamış gibiydi, cildi normal rengine dönmüştü. Gözlerinin altındaki morluklar düzelmiş, daha katlanılır seviyeye gelmişti. Ona muzipçe baktım, bir süre sonra ona baktığımı hissetmiş gibi bana döndü ve utanarak, "Ne?" dedi yavaşça.

Sırıttım, Nick'e baktım. "Nick iyi biri." Kendimi oğlunu öven anneler gibi hissediyordum.

Ardini'nin yanakları kızardı. Gözlerini benden kaçırarak, "Öyle herhalde," dedi, masanın üstündeki portakal suyuna uzandı.

Gülümsedim, Ardini'nin kızardığını pek görmemiştim. Nick'ten gerçekten hoşlanıyor olmalıydı. "Öyle," dedim. Ardor'la Nick'in olduğu tarafa baktım.

"Beni kurtardı," dedi Ardini. Ona tekrar baktım, onun ise gözleri Nick'teydi. "Blue'yu öldürdüğüm gün. İkimiz de yakalanmıştık. Ona baktım. Ah, Sarah." Durdu, kaşları çatıldı. Portakal suyunun içindeki pipetle oynuyordu. "Bilmiyorum. Nick..." Sonra bana baktı. "Ona bakınca kalbimin çarpması ve kusacak gibi olmam normal mi? O bana bakarken yemek bile yiyemiyorum."

Sırıttım. "Ardini," dedim kısık sesle. "Bu harika ve normal bir şey. Ondan hoşlanıyorsun."

Ardini eskiden yaptığı gibi koluma hafif bir tokat attı. "Sussana Sarah. Duyacaklar."

Kahkaha attım. "Tamam tamam," dedim. Ben de portakal suyumu aldım. Bu meyve sularını az önce Ardini yapmıştı, tamamen sağlıklı olacağını ve bize iyi geleceğini söyleyerek hepimize en az iki bardak yetecek kadar meyve suyu yapmıştı. İkinci bardağımı içiyordum ve az da olsa iyi geldiğini hissediyordum. Bayan Space ise uyuyordu. Birkaç gündür oldukça kötülemişti, aralıksız uyuyordu ve bazı geceler ise çığlıklarına uyanıyorduk. Kanser olduğu için inanılmaz acı çekiyordu ve onu sadece morfinle sakinleştirebiliyorduk. Bu özellikle Nick için oldukça kötü bir deneyimdi, bir evladın annesini böyle görmesi katlanılmaz olmalıydı. Bayan Space için aşırı endişeleniyordum ama elimden hiçbir şey gelmiyordu. Daha kendimi düzeltemiyordum ki.

Ardor en son, "Bitti mi?" dediğinde Ardini'ye gülümsüyordum. Nick, "Bitti," dedi sırıtarak. Ardor bize bakınca dikleşip, "Bugün gemi bulmak zorundayız," dedi. Çardağın gölgesine

girerken bir bardak meyve suyunu kafasına dikti. Ben ona bakarken Nick, "İkimiz gidelim istersen," dedi Ardor'a.

"Ben de gelmek istiyorum," dedim. Sanki uçabiliyorum demişim gibi hepsi bana döndü. Ardor ve Nick anında, "Olmaz," dedi. Ardor ekledi. "Sarah bu çok tehlikeli. Burada Ardini ve Bayan Space ile kal."

Suratım asıldı. "Senin için de tehlikeli," diye direttim.

Nick, "Büyüyle Ardor'u bir süreliğine değiştireceğiz," dedi bana bakarak. "Ayrıca Ardor büyü yapabiliyor."

Neden gelmemi istemediklerini anlamıştım. Güçlerimi kullanamıyordum ve onlara ayak bağı olacaktım. Her gün Ardor beni küvete sokuyor ve suyun altına yatırıyordu. O kadar güçsüzleşmiştim ki su olmadan yarım saat bile geçiremiyordum. Bir şekilde su içmem ya da suya temas etmem gerekiyordu. Kollarımdaki yaralar kan toplamış ve morarmıştı, iğrenç görünüyordu. Gözlerim çökmüştü ve zayıflamıştım. Daha da kötüsü, elementleri kullanamıyordum. Suyu bile. Ve bu beni endişelendirmenin ötesinde oldukça üzüyordu.

En sonunda başımı salladım. Ardor yanıma geldi ve başımdan yavaşça öptü, o öpücükteki anlamı sadece ben çıkarmıştım. İkisi evden ayrılırken Ardini güven verircesine elimi tuttu, eskisi gibi sıkmamıştı. Sanki dağılacakmışım gibi.

Ardor

Nick ile arabasının içinde kuzey yakasına doğru ilerlerken, "Bulabilecek miyiz?" diye sordum.

Nick gözlerini bir süreliğine yoldan ayırıp bana çevirdi. Gözlerinden saniyelik olarak geçen hüznü gördüm. "Bulacağız. Bulmak zorundayız."

Bulmak zorundayız. Bu laflar beynimde dolaşırken çenemin kasıldığını hissettim. Gemi bulmak ve bir an önce Shat'a gitmek zorundaydık. Yoksa Sarah'nın daha fazla dayanabileceğini

sanmıyordum. Ona her ne kadar belli etmemeye çalışsam da yapamıyordum. Durumu çok kötüydü, aslında elementini kullanamayana kadar durumun ciddiyetinin ben dâhil hiçbirimiz farkında değildik. Ama elementini kullanamaması... Bu başlı başına bir felaketti ve Sarah'nın *öldüğünü* gösteriyordu. Eğer bir element üyesi gücünü kullanamamaya başlarsa bu onun ölüme yakın olduğu anlamına geliyordu. Aynı şekilde Ardini de çok kötüydü, Sarah kadar olmasa da o da Hava'yı Sorcier'ye ilk geldiğimizdeki gibi rahatça kullanamıyordu. İç çektim.

Nick, "Sarah çok kötü, değil mi?" dedi. Sesinden üzüldüğü anlaşılıyordu.

Başımı salladım, konuşabileceğimi sanmıyordum. Sarah'yı bulmuşken yine kaybetmek üzereydim. Buradan bir an önce gitmezsek ya gözlerimin önünde ölecekti ya da Hartes onu elimden alacaktı. Ve hâlâ Sorcier'de olduğumuz için bu ikisi de gerçekleşmek üzereydi.

Döndüm ve aynadaki görüntüme baktım; hafif sakallı, kahverengi saçlı ve mavi gözlü halime. Yüzümdeki üzgün ifade hariç bu yabancı bana hiç benzemiyordu.

Nick nihayet sahile yakın bir yokuşta arabayı park ettiğinde aklımdan bunlar geçiyordu. Arabadan indi ve onu takip ettim. Nick ile tuhaf şekilde iyi anlaşıyorduk, gerçekten *bütün-kara-büyücüler-kötüdür* tezini yıkacak kadar iyi bir insandı. Belki de Sorcier'de kara büyücü olup da iyi olan tek kişi oydu.

Karanlık ve dar bir sokağa girdik, iğrenç kokuyordu. Sokağın duvarlarından yosunlar ve sarmaşıklar sarkıyordu, duvarlarda yırtılmış ve kenarları solmuş ilanlar vardı. Tek kişinin zor sığdığı koridorda ilerledik ve bir sokağa geldik. Burası da çıkmaz sokaktı ve sadece üç tane ev vardı. Nick sondaki evin siyah kapısını çaldı.

Kapı uzun süre açılmadı. Yanlış geldiğimizi ya da kimsenin yaşamadığını düşündüm. Ev o kadar yıkık dökük ve soluktu ki bu ihtimaller aklıma yatmaya başlamıştı. Ancak iki dakika sonra

kapı kendiliğinden açıldı. Nick içeri girdi, ben de peşinden giderken kapı ardımızdan kapandı.

Evin içi göründüğünden daha büyüktü. Merdivenler dâhil tüm detaylar siyahtı, abajurdan yerdeki halıya kadar. En renkli şey tepemizdeki sarı ışıktı. Etraf loş, boğuk ve korkutucuydu. Ağır bir havası olan ortama bir de ağır bir koku eklenmişti. Öyle kötüydü ki burnumu kırıştırmama neden olmuştu.

Bir kadın merdivenden indiğinde ona baktım. Simsiyah uzun saçları vardı. Elbisesi siyahtı ve parça parçaydı, ellerinde ve kollarında çeşitli bileklikler ve aynı renkte eldivenler vardı. Korkutucu bir kadındı. Yüzü oldukça gençti ancak yaptığı makyaj onun daha büyük görünmesini sağlamıştı. Nick'i gördüğüne acayip sevinmiş gibiydi, "Ah, Nick!" dedi ve ona kocaman sarıldı. "Ne zamandır uğramıyorsun." Sesi tizdi ve alaycı çıkıyordu, hani ortada espri olmasa bile yüksek sesle konuşan ve her şeye gülen tipler gibi. Görüntüsüyle büyük bir tezatlık oluşturuyordu.

Nick'in ona içtenlikle sarılmasını izledim. "Biraz yoğundum. Biliyorsun, annem hasta."

Kadının yüzünde sahte mi içten mi olduğunu anlayamadığım bir üzüntü oluştu. "Ah, duydum. Geçmiş olsun, iyi mi şu anda?"

Nick, "Pek sayılmaz," dedi üzüntüyle. Öyle bir tonda söylemişti ki kadın hemen konuyu kapatıp, "Evet. Bir şey mi oldu?" demek zorunda kalmıştı. "Kolay kolay uğramazsın," dedi aynı ses tonuyla.

Nick bana yan gözle baktı. "Bizim bir gemiye ihtiyacımız var."

Kadın, "Ne için?" dedi.

Nick, "Berta," dedi hemen, kadının adını uyarıcı bir ses tonu ile telaffuz etmişti. "Acil bir iş." Nedenini söylemek istemiyordu, zaten söyleyemezdi de.

Kadın bana döndü, tek kaşını kaldırarak uzun uzun baktı.

Sonra keskin siyah tırnağını kaldırdı ve inanılmaz bir hızla yanağıma çizik attı. Bunu hiç beklememiştim, şok içinde ona bakarken kadının arkasındaki yansımada kendimi gördüm. Berta tırnağıyla bana dokunur dokunmaz, mavi gözüm ve siyah saçım değişti ve eski halime döndüm. Sarı saçlı ve kırmızı gözlü Ardor aynadan bana bakıyordu.

Berta, "Demek doğruymuş," diye mırıldandı tırnağına bulaşmış olan kanı yavaşça diline değdirirken. Benim yapmak için saatlerce uğraştığım büyüyü saniyesinde bozması, kara büyücülere neden güvenilmez ve korkutucu denildiğini açıklar nitelikteydi. Bu beni sinirlendirmişti, Nick ise kaskatı duruyordu. Ne diyeceğimi bilmeden Berta'ya baktım. Tırnağındaki kanı yaladıktan sonra gözleri şok içinde açıldı. "Melez!" dedi hayretle. Bana olan bakışlarında bir hayranlık vardı.

Nick en sonunda, "Berta," dedi. Berta parmağını dudaklarından çekti ve Nick'e döndü. Ben de elimi yanağıma bastırdım, ufak bir çizikti ama yine de kanıyordu. Nick bana baktı ve eliyle havada şöyle hayali bir çizgi çekmesini izledim. Hafif bir sıcaklık hissettiğimde elimi yanağımdan çektim. Yara kendiliğinden düzelmişti.

Berta, "Bu element soylu melezle ne yapıyorsun anlat bakalım," dedi. Kollarını göğsünde kavuştururken beni baştan ayağa süzdü. Kendimi çarşıda satılan bir ürünmüş gibi hissediyordum.

Nick'in sinirlendiğini hissettim. "Bize bir gemi lazım," dedi aksi bir sesle. Nick normalde korkulacak bir tip değildi ancak sinirlendiğinde bu durum tamamen değişiyordu. Sesi ve duruşu farklılaşıp korkutucu bir hal alıyordu. Oldukça çevik bir insandı ve bütün kara büyüleri neredeyse yapabiliyordu, yani Nick Space kızdırmak isteyeceğiniz en son insandı. Sesi Berta'nın üzerinde bariz bir etki yaratmıştı. "Gemi bulacak mısın yoksa Hartes'in bir şeyler bilmesi daha mı iyi olur?" dedi Nick sertçe.

Hartes'in konuyla alakasını anlamamıştım ama nedense

Berta anında ukala halinden çıktı ve, "Gemi yok," dedi dikkatle. "Hartes giriş çıkışları yasakladı. Daha geçenlerde kaçak gemiyle yolcu göndermek üzereyken ceza aldım." Kolunu kaldırdı ve işte o zaman siyah eldivenin altına gizlenmiş, sağ bileğindeki iğrenç yanık izini gördüm. Ateş elementiyle yapılmış yanık izini görür görmez tanımıştım. Bir büyücüye verilebilecek en ağır ceza ona elementle işkence yapmaktı, özellikle de Ateş elementi büyücülere dayanılmaz bir acı veriyordu. Böyle bir yarayı bir büyücü büyüyle düzeltemezdi, Berta da düzeltememişti anlaşılan. Yara kabuk bağlamış ve kabarmıştı ancak hâlâ iğrenç görünüyordu.

Nick kaşlarını çattı. Bana baktı, gözlerinde özür diler gibi bir ifade görmüştüm. Sonra, "Pekâlâ Berta," dedi, kapıya ilerledi. Çıkmadan, "Bu melezle ilgili bir şey söylersen o yaradan daha çok edinirsin," dedi uyarıcı bir sesle. Berta'nın yüzünde tiksindirici bir ifade belirirken Nick gözlerini bir süre diktikten sonra kapıyı açıp çıktı. Onun ardından çıktım.

Arabaya gelene kadar tek laf etmedi. Arabaya bindiğimizde, "Kahretsin!" dedi, içinde tuttuğu sinirle direksiyona vurdu ve bu hareketi sokaktaki birkaç kedinin sinirle zıplamasına neden oldu. Bana döndü. "Berta bile gemi bulamıyorsa kaçma şansınız çok azalıyor demektir."

Sinirle nefesimi verdim. Şakaklarıma baskı yaparken birden aklıma bir fikir geldi. "Kuzgun var mı?" dedim.

"Bende yok ama bulabiliriz," dedi.

"Bulalım o zaman."

Nick arabayı çalıştırdı ve çarşıya ilerledik. Çarşı günün her saati kalabalıktı ve bozulmuş büyü yüzünden Ateş elementinden olduğumu adeta haykırıyordum, bu yüzden ben arabada beklerken Nick hızla gidip bir kuzgun buldu. Kuzgunu aldım, küçük bir kâğıda da not yazdım. Shat'ta telefon tek bir noktada çekiyordu ancak buradan telefon etmemiz o kadar riskliydi ki bu riski göze almaya değecek bir sonuç elde etme şansım çok az olduğundan o yolu denemek bile istemiyordum.

"Kyle,

Sarah'yı bulduk. Ardini de ben de güvendeyiz ancak tüm ülke üçümüzü arıyor. Sarah iyi değil, oldukça güçsüz ve ölmek üzere. Gemi bulamıyoruz ve bir an önce Shat'a gelmezsek öleceğiz. Hepimiz. Bir şekilde hemen yola çık ve Sorcier'ye gel. Lütfen. Ardor"

Yazdığım kâğıdı birkaç kez okudum, derin bir nefes alıp buna güvenmek istedim. Kuzgunu Nick'e verdim, arabadan çıkıp kuzgunu hızla yolladı ve geri geldi. Şu an için tek umudum Kyle'dı. Dışarıdan bir yardım almadan bu lanet olası ülkeden çıkamayacaktık. İşin garip tarafı, Kyle'ın bana yardım etmemek için çok nedeni vardı ve ben o hariç kime yazacağımı bilememiştim. Kyle zeki biriydi, bizi buradan kurtarmanın bir yolunu bulabilirdi. Bulacağını biliyordum, daha doğrusu bulacağını umuyordum.

Dönüş yolu gidiş yolundan da uzun sürmüştü. Nihayet, siyah araba evin önünde durduğunda aniden gelen bir içgüdüyle evde bir terslik olduğunu hissettim. Araba durur durmaz kapıya bakış attım, olağan görünüyordu ama sanırım Nick de böyle hissetmişti. İkimiz birbirimize baktık. Nick arabadan indiğinde karanlık eve korkuyla baktı.

Büyücüler genelde hissettiklerinde yanılmazdı. Ben yarı büyücü bile olsam Nick bir kara büyücüydü ve o bile bir terslik seziyorsa bir terslik var demekti. Eve telaşlı adımlarla yürüdük. Bahçenin kapısını açtığımda başımdan aşağı kaynar sular inmiş gibi oldu, evin kapısı ardına kadar açıktı. İşte, cidden bir terslik vardı. Terk edilmiş bütün korkularım gün yüzüne çıkarken hızla eve koştum.

İki saat önce

Sarah

Nick ve Ardor'un ardından baktım. Ardini hafifçe tuttuğu

elimi bırakıp ayağa kalktı. Onun da güçlü olduğu pek söylenemezdi, zor yürüyor gibiydi. "Ben Bayan Space'e bakacağım," dedikten sonra yanımdan uzaklaştı.

Gözyaşlarım istemsiz olarak akmaya başladığında kendimi tutamadım ve ağladım. Ağlamak istemiyordum ama ağlamamaya çalıştıkça daha çok ağlıyordum. Yapmam gereken şey buradan gitmekti. Hemen. Bunun nasıl olacağını artık bilmiyordum, Ardor'a ve Nick'e güvenmek zorundaydım.

Elimdeki şişeyi bir kenara bıraktım ve nefes aldım. Gözyaşlarımı silmeye çalıştım, elimi kaldırdığım anda canım acıdı. Ama sanki canım yanmıyormuş gibi kendimi zorladım ve ayağa kalktım. Başım döndü.

Tüm dünya dönmeye başladı. Kendimi yerde bulmam bir saniye bile sürmemişti. Yere yumuşakça düştüm ve öksürmeye başladım. Öyle öksürdüm ki ağzıma dolan kanı tükürmek için yana eğilmek zorunda kalmıştım. Hava beni boğuyor gibiydi, başımı geri yasladım ve gözlerimi kapattım.

Elimi kaldıracak halim dahi yoktu. Orada, çardağın yanındaki çimlerde uzanmış, gözlerim kapalı halde ölmeyi bekledim. Öleceğimi düşündüm. Elimi zor da olsa kaldırdım ve boynuma götürdüm, Ardor'un kolyesine dokundum. Buraya kadardı.

Ardini

Bayan Space karanlık ve sessiz odasında huzur içinde uyuyordu. Odanın kapısını vurdum ve içeri girdim, girer girmez başını yana çevirip, "Nick?" diye mırıldandı.

"Benim, Bayan Space," dedim yanına yaklaşıp. "Ardini."

"Ah, Ardini," dedi. Uzandı ve elimi tuttu, titreyen ellerini sıkı olmayacak şekilde tuttum. Kendimi Ashley'nin –Sarah'nın– kız kardeşi olarak tanıtmıştım, Bayan Space'in ilaçlarını ben veriyordum. "İyi misiniz?" diye sordum.

Beyaz saçlarına ve yumuşak yüz hatlarına baktım. Çok güzel bir kadındı, Nick'in iyi görünüşünü nereden aldığı belli oluyordu. "Ağrınız var mı?" diye ekledim ona bakarken. Elimi sıktı, "Nick burada mı?" diye sordu.

"Hayır," dedim. Bayan Space bir an gülümsedikten sonra ağlamaya başladı. "Bayan Space?" dedim şaşkınlıkla. Bu ani duygu değişimini beklemiyordum, sesim titremişti. "Lütfen. Ağlamayın."

Gözlerini sildi ve tam olarak yüzüme baktı. "Üzgünüm," dedi yumuşak bir sesle. "Nick için üzgünüm."

"Neden üzgünsünüz?" dedim, suratıma bir ağırlık gibi üzgün ifadenin çöktüğünü hissettim.

Bayan Space yavaş bir sesle, "Öleceğim Ardini," dedi. Sesi öyle kesin ve kısıktı ki bu hali sözlerinin etkisini arttırmakla kalmamış tam içime işlemesine neden olmuştu. İşin garip tarafı öleceği için değil, Nick için üzgün olmasıydı. "Öleceğim, bunu biliyorum."

"Bayan Space..."

"Hayır," dedi sözümü keserek. "Nick yalnız kalacak. Hastalığımın geri dönülemez bir aşamasındayım, sen de görüyorsun."

Görüyordum. Çok hastaydı. Her gün Nick'in gidip aldığı ilaçlar hiçbir işe yaramıyordu, sadece acısını azaltıyordu. Ki onu da ilaçlar değil, biz morfinle yapabiliyorduk. Bayan Space'in az olmasa da sayılı günleri kalmıştı. Bunu hissedebiliyordum ve şu an elimi sıkıca tutan yaşlı kadına bakınca ağlamak istemiştim.

Bayan Space, "Ardini," dedi yavaşça.

"Evet Bayan Space?" dedim hemen.

Yumuşak bir sesle, "Ben öldüğüm zaman..." diye başladı, devamını getiremeden öylece durdu. Gözyaşlarımın yanaklarımdan süzüldüğünü hissettim.

"Ben öldüğümde Nick'in yanında ol," dedi kararlı bir sesle.

Sonra öksürdü. O kadar şiddetli öksürdü ki ciğerleri parçalandı sandım. Korkuyla ona baktım, ağzından akan kanı bir peçeteyle sildikten sonra, "Onu yalnız bırakma Ardini," dedi ağlayarak. "Tamam mı? Lütfen. Yalnız kalmasın."

Ben de ağlıyordum. "Bayan Space..." diye mırıldandım.

"Ardini," dedi elimi sıkarak. Sanki son kalan gücü buymuş gibi elimi sıkıyordu. "Söz ver bana. Onu bırakmayacaksın."

Ne diyebilirdim ki? Bayan Space'in yumuşak elini tutup, "Söz," dedim içtenlikle. "Söz veriyorum Bayan Space."

Bayan Space'in yüzüne bariz bir rahatlama çöktü. Gözlerini kapattı, yaşlı yüzünde bir gülümseme belirdi. Gözlerinden bir damla yaşın son kez yanağından süzüldüğünü gördüm. Ve sonra boynu yana düştü. Avucumun içindeki minik ve buruşuk elleri gevşedi. "Bayan Space?" dedim, artık ses gelmeyeceğini bildiğim halde.

Öleceğini biliyordum. Yine de böyle duygusal bir sahne yaşamamıştım. Blue'nun ölümünü saymazsam, bir tek Ardor'un annesinin ölümünü hatırlıyordum ama o zaman çok küçüktüm. Kendimi tutamadım ve hıçkırmaya başladım. Ellerimi çektim ve uzun süre nefes alamayıncaya kadar hıçkırarak ağladım. Odanın bir köşesine çekildim ve sırtımı duvara dayadım. Sanki oda sadece Bayan Space'in varlığıyla canlıymış gibi şu an gözüme iğrenç görünüyordu. Bu kasvetli ve boğuk odadan çıktım ve bahçeye baktım. İşte o zaman yerde yatan Sarah'yı gördüm.

İçgüdülerimin bedenimden önce harekete geçmesiyle ayaklarımın beni o yöne götürmesi bir oldu. "Sarah?" diye bağırdım, hızla yanına geldim. Çimlerdeki kanı dehşet içinde fark etmiştim.

Başını kucağıma aldım ve nabzına baktım. Neredeyse hissedilemeyecek kadar zayıftı. Ellerim titreyerek ne yapacağımı bilemeden birkaç saniye etrafıma baktım. Kahretsin, ne yapacaktım? Sarah ölecek miydi? O da mı ölecekti? Neden Ardor ve

Nick yokken oluyordu bunlar? En sonunda masanın üstündeki bir bardak suyu Sarah'nın yüzüne dökmeyi akıl etmiştim, bardağı aldım ve Sarah'nın aralıklı dudaklarından içeri döktüm. Bir süre sonra hafifçe kıpırdandı. Sonra ayağa kalktım ve yapmam gerekeni yaptım.

Bahçedeki boş havuzu suyla doldurmam birkaç dakikayı buldu. O sırada Sarah'dan gözlerimi alamıyordum. O kadar korkuyordum ki ellerim titriyordu, bir yandan da ağlıyordum. Daha az önce Bayan Space'in ölümüne şahit olmuşken bir de Sarah'nın ölümünü kaldıramazdım. Onu kaybetmeyi istemiyordum, ciddi anlamda bana için kız kardeş olmuş birini kaybettiğimde ne yapardım, hiçbir fikrim yoktu.

Havuz dolar dolmaz Sarah'yı bir şekilde havuza taşımayı başardım. Onu sanki küçük bir bebekmiş gibi zorlanmadan havuza attım. Bedeni kilo verdiğinden dolayı oldukça hafifti. Havuzda büyük bir çukur oluştu ve bir süre dalgalanmadan sonra havuzun dibine çöken Sarah'yı görebildim.

İçimden işe yaraması için dua ediyordum. O sırada kapı hızla çaldı. Kafamı çevirip baktım, Nick ve Ardor muydu acaba?

Ayağa kalktım ve hızlı adımlarla arada yalpalayıp düşerek eve ilerledim. Gözyaşlarımı sildim ve Nick ile Ardor'a kötü haberi vermek için kendimi hazırladım.

Kapıyı düşünmeden açtım, beklemediğim yüzler karşısında bir saniye bocaladım. Benim bu bir saniyelik dalgınlığım siyahlar giyinmiş iki adamın avantajına olmuştu. Adamlardan biri beni kollarımdan yakaladı, çırpındığım anda içeri girerken yeşil gözlerini bana dikmiş olan Iris'i gördüm. "Ah, merhaba Ardini," derken kafamda bir sızı hissettim. Son gördüğüm şey diğer adamla birlikte Iris'in arka bahçeye gittiği olmuştu.

Şimdi
Ardor

Evin açık kapısından bir hışımla girip üst kata koştum. Sarah'nın odası ve diğer odalar tamamen boştu, ellerim titriyordu. Aklımı kaçırmış gibiydim. Ne yapacağımı bilemeden evin içinde dolaştım. En sonunda bir not bulduğumda dişlerimi sıkmaktan çenem ağrımıştı.

"*Sevgilini bulduk. Umarım onu son kez öpmüşsündür. Iris*"

Dünyam durmuştu. Nefes alamıyordum sanki. Bulmuştu işte. Kâğıt parçasını defalarca okudum, her seferinde içimdeki sinir ve öfke beni biraz daha ele geçirdi. Kâğıdı inanılmaz bir sinirle buruşturup fırlattım. Koltuğa tekme attım, mutfaktaki sandalyeleri devirdim. Nick'i göremiyordum.

Nick'in en sonunda annesinin odasında olduğunu haykırmasından anladım. Hızla odaya koştum. Gördüğüm manzara iç parçalayıcıydı.

Bayan Space beyaz yatağında huzur içinde uyuyor gibi görünüyordu. Nick'e baktım. Yatağın ucuna çökmüş, bir eliyle annesinin ellerini tutuyor ve bir bebek gibi ağlıyordu. Başını yatağa gömmüştü, kulak tırmalayıcı ve yürek yakan bir ağlayışı vardı. Kaşlarım çatıldı, Bayan Space'in öldüğünü anladım. Dudaklarım kurudu, başım dönmeye ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Nick gibi ben de çaresizce kapının önüne çöktüm. Yüzümü ellerimle kapattım ve sinirden ağlamaya başladım. Başaramamıştık.

Yapamamıştım. Sarah ve Ardini şu an Iris'in elindeydi. Blue öldüğünden Iris bunun acısını çıkaracaktı kesin. Hartes? Hartes belki de şu an içinden bana gülüyordu.

Lanet olsun.

Sarah

Gözlerimi haftalar sonra yeniden o iğrenç şatoda açtığımda ölmek istedim. Ölmek ve Hartes'in yüzünü asla görmemek. Gözlerim doldu ve titreyerek bir süre ağladım. Etraf loştu ancak yanımdaki sandalyeye benim gibi bağlanmış olan Ardini'yi görebiliyordum. Uyuyordu ya da baygındı, bilmiyordum. Hâlâ yaşıyor olması için dua ediyordum sadece. Onun yanımdaki varlığı beni suçluluk duymama neden olacak kadar iyi hissettirmişti.

Ellerimi oynatmaya çalıştım, bağlı olduğunu bilmeme rağmen yine de denemek istemiştim. Ayaklarımdan ve belimden de sandalyeye bağlanmıştım. Demir sandalyenin soğukluğu insanın içine işliyordu. Havayı içime çektim, ortamda yeteri kadar temiz hava bile yoktu.

Etrafıma baktım, en son neredeydim? Evet, havuzdaydım. Ardini'nin beni attığı havuzda. Onun öncesinde ölmek üzereydim ve bir an gerçekten öleceğimi düşünmüştüm. Belki de ilk defa ölüme bu kadar yaklaşmıştım. Kurtulduğumu sandığım anda da yeniden kendimi Hartes'in yanında bulmuştum. Bunun gerçek ölümden ne farkı vardı?

Ben düşüncelerimle boğuşurken yerini bilmediğim bir kapı açıldı ve odadaki loşluk dağıldı, tepemde mavi bir ampul yandı. Tıpkı Cedric'in benim kanımı aldığı günlerde olduğum odalardan birine benziyordu. Keskin ışık yüzünden gözlerimi kısmak zorunda kaldım.

Hartes ve Iris yavaşça bana doğru yaklaştı. Iris'in yüzündeki pislik ifadesine tükürmek istedim. Başımı kaldırdım ve tam önümde duran Hartes'in, *babamın,* açık kırmızı gözlerine baktım.

"Merhaba Sarah," dedi yavaş bir sesle.

22. Bölüm

Kyle

Geriye çekildim ve başımdaki kaskı bir kenara bıraktım. Palaemon, mayıs güneşinin altında gülümser gibi duran parlak Beyaz Saray'ın girişine yaslanmış merdivenin başında, terli halde bana bakarak, "Oluyor mu?" diye seslendi. Tek eliyle de zorlandığını belli etmeden tuttuğu heykeli yerleştirdi.

"Yamuk yapmışsın sanki," dedim.

Palaemon yalan söylediğimi anlayıp, "Avucunu yalarsın Kyle," dedi gülerek ve heykeli düzgünce bırakıp yanındaki yardımcılara seslendi. "Hadi çocuklar. İçerideki iş bitmedi."

Güldüm ve aylar önce Hartes'in saldırısında yanmış ağaçlardan birinin yanına oturdum. Yıkılmış olan Beyaz Saray'ı yeniden yapıyor, bütün element yardımcılarıyla çalışıyorduk ve Palaemon bu işte gerçekten bir ustaydı. Sarah'nın ağabeyi olmasının yanında benim de kuzenimdi ve sarayın girişine bir heykel yapıp koymayı düşünmüştü. Palaemon ne yazık ki o konuda da başarılıydı, hem heykeli kendi elleriyle yapmıştı hem de heykelin yerleştirilmesine yardım etmişti. Aynı zamanda ben de yardım edip yorulmuştum ve dinlenmeye ihtiyacım vardı.

Normal bir gündü. Hiç olmadığı kadar normaldi hem de. Sanki aylar önce Hartes bize saldırmamış ve Sarah, Ardini ve Ardor, Sorcier'de değilmiş, Oscar bir insan soyluyla Shat'a gelmemiş gibiydi. Hatta Phrkagias bile normale dönmüştü, yeniden elementler ayrı takılmaya başlamıştı. Ateş üyelerinin egosu yine tavan yapmıştı, geri kalanımız ise aynıydık. Shat'ı eski haline getirmeye çalışıyorduk. Aslına bakarsanız Shat hâlâ mükemmel bir yerdi. Yani kendi kendini iyileştirebiliyordu, tıpkı biz element üyelerinin birbirimizi iyileştirebildiğimiz gibi. Yanan ağaçları söktük, toprak normalde olduğundan daha kötüydü tabii. Ancak şimdi toprak kendi kendini düzeltmişti, bir şeyler ekebiliyorduk yeniden. Beyaz Saray'ın yapımı bitmişti, iç kısmıyla uğraşıyorduk. Toulina'yı görmüyordum, sadece Nancy'nin Shat'a gelişini karşılamak için saraydan çıkmıştı o kadar. Nancy son birkaç haftadır buradaydı, David'den Sarah'nın kaçtığına dair mektubu aldığımızdan beri Toulina, Sarah'nın Shat'a sağ salim döneceği konusunda aşırı ümitlenmiş, Nancy'yi bile çağırmıştı.

Ben ise o kadar ümitli değildim. Olamıyordum. Açıkçası belki de şu an Shat'taki en mantıklı insan bendim, ya da aşırı duygusuz. Ama gerçekler ortadaydı. Sarah, Sorcier'de Hartes'in elinden kaçmıştı, Ardor ve Ardini onu arıyordu. Onu kocaman ülkede nasıl bulacaklardı ki? Bulduklarında ne olacaktı? Hartes'ten kaçabilecek miydiler? Hepsi kocaman bir soru işaretiydi ve ben bu soru işaretlerini göz ardı edemeyip gerçekçi oluyordum sadece.

İşler eskisi gibiydi, Lada ile sevgili olmam dışında. Geceleri eskiye nispeten daha iyi ve daha kendimde uyuyordum. Ancak hâlâ Lada'yı düşünmeden bir dakika bile geçiremiyordum. Onu özlüyordum, halbuki sürekli gözümün önündeydi. Nispeten Ardor'dan önceki halimize dönmüştük. Bana âşık görünüyordu ama yine de acele etmiyordum. Lada ile birlikte olacaksam emin

olmalıydım. Beni kalbimde bir yarayla yeniden terk etmeyeceğine emin olmak zorundaydım.

Kaskı aldım ve ayağa kalktım. Kraliyetin kırık kalelerinin önünden geçip iç tarafta kalan göle doğru yürüdüm. Bu kaleler de yeniden yapılıyordu, tıpkı geri kalan her şey gibi. Yardımcılara selam verdikten sonra bir zamanlar Sarah ile birlikte yüzdüğümüz büyüleyici göle geldim. Sıcaklık yüzünden kendimi haziranda gibi hissediyordum, hem çalışırken terlemiştim de. Anılar kafama çullanırken bir anlık tereddüt yaşadım. Ne düşüneceğimi bilemiyordum ancak Sarah'nın yokluğunu ilk kez bu kadar yoğun hissediyordum.

Kaskı kenara bıraktım, üstümdeki terden ıslanmış tişörtü bir çırpıda çıkardım ve buz gibi göle girdim. Suyun boyumu aştığı yere kadar tereddütsüzce ilerledim, kendimi daha sonra bıraktım. Suya daldım ve su içinde gözlerimi açtım, minik balıklara dokundum. O kadar iyi gelmişti ki çıkmak istemiyordum.

Güneşi tenimde hissetmek için başımı sudan çıkardım, düz olacak şekilde su üstünde yattım. Gözlerimi kapatmadan önce gökyüzüne baktım. Pürüzsüz, beyaz ve süt mavisinin yoğunluğuyla parıldayan tozpembe bulutlar vardı. Ve sonra onu fark ettim.

Su içinde ayakta durdum ve bir kenarda beni izleyen Lada'ya baktım. Ne zamandır beni izlediğini bilmiyordum, giysilerimi bıraktığım ağacın hemen yanında duruyordu. Güzel yüzünde harika bir gülümseme vardı, gülümsemesinden anlam çıkaramayacak kadar meraklanmıştım. Islak saçlarımı tek elimle geri ittim ve Lada'ya baktım.

Ben daha bir şey diyemeden, Lada üstündeki bol tişörtü çıkardı. O kadar güzeldi ki onun yanında güzel olan her şey değerini yitiriyordu. Hiçbir şey onun güzelliğiyle yarışamıyordu ve siz ona isteseniz bile kayıtsız kalamıyordunuz. Heyecanlanmıştım. Lada'nın benim üstümdeki etkisi inanılmazdı. Gözlerimi kırpmadan ona bakıyordum.

Lada suya girdi, ilerleyerek yanıma geldi. Yeşil gözleri kararlı görünüyordu ve benim şu an ona baktığım gibi bana bakıyordu, aşkla.

Bir şey demedik. Diyemedim. Ona bakmaktan başka bir şey yapamıyordum. Yanıma geldi, uzandı ve cildi nihayet benim cildime değdi. Elleri ellerime kenetlendi, hızla nefes alarak yüzüne baktım. Heyecandan kalbim yırtılacakmış gibi atıyordu. Boştaki eliyle ıslak yüzüme dokundu. Dokunuşu ürpermeme neden olmuştu. Gülümsedi ve nihayet dudakları dudaklarımı buldu. Onu öperken bütün düşüncelerim kafamdan silinmiş, geriye tek ve kesin bir gerçek kalmıştı. Onu seviyordum.

Hayır, seviyordum değil. Seviyordum kelimesi ona hissettiğim duyguların birazını bile karşılamazdı. Duygularım bir buz dağıysa, seviyordum demek sadece buz dağının görünen kısmı olabilirdi. Ona âşıktım. Lanet olsun ki ona deli gibi âşıktım.

• • •

"Burada olduğumu nereden bildin?"

Lada yanımda çimlere uzanmış, cildini doğaya sergiler gibi kayıtsız bir rahatlıkla bana bakıyordu. Göğsüme yatmıştı, onu kollarımla sarmıştım. Islak bir şekilde elbiselerimizin üzerine uzanmamızın üzerinden yarım saat geçmiş olmalıydı. Hava daha sıcak ve güzeldi. Belki de ben kendimi daha farklı hissediyordum.

Lada gülümsedi. "Seni takip ettim."

"İyi yapmışsın."

Güldü. Ona âşık olduğumu fark etmem yetmiyormuş gibi bir de beni her şeyiyle etkileyebildiği gerçeğiyle başa çıkmam gerekiyordu. Bu ona özgüydü; gülüşü, saçının dalgalanması, bir şey söylerken kaşlarının hafifçe kalkması bile beni etkileyebiliyor ve sürekli onu düşünmeme sebep oluyordu. Hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim kendimi. Aynı zamanda rahattım. İşte

şimdi ben de Shat'taki herkes gibi olmuştum. Kafamdaki soru işaretleri gözlerimin önünden kaybolmuştu. Belki de başından beri buna ihtiyacım vardı.

Bir kuzgun ayaklarımızın dibine gelinceye kadar sarmaş dolaş oturduk. Bir şey söylemeden öylece uzanıyorduk. Normalde ilgimi bile çekmeyecek hayvanın neden ilgimi çektiğini bilmiyordum, belki de içgüdü denen şeydi ancak en sonunda kuzgun dikkatimi çekmişti. Ona baktım. Ve nihayet ayağındaki kâğıdı gördüm.

"Lada," dedim ve doğruldum.

Merakla bana bakarken rahatsız olmuş gibiydi. "Ne oldu?" dedi.

Kalktım, altımızdaki elbiseleri alıp, "Kuzgun," dedim sadece. Hızla tişörtü ve pantolonu giymeye başladığımda Lada anlamayarak üstünü giyiyordu.

Kuzguna yaklaştım, benden kaçmadı. Sanki beni bekliyordu. Yavaşça küçük bedenini elime aldım ve kâğıdı alıp kaşlarım çatık bir şekilde okudum.

"*Kyle,*

Sarah'yı bulduk. Ardini de ben de güvendeyiz ancak tüm ülke üçümüzü arıyor. Sarah iyi değil, oldukça güçsüz ve ölmek üzere. Gemi bulamıyoruz ve bir an önce Shat'a gelmezsek öleceğiz. Hepimiz. Bir şekilde hemen yola çık ve Sorcier'ye gel. Lütfen. Ardor"

Okurken tüylerim diken diken olmuştu. Lada yanıma gelip, "Neymiş?" dedi merakla. Kâğıda bakıp okumaya başladığında, "Aman Tanrım," dedi düşüncelerimi kelimelere dökerek. "Bu bir tuzak olabilir mi?" Hemen kâğıdı elimden alıp sanki bir şey belliymiş gibi önüne arkasına baktı.

"Bilmiyorum," dedim gözlerimi kırpıştırarak. "Ya doğruysa? Ya yardıma ihtiyaçları varsa?" Sonra hızla saraylara yürümeye başladığımda Lada kolumu yakaladı.

"Gitmeyeceksin, değil mi?" dedi sinirli bir şekilde. Kolumu sıkıca tutuyordu.

"Eğer doğruysa..." Durdum ve ona baktım. Yeşil gözleri içime işliyor gibiydi. "Gideceğim."

"Kyle," dedi kolumu bırakarak. "Bu bir tuzak. Gidemezsin. Onlar zaten David ile birlikte, bir şekilde Shat'a gelirler..."

"David'den bahsetmemiş," dedim hemen. Kâğıdı tekrar alıp okudum. "Ya gerçekten yardıma ihtiyaçları varsa? *Sarah ölebilir*, yazmış."

Lada, "Kyle, lütfen," dedi hemen. Onu tanıdığım şunca zamandan beri anlayabileceğim kadarıyla sesinde gereksiz bir kıskançlık vardı. Kâğıdı elimden alarak, "Bu sadece bir tuzak. Belki de... Belki de hepsi çoktan öldü ve sen Shat'ta kalan en güçlü veliaht olduğun için seni de tuzağa düşürmek istiyorlar," dedi.

Şok içinde, sanki bana tokat atmış gibi Lada'nın yüzüne baktım. "Ne?" dedim. "Bu halde veliahtlığımı mı düşünüyorsun?"

Lada pot kırmış gibi, "Yani," dedi. "Onun da önemli bir şey olduğunu belirtmeye çalışıyorum sadece."

"Veliahtlık umurumda bile değil," dedim kaşlarımı çatarak, sert ve çatallaşmış bir sesle. Biraz da hayal kırıklığına uğramıştım. "Yardıma ihtiyaçları var ve ben gidiyorum." Elinden kâğıdı geri aldım.

Lada'ya bakmadan saraylara yürüdüm. İç sesim bir konuda hata yaptığımı söylüyordu. Belki Lada benimle bu yüzden birlikteydi, dediği gibi veliaht olacağım için. Belki de hepsi çoktan ölmüştü ve bu bir tuzaktı, bilmiyordum. Bildiğim tek şey kalbimin hiç olmadığı kadar şiddetli bir şekilde sızladığıydı.

Sarah

"Ne yapacaksın?"

Sesim beklediğimden güçlü çıkınca şaşırdım. Bu şaşkınlığın aynı yansımasını Hartes'in yüzünde de görebiliyordum, benden böyle bir çıkış beklememişti. Iris ortaya atılarak, "Bu ne ce-

saret?" dedi sinirle. Bana doğru adım attığında korkuyla yerime sindim, aynı anda Hartes elini kaldırdı ve tuhaf bir rüzgâr Iris ile arama girdiğinde, "Iris," dedi. Iris hemen geri çekildi.

Hartes bana yaklaştı. Ciddi anlamda korkuyordum ama belli etmemeye çalışarak kafamı kaldırdım ve Hartes'in yüzüne baktım. Yaklaştı ve dizlerinin üstüne çöktü. Bir süre açık kırmızı gözleri gözlerime kenetlendi. Bir elini yavaşça yüzüme yaklaştırdığında şok içinde baktım. Bana tokat atacağını sandığım anda yüzümü tuttu, parmaklarının eklem kısımlarıyla yanağımı hafifçe okşadı. Şefkatlice, hatta neredeyse üzüntüyle okşamıştı. *Sevgiyle*. Bu, beni tarifi imkânsız bir kedere sürükledi ve hayal gördüğümü sandım. Hartes yavaş ve üzgün bir sesle, "Ne oldu sana böyle?" dedi.

Sorusu, belki de ses tonu yüzündendi bilmiyordum ama bir şekilde beni aşırı etkilemişti. Bir şey diyemedim, ölüyor olduğumu görebiliyordu zaten. Bunun için benim bir şey dememe gerek yoktu. Elini çekti ve bu sefer de morluklarla ve eziklerle dolu koluma dokundu. Sol kolum dirseğimden itibaren bileğime kadar morluklar ve sararmış çürüklerle doluydu. Kolumu da aynı şefkatle okşadı. En sonunda kırmızı gözlerini gözlerime dikti, ona baktım. Gözlerimin dolduğunu hissettim, Hartes yavaş bir sesle, "Ölüyorsun," dedi, yeni kavramış gibi. Üzüldüğünü görebiliyordum, kırmızı gözlerinin derinliklerinde pişmanlık ve sevgiyle bezenmiş üzüntünün kırıntılarını görebiliyordum.

Dudaklarım kurumuştu, tek yaptığım şey gözlerimi kırpıştırarak yüzüne bakmak oldu. Birden ayağa kalktı ve Iris'e baktı. Iris sorgulamadan dışarı çıkınca şaşırdım.

"O iyi mi?" dedim Ardini'ye bakarak. Cansız gibi duruyordu ve konuyu değiştirmek için iyi bir soru olmuştu.

"İyi tabii ki," dedi Hartes, sanki kendisinin cani olduğunu düşünmem benim suçummuş gibi bir ses tonu vardı. "Sadece baygın."

Rahatlamıştım, dik durduğunu fark etmediğim omuzlarımı gevşettim. Iris o an içeri yanında birkaç adamla girdi, korkuyla Hartes'e baktım. Adamlar beni tekrar mahzenlere götürüp kanımı mı alacaklardı? "Bir şey yok," dedi Hartes, sanki neden korktuğumu anlamış gibi. Kırmızı gözlerindeki şefkatle bana bakmaya devam ediyordu. "Sadece muayene edecekler."

Başımı salladım, adamlardan biri yanıma geldi ve kollarıma baktı. Diğerinin de elinde ilaçlar ve kremler vardı. Uzun süre kollarımı inceleyip ışıkla gözlerime baktılar. Bir tanesi nihayet, "Elementini kullanabiliyor musun?" diye sordu. Mavi gözleriyle bana baktı, bir eli de kolumdaydı ve yaraları düzgünce sarıyordu.

Üzüntüyle ve titreyen sesimle, "Hayır," dedim. Başka bir şey söyleyememiştim.

Hartes'in çenesinin kasıldığını gördüm. "Bu ne demek?" dedi doktora.

Doktor sargıyı bağlayıp ayağa kalkarken asistanına, "İğneyi hazırla," dedi.

"İğne mi?" diye atıldım.

Adam bana güven verircesine bakıp, "Sadece sakinleştirici. Ağrılarını alacak," dedi. Ağrım olduğunu anlamıştı demek.

Adam sonunda Hartes'e döndü, elindekileri bir yere bıraktı. Sanki ben odada değilmişim gibi, "Çok güçsüz kalmış," dedi tiz ve eleştiren bir sesle. "Onun için büyücülerin yapabileceği bir şey yok. Bir şifacı gerekiyor." Daha önce kimsenin Hartes'le bu tonda konuştuğuna şahit olmamıştım.

Yardımcısı koluma bir iğne yaparken Hartes, "İyi olacak mı o zaman?" diye sordu. İğnenin çıkarken vücudumda bıraktığı sızıyı hissettim.

Doktor ve ardından Iris bir şeyler söyledi. Sonra hep birlikte bana baktılar, bense o an dünyadan kopmuş gibiydim. Olanları algılama yeteneğim kapandı, görüşüm yavaşça kararda ve sesler

kulağıma gelmeyi bıraktı. Hartes'in yanıma geldiğini gördüm, kafam düşeceği sırada yüzümü avuçlarının arasına aldı ve alnıma bir öpücük bırakmadan önce, "Uyu Sarah," dedi. "Uyu kızım."

Hartes *kızım* kelimesiyle belki de bu zamana kadar hiç hissetmediğim bir duyguyu tatmama neden olmuştu. Adlandıramıyordum, tek yaptığım şey yüzüm Hartes'in avuçları içindeyken kendimi bırakmak oldu. En son duyduğum şeyler kulaklarımda çınlarken gözlerim kapandı.

• • •

Gözlerimi açtığımda belki burada bulunduğum şu birkaç aydaki en sağlıklı halimdeydim. Hatta kendimi neredeyse güçlü bile hissediyordum. Başımı kaldırdım ve etrafa baktım. Serumlara bağlanmıştım, kollarım sargılıydı ve her iki yanımda da abartılı denecek şekilde ikişer sürahi su vardı. Bembeyaz oda tanıdık gelmişti ama nedenini çıkaramıyordum.

Ne olacağına dair bir fikrim yoktu. Hartes'in bizi yakalaması kötü olmuştu elbette ama ne düşüneceğimi bilemiyordum. Hartes bana böyle şefkatli davranmasaydı ondan nefret etmem daha kolay olurdu. Ama yapamıyordum. Yıllardır ruhsuz bir şekilde baba şefkatinden öyle uzak büyümüştüm ki şimdi gerçek babam bana böyle davranınca ne yapacağımı şaşırmıştım.

Merak ettiğim şey Ardor ile Nick'in nasıl tepki verdikleriydi. Ardor çıldırmış olmalıydı, Nick de Ardini için endişeleniyordu büyük ihtimalle. Ardini acaba bu siyah ve karamsar şatonun neresindeydi şu anda?

Tam etrafı incelediğim sırada bana iğne yapan asistan doktor odaya girdi. Bembeyaz odadaki tek renkli şey olan kırmızı masanın önünden geçip yanıma geldi. "Nasıl hissediyorsun kendini?" diye sordu. Nefesi kesilmiş gibi heyecanlı konuşuyordu.

"İyi," dedim. "Ardini nerede?"

Sesimdeki korkuyu o da algılamıştı, yüzüne gevşek bir gülümseme kondurdu. "Merak etme, arkadaşın gayet iyi," dedi. Sesinde bariz bir hayranlık tonuyla, "Hatta oldukça çabuk iyileşiyor. Saf element soylu mu?" diye sordu. Element olaylarına meraklı olduğunu daha o bunu söylemeden anlamıştım. Ağır bir merak taşıyan gözlerle bana bakmaya başladı.

Sadece başımı salladım. Adam, *Tahmin ettim,* demek ister gibi ağzını büzüp başını salladı. Elindeki ufak dosyaya bir şeyler yazarken bu odanın neden tanıdık geldiğini anladım. Burası Cedric'in odasıydı. Asistana bakıp, "Bir şey sormak istiyorum," dedim.

Bana bakmadan dosyaya tik atmaya devam ederek, "Evet?" dedi.

"Cedric nerede?"

Başını kaldırıp hemen bana baktı. Kaşlarını çattı, öksürdükten sonra, "Cedric ayrıldı," deyip dosyaya geri döndü.

"Ayrıldı mı?" Kafam karışarak ona baktım. "Bu ne demek?"

"Kovuldu demek." Yeniden bana bakış attı. "Ölmediği için şanslı bile sayılır."

Daha fazla sorgulamadım, bana öyle bir bakış atmıştı ki Cedric'in kaçmam için yardım ettiğinin ortaya çıktığını anlamıştım zaten. Nedensizce kızardım ve elimdeki garip bileklikle oynamaya devam ettim.

Adam, "Ölüyorsun. Bunu biliyorsun değil mi?" dedi yumuşak bir şekilde. Sesi de aynı derece kısıktı ki bu da normalde sinirlenmeme neden olacak sorunun etkisini ortadan kaldırmıştı.

Başımı kaldırmadan, "Biliyorum," dedim.

İç çekti. "Hartes seni çok önemsiyor. Seni bulana ödül verecekti." Omuz silkti. "Adamları bulmasaydı tabii."

Öksürdüm. Her zamanki alışık olduğum şiddetli öksürük krizi gibiydi, sadece bu seferki daha kısa ve daha acısız geçmişti. Ayrıca ağzımdan kan gelmemişti. Uzandım ve bardağa dökme-

ye bile gerek görmeden sürahiden su içtim. Adam son bir şey daha yazdıktan sonra bana dikkatle bakmaya başladı. Suyu yerine bırakıp, "Ne?" dedim en sonunda.

"İçer içmez elementini kullanmaya başlarsın diye düşünmüştüm," dedi alnı kırışırken.

Omuz silktim ve sürahiyi yerine koyup yatağa geri yattım. "Uyuyabilir miyim?"

"Tabii ki." Dosyayı yerine bıraktı ve odadan telaşla çıktı. O çıktıktan sonra sürahiyi elime geri aldım. Bardağı da yanıma almıştım, bir sürahiye bir bardağa baktım. Bardağa biraz su koyduktan sonra elimde sıkıca tutmaya başladım. Gözlerimi suya diktim.

Hiçbir şey olmuyordu. Ne su hareket ediyor ne de eskiden olduğu gibi ellerim karıncalanıyordu. Suyu sinirle yerine bıraktım. Gücümü kaybediyordum. Shat'a gitmem gerekiyordu. Bu gerçeği bir kez daha gözle görülür biçimde kavrarken titredim. Ardor'u, Nick'i ve Ardini'yi bulup buradan gitmeliydim. Tabii önce Hartes engelini aşmam gerekiyordu.

Nasıl yapacağımı bilmiyordum, başımı yumuşak yastığa geri koydum ve hiç olmadığı kadar kolayca uykuya daldım.

Nick

Annemi kaybetmiştim.

Bu sarsıcı gerçek beni sertçe ele geçirirken ne düşünmem gerektiğini tam anlamıyla bilmiyordum. Hayatımda bundan daha korkunç bir şey yaşamamıştım, babamın bizi terk etmesi hariç. Babasız büyümenin bedelini ağır ödemiştim ve şimdi de annemi kaybetmiştim. Kelimeler kafamda dönüp dururken titriyor ve ağlamaya devam ediyordum. Ne yapmalıydım? Annemin hasta olduğunu biliyordum, asıl soru neden şimdi öldüğüydü. Neden beni *yalnız bırakmıştı?* Bir kez daha ağlama krizine girmeden önce kendimi zor tuttum.

Ardor elinde sıcak bir kahveyle teras katında yanıma geldiğinde kafam düşüncelerle doluydu. Yanıma oturdu, hiçbir şey demedi. İkimiz de bir şey diyemiyorduk. Sarah ve Ardini'nin kaçırılmasının üstünden iki gün geçmişti. Elimiz kolumuz bağlı şekilde duruyorduk. Karşımızda Sorcier, Siyah Şato, orman ve çarşının müthiş görüntüsü ve elimizde kahvelerle yüreğimiz sızlarken öylece oturduk.

Otopsi gibi şimdiye kadar bilmediğim şeylere maruz kalmıştım, daha doğrusu Ardor bunları benim yerime yapmıştı. Ona bir teşekkür, bir de özür borçluydum. Teşekkür çünkü annemin ölümüyle sarsılan bedenime daha fazla eziyet yüklememe izin vermemişti. Özür çünkü iki gündür kafamın bulanıklığı yüzünden Ardini ve Sarah, Hartes'in elinde can çekişiyordu. Ve Ardor benim yanımda olduğundan onları kurtarmak için bir şey yapamıyordu.

Güneş son kez üstümüze düşerken, "Sence Kyle gelecek mi?" diye sordum yavaş bir sesle. Kahve zaten sıcak olan mayıs akşamında elimi yakıyordu.

"Bilmiyorum," dedi bıkkın bir sesle. Ona yan gözle baktım. Elindeki kahveye bakıyordu, kaşları çatıktı. Dünya ile bir iletişimi yokmuş gibiydi, sanki kendini soyutlamıştı. Öylesine Sorcier'ye ait değilmiş gibi duruyordu ki bu sahneye gözlerimi kırpıştırarak bakmak zorunda kaldım ve o an fark ettim, Ardini ve Sarah gibi Ardor da yavaşça *yok oluyordu*. Her ne kadar melez bile olsa onun da Shat'ta olmaya ihtiyacı vardı. "Gelse bile artık ne önemi var ki?" diye devam etti ben ona bakarken.

Kaşlarım çatıldı. "Ne yapacağız?" dedim. "Onları kurtarmamız gerekiyor." Sesim hafifçe titremişti. Bunun nedenini anlayamıyordum. Annemi kaybetmem belki de bir farkındalığın oluşmasına neden olmuştu, başka kimseyi kaybetmek istemiyordum. Buna özellikle Ardini'nin dâhil olması kalbimi sızlatıyordu.

"Ne yapabiliriz?" dedi bana bakarak. Sesinde en ufak bir umut kırıntısı bile yoktu. Bir eliyle de alnını ovalıyordu, kaşları çatılmıştı. "Gizlice girmeliyiz. Yakalanırsak hepimiz ölürüz. Pat diye girersek de ölürüz. Diğer yollar savaşa çıkıyor zaten." Kahvesini sıcak olmasına aldırmadan başına dikti, boş bardağı yanına bırakırken onu izledim.

"Onları orada bırakamayız."

"Biliyorum!" Sesi biraz yüksek çıkmıştı. Sanki annesini kaybeden ben değilmişim de Ardor'muş gibi, ben gayet sakin şekilde otururken Ardor umutsuz ve üzgündü. Rolleri değiştirmiş gibiydik.

Kahveyi sol tarafımdaki mermer zemine koydum, çatıda yere serdiğimiz battaniyeye boylu boyunca uzandım. Ellerimi başımın altına koydum ve batmakta olan güneşin çekilip ardında iz bıraktığı gökyüzüne baktım. Bebek mavisinin altın kızıllığıyla karıştığı yerde gözün hemen ayırt edebildiği bir renk vardı. Bulutlar rasgele serpiştirilmişti, çok sıcak bir rüzgâr adeta bizi boğmak istercesine esiyordu. Gözlerimi kapatıp bir saniyeliğine de olsa ruhumun dinlenmesine izin verdim. Ancak düşünceler anında zihnime doldu.

Ardini'yi özlüyordum. Tüm bu garip olayların içindeki en garip olan şeydi. Sarah'yı özlemem ya da en mantıklısı annemi özlemem gerekirdi. Ama sanırım vücudum ikisinin de bir şekilde beni bırakacağını biliyordu; Sarah, Shat'a gidecek, annem de ölecekti. Ama Ardini'yi hiç öyle düşünmemiştim. Yanımda olacağını sanmıştım. Onun gitmeyeceğini bana düşündüren şey neydi? Bilmiyordum ve onu her geçen saat daha fazla yanımda istiyordum.

Başımı kaldırdım ve Ardor'a baktım. Hâlâ aynı pozisyonda oturmuş, batan güneşe bakıyordu. Sorcier'in bu manzarası gerçekten olağanüstüydü, sanki huzurlu ve tek kaygımızın tatil yapmak olduğu bir adadaymışız gibiydi. "Hava kararınca şatoya girelim," dedim. "Gizlice. Büyü yaparım."

"Nerede tutulduklarını bilmiyoruz," dedi Ardor bana bakarak.

"Buluruz," dedim, sesimde hafif bir şaşkınlık tınısı vardı. Ardor'un bu kadar umutsuz ve negatif olması sinirime dokunmaya başlamıştı. "Onları orada mı bırakmak istiyorsun?"

"Shat'a gidip yardım çağırabilirim."

"Bu savaş demek." Tamamen doğrulup oturdum, Ardor'a kaşlarım çatık halde baktım. "Shat'ın tamamı bile gelse Sorcier'de olan bir savaştan sağ çıkamazsınız."

Ardor iki eliyle birden yüzünü tuttu, sonra ellerini saçlarından geçirip ensesinde birleştirdi ve bir süre böyle kaldı. Bir şey demedim, benimle aynı şeyi düşündüğünü biliyordum. Ardor da güçsüzdü. Tıpkı Ardini gibi, Sarah zaten ölmek üzereydi. Üçü de güçsüzken birbirlerini nasıl bulacaklardı? Ardor bu haliyle nasıl bir kahraman olabilirdi?

"Kyle'ı mı beklemek istiyorsun?" dedim, gerçeği yeni kavrarken. Az önceki agresifliğim yerini sakinliğe bırakmıştı.

"Geleceğine inanmak istiyorum."

"Gelmezse ne olacak?" dedim. "Hartes'in Sarah'nın beynini yıkamasına ve onu bir robota dönüştürmesine izin mi vereceksin?" Sesim sertçe çıkmaya devam ederken kendimi durduramadım. "Sen yoktun, Sarah'yı ilk bulduğumda görmedin. Ama ben gördüm. Ne halde olduğunu biliyorum Ardor, kız ölüyordu. Her yerinde morluklar vardı, çok kötüydü. Bazı şeyleri hatırlamıyordu. Hâlâ ölüyor Ardor. Kendine gel. Onun şu an sadece sana ihtiyacı var."

Sözlerim ve belki de sesimin sert tonu Ardor'da bir şeylerin değişmesine neden olmuştu. Dikleşti, ufuk çizgisindeki pembe ize baktı. Bakışlarının Siyah Şato'ya yoğunlaştığını gördüm. "Haklısın," dedi. Gözlerime baktı. Karanlığın etkisiyle koyu kırmızıdan neredeyse siyaha dönen gözlerindeki parlayan yaşlar dikkatimi çeken ilk şey olmuştu. "Sarah'nın bana ihtiyacı var."

Durdu, sonra yavaşça ekledi. O kadar kısık sesle söylemişti ki neredeyse duyamamıştım. "Benim ona ihtiyacım var."

Gülümser gibi oldum, ayağa kalktım. Ardor bana baktı. O da ayağa kalktı ve sevdikleri kadınları kurtarmak için ne yapacağını bilmeden ancak kararlı olan erkekler olarak eve indik.

Ardini

Gözlerimi açmamın sebebi burnumu yakacak kadar keskin olan pis kokuydu. Kaşlarım çatıldı. Yattığım yerden ayağa kalkmaya çalıştım ancak bağlı olduğumu anlamam uzun sürmemişti. Ayak ve el bileklerimden yatağa bağlanmıştım. Bir deney faresiymişim de kaçmayayım diye kafese kilitlemişler gibi hissediyordum kendimi.

Başımın arka kısmından ses gelince dikkat kesildim. Üst kısmımı göremiyordum ama ayak sesleri ve birkaç şey duyuyordum. Her ayak sesiyle iğrenç koku giderek daha da keskinleşiyordu. Nihayet onu gördüm. Biraz kilolu ama yapılıydı, siyah saçları düzgün biçimde kesilmişti. Beyaz eldivenli elinde bir kap tutuyordu. Bana baktı.

Uyanmış olduğuma sevinmişti, yavaşça, "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Gözlerimi kırpıştırdım, anlamsızca bir süre baktım. Korkunun yüzeysel olarak derinleştiğini hissediyordum, bunun olmasını engellemek için, "İyi," dedim hemen. "İyi hissediyorum."

Gülümsedi ve arka tarafa geçti. Yattığım yatağın baş kısmından onu göremiyordum. Biraz uyuşmuş gibiydim. Beynimde dönen bir his vardı, üstelik yoğunlaştırılmış gibiydi. Sanki sadece korkuyu vücudumda bırakmışlar, diğer duyguları almışlardı. "Bana ne olacak?" diyen kendi sesimi duydum.

Önüme geldi ve bana baktı. Elindeki kaptan gelen kokunun keskinliği burnumu tekrar sızlatmıştı. Bana bakmadan, "Bilmiyorum," dedi. Sesindeki bir ton ona inanmama neden olmuştu.

O sırada kapı gıcırdayarak açıldı. Doktor anında geri çekilip saygıyla eğildi çünkü gelen Hartes'ti. Hartes'e gözlerimi kısarak baktım. Onu son gördüğümden beri hiç değişmemişti, hatta daha da güçlenmiş duruyordu. Odaya girdi ve ona bakarken bir şeylerin değiştiğini hissettim. Parmaklarım sızlamaya başladı, tüylerim diken diken olurken nefes almayı bırakmıştım. Ellerim iyice ısındığı anda başımızdaki ampuller parçalanıp dağıldı. Hartes kaşlarını kaldırdı ve o şaşkınlığını sürdürürken hemen sağ tarafımda duran iğne havalanıp Hartes'e doğru yöneldi. Bunları bir şekilde ben yapıyordum ancak kendime engel olamıyordum.

İğne ona saplanmadan önce Hartes sadece elini hafifçe kaldırarak iğneyi kolayca durdurdu. Bana baktı, "Ben de Hava elementindeyim Ardini," dedi çok yavaş bir sesle. İğne yere düşerken yerdeki ampul kırıklarına basmamak için masanın etrafını dolaştı. "Beni öldüreceksen bundan daha iyi şeyler gerekir. Gücünü başka bir şeye saklamanı tavsiye ederim."

Ona baktım. "Sarah nerede?" diye sordum sertçe. Adamın öz kızını değil de beni öldüreceği çok açıktı ama yine de Sarah'yı düşünüyordum.

Hartes de benim düşündüğümü düşünüyordu sanırım, kaşlarını çatarak bana baktı. Açık kırmızı gözleri parlıyordu. "Sarah iyi," dedi. Bu kadar sakin konuşması sinirimi bozuyordu.

Yanıma geldi, bağlarıma şöyle bir baktı. Ona sertçe bakmaya devam ettim ve aklımdan geçen onu boğma düşüncesine son anda engel oldum, büyük ihtimalle öyle bir şey yapsam az önceki gibi engelleyecekti. "Sarah'ya zarar vermeyeceğimi biliyor olmalısın," dedi ben gözlerimi bile kırpmadan ona bakarken. Tepkimi ölçmek istercesine beni dikkatle inceliyordu.

"Amacın ne?" dedim. "Sarah ölüyor." Sesim acımasız gerçek yüzünden titremiş ve çatallaşmıştı. "Shat'a gitmesi gerekiyor. Bunu sen de biliyorsun ama onu hâlâ burada tutuyorsun."

Hartes'in duygusuz yüzüne o zamana kadar sadece bir kez gördüğüm bir acı yerleşti. Onu daha önce hayatımda pek görmemiştim, yani Phrkagias sözde onu öldürdüğü zaman ben hayatta bile değildim. Hartes'i sadece kitaplardan tanıyordum, namını ve korkunçluğunu da Shat'takilerden duymuştum. Ancak bu korkunç adamın yüzünde bile kısa süreliğine bir acı oluştu, kızını kaybediyor olmanın acısı. Elbette biliyordu. Bir an kendimi Hartes'in yerine koydum ve onun gözünden baktım, yıllardır beklediğin tahta kızın sayesinde ulaşacaktın ancak kızın ölüyordu. Ya kızını bırakacak ve tek başına tahtı ele geçirecektin ki bunun olasılığı çok düşüktü, ya da kızı burada ölüme mahkûm edip hiçbir şey yapamayacaktın. Bir anlığına kaşlarım çatıldı. Hartes'e bakmaya devam ettim, sonunda gözlerini iğnelerden alıp bana çevirdi.

"Biliyorum," dedi düz bir şekilde. "Durumu gördüm. Buraya geri geldiğinde aslında tahmin etmiştim ama gözlerimle görmek daha farklı hissettirdi."

"Sen nasıl hayatta kaldın?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak. Biz birkaç aydır burada olmamıza rağmen böylesine güçsüz düşmüşken Hartes, Sorcier'ye bunca yıl nasıl dayanmıştı? "Sonuçta saf element üyesisin."

Bana baktı, gözlerinde bir merak sezdim. "Elementi aynı anda kullandığım için daha güçlüyüm. Büyü ortamı beni bozamaz."

"Nasıl kullanıyorsun?" dedim. Hartes'le böyle doğal sohbet etmek çok garipti.

Bana bakarken alnı kırıştı. Sanırım bu durum ona da garip geliyordu. "Aynı anda kullanmayı sağlayacak bir büyü var. Uzun sürede yapılıyor, yaklaşık dokuz ay. Ben buraya geldiğimde zaten ölmek üzereydim, buranın büyüsü bana etki etmedi. Ayrıca Iris kendi ürettiği birkaç özel büyü biliyor, o büyüler beni kurtaran başlıca şey oldu. Dokuz ay sonra da iyice güçlendim." Tek kaşını kaldırarak bana baktı.

Başımı salladım. Anlıyordum ancak Sarah'nın dokuz ayı yoktu ki. Bunun anlamı, Hartes büyük ihtimalle Sarah'yı birkaç ay daha burada tutmaya çalışacaktı. "Yine de onu burada tutamazsın," dedim ortadaki gerçeği sözlere dökerek.

Açık kırmızı gözleri parlıyordu. "Sarah buraya geleli beş ay oldu zaten. Büyünün yarısı yapılmış sayılır. Kanını nazikçe almaya devam edip büyüyü bitireceğiz ve Sarah yeniden doğmuş gibi olacak."

"Ya daha fazla dayanamazsa?" Sesim kısıktı. Gözlerine sertçe baktım. "Anlamıyor musun? Ölmek üzere. Taht, kızından daha mı değerli?" Bağırmıştım.

Soruyu sorduğum anda kaşlarını çattı ve sırtını dikleştirdi. Bu beni ciddi anlamda korkutmuştu, yerime sindim. Hartes, "Ardini'yi sakinleştir," dedi doktora ve arkasını döndü. Bağırmaya devam ettim. "Beni öldürmeyecek misin?" dedim. Sanırım canıma susamıştım.

Bana bakmadan, "Bugün değil," dedi ve odadan çıktı.

Kyle

Kırmızı Saray'a bir hışımla girdiğimde Ateş elementi yardımcısı hızla önümü kesip kolumdan tuttu. Phrkagias'ın taht odasına giden yolda durmak zorunda kaldım, dönüp yardımcıya baktım.

Kırmızı gözlerini bana dikerek, "Phrkagias rahatsız edilmek istemi–" diye başladı.

Kolumu çekip, "Umurumda değil," dedikten sonra hızlı adımlarla yürümeye devam ettim. Adını bilmediğim yardımcı tekrar kolumu tutunca hızla gerilip adamın suratına sert bir yumruk geçirdim. Hatta o kadar sertti ki adam geri sendeleyip çeşmeye çarptı. "Kyle!" dedi hemen arkamdan saraya giriş yapan Lada. O, yardımcının yanına koşarken ben taht odasının kapısını açtım.

Phrkagias ve diğer bütün element üyeleri bana döndü. Toplantı yapıldığını bilmiyordum, bir anlık kısa tereddüdün ardından Phrkagias'ın koyu kırmızı gözleri hemen arkamdaki görüntüye yoğunlaştı. Ne gördüğünü biliyordum, Lada kanlar içinde yerde yatan Ateş elementi yardımcısına yardım ediyor ve ben de hışımla odaya dalıyordum. Tam filmlerdeki suikast sahnesi gibiydi, şimdi bir silah çeksem kimse yadırgamazdı.

Phrkagias gözlerini yardımcıdan ayırıp bana dikti. Sakin bir sesle, "Bir şey mi oldu, Kyle?" diye sordu.

Toulina'nın bakışlarını üstümde hissediyordum. Onun hemen yanında Nancy'yi görmüştüm, Phrkagias'ın onu kabul etmesi garip bir durumdu ancak o an daha garip şeyler vardı. Bakışlarımı Nancy ve Toulina'dan çekip Phrkagias'a sabitledim. "Evet," dedim kararlı bir sesle. "Sorcier'ye gidiyorum."

Kelimelerim odanın ortasına bomba gibi düştü. Az önceki hışımla girişimin etkisini bile bastırmıştı. Toulina hemen ayağa fırlayarak yanıma geldi, "Kyle!" dedi hayretler içerisinde. Phrkagias'ın kaşlarını çattığını gördüm, elindeki kâğıdı masaya bırakıp bana bıkkınlıkla baktı.

Toulina kolumu tuttu, ona bakmam için beni zorladı. Sonunda kafamı yana çevirdim ve açık mavi gözlerine baktım. Toulina'yı annem gibi severdim. Babam öldüğünden beri bizi kendi çocukları gibi sevmiş ve korumuştu, annemi de kaybettiğimde aile diye sıfatlandırabileceğim sadece element üyeleri kalmıştı. Özellikle Toulina hepimizle çok ilgilenmişti. Ona büyük bir sevgim vardı ve şimdi gözlerine bakınca bana olan endişesini ve karşılıklı sevgisini görebiliyordum. Bir anlığına içimdeki buzlar çözülür gibi oldu, Lada içeri girerken Toulina, "Kyle," dedi tekrar daha yavaş bir sesle. "Bu da nereden çıktı?"

Herkesin benim cevabımı beklediğini fark ettim. Lada, "Ardor'dan haber geldi," dedi benim yerime. Ona kızgınlık dolu bir bakış attım, omuzlarını savurup Phrkagias'a döndü. Taham-

mül edilemez kız rolü üstündeydi ve bu hali beni cidden sinirlendiriyordu.

Phrkagias kendi oğlunun adını duyunca göğsünde kavuşturduğu kollarını çözdü ve bana dikkatle baktı. "Ardor'dan mı?" dedi.

Başımı salladım, Toulina elini çekerken elimde tuttuğum kâğıdı Phrkagias'a uzattım. Phrkagias'ın sararmış kâğıttaki siyah harfleri okurken alnı kırışmıştı. Dudakları kenetlenmiş, kaşları bir yay halini almıştı.

O sırada içeriye Oscar ve Fiona girdi, durumun olağanüstü olduğunu anlayan Oscar'ın yüzündeki gülümseme durdu. "Bir sorun mu var?" dedi.

Kimsenin cevap vermemesi garipti. Ben ise sadece Phrkagias'a bakıyordum. Phrkagias en sonunda başını kâğıttan kaldırdı ve bana baktı. "Tuzak olabilir," dedi dikkatle.

Lada atladı. "Kesinlikle tuzak."

Sinirle iç çektim. "Neden tuzak olsun? Ya gerçekten yardıma ihtiyaçları varsa?"

Phrkagias düşünüyordu. Başını kaldırdı ve başka bir yardımcıya seslendi. "Bana kâğıt ve mürekkep getir."

Bir süre öylece birbirimize baktık. Toulina da yanımıza gelmişti, kâğıdı inceledi. Yavaş bir sesle ve mavi gözlerinde parıldayan yaşlarla, "Sarah..." diye mırıldandı. Bana baktı, bakışlarındaki hüznü görebiliyordum. "Ölüyor mu?"

İç çektim. "Eğer bu not gerçekse evet. Gerçekten ölüyor," dedim boğazım düğümlenirken. Toulina'nın gözlerinde yaşlar birikti, bu görüntüye dayanamadığım için dikkatimi kâğıda verdim.

Yardımcı elinde kâğıt ve mürekkeple içeri girdiğinde Lada'ya baktım. Bana bakmıyordu, dişlerini sıktığını görebiliyordum. Sinirlenmişti, her ne kadar şu an içimde onu sakinleştirme isteği uyandırsa da hiçbir şey yapmamayı tercih ettim. Başımı

Phrkagias'a çevirdim, saman kâğıdına David için bir not yazdı. "Bunu kuzgunla yollayın," dedi yardımcıya. Sonra bana baktı. "Eğer bu bir tuzaksa anlamış oluruz."

"Ardor'un notta David'den bahsetmemiş olması çok garip," dedi Toulina, kâğıdı Phrkagias'ın elinden alıp bir daha okurken.

Bu biraz benim de kafamı karıştırmıştı. Ancak ben yine de bu kâğıdın bir tuzak olmadığını düşünüyordum. Değildi ve Ardor'un şu an bana ihtiyacı vardı.

Hızla, "David'den gelecek cevabı bekleyemeyiz," dedim. "Ben Sorcier'ye yola çıkıyorum."

Lada'nın sinirle iç çektiğini duydum.

Toulina bana hüzünle bakarak, "Kyle," dedi. "Beklemen gerek."

"Ya beklersek ve her şey için geç olursa?"

"Cevap gelecektir," dedi Phrkagias.

"Ya Sarah ölürse?" dedim acı gerçeği en sonunda tokat gibi insanların yüzüne vururken. Toulina ona sanki bir iğne batırmışım gibi irkildi. Phrkagias ağzını açmıştı ki, "Ya Ardor şu an Hartes'in elindeyse? Iris yarım kalan işini bitirecektir," diye devam ettim sertçe.

Bu Phrkagias'ın olayları iyice anlamasını sağlamıştı, bana dikkatle baktı. Tıpkı salondaki herkes gibi kafası karışmış gibi duruyordu. "Gidiyorum," dedim kelimenin üstüne basa basa.

Oscar hızla, "Orası çok tehlikeli Kyle," dedi. "Üçünü nasıl bulacaksın? Ya..." Durdu ve cümlenin devamını getirirken hepimize baktı. "Ya çoktan her şey için geçse?"

"Denemem lazım," dedim sinirle. "Senin gibi bir kızla geri dönecek değilim," diye ekledim. Oscar ve Fiona bana baktı, Oscar'ın bu lafın üstüne sinirlendiğini gördüm ve tam bana cevap verecekken devam ettim. "Tanrı aşkına hiç mi umurunuzda değil? Shat'ın en iyi üç element üyesi Sorcier'de can çekişiyor ve sizin yaptığınız tek şey dua edip geri dönmelerini beklemek!" Sinirle gözlerimi kapattım ve nefes aldım.

Phrkagias, "Kyle..." diye başladı.

"Hayır," diye sözünü kestim. "Ben gidiyorum."

Sonra bir hışımla girdiğim taht odasından yine bir hışımla arkamda sayısız çift göz bırakarak çıktım.

• • •

Yıldızlar açık havada parlarken çantamı sıkıca kapattım. Bir süre balkona çıktım ve yıldızlı gecenin ruhuma işlemesine izin verdim. Nefes alıp gözlerimi kapattığım anda kapının yavaşça açıldığını duydum.

Arkamı döndüm. Lada'nın gelmesini bekliyordum, bugün yaptığım hışımlı girişten beri konuşmamıştık. Ne kadar inkâr etmek istesem de onu her geçen saniye daha çok özlüyordum. Onunla bir bütün olduktan sonra böyle kötü ayrılmamız sinirime dokunuyordu.

Kapıya baktım, gelen ne yazık ki Lada değildi. Gelmezdi de zaten. Lada bu hayatta tanıdığım en inatçı insandı. Şu an benimle görüşmek için can çekişse bile yanıma gelmeyeceğine adım kadar emindim.

Kate bir kedi gibi odaya süzüldüğünde hayal kırıklığıyla içimi çektim. Balkona döndüm ve yıldızlara bakmaya devam ettim. Shat'ta yıldızlar hiçbir yerde olmadığı kadar parlak görünürdü. Kate yanıma gelmişti. O kadar sessizdi ki, "Kyle," diyene kadar orada olduğunu unutmuştum bile.

Ona baktım. Kate ile Ardor'u kurtardığı zaman tanışmıştık. Bir de Damon'la ilerleyen bir ilişkileri olduğunu biliyordum, o kadar. Tıpkı Fiona gibi o da kraliyette kalıyordu.

Ona baktım, bana gözlerinde anlamını okuyamadığım bir parıltıyla baktı. "Sorcier'ye gideceğini duydum," dedi yumuşak bir sesle.

Önüme döndüm, ellerimi kollarıma götürüp diken diken olmuş tüylerimi sıvazladım. Hava soğuk değildi ama yine de üşümüştüm. "Evet," dedim.

"Mektup gerçekten Ardor'dan gelmiş olabilir mi?"

"Öyle olduğunu umuyorum."

Bir şey demedi. Bir süre ikimiz de sustuk. Şu an Kate yerine Lada'nın burada olmasını tercih ederdim. *Lanet olsun*. Korktuğum gibi olmuştu bile her şey. Lada'ya kayıtsız bir şekilde âşıktım ve artık nereye gidersem gideyim aklımda sadece o olacaktı.

Kate, "Sana bir şey hazırladım," dedi. Dikkatimi çekmeyi ve kısa süreliğine de olsa Lada'dan uzaklaştırmayı başarmıştı. Kısa boylu olduğundan ona bakarken başımı eğmek zorunda kalmıştım. Dikkatimi ona verdiğimi görünce kot tulumunun cebinden kırmızı sıvıyla dolu ufak bir şişe çıkardı. Kate'in büyücü olduğunu bilmesem uzattığı iksirin meyve suyu olduğunu düşünebilirdim.

"Bu nedir?" dedim şişeyi elinden alırken. Küçük ağızlı ve geniş gövdeye sahip bir şişeydi. Tıpayla kapatılmıştı ve yıldızların ışığında parlıyordu.

Kate, "Koruyucu iksir," dedi. "İki haftaya kadar seni her türlü kara büyü ve yaradan koruyacaktır. Bir büyücünün seni etki altına alması zor olacak."

Şüpheyle, "Bana neden böyle bir iyilik yapıyorsun ki?" diye sordum.

Kate omuz silkti. "Ardor için," dedi dürüstçe. Sonra pişman olmuş gibi tekrar omuz silkti. Gülümseyip balkondan çıktı ve kapıya yöneldi.

"Teşekkürler Kate," dedim.

Gülümsemesi genişledikten sonra başını yana eğdi ve odadan çıktı.

Bu iksir iyi olmuştu. Çantama koymadım, ucuna bir ip bağlayıp boynuma astım. Zaten o kadar küçük bir şişeydi ki yeni moda bir kolye gibi duruyordu. Son kez odama baktım, Lada'nın yatağımın köşesinde duran kıyafetleri gözüme çarptı. Elimde olmadan üstlerinden birine sinmiş hafif kokuyu içi-

me çektim. Kokuyu saklayıp yanımda götürebilseydim keşke. Hüzün içimi kaplarken kıyafeti yerine bıraktım. Ben böyle biri değildim, duygularıma yenik düşmezdim hiç. Kendi maskemi yeniden yüzüme geçirir gibi her zamanki halime döndüm. Siyah ceketimi alıp odadan çıktım.

Gece gitmek en iyisi olacaktı. Hatta Oscar'ın yaptığı gibi Ptrage yakınında durup öyle geçebilirdim ama o kadar zamanım olduğunu sanmıyordum. Mavi Saray'ın merdivenlerini hızla indim, kimseyle vedalaşmak istemiyordum. Saraylar dışındaki ortam sessizdi. Beyaz Saray'ı geçip kraliyet çıkışına geldim.

Gemi çoktan hazırdı. Phrkagias neyse ki bu konuda cömert davranıp bana bir gemi ayarlamıştı. Söz konusu oğlu olunca bu adam her şeyi yapabiliyordu. Siyah ve çok büyük sayılmayan bir gemiydi. Hizmetçi Royce bana başıyla selam verdikten sonra, "Başka gelecek var mı efendim?" diye sordu.

Bir saniyeliğine arkama baktım. Hâlâ onun gelmesini bekliyordum ama, "Hayır," dedim. "Bavulu gemiye koy lütfen."

Royce eşyalarımı gemiye yerleştirip indi. Birkaç dakika sonra gemi Shat kıyısından yavaşça hareket etti. Geminin kamarasında durup Lada'nın bir şekilde gelmesini bekledim ama kimse yoktu. Tek başımaydım, kimseyi riske atmak istemediğimden gemiyi de ben kullanıyordum.

Gemi Shat kıyısından oldukça uzaklaştıktan sonra kamaradan çıktım. Sonra ufak bir şey dikkatimi çekti, daha doğrusu tanıdık bir şey: kızıl saçlar.

Geminin burun kısmına hızla yürüdüm, hayal görmediğime emin olmalıydım ancak içten içe hayal olduğunu iyi biliyordum. Ama yanılmıştım, gerçekten de oradaydı. "Lada?" dedim hayretle.

Siyah elbisesi, geminin rüzgârı yüzünden asilce dalgalanıyordu. Kızıl saçlarını savuşturarak bana döndü, ellerini iki yana açtı ve hafif adımlarla gelerek kollarıma girdi. O bana dokunana

kadar hayal gördüğümü düşünmüştüm ama hayır, buradaydı gerçekten. Gözlerimi kapatırken, "Seni yalnız bırakacağımı mı düşündün?" diye mırıldandı.

Geri çekildim ve yüzünü avuçlarımın arasına aldım. Ona olan bütün kızgınlığım o bana dokunur dokunmaz toz olmuştu. Yanağını okşarken, "Veda etmeye bile gelmeyince, ben de sandım ki..." dedim.

Güldü. "Kyle," dedi. "Her ne kadar sinirlensem de seni yalnız bırakamam. Royce fark etmeden gemiye gizlice girdim. Gelmen ne kadar da uzun sürdü."

Sırıttım. "Vedaya gelirsin diye uzun süre bekledim," dedim elimde olmadan itiraf ederken.

Dudaklarıma serin ve hızlı bir öpücük bıraktı. "Vedaları sevmem," dedi yavaşça. "Ne olursa olsun seni yalnız bırakmam. Hem benim için de tatil olur. Sarah'nın gidip gördüğü bir yeri görmezsem içimde kalırdı." Muzipçe güldü.

Ben de güldüm, dudaklarımı ipeksi saçlarına dayadım ve bana sarıldı. Sevdiğim kadın kollarımda, gecenin karanlık yüzü eşliğinde bilinmeyen Sorcier'ye doğru yol almaya başladık.

23. Bölüm

Sarah

"Ona ne yapacaksın?"

Sesler yakınımdan geliyordu. Ama beni uyandıran bu değildi. Acıyı iliğime kadar, sanki daha önce hiç acı hissetmemişim de bu hissettiğim ilk şeymiş gibi algıladım. Sesleri duyunca gözlerimi açmayı reddettim çünkü duyduğum kadın sesi beni biraz irkiltmişti. Kıpırdamadan yerimde sessizce yatarak onları dinlemeye başladım. Kim olduklarını ve ne konuştuklarını bilmiyordum. Merakım ağır basıyordu sadece.

Bir erkek sesi, "Henüz bilmiyorum," dedi. Sesin Hartes'e ait olduğunu anında anladım ve huzursuzca yerimde kıpırdandım. Daha da korkunç olan şey ise bu değildi. Bu sözden sonra kollarımda ıslak bir şey hissettim. Ortamdaki koku gitgide ağırlaştı, neredeyse kusacaktım. Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tutsam da ne yazık ki burnumu kırıştırmıştım. Hartes, "Uyanacak," diye mırıldandı.

"Geri uyuyacaktır, iğnelerin etkisi ağır," dedi kadın. Bu kadının Iris olduğunu düşündüm ama sesi değişik çıktığından emin olamıyordum. Islaklık hissi kolumun yaralı bölümlerinde yo-

ğunlaştı, sanırım kadın kollarıma merhem gibi bir şey sürüyordu. Kollarım karıncalanmaya başlamıştı.

"Bu büyü için ne kadar uğraştık bilemezsin," dedi kadın, sağ koluma geçmişti. "Eski konsey üyeleriyle irtibata geçmek zorunda kaldım."

"Minnettarım," dedi Hartes, ciddi olduğunu ses tonundan anlamıştım. "Fazla zamanı yok ama değil mi?"

Bu soruda Hartes'in sesi o kadar kısık ve yumuşak çıkmıştı ki bir an söylediği kelimeler anlamını yitirmiş gibi sadece kulağımdan süzülüp gitti. Ne dediğini düşününce anlamlandırabildim, benim için endişeleniyordu. Sesi o kadar yumuşak ve nazikti ki duygularım aniden bastırıldığı yerden çıktı. Ağlama isteğimi zor bastırarak kokuya ve kadına odaklandım. Ne diyeceğini biliyordum aslında ama yine de merakla bekledim.

"Hayır," dedi kadın dikkatle, beklediğim cevabı verirken. Güçlü sesinde bir kesinlik ve az da olsa üzüntü vardı. "Elimizden geleni yapıyoruz Hartes ama işe yarar mı bilmiyorum."

"Dört ay," dedi Hartes. "Dört ay daha burada kalması lazım."

Hartes'in her zaman güçlü ve kuvvetli çıkan sesinde bir hüzün, bir çaresizlik vardı. Bunlar özellikle ondan duymaya hiç de alışık olmadığım duygulardı. Neden dört aya ihtiyacı olduğunu da biliyordum. Yine de ne olursa olsun burada dört ay daha geçirmek istemiyordum. Kadının hafif şaşkınlığı sesinden anlaşılırken, "Dört ay dayanmaz," dedi ümitsizce. "En azından Sorcier'de bir aydan fazla süre dayanacağını sanmıyorum."

Bir hareketlilik oldu, bir şeyin yere düştüğünü hissettim. Sanırım Hartes kadının kolunu sertçe sıkmıştı çünkü sonra Hartes'in kısık sesle, "Sarah ölürse hepiniz ölürsünüz," dediğini duydum. Kadının sesinin geldiği yerden geliyordu sesi. "Bütün Sorcier'yi cehenneme çeviririm."

Titredim. Bu belki de uyandığımın en büyük kanıtıydı ancak o an anlamayacaklarını umdum ve öyle de oldu. Hartes'in ola-

ğanüstü gücünü iliklerime kadar hissediyordum çünkü odanın havasında anında bir değişiklik olmuştu. Ortam birden ısınmış ve kapı hızla açılmış, içeri sertçe esen bir rüzgâr girmişti. Kadın telaşla, "Hartes!" dedi. Neler olduğunu görmeyi deli gibi istesem de gözlerimi açmaya korkuyordum. Özellikle Hartes sinirliyken.

Hartes, "Anladın mı Nora?" dedi hızla.

Nora, "Evet!" dedi. "Evet anladım. Lütfen... Canımı acıtıyorsun."

Bir ses çıktı. Nora'nın yere düştüğünü anladım. Kapı gürültüyle kapandı, içerideki ısı gitgide normale döndü. Ortam o kadar sıcaklamıştı ki alnımda terden küçük damlalar oluşmuştu ve yakıcı ter enseme kadar inmişti. Şimdi hava normale döndüğü için mutluydum, en azından kıpırdamamayı becerebiliyordum.

Bir süre sonra soğuk merhemi sağ kolumda hissetmeye devam ettim. Nora sağ tarafımda gereğinden fazla oyalandı, sol koluma tekrar merhemi sürdükten sonra korktuğum şeyi yaparak tişörtümü açtı.

Ağzından bir hayret ifadesi çıktı. Hartes endişelenmiş olacaktı ki, "Ne oldu?" diye sordu. Sanırım camın önüne geçmişti, bizim durduğumuz yerden uzaklaşmıştı. Nora dili tutulmuş gibi kekeleyerek, "Göbeğindeki izler..." diyebildi sadece.

Hartes'in dikkatini hangisi çekmişti bilmiyorum, Nora'nın şaşkınlığı mı yoksa çoğul ek kullanması mı emin değildim. Tek bildiğim ve hissettiğim şey Hartes'in hızla bana yaklaşan ayak sesleri oldu. Soğuk birkaç parmak tarafından tişörtüm tamamen açılırken utanmıştım. Yüzüm kızarmıştı ama ikisinin de buna dikkatini vermeyeceğini bildiğim için şanslıydım.

"Daha önce böyle bir şey görmemiştim," dedi Nora hayretle. "Aman Tanrım."

Hartes hiçbir şey demiyordu. Soğuk bir parmağın göbeğimdeki ize dokunduğunu hissettim, sanırım bunu yapan Hartes'ti.

Kahretsin. Bütün lekeler ortaya çıkmıştı, Hartes gücümün sınırını öğrenmiş olmalıydı. Yeni oluşan lekeleri yalnızca Ardor görmüştü, bir şekilde güçlendiğimi biliyorduk. Gerçi gücümü nereye kadar kullanacağımı ben bile bilmiyordum ama nedense Hartes'in o an bunu anladığını düşündüm.

Daha fazla dayanamadım ve hafifçe kıpırdandım, bunda enseme inen terin ve aynı anda tenime değen Hartes'in soğuk parmaklarının etkisi vardı. Bu Hartes'in elini çekmesine ve tişörtümü indirmesine neden oldu. Babamın ve tanımadığım bir kadının önünde daha fazla yarı çıplak durmadığım için rahatlayarak yalancı uykuma geri döndüm.

Hartes, "Sen de gördün," dedi. Sesinden etkilendiği anlaşılıyordu. Hayır, hayır. *Büyülenmiş* gibiydi.

Nora başka bir şey demedi, Hartes'ten diğer herkes gibi korktuğunu seziyordum. Hartes de bir şey söylemedi. Nora'nın kalktığını ve uzaklaştığını, sonra kollarıma bir şey sardığını hissettim. Kollarım şimdiden eskisi kadar kötü hissettirmemeye başlamıştı.

Sonra nedeni belirsiz şekilde gerçekten de içim geçti ve birkaç saat uyudum. Uyandığımda oda kapkaranlıktı ve kimse yoktu. En azından biri derin bir iç çekene kadar öyle düşünüyordum.

Doğrulup sağ tarafıma baktım. Odanın sonundaki kocaman pencerenin önünde bir adam duruyordu, elinde yanan bir sigara vardı. Hartes olduğunu ay ışığında parlayan siyah izlerden anlamıştım. Benim uyandığımı henüz fark etmemişti ya da görmüyordu. Tek yaptığım şey Hartes'in ay ışığının vurduğu altın sarısı saçlarına ve elindeki dumanı tüten sigaraya bakmak oldu. Saçları bana Ardor'u hatırlatmıştı, hemen hemen aynı renkteydiler. Bu hatırlayış boğazımın kurumasına ve gözlerimin yaşarmasına sebep oldu.

Hartes sigaradan derin bir nefes çekti, sonra hiç acele etme-

den yavaşça bıraktı. Önündeki açık camdan Sorcier'nin karanlık ancak büyüleyici manzarası görünüyordu. Her daim kalabalık ve canlı olan, seslerin, gürültülerin ve büyülerin havada savrulup kulağa geldiği upuzun çarşı; karanlık ve her türlü yaratığı bünyesinde barındıran büyük orman ve dalgaları ay ışığında Sorcier'den bir parça koparmak istercesine şiddetle kıyıya çarpan okyanus. Okyanus ne kadar da yakındı. Sanki pencereden atlasam ve koşsam yakalayacakmışım ve kurtuluşum yakınmış gibi.

Olası bir biçimde zihnime bir umutsuzluk çöktü. Birden bu aptal ve iğrenç şatodan hiç kurtulamayacağımı düşündüm. Dört ay daha burada kalmaya tahammülüm yoktu. Toplamda dokuz ay olacaktı ve bu dokuz ayda dünyadaki en güçlü büyülerden biri olan *aynı anda* kullanma büyüsü yapılabiliyordu. Hartes beynimi uyuşturacak ve dört ay sonra güçlerimi aynı anda kullanmamı sağlayan büyüyü yaptıktan sonra onun kontrolüne geçecektim. Bir nevi dünyanın en güçlü element üyesi, diğer güçlü üyenin elinde bir robot gibi olacaktı. Hartes'in Shat'ı yok etmekte kullanacağı oyuncağı olacaktım.

Bu zalim gerçek beni sarsacak kadar güçlüydü ve haklı olduğumu görüyordum. Buradan hemen kurtulmam gerekiyordu. Fazla bile kalmıştım ve vücudumun artık tükendiğini hissediyordum. Nora'nın sertçe dile getirdiği gibi dört ay daha dayanacak gücüm yoktu.

Hartes'e yeniden baktığımda karanlıkta bana bakan kan kırmızısı bir çift göz görünce neredeyse yerimden sıçradım. Hartes ise, "Uyanmışsın," dedi. Sesi sakindi, dudaklarından çıkan dumanın ay ışığında kaybolmasını izledim.

Başımı salladım. Gözlerini benden ayırmadan sigarayı aynı yavaşlıkta içmeye devam etti, bana bu kadar keskin bir şekilde bakması bir yandan Phrkagias'ın yoğun bakışlarını hatırlatıyor bir yandan da dikkatimi dağıtıyordu ve doğru düzgün düşünemiyordum.

"Yaraların nasıl?" diye sordu.

Kollarım sızlamıyordu ya da başımda beni öldürecek kadar bir ağrı yoktu. Yalnızca kendimi aşırı yorgun hissediyordum. "İyi," dedim duygusuzca.

Hartes başını sola çevirip camdan dışarı bakmaya devam etti. "Zihnini kapatmışsın," dedi.

Bu bir soru değildi ama yine de, "Evet," dedim.

Gülümsediğini gördüm. "Nick Space'in başıma iş açacağını düşünmeliydim."

Kalbim sızlar gibi oldu. "Ardor..." kelimesi dudaklarımdan istemsizce döküldü.

Hartes, "Hayır," dedi bana bakarak. Odanın karanlığında yüzünü aydınlatan tek şey ay ışığıydı, bu yüzden sadece yüzünün sol tarafını görebiliyordum. Açık kırmızı gözleriyle her hareketimi izliyordu. "Onları daha yakalamadım. Zaten uğraşmama gerek yok, kendi ayaklarıyla buraya gelecekler."

Haklıydı. Ardor ve Nick, Ardini'yle beni kurtarmaya geleceklerdi kesin. Hartes onlara tuzak kurmuş olmalıydı. Sonsuza kadar burada sıkışıp kalan birer ruh olacaktık. Tekrar derin bir şekilde titredim.

Hartes sigarasını taş zeminde söndürdü, pencereyi kapatıp kilitledi. Adımlarını duydum, kapattığı cam siyah olduğundan odada hiç ışık kalmamıştı. Yalnızca kedi gibi parlayan kırmızı gözlerini görebiliyordum. "Uyu Sarah," dedi sadece. Sonra kapıyı açıp çıktı. Ardından kilitlememiş, hatta kapıyı kapatmamıştı bile, kaçmaya çalışsam hemen yakalanacağımı bildiğini gösteren aşağılık ve ukalaca bir hareket olmuştu bu. Sinirle geri uzanırken tekrar uyuyacak hevesim kalmamıştı.

Sarah'nın gitgide güçlendiğini biliyordum. Her ne kadar tam aksi bir durum oluyormuş gibi görünse de o kızın bir şekilde yolunu bulacağını düşünüyordum.

Hissediyordum. Ama asıl önemlisi, Hartes'in önceliğini tamamen Sarah'ya vermiş olmasıydı. Sıkıntıyla yüzüm buruşurken içeri telaşlı adımlarla bütün şatonun merdivenlerini tek seferde çıktığı kesik nefesinden belli olan Nora girdi.

Ona sorgularcasına dik dik baktım.

Sonunda "İzleri," dedi.

Derin bir nefes alıp sakinleşmesini bekledikten sonra, "Ne öğrendin?" diye sordum merakla.

Bana baktı. "İzlerini gördüm."

"*İzler* mi?" Çoğul ek dikkatimi çekmişti.

Nora neredeyse hayranlığa varan bir ses tonuyla, "Hayatımda bu kadar muhteşem bir şey görmemiştim," dedi.

"Yani," dedim ona bakarak. "Söyledikleri gerçek mi? Sarah, Hartes'ten daha mı güçlü?" Bariz gerçeğe her defasında inanmamayı kendine görev edinen zihnim bu soruyu aşağılayıcı bir tarzda sormaktan da geri kalmamıştı.

"Kesinlikle," dedi. Bana baktı. "Hartes'ten daha güçlü. Senin pabucunu dama atacak gibi görünüyor."

Nora'nın ukala sesi beni aşırı derecede sinirlendirmişti. Ona gözün göremeyeceği bir hızda yaklaştım ve tırnaklarımı koluna bastırdım. Beklenmedik bir çığlık attı, neyse ki çatı katında bizim sesimizi duyacak biri yoktu. "Kimse ama kimse benim pabucumu dama atamaz," dedim sinirle. "Anladın mı? Sarah bile."

Nora korkuyla ve etine batan tırnaklarımın etkisiyle hızla başını salladı. Tırnaklarımı çektiğim anda kolundan kırmızı kan süzüldü. "Merhemi dediğim gibi sürdün mü?"

"Evet," dedi hemen. Gergin bir şekilde gülümsedim. Mer-

hem kendi ellerimle hazırladığım bir büyüydü ve Sarah'yı yavaşça öldürecekti. Hırsla Nora'yı arkamda bırakarak aşağı inerken ellerim titriyordu.

Sarah'dan nefret ediyordum. Ondan ve geri zekâlı arkadaşlarından iğreniyordum. Hartes'in yıllardır düşündüğü ve neredeyse uyguladığı plan ne olursa olsun Sarah'dan kurtulmam gerekiyordu. Kıza zaten büyü işlemiyordu, başımıza sadece dert açıyor ve gitgide güçleniyordu. Hartes bilmeden onu o merhemle öldürmeli ve kendisi ölmüş gibi göstermeliydim. Hem de hemen.

Ardor

Nick ile birlikte batan güneşin düz bir iz bıraktığı okyanusun kıyısından rüzgâr ve mayıs sıcağının eşliğinde yavaşça ilerliyorduk. Kafam sayısız düşünceler, kalbim ise özlemle doluydu.

Nereye gittiğimizi bilmiyordum. Tek bildiğim şey Nick'in Shat'a giden bir gemi bulmak istediğiydi. Gemiyi bulduktan sonra gizlice Siyah Şato'ya girip kızları kurtaracaktık. Sanki ciğerim sökülüyormuş gibi şiddetle öksürdüm. Ağzıma kan dolduğunu bile hissetmiştim ki bu geçtiğimiz birkaç gün boyunca başıma sık sık gelmeye başlamıştı. Nick bana yan gözle bakarak, "İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim," dedim. Değildim aslında. Durduk yere öksürük krizine giriyordum ya da başımda sanki beynimden vurulmuşum gibi bir acı baş gösteriyordu. Nick öksürüklerin nedeninin Sorcier'de fazla uzun süre kalmamdan dolayı olduğunu söylüyordu. Büyücü soylu olduğumdan Ardini ve Sarah gibi etkilenmemiştim. Daha yavaş etkileniyordum. Bu kadar az sürede böyle etkilendiysem Sarah'nın yaklaşık beş aydır Sorcier'ye nasıl dayandığına şaşırıyordum. Melez element soylular her şeye daha dayanıklı oluyordu. En zayıfımız bu durumda Ardini'ydi,

onun ne halde olduğunu bilmiyor ve benimle bu cehenneme geldiği için kendimi suçlu hissediyordum.

Nick arabayı doğu yakasına doğru sürdü. Siyah Şato'dan uzak bir yerdeydik, doğu yakasına daha önce Sarah'yı ararken gelmiştim. Geldiğimiz yer Fransız bölgesine yakındı. Böyle bir yerde Shat'a gizlice giden bir gemiyi nasıl bulacağımızı merak ediyordum.

Nick arabayı meydanda durdurdu. Etraf boştu ve sadece takım elbiseli insanlar vardı. Doğu yakasının nüfusu da zaten oldukça azdı, açıkçası burada fazla dikkat çekiyorduk. "Berta'ya gideceğimizi sanıyordum," dedim, arabada oturup gelip geçen insanlara bakarken. Gemi bulmak için geçen gün gittiğimiz kadın aklıma gelmişti.

"O cadının bir şey bulacağı yok," dedi Nick kısık sesle. "Hem o taraflarda yakalanma riskimiz var. Hartes ülkede bizi arıyor olmalı."

Arıyordu büyük ihtimalle. Sarah ve Ardini kaçırıldıktan sonra bir süre Nick'in evinde kalmaya devam etmiştik, en azından Bayan Space için uygun mezarlık bulana kadar. Mezarlık işini hallettikten sonra Nick ile birlikte evlerini satmıştık çünkü iki defa Hartes'in adamları evi basmıştı. Kurtulmamız Nick'in hızlı refleksleri ve benim Ateş elementini kullanmam sayesinde olmuştu. Evi hak ettiği fiyattan daha ucuza sattık, Nick evden yanına çok az şey almıştı. Elma ağacının altındaki çardağı kendi eliyle yıkmak zorunda kalmıştı, bu izlemesi bile oldukça zor bir sahneydi.

Nick, "Hadi gidelim," diyerek beni anılardan sıyırdı. Ülkenin bu yakasında şaşırtıcı şekilde kimse pelerin giymiyordu. Birden üstümdeki pelerinin beni yaktığını ve sanki üzerinde neon lambalar varmış gibi dikkati üstüme çektiğini düşündüm. Neyse ki Nick de pelerinliydi.

Meydandaki büyük havuzun etrafında altı yol vardı, beşi di-

ğer yönlere gidiyordu ve kalan biri de bu yakanın yönetiminden sorumlu kısma çıkıyordu. Nick beşinci ve yokuş aşağı olan yola saptı, onu izledim. Güneş hemen hemen batmıştı, sokakta belli belirsiz beş altı lamba vardı. Nick'in ardından ilerledim.

Sokağın sonuna yakın bir yerde sağa döndü. Buraya neden arabayla girmediğimizi merak ediyordum ama sağa saptığımızda anladım. Burası dar ve ıslak bir sokaktı. Dışarıdan bakan biri fark etmezdi ve sokaktan korkup es geçip giderdiniz. Ancak ilerlediğiniz zaman yolun ortasından geçen sarmaşıkları aştığınızda karşınıza bambaşka bir diyar çıkıyordu; sıralı taştan evler, dar sokaktaki dizili çöpler ve her evin önünde oturan birkaç kişi. Olağan bir görüntüye sahipti. Sokak pis ve iğrenç kokuyordu ama sahipsizlik görüntüsü bu noktada sona ermişti.

Nick ilerledi ve sokağın en sonuna geldik. Önünde durduğumuz koyu kırmızı taştan ev oldukça büyüktü ve sayamayacağım kadar çok kattan oluşuyordu. Evin önünde kimse yoktu. Nick ikinci katın ziline bastı, uygun bir misafir görüntüsü çizerek iki saniye bekledik.

Binada hiçbir şey yoktu. Bu o kadar tuhafıma gitmişti ki bir süre etrafıma baktım. Normal binalarda merdiven çıktıkça dairelerin kapısını görürdünüz. Burada böyle bir şey yoktu. Katlar vardı ancak dışarıda ne kapı ne de ayakkabı gibi normal şeyler vardı. Sadece duvardan oluşan bu binada ne yapacağımızı merak ettim. Yine de bir şey demeden Nick'i takip ettim. Gözlerimi kısarak yürüdüğümden gözlerimdeki lensler biraz canımı acıtmıştı.

İkinci katta Nick durdu. Duvarlara bakıyordu. Ne aradığını bilmiyordum ancak bir süre sonra bir duvara yaklaştı ve elini sanki saydam ve kırılgan bir şeymiş gibi duvardan geçirdi. Şaşkınlıkla baktım, önce elini sonra tüm vücudunu duvardan geçirip yok oldu. Orada öylece kaldım.

Bir süre ne yapacağımı bilemeden bekledim, en sonunda Nick duvardan gözüktü. "Davetiye mi bekliyorsun?"

Başımı hayır anlamında salladığım anda Nick beni pelerinimin yakasından çekti ve duvarın içinden geçtim. Geçiş garip ve mideme baskı yapan bir olay olmuştu. Saniye sürmüştü ama garip olan bu değildi.

Garip olan geldiğimiz yerdi. Uçsuz bucaksız, okyanusun orta yerinde bulunan ve sonsuzluğa uzanıyor gibi görünen bir sahildeydik. Etrafta kimse yoktu ve kendi gözlerimle görmesem şu an buranın sıcaklığından ve güneşin tenimi yakan tanıdık hissinden kesinlikle şüphe edecektim. Ancak her şey gerçekti ve büyüleyiciydi.

"*Saya,*" dedi Nick, ben içimi çekip bu muhteşem güzelliğe bakarken. "*Sahte yaşam* kelimelerinden türetilmiş bir kelime. Büyücülerin kendisi için büyüyle oluşturduğu paralel evrene bu ad verilir."

"Şimdiki zamandan bağımsız mı?"

"Bir nevi öyle," dedi Nick. "Burası benim bir arkadaşımın Saya'sı. Onun zihninde inşa ettiği bir dünya. Sorcier'de yaşamak ya da kaçıp kimsenin seni bulmasını istemediğinde her büyücü kendi Saya'sını yapabilir. İstediğin şeyleri yapabilirsin. Kısmi bir yalancı cennet."

Ağzım açık kalmıştı. Daha önce hayatımda böyle bir büyü duymamıştım. Ayağımın altında hissettiğim kumların ıslaklığını, güneşin siyah pelerinimin içinden geçip bana ulaşmasını ve yüzümdeki rüzgârı hissettim. Şu an büyüyle yaratılmış bir yerde olduğumuza hâlâ inanamıyordum. Uçsuz bucaksız sahile ve okyanusa baktığım anda, "Beğendiniz mi?" dedi biri.

Arkamı döndüm, orta yaşlı ve güler yüzlü bir adam bize bakıyordu. Gülerken gözlerinin içi gülüyordu ve ondan yayılan pozitif enerjiyi on metre öteden bile hissediyordunuz. Üstünde gri bir tişört ve beyaz bir şort vardı, kırlaşmış saçlarıyla hemen hemen aynı renk olan tişörtü bronz cildiyle uyum sağlıyordu.

"Franco!" dedi Nick. Yavaşça yürüdü ve babası yaşındaki adama sarıldı. Yabancılık hissi beni tamamen ele geçirirken ora-

da öylece dikildim. Franco geri çekilip Nick'e baktı. "Nasıl buldun?" dedi yumuşak bir sesle. Sesi özgüvenini taşıyordu.

Nick sırıtıyordu. "Sonunda yapacağım deyip yapmışsın."

Franco'nun sırıtışı büyürken gözleri iyice kayboldu. "Elimden bir şey kaçmaz, biliyorsun."

Nick sırıtarak bana döndü. "Ardor," dedi gerçek kimliğimi belli ederek. "Franco Martin."

Başımı salladım ve elini sıktım. Benden hiç çekinmemiş, hatta beni hiç tanımamış gibiydi. "Memnun oldum," dedi sevecen bir sesle.

"Yardımına ihtiyacımız var Franco," dedi Nick direkt konuya girerken.

Franco, "Önce eve geçelim," dedi. Sonra geri çekilip sol tarafında kalan kocaman sahil evini gösterdi. "Bu taraftan."

Ev neredeyse David'in evi kadar büyüktü. Franco bize buzlu bir içki getirirken bir yandan da Nick bana burayı anlatıyordu.

"Saya sadece belli bilgiye sahip bir büyücü tarafından inşa edilen, tamamıyla gerçek olayları içeren ve istenirse sonsuza kadar içinde yaşanabilecek bir evren. Tamamen büyücüye, onun büyü bilgisine ve yeteneğine kalmış bir şey. Her büyücü bunu yapamıyor ya da yapsa bile Saya zaman aşımından dolayı kaybolabiliyor. Bazen büyücüler Saya'da sıkışıp kalabiliyor. Büyücü bildiği büyüleri burada uyguladığı için deneyimli ve daha fazla büyü bilenler daha rahat yaşıyor. Çok uçuk bir şey olmadıkça genelde büyücüler burada ölmezler. Ve şunu söyleyeyim Ardor, bu Saya gördüklerim arasında en iyisi. Franco'nun yeteneklerini sen düşün artık."

Franco buzlu viskiyle sağ çaprazıma otururken sırıtıyordu. Elimdeki buzlu içkiye ve dilimdeki soğukluğuna baktım. Gerçekten de burası hayal gibi değildi. Franco'ya dönerek, "Bu büyüyü Sorcier onaylıyor mu?" diye sordum.

"Sorcier mi?" dedi Franco. "Hartes'ten bahsediyorsan o bir

büyücü değil ve Saya sadece bir büyücü tarafından fark edilebilir. Ben izin vermediğim sürece kimse buraya giriş yapamaz."

"Yani isteyen bir büyücü yeterli donanıma da sahipse sonsuza kadar ortadan kaybolabilir ve kimse onu bulamaz," diye tamamladı Nick, içkisinden bir yudum alırken. "Sadece Saya dışarıdaki düzeni biraz bozabilir. Mesela gökyüzünde olan bir Saya hava akımını bozabilir. Tek yan etkileri bunlar."

"Vay canına," dedim iç çekerek. Element üyelerinde böyle bir şey olduğunu sanmıyordum. Ve o an, *Acaba ben de böyle bir büyü yapabilir miyim*, diye düşündüm. Manzaraya baktım, burası Shat'a çok benzemişti ve istemsizce bu düşünce iç çekmeme neden oldu.

Nick nihayet konuya geldi. "Franco, bizim bir gemiye ihtiyacımız var," dedi. "Ardor ve arkadaşlarının gizlice Shat'a gitmeleri gerekiyor."

Franco'nun kahverengi gözlerini üstümde hissettim. "Ne zamana lazım?"

Nick bana baktı, ben de ona baktım. Daha sonra, "İki güne," dedi Nick. "Ama gemi bir süre bizi bekleyebilmeli. Ne zaman yola çıkacağımızı tam bilmiyoruz."

Franco bana baktı. Hayır diyeceğini düşünmüştüm nedense. İçkiyi ahşap masaya bıraktım, iştahım anında kaçmıştı. Tam böyle düşündüğüm anda, "Elbette," dedi neşeyle. "Keşke ilk bana gelseydin."

Nick, Franco'nun ilk olarak Berta'dan yardım istediğimizi bilmesine hiç şaşırmamıştı, sadece biraz kızardı. "Berta'nın hemen bulacağını düşündüm," dedi.

Franco iç çekti. "Buradayken bile sizin Berta'ya gittiğinizi duyduysam Hartes kesin duymuştur."

İçimi çektim. Başım çatlamak üzereydi. Franco ayağa kalkıp, "İsterseniz biraz dinlenin," dedi. "Ben size gemi bulacağım."

Nick adamın elini güvenle sıktı. "Teşekkürler Franco."

Franco tebessüm etti, sonra içeri geçti. Birkaç saat o balkonda huzur içinde Nick'le oturduk. Franco, Saya'dan çıkıp gerçek dünyaya geçmişti, ikimiz yalnızdık. Nick'e baktım. "Franco güvenilir mi?" diye sordum.

"Tabii ki," dedi hiç tereddüt etmeden.

"Onu nereden tanıyorsun?"

Nick bana baktı, sonra gözlerini batan güneşe dikti. "Babamın en yakın arkadaşıydı. Franco babam gibidir, ona güvenim tam."

Başımı salladım. Orada, o hayal gibi görünen diyarda iki yetişkin olarak umutlarımızla ve düşüncelerimizle oturmaya devam ederken aklımda sadece Sarah vardı.

Geçmişe Dönüş

3

Phrkagias sonunda tahtı ele geçirmişti.

Bu onun düşündüğünden daha zor olmuştu. Hartes'i öldürmeyi planlamamıştı, en azından gerçekten de böyle bir şeyi ihtiyaç duyana kadar yapmayı düşünmemişti. Bir ihtimalle kardeşinin ona teslim olacağını düşünüyordu, element üyelerinden birini kaybetmeyi istemezdi.

Ancak Hartes gibi güçlü bir adam elinden bir şey alındığında mutlaka intikam alırdı. Bu hep böyle olmuştu. Babaları çoğu zaman eşit davranmaya çalışsa da Hartes genelde daha fazla iltimas geçilen kişiydi. Phrkagias'ın kıskançlığı çok eskilere dayanıyordu. Hartes ile iyi anlaşmayı çok isterdi. Onunla diğer elementlerde olan kardeş sevgisini yaşamak güzel olabilirdi, tabii Hartes kendi menfaatlerine düşkün bir pislik olmasaydı.

Phrkagias tahtı kanlı bir şekilde ele geçirdikten sonra ülkedeki düzeni sağlamak fazlasıyla kolay olmuştu. Bütün sorunlarla tek tek ilgilendi, herkesin adil bir şekilde istediğine ulaşmasına yardımcı oldu. Bir daha Hartes gibi güçlü birinin var olmaması için elementler arası ilişkiye yasak getirdi.

Phrkagias insanlara baktığında yüzlerindeki korkuyu net bir şekilde görebiliyordu, gözlerinin ardında saklanan ancak karanlık bir gecede parlayan ay kadar parlaktı bu korku. Phrkagias bu korkuyu görmeye birkaç ay içinde alışmıştı, hatta bu ona zevk vermeye başlamıştı. İnsanların onunla konuşurken titremesi ve çekingen bir tavır sergilemeleri ona rahatsız edilecek derecede iyi geliyordu. Aynı şekilde ona iyi gelen başka şeyler de vardı, sevdiği kadın Mary Rose ve oğlu Ardor gibi.

Phrkagias'ın tahtı ele geçirip düzeni sağladıktan sonra yaptığı ilk şey Mary Rose'un küçük ve sakin evine gitmek olmuştu. Mary Rose kucağında Ardor ile kapıyı ona açmış, onu saatlerce dinlemiş ve o neredeyse Hartes yüzünden kendini kötü hissedip pişmanlık duyduğunda ve istemsizce ağladığında kadın onun yanında olmuştu. Mary Rose, Phrkagias'ı ağlarken gören tek kişiydi.

Phrkagias'ın tahtı ele geçirmesinden yaklaşık bir ay sonra dedikodular baş gösterdi. Phrkagias'ın evlenmesi gerekiyordu, bu gereklilik kendi çıkardığı *elementler-arası-ilişki-yasaktır* politikasına bağlı olarak kendi element içindeki kadınlarla sınırlıydı. Phrkagias kendinden bir anlığına nefret etmişti çünkü Mary Rose'a âşıktı ve o element üyesi değildi. Onunla evlenmek ve birlikte Kırmızı Saray'da yaşamak istiyordu ama kendisi bu çıkardığı kurala uymazsa diğerlerinin uymasını hiç bekleyemezdi.

Lory, Ateş elementi üyesiydi ve Phrkagias'la iyi anlaşırdı. Güzel bir kadındı. Koyu kırmızı ve buğulu bakan gözleri vardı. Phrkagias, Lory'nin kendisine olan hayranlığını yıllardır biliyordu, bu bariz ortada olan bir şeydi. Elementteki herkes Phrkagias'ın Lory ile evlenmesini bekliyordu. Yazılmış ya da duyurulmuş bir şey olmamasına rağmen bu bir kural gibi oturmuştu bütün her yerde, Lory ve Phrkagias evlenecekti.

Phrkagias, Lory'yi sevmiyordu, onunla evlenerek özellikle Mary Rose'u kaybetmeyi göze alamazdı. Ancak yapacağı fazla bir şey yoktu.

Tahta geçmesinden yaklaşık iki ay sonra herkesin beklediğini yaparak muhteşem bir düğünle Lory ile evlendi. Mary Rose o kadar anlayışlı bir kadındı ki Phrkagias onu görmeye gittiğinde ve durumu anlattığında sakince onu dinlemiş ve olması gerekenin bu olduğunu söylemişti. Phrkagias böylesine olgun olduğu için Mary Rose'a bir kez daha âşık olmuştu.

Ardor her geçen gün bir veliaht olarak büyüyordu. Phrkagias'ın bildiği ve babasından öğrendiği tek bir şey varsa, o da veliahtların iyi bir eğitim alması gerektiğiydi. Phrkagias'ın o zamana kadarki tek çocuğu Ardor'du, ona gereken eğitimi vermesi gerekiyordu. Bunu nasıl yapacağını bilmiyordu ama Ardor'u bir şekilde saraya almalıydı.

Bunu Lory ile konuşmaya karar verdi. Phrkagias Kırmızı Saray'da yavaş adımlarla odasına çıktı, Lory ile odaları sarayın en üst katındaydı. Phrkagias odaya girdiğinde Lory ipek bir geceliğin içinde balkona yakın bir noktada oturmuştu ve içiyordu. Phrkagias normalde Lory içmediği için yaşadığı kısa bir şaşkınlığın ardından, "Neden içiyorsun?" diye sordu merakla. Kapıyı kapattı, üzerindeki yorgunluk onu bir örtü gibi sararken adım adım kadına yaklaştı.

Lory yüzünü ona çevirdi. Gözleri ve burnu hafifçe kızarmıştı, buğulu bakışlarında her zaman var olan parıltı sönmüş gibiydi. Tek bir cümle söyledi, Phrkagias'ı o zamana kadarki en büyük korkusuna sürükleyen tek bir kelime. "Biliyorum."

Phrkagias donmuş gibi kaldı, sarhoş olan karısının yüzüne uzun süre baktı. Aklından milyon tane şey geçiyordu ama en önemli soru zihninde asılı kalmıştı. Neyi biliyordu?

Phrkagias, "Pekâlâ," dedi Lory'nin koyu kırmızı olan ve şimdi neredeyse siyaha dönmüş gözlerine bakarken. "Neyi biliyorsun Lory?"

Lory alayla güldü. Elindeki bardağı beyaz ahşap masaya bırakırken Phrkagias'a sertçe bakıyordu. "Beni aptal mı sanıyorsun?"

"Lory," dedi Phrkagias. Sinirlenmişti. "Neden bahsettiğini açıklar mısın?"

Lory bacak bacak üstüne attı, ipek geceliğinin bacak kısmı bu hareketle açıldı ve beyaz teni ay ışığında parladı. Phrkagias'a bakarak, "Mary Rose?" diye sordu ince bir sesle. Sesi o kadar kısık ve derinden gelmişti ki Phrkagias'ın tüylerini ürpertmişti. "Beni aldatıyorsun."

Phrkagias gözlerini kapattı, bir süre sinirle ve gergin gergin durduktan sonra keskin bakışlarını Lory'ye yönlendirdi. "Bildiğin şey bu mu?"

Lory sinirle sırtını dikleştirdi. "Ne demek bu mu? Beni aldatıyorsun işte." Sonra bir korkuyla sordu. "Daha fazlası mı var?"

Phrkagias bir şey demedi. Uzun süre Lory'nin yaşlarla ıslanmış gözlerine baktı, daha sonra adım adım kadına yaklaştı. Yanına çöktü, kadın sessizce onu izliyordu. Kısık ancak yumuşak bir sesle, "Mary Rose benim âşık olduğum kadın, Lory," dedi. Lory'nin gözleri daha fazla yaşla dolarken elini tuttu. "Tahta geçmeden önce onunla tanıştım, onu uzun zamandır tanıyorum."

Lory, "Yani kraliyetten çıktığında onun yanına mı gidiyorsun?" diye sordu titreyen bir sesle.

Phrkagias başını salladı. "Bir çocuğumuz var," dedi büyük etki yapmasını beklediği şey dudaklarından hızla dökülürken. Lory'ye baktı.

Lory şoka girmiş gibiydi. Dudakları titriyordu, gözleri odadaki büyük aynaya kenetlenmişti. Phrkagias uzun süre bekledi, Lory nihayet, "Çocuk mu?" diyebildi.

Phrkagias başını salladı. "Ardor," dedi. "Ateş elementinin veliahdı."

Lory'nin dudakları hâlâ titriyordu. En sonunda Phrkagias'ın gözlerine baktı, yavaşça, "Ben..." dedi. Sesi yumuşamıştı ve şaşkın görünüyordu. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Phrkagias doğru zamanın bu olduğunu düşündü. Lory'nin elini yumuşakça okşadı. "Lory," dedi. Kadının ıslak gözlerine baktı. "Belki bu sana fazla gelecektir ancak senden bir şey istiyorum." Durdu ve ekledi. "İstemek zorundayım."

Lory ona baktı. Yaşlar kadının gözlerinden inerken Phrkagias, "Ardor'un sarayda olması gerekiyor," dedi. "Ancak Mary Rose'u kimse bilmemeli. Bu kendimle çelişmek olur." Anlaması için Lory'ye baktı.

Lory bir süre sonra, "Ardor'a annelik yapmamı mı istiyorsun?" diye sordu. Sesi duygusuz ve ifadesizdi, bu yüzden Phrkagias, "Evet," dediğinde kadının ne tepki vereceğini bilmiyordu.

Lory bir süre durdu. Phrkagias onun düşündüğünü görebiliyordu. Lory'yi öyle iyi tanıyordu ki onun ne düşündüğünü neredeyse biliyordu. Lory'nin Phrkagias'ı elinde tutabilmesinin tek yolu buydu. Lory, Ardor'a sahte annelik yapmazsa Phrkagias elementten illa ki başka birini bulacaktı. Lory neden Phrkagias'ı kaybetsindi ki?

Lory, "Tamam," dediğinde Phrkagias haklı olduğunu biliyordu. Lory'ye karşı beslediği, aşkla uzaktan yakından alakası olmayan neredeyse dostça bir sevgiyle kadının elini yumuşakça öptü.

En zor kısım bunu Mary Rose'a açıklamaktı. Phrkagias kadının öz çocuğundan ayrılmayı kabul etmeyeceğini biliyordu. Bunu teklif etmeyi istemiyordu, ayrıca bunu yaparsa bir sonuca daha katlanmak zorunda kalacaktı. Mary Rose'dan ayrılmış olacak ve belki de onu bir daha asla göremeyecekti. Bu düşünceyle şimdiye dek katı bir şekilde bastırdığı duyguları ortaya çıktı. Mary Rose'u kaybetme düşüncesi onu o kadar sarstı ki bir şeye bu derece bağlanmanın ne kadar zararlı olabileceğini bizzat anladı. İlerideki yaşamında Phrkagias'ın duygusuz olmasının nedeni de burada yatıyordu, Phrkagias hayatında bir daha bu korkuyu yaşamamak için kimseyi Mary Rose kadar sevmemişti.

Mary Rose neyse ki bu konuda da anlayış gösterdi. Phrkagias ona bir teklifte bulunmaktan kaçınmadı. Mary Rose'u saraya yardımcı olarak alacaktı. Shat yardımcılarına şifacılar tarafından bir kan iksiri yapılırdı ve onlar da az da olsa elementle etkileşime girip onları kullanabilirdi. Mary Rose böylece hem Ardor'un yakınında bulunur hem de Phrkagias'tan ayrılmamış olurdu. Mary Rose başta bunu kabul etmeyi istemedi, hatta bu düşünceye o kadar karşı çıktı ki Phrkagias neden kabul etmediğini sormak istedi. Yine de Mary Rose'un hayatta sevdiği iki insanın yanında olma düşüncesi her şeyden ağır basıyordu, sonuç olarak kabul etmişti.

Lory, Ardor'a öz oğlu gibi bakıyordu. Yalanların ardı arkası kesilmemişti ancak Phrkagias tahta geçmeden önce Lory ile ilişkisi olduğu yalanını uydurmuştu ve kimse buna itiraz etmemişti. Lory, Ardor'a o kadar iyi davranıyordu ki gören gerçekten kadındaki annelik içgüdüsünün harekete geçtiğini söyleyebilirdi. Mary Rose yardımcı olarak saraya girdiğinde Ardor da aynı anda girmişti, Mary Rose, Ardor'un bakımıyla ilgilenen saraydaki ikinci kişiden biriydi. Ardor, Shat veliahdı olduğundan bütün ilgi –hatta Shat'taki bazı kesimlerin de ilgisi– onun üstündeydi.

Phrkagias, Hartes'i indirmek için Shat içindeki büyücülerden yardım almıştı. Bu yardımın karşılıksız olmadığını Phrkagias da biliyordu ancak büyücüler birkaç yıl sonra onu rahatsız etmeye başladıklarında bunu unutmuş gibiydi. Gözde veliaht Ardor'a zarar vermeye çalışanlar bile oluyordu. Phrkagias bunu göze alamayacak kadar çok sinirlenmişti. En sonunda Shat'ta büyücülerin başı sayılabilecek bir adamla görüşmek zorunda kalmıştı. Adam, büyücülere daha fazla hak verilmesi gerektiğini, yoksa Hartes'e yapılan *haksız* suçlamaları anlatacağını söyleyerek Phrkagias'ı tehdit etmişti. Phrkagias ise onlara Shat'ta yaşamalarına izin vererek zaten bu borcun karşılığını ödediğini belirtmekle yetinmişti.

İsyanlar başladığında Ardor yedi yaşındaydı. Büyücü isyanları ülkede baş göstermiş, özgün halktan daha fazla nüfusa sahip olan büyücüler önemli bölgelerde güç elde ederek Phrkagias'ın otoritesini zedelemişti. Shat halkı Hartes'in indirildiği dönemden beri böylesine kaos görmemişti. Her yerde büyücülerin verdiği hasarlar vardı, ülke zor durumdaydı ve Phrkagias'ın bir şeyler yapması gerekiyordu.

Ateş elementi büyücülerin tek zayıf noktasıydı. Phrkagias, Shat tarihini kısmen değiştiren kararı verdiğinde bu toplu idam kararının onu da etkileyeceğini bilmiyordu.

Toplu idam kararıyla ülkede yaşayan on bine yakın büyücü yakalanmış, tüm dünyanın gözü önünde yakılmak üzere alandaki hücrelere götürülmüştü. Phrkagias yakalanan kişilere tek tek bakarken içeri yardımcılardan biri girdi. Hızla, "Bir büyücü daha yakaladık efendim," dedi.

Phrkagias soğuk bir merakla arkasını döndü. Hücrelerin başında iki kişi yakalananı getiriyordu. Hücre koridoru karanlık ve korkunçtu, bu yüzden tamamen yaklaşana kadar Phrkagias kimi yakaladıklarını görmemişti.

Adamlar ışığa çıktığında ve soğuk ışık Mary Rose'un sarı saçlarına vurduğunda Phrkagias daha önce böyle bir şey hissetmemişti. Tarifi imkânsız bir hayal kırıklığı onu tepeden tırnağa sarmıştı ve bedenine batan cam parçaları gibiydi, o kadar canını yakmıştı ki Phrkagias neredeyse bir an nefes almayı unutmuştu. Gözleri dolmuş, dudakları aralanmıştı. Mary Rose'un pişmanlıkla bakan gözlerine bakmıştı sadece. Kadın ağlıyor ve hıçkırıyor, "Lütfen..." diyordu. Onun güzel ve ıslak yüzünde inanılmaz bir pişmanlık vardı. Phrkagias'a bakıp, "Phrkagias," dedi hızla hıçkırarak. "Özür dilerim. Ne olur oğlumu benden alma." Ağlama krizine girerken titremeye başladı.

Phrkagias hiçbir şey diyemedi, gözlerinde saf bir hayal kırıklığı ve ihanet duygusu vardı. Bunca zamandır Mary Rose ondan

kim olduğunu saklamıştı. Bu ihanet duygusu Phrkagias'ı sararken, bir zamanlar yaşadığı Mary Rose'u kaybetme korkusundan daha güçlü bir boşluk hissetti. Kadının yüzüne bakmadan sadece adamlara bakarak başını sallayabildi. Kadın hücrelere götürülürken debelendi. "Hayır, Phrkagias!" diye bağırdı acı verici bir sesle. "Son kez Ardor'u görmeme izin ver. Ne olur!" Phrkagias kıpırdamadan öylece kaldı, Mary Rose hâlâ bağırırken hücre girişinde ona doğru koşarak gelen küçük Ardor'u gördü. Ardor ağlıyor, yalpalıyor ve ayakları koştuğu için sızlıyordu. Phrkagias hızla, "Hey!" dedi Ardor'u sarıp hücrelere girmesini engellemeye çalışırken. Ardor, Phrkagias'ın kollarından sıyrılmak için çabalarken bu kadar koşmanın etkisiyle güçsüz düşmüş, yüzü neredeyse nefessizlikten morarmıştı. Phrkagias oğluna baktı. Ardor hıçkırarak, "Annemi ne-nereye gö-götürdüler?" dedi ıslak gözlerle babasına bakarak. Küçük yüzü ağlamaktan sırılsıklam olmuştu.

Phrkagias bu cümleden sonra uzun zamandır tuttuğu gözyaşlarını serbest bıraktı. Tek yaptığı şey çığlık çığlığa, "Anne!" diye haykıran Ardor'u kucağına alarak uzaklaşmak oldu. Oğluna sarıldı, Mary Rose'un ve yüzlerce büyücünün çığlıkları hücreyi ve bütün Shat'ı doldururken yavaş adımlarla hücrelerden çıktı. Oğluna daha da sıkı sarıldı. Hayatta değer verdiği tek kişi kucağındaki Ardor'du artık.

24. Bölüm

Sarah

Sabaha karşı ancak uyuyabilmiştim. Hartes'in etkisini buraya ilk geldiğim zamankinden bile daha fazla hissediyordum, tekrar kaçmamam için dakika başı biri beni kontrol ediyordu. Bu biraz sıkıcı ve rahatsız ediciydi. Kimse benimle konuşmuyordu. Bunun nedenini de daha sonra öğrenmiştim, Hartes dilsizleri benim kontrolcüm yapmıştı.

Iris'i hiç görmedim. Nerede olduğunu da bilmiyordum. Yalnızca, dilsiz ve bana yemek getiren insanları görüyordum. Hartes bu kez bana su veriyordu, belki de bunu yapmasa çoktan ölmüş olacağımı bildiği içindi bu. Ardini'yi hiç görmüyordum, Hartes arada beni ziyarete geldiğinde Ardini'den haber alabiliyordum sadece. Hartes onun yaşadığını ve iyi olduğunu söylüyordu ancak emin olamıyordum.

Eskisi gibi zindanlarda kalmıyordum. Şatonun en üst kısmındaki boş bir odada kalıyordum. Bir süre çatı katındaki odada dilsizlerin hizmet ettiği kız olarak kaldım. Bu bir süre ne kadara denk geliyordu emin değildim, birkaç gün de olabilirdi bir hafta da. İçerideki odanın camı renkli ve kalın olduğundan gece mi

gündüz mü olduğunu tam anlayamıyordum. Zaten o iki doktor bana sürekli ağrı kesici verdiklerinden genelde uyuyordum. İçeri giren hizmetçilere ve getirdikleri yemeklere göre günleri tahmin etmek zorunda kalmıştım.

Bu süre zarfında birkaç kez bir kadın geldi. Sanırım iksir uzmanıydı ve geçen gün kollarıma merhem süren kişiydi. Adının Nora olduğunu hatırlıyordum. Kilolu ve her geldiğinde çıktığı onca merdiven yüzünden benimle nefes nefese konuşmak zorunda kalan bir kadındı. İksir uzmanının Blue olduğunu sanıyordum, kadına bunu sorduğumda Blue'nun öldüğünü söyledi. Bu beni şaşırtmamıştı ama yine de ağzımı kapalı tutup şaşırmışım gibi yapmayı başardım.

Kadının sürdüğü merhem bende ciddi anlamda etki etmeye başlamıştı, kendimi daha güçlü ve iyi hissediyordum. Verilen suyun miktarı da artmıştı ki bu da neredeyse eski halime dönmeme oldukça yardım etmişti.

Birkaç günün sonunda Hartes'i gördüm. Sonra daha geniş ve normal bir odaya alındım. Sanırım eski konsey odasına ve Hartes ile Iris'e yakın bir yerde kalıyordum. Siyah Şato'yu ünlü yapan şık bir yerindeydim. Oda geniş, rahat ve lükstü. İstediğim ve hatta istemediğim her şey vardı. Bana hâlâ dilsizler hizmet ediyordu ama onlarla daha rahat anlaştığımı fark etmiştim. Kollarım yaralıydı fakat sargıda değildi, öksürük krizlerine de daha az giriyordum. Hatta solmaya yüz tutan izlerim bile yeniden canlanmaya başlamıştı.

İşte böyle bir zamanda Hartes yeniden yanıma geldi. Odada yalnızdım, uyumam gereken bir saatti. Son hizmetçi içinde bir sürahi su bulunan akşam yemeğimi getirmişti, tam yemeği eşelediğim ve bir bardak su daha içtiğim sırada Hartes odama girdi.

Kafamı sağa çevirip ona baktım. Her zamanki gibi güçlü görünüyordu. Değişik renkteki ve kollarını kaplamış olan izler dikkatimi her seferinde ilk çeken şey oluyordu. Oda biraz loş-

tu, güneş yeni battığından ışıkları da yakmamıştım. Bu kraliyet odasında camı açabiliyordum, oda şatonun uç noktalarından birinde olduğundan sanırım kaçamayacağımı biliyorlardı. Camdan atlasam parça parça yere düşeceğime benim de hiç şüphem yoktu.

Hartes odanın tavanındaki eski dönemden kalma büyük mumlardan oluşan kocaman avizeyi yakınca gözlerim kamaşır gibi oldu. "Niye karanlıkta oturuyorsun?" diye sordu.

Babama baktım. İlk geldiğimdeki gibi ona karşı bir nefret hissedemiyordum, yani o kadar hissedemiyordum. En azından şimdi bana insan gibi davranıp düzgün bir oda vermişti ve kanımı almıyordu. Açık kırmızı gözlerine bakıp, "Yakacaktım," diye mırıldandım.

İnanmamıştı. Ben bile kendime inanmamıştım zaten. Açık pencereye baktı ve odada göz gezdirdi, en sonunda tekrar bana baktı. "Uyuman gerekiyordu," dedi aynı sesle.

"Uykum yok."

"Yine de uyuman gerekiyordu." Bana baktı. Bir an, normal bir zamanda normal bir baba ve kızmışız da uyku tartışması yapıyormuşuz gibi hissettim kendimi, sanki yarın okulum vardı da erken uyumadığım için babam beni azarlıyordu. Bu his boğazımı yakacak kadar derin bir duygunun beni ele geçirmesine neden olmuştu. Özlem? Hayır. Bilmediğiniz ve daha önce hissetmediğiniz bir şeye karşı özlem duyamazdınız, bu tamamen farklı bir şeydi. Adını bilmiyordum.

Gözlerimin nedensizce yaşardığını hissettim, Hartes'in kırmızı gözlerine bakamadım. Başımı çevirdim ancak onun yüzünde de bir anlığına da olsa benimkine benzer bir ifade görmüştüm. İkimiz için kısa ve garip bir suskunluk anı oluştu. Bu anı yine Hartes, "Bir şey yapmaya geldim," diyerek bozdu.

Ona merakla baktım. İyi bir dikkat dağıtma yöntemi olmuştu, özellikle *bir şey yapma* kısmı ortamdaki garip sessizliği bıçak gibi kesmişti. "Bir şey mi?" diye sordum tereddütle.

Bana bir an şefkatle baktı. "Korkma, kötü bir şey değil," dedi yumuşak bir sesle.

Ne yapacağını merak ettim. Ya da neden yapacağını. Ona saf bir merakla bakmaya başladım, hatta öyle ki elimdeki çatalı yerine bırakıp tamamen ona döndüm.

Hartes odanın ortasında dikildiği yerden yanıma geldi, oda inanılmaz derecede büyük olduğundan bu biraz zaman almıştı. Yatağa gelip başımda dikildi. "Sana bir şey öğreteceğim."

Ona bakmaya devam ettim. Kaşlarım da eş zamanlı olarak hafifçe çatılmıştı. Yavaşça bana elini uzattı. Güçlü ve tehlikeli görünen eline baktım, şu an elini tutmasam kötü duruma düşerdim. "Bana güven," diye mırıldandı tereddüdümü anlayarak.

Elimi sıcak avucunun içine bıraktım, hafifçe sıkarak elimden tutup beni yerimden kaldırdı. Ayağa kalktım ve elim Hartes'in avucunun içinde yavaş adımlarla açık cama doğru yürüdük. Batmış güneşin yerini yıldızların aldığı koyu gökyüzüne, hareketin durmadığı Sorcier'ye, korkutucu görünen Kara Orman'a baktım. Havada hiçbir şey yoktu ve gökyüzü hâlâ sıcaktı.

Hartes, "Tekrar kendine geliyorsun," dedi. O da uzaklara bakıyordu. "Elementini kullanmayı öğrenmen lazım. Yeniden."

Ona baktım. Hâlâ elimi tutuyordu. "Ama güçlenirim," dedim şaşkın bir sesle.

"Evet," dedi o da bu cümleye şaşırmış gibi.

"Güçlenmemi niye isteyesin ki?"

Bana dönüp elimi biraz daha sıktı. Kırmızı gözleri o kadar dikkatli bakıyordu ki bir an başımı çevirmeyi düşündüm. "Haklısın, güçlenmeni ve kaçmanı istemem. Ama güçsüz kalmanı da istemiyorum. Özellikle bu kadar zahmetten sonra seni kaybetmeyi hiç istemiyorum," dedi.

Yüzümde garip ve kendiliğinden bir tebessüm oluştu. Hartes yumuşak bir sesle devam etti. "En azından ana elementini kullanman gerekir."

"Sen bana yardım mı edeceksin?" Şaşkınlıkla baktım. Şu an hiç de komik olmayan bir rüyada olduğuma adım kadar emindim.

Başını salladı. "Şatoda şu an aynı elementleri kullanan bir tek biziz."

Alnım kırışırken tekrar pencereden dışarı baktım. Bu Sorcier'de yaşadığım en garip şeydi. En sonunda ona bakıp, "Pekâlâ," dedim. Ne diyebilirdim ki?

Hartes sanki buna hayır dememi bekliyormuş da evet dediğimde şaşırmış gibi heyecanla gülümsedi. Elimi bırakıp odanın diğer ucundaki masaya yöneldi, oradan bardak aldı ve sonra da yemeyip eşelediğim yemeğin yanında gelen yarısı bitmiş sürahiyi de beraberinde getirdi. Yanıma geldi ve pencerenin önündeki taş zemine elindekileri bıraktı.

Hartes'in bunu yapması garip bir şekilde beni de heyecanlandırmıştı. Ona baktım. "Kendini iyi hissediyor musun?" diye sordu dikkatle. "Yorgunsan yapmak zorunda değiliz."

"Hayır," dedim. "İyiyim. Yapabiliriz."

Gülümsedi. Neredeyse onu ilk kez gülümserken görmüştüm, gülümsediği zaman daha genç görünmüştü. Shat'taki heyecanlı eğitmenler gibi bana dikkatle baktı.

Ne beklediğini biliyordum. Önümde duran sürahideki suya dikkatle baktım. Şu an Hartes'in izliyor olması beni garip bir şekilde heyecanlandırmıştı ve bu bir süre odaklanmamı engelledi. Hartes'e baktım, hiç sıkılmış ya da hayal kırıklığına uğramış gibi durmuyordu. Belki de numara yapıyordu.

Yine de tekrar denemek için derin bir nefes aldım. Dikkatle sürahiye bakmaya başladım. Uzun zamandır element kullanmamıştım, neredeyse nasıl kullanıldığını bile unutmuş sayılırdım. Bir süre sonra alışkın olduğum ve özlediğim şekilde ellerim karıncalanmaya başladı. Çok silik bir histi bu. Biraz daha odaklandım. Ellerim daha da karıncalandı, bu kez bacaklarımda

da garip bir hissizleşme vardı. Bununla eş zamanlı olarak sürahideki su yavaşça titremeye başladı, en sonunda da hızla fışkıran su bardağa doldu.

Tuttuğumu bile fark etmediğim nefesimi serbest bıraktım ve tam dizlerim titrediği için düşeceğimi sandığım anda Hartes beni kollarımdan yakaladı. "Çok iyi," dedi öğrencisinin başarısını gören bir öğretmen gibi. Sesi neşeli çıkıyordu ve farklı bir duygu daha seziyordum. Bu beni de ciddi anlamda mutlu etmişti.

Kalbimin hızla atması kulaklarıma baskı yapıyordu. Yavaşça doğruldum ve uzun zamandır kendimi hiç bu kadar iyi hissetmediğimi düşündüm. En son bu kadar iyi olduğumda Nick beni su dolu havuza bırakmıştı.

O sırada biri öksürdü. Hartes'le aynı anda kapıya baktık. Iris kısık gözlerle bizi izliyordu. O kadar kötü bakıyordu ki Hartes'i bile o an öldürmek istediğini ve bunu yapabileceğini düşündüm. İçimde tuhaf bir his vardı. Iris'in Hartes'in bile sadece birkaç günde bir geldiği bu odaya aniden girmesinin nedenini anlayamıyordum. Yüzünde farklı bir ifade vardı. Bana her zamankinden daha büyük bir nefretle bakarken titreyip dikleştim. Yılana benzeyen yeşil gözlerine dikkatle bakarak konuşmasını bekledim. İyi şeyler demeyeceği belliydi.

Hani bazı anlar olur ya, ne yapacağınızı bilirsiniz ancak elinizden bir şey gelmez. O an onu yapmak için uygun olmaz ya da bir şekilde yapmanızı engelleyen şeyler vardır. Iris'e uzun süre bakarken içimde bu duyguyu derinime kadar hissettim. Iris'e olan nefretim o kadar yoğundu ki benim bile canımı yakıyordu. Ona baktıkça içimde bir şeylerin değiştiğini hissettim. Aslında saçmaydı çünkü Hartes'e nefret duymam gerekirdi fakat Iris'e daha çok nefret duyuyordum. Her şey onun başının altından çıkıyordu çünkü.

Iris uzun süren gergin sessizliğin ardından, bakışları hâlâ

Hartes'in kolumda duran elindeyken, "Bir sorun var," diye mırıldandı. Hartes'in bana bu kadar iyi davranmasını beklemediği için oluşan hoşnutsuzluğu çıplak gökyüzündeki ay kadar belirgindi.

Nedensiz yere Iris'in beni Hartes'ten kıskanması hoşuma gitmişti. Sadece tek bir duygu beslediğim Iris'e çenemi kaldırarak baktım. Hareketim onun gözüne batmıştı, bana sinirle baktı. Şu anki bakışı yüzünden ondan epey korkuyor ancak Hartes buradayken bana bir şey yapamayacağını biliyordum. Bu güven duygusu, Iris'i daha da aşağılamak için içimde delicesine bir istek oluşturdu.

Hartes sakin ama sert bir sesle, "Ne sorunu?" diye sordu. Baba-kız etkinliğimizi böldüğü için Iris'e sinirli gibiydi. Bu duygu bende daha güzel hislere yol açtı. Hartes'e neredeyse sempati beslemeye başlamıştım.

Iris bana resmen zafer dolu bir bakış atarak, "Nick Space'in evine gittik," dedi.

Nick Space lafını duymamla kanımın çekilmesi bir oldu. Bunun anlamı Nick ve Ardor'un şu an şatoda olması mıydı? Büyük ve derin bir ümitsizliğe düşmüş gibiydim. Hartes hâlâ kolumdan tutmasaydı sanırım yere çökerdim. Yine de hiçbir şey olmamış gibi gözlerimi Iris'in yüzünden bir saniye bile ayırmadım. Kafamda çok çeşitli senaryolar dönüyordu; Ardor ve Nick yakalanmış, Ardini ile aynı mahzene kapatılmıştı. Ben Iris'in büyüsüyle Hartes'in oyuncağı oluyordum, yaptığımız saldırıda benim ve Hartes'in güçleri yüzünden Shat yok oluyordu. Herkes ölüyor ve Hartes tahta geçiyordu. Ne mutlu son ama.

Kafamı iki yana salladım ve kaşlarımı çatarak Iris'e baktım. Hartes bana yandan bir bakış attıktan sonra, "Ne oldu peki?" dedi sakinliğini bozmadan. Daha çok benim tepkimi ölçmek ister gibiydi.

Iris bu kez kaşlarını çattı. "Yoktular. Evi başkasına satmışlar. Adam nerede olduklarını bilmiyor."

Dışımdan derin bir *ne-sandın* dememek için kendimi zor tuttum. Yine de bu cümle sanırım yüzüme yansımıştı, Iris sinirle bana bakıyordu.

Hartes, "Peki," dedi hemen hemen aynı sinirle. Kolumu bıraktı ama yanımdaydı. "Hâlâ ülkede olmalılar. Her yere baktınız mı?"

"Evet. Hiç iz yok," dedi Iris. Sonra bana döndü. "Belki küçük sevgilisi biliyordur."

"Ne saçmalıyorsun?" dedim hemen. Ani çıkışım Hartes'in bile yüzünü bana çevirmesine neden olmuştu. Iris'e sinirle baktım. "Kaç gündür buradayım ben, buraya geldiğimde neredeyse ölüyordum. Onlardan haberim olabilir mi sence?"

"Belki işbirliği yapmışsınızdır," dedi Iris nefret dolu bir sesle. Yılan bakışları tüylerimi diken diken etmişti.

Hartes bana bakıyordu. "Hayır," dedim şok içinde. "Ardor veya Nick'ten haberim yok. Tanrı aşkına, Ardini ile aynı şatodayız ama ondan bile haberim yok."

Iris güldü. Kahkahası kanıma işleyen acımasız bir büyü gibiydi. Hartes'in, "Yeter Iris," dediğini duydum. Iris başını eğip Hartes'e baktı. "Görmüyor musun?" dedi Hartes'e bağırarak. Iris'in Hartes'le ilk kez böyle konuştuğuna şahit oluyordum. "Kız giderek güçleniyor. O güçlendikçe hafıza büyüsü etkisini göstermeyecek. Elimizden kaçıp gidecek."

Hartes'e bakmadım, kaşlarım çatık halde Iris'e bakmaya devam ettim. Hartes'in beni dört ay daha tutmak istemesinin nedenini zaten biliyordum ancak bunu Iris böyle pat diye söyleyince donup kalmış gibi yapmam gerekti.

Hartes, "Iris," dedi sinirli bir tonda. "Saçmalamayı kes artık."

"Yalan değil," dedi Iris, Hartes'e bakarak. "Ben de bir ara olacağını düşündüm. Bir şekilde işe yarayacağını umdum. Ama senin *babalık* yapman tamamen daha büyük bir zavallılık. Sarah'nın duygusal yönden etkilendiği çok açık ama bu bile işe yaramaz."

Kalbim sızlar gibi oldu. Daha önce böyle büyük bir hayal kırıklığı yaşadığımı sanmıyordum. Hartes'e baktım, Iris'in söyledikleri kulaklarımda çınlıyordu. Hartes bu yüzden bana iyi davranıyordu demek ki. Büyü işe yaramasa bile en azından Hartes'e babam olduğu için duygusal açıdan bağlanırsam belki onun tarafına geçerim diye. Kafam allak bullak olurken geri geri çekilip camın önündeki büyük ve gösterişli sandalyeye oturdum. Hartes bana bakıp, "Sarah," dedi. Ben ise ona bakamıyordum. "Bu doğru değil. Iris yalan söylüyor." Sesi inanmam için mi yoksa gerçeği söylediği için miydi bilmiyordum ama titriyordu. Yumuşak ve etkiliydi. Yine de kalbim sızlarken başımın ağrıdığını, en önemlisi de kalbime bir ağırlık çöktüğünü hissettim.

Hartes, Iris'e baktı. Ve birden olan oldu.

Hartes'in sinirlendiğini ilk olarak ben hissettim. Histen ziyade belirgin bir güç dalgalanması gibiydi bu, etraf birden ısınmaya başladı. Yatağımın başucundaki mumların alevleri yükseldi, hatta öyle ki yatağımın alev alacağını sandım. Hartes'e baktım. Çenesi kasılmıştı ve olduğundan daha uzun boylu görünüyordu. "Iris," dedi sertçe. Bağırmıştı neredeyse. Bu ses tonunu daha önce bir kez duymuştum, o da aylar önce bize saldırdığı zamandı. Yerime sinerken gözlerim yaşarmıştı. Elimin tersiyle gözlerimi silip Iris'e döndüm.

Iris ise hiç etkilenmişe benzemiyordu. Normalde Hartes böyle güçlendiği sırada onun önünde duramayacağını biliyordum. Ama Iris güçlü duruyordu, sarı saçlarına ve keskin yüz hatlarına baktım. Gözlerini kısmış Hartes'e bakıyor, her an saldırmaya hazır bir yılana benziyordu.

Havanın ağırlaştığını hissettim. Beni boğuyor gibiydi. Nemin ve boğuculuğun neredeyse tadını bile alabiliyordum. Iris, "Bırak Hartes," dedi. Sesi keskin ve ölümcüldü. "Bırak işini bitireyim." Sonra gözleri bana sabitlendi.

Anında karnıma yumruk yemiş gibi bir ağrı hissettim. Ağrı

aşırı güçlüydü ve gitgide karnımdan sırtıma, oradan da enseme yayıldı. Karnımı daha sonra ensemi tuttum. Isınmıştı ve yüzlerce iğne batıyor gibiydi. Ayağa kalkmaya çalıştım ama kalkamamıştım. Iris'in gözleri hâlâ benim üstümdeydi, gözlerini kırpmadan bana bakarken bir şeyler mırıldanıyor, *büyü* yapıyordu. Yere yığıldım, öksürmeye ve titremeye başladım. Vücudum gitgide ısınırken havadaki boğucu tat beni ele geçirdi. Nefesim kesilmiş, boğazıma batan yüzlerce iğne beni adeta delmeye başlamıştı. Aynı anda merhem sürülmüş kollarım birden bire kanamaya başladı. Şok ve dehşet içinde bakarken çığlık attım ve öksürük krizine girdim. Öksürüklerim kuvvetliydi, sağ tarafa döndüğüm anda dudaklarımdan akan sıcak kan ahşap zemine süzüldü.

Hartes bana dehşete düşmüş gibi bakarken haykırdı. "Kes şunu!"

Acı bir anlığına kesilir gibi oldu ancak sonra artarak devam etti. İç yakıcı bir çığlık daha attım. Hartes hızlı adımlarla yanıma geldi, başımı kucağına aldı. Onu belli belirsiz görüyordum. "Sarah!" dedi. "Bana bak. Bana odaklan. Gücünü düşün... Elementini–"

Ne dediğini anlayamıyordum. Acı o kadar yoğundu ki başka bir şeye odaklanamıyordum. Kulaklarım uğulduyordu, duyduğum tek şey kendi kesik nefesimdi. Iris'in, "Ölecek," dediğini duydum. Sesi soğuk ve sertti. "Kurtuluşu yok."

"Ona ne yaptın?!" diye haykırdı Hartes.

Iris güldü. "Nora'nın Sarah'nın kollarına sürdüğü şey merhem değildi," dedi iğrenç bir sesle. "Bir büyüydü. Acı verici bir büyü. *Pleurer* büyüsü."

Pleurer büyüsünü Blue'nun dersinden hatırlıyordum. Bu büyü, ölümcül bir kara büyüydü. Temas eden insanı önce sağlığına kavuşturan, daha sonra da bir tetiklemeyle dünyanın en acı verici hastalığına dönüşen bir büyüydü. Yapılması yasaktı ve

ben bu büyüyü ilk öğrendiğimde buna maruz kalanlar adına ciddi anlamda üzülmüştüm. Şu an o maruz kalanlardan biri olduğuma inanamıyordum.

Vücudumun çeşitli yerlerinde sayısız ağrı vardı; karnımda, ayak bileklerimde, ensemde ve özellikle göğüskafesimde. Bütün acı giderek yayılıyordu, nefesim kesiliyor ve öksürüyordum. Ağzımda metalik ve iğrenç bir kan tadı vardı.

Hartes, "Sarah!" dedi. Hâlâ yüzümü tutuyordu. Yatağımın örtüsünü çekmiş, ağzımdan dökülen kanı silmekle uğraşıyordu. Ona bir anlığına da olsa odaklanmayı başardım. Açık kırmızı gözlerinden süzülen bir damla yaşın boynuma düştüğünü hissettim. "Gücünü düşün. Elementini bul," diye yalvardı neredeyse. Sesi titremişti. Bana baktı. "Sarah! Lütfen. Lütfen ölme."

Sözleri bir işe yaramıyordu. Hartes'in sinirlenip beni yavaşça yere bıraktığını ve ayağa kalktığını gördüm. Az önce ağlayan ve yalvaran adamın yüzündeki ani ve korkunç değişikliği acı içinde de olsam ben dahi görmüştüm. Etrafımızdaki hava bir hortuma dönüşürken bu kez yatağımdaki örtüler cidden alev aldı. Camlar açıldı, rüzgâr camı kırarcasına odaya girerken Hartes'in ağır adımlarla Iris'in üstüne yürüdüğünü gördüm. Elini kaldırdığı anda Iris havaya fırladı. Her adımında ortamdaki elementler daha da güçleniyor, karşı konulamaz oluyordu. Hartes boştaki elinde bir ateş oluştururken açık kırmızı gözleri ateşin renginde parlıyordu. "Bunun bedelini ödeyeceksin," diyen Hartes'in sesine Iris'in iç yakıcı çığlığı karıştığında kanlar içindeyken bilincimi kaybettim.

Ardini

Sesler her yerdeydi.

Uzun zamandır leş kokulu ve garip şekilde sıcak olan zindanda nispeten karanlık ve soğuk olan yatağın alt kısmında yere

çökmüşken seslerin gelmesiyle ayağa kalktım. Normalde beni etkilemezdi ancak bu kez daha farklı şeyler olduğunu hissedebiliyordum. Zindanın demir parmaklıklarından bakmaya çalıştım. Çığlıklar duyuyordum ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Birden şato hızla sallanınca olduğum yere korkuyla çöktüm. İlk başta deprem olduğunu sandım. Ancak daha sonra mahzenin hemen karşısında duran meşaledeki ateş gözle görülür şekilde büyüdü. Hatta öyle büyüdü ki meşaleden taşıp yere düştü. Ateş parçası sanki canlıydı; bir sürüngen gibi yerde kıvrılıp hareket ederken korkuyla parmaklıklardan uzaklaştım. Bunun tek bir anlamı vardı, biri şu anda Ateş elementini kullanıyordu. Üstelik güçlü biri.

Heyecanla yutkundum. Hartes miydi yoksa Sarah mıydı? Peki kim çığlık atıyordu? Çığlık gitgide kulağımı yaktı, daha sonra pat diye kesildi. Şato titremeyi bıraktı, camlar ve demir parmaklık sabitleşti. Meşaledeki ateş birden sönerken yerde canlı gibi kıvranan ateş anında yok oldu.

Korkuyla baktım. Buradan hemen çıkmam gerekiyordu. Neler yaşandığını, özellikle Sarah'nın iyi olup olmadığını öğrenmem gerekiyordu. Yatağın etrafında gereksiz yere bir tur attım, sinirden başım ağrımaya başlamıştı. Sonra demir parmaklıklara baktım.

Elementimi kullanmam gerekiyordu. Hava ile bu zindanı patlatabilirdim ancak bu çok fazla efor gerektiriyordu ve ortamda o kadar hava olduğundan emin değildim. Ayrıca daha yeni iyileşmiş sayılırdım. Bunu yapmak bana oldukça güç kaybettirecekti ve yapsam bile o güçsüzlükle Sarah'ya yardım edemeyecektim. Yine de böyle bekleyemezdim. Yapabileceğimden emin olamayarak elimi ileri uzattım. Başka seçeneğim yoktu.

İçimden havanın patlamasını geçirdim. Bunu o an hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istedim. Ne yapacağımı bilmiyor-

dum. Ellerim titremeye, kollarım sızlamaya başladı. Kendimi ne kadar zorlasam da yapamıyordum. Demir parmaklıklar sadece titriyordu. Ellerimi indirdim ve umutsuzluk içinde bekledim.

O sırada koridorun büyük ve cızırdayan kapısı açıldı. Bir görevli koşa koşa geliyordu. Hemen parmaklıklara yaklaşıp yolunu kesmeye çalıştım. "Hey!" dedim. Adam önümden geçip gitti, bağırmaya devam ettim. "Hey! Yukarıda neler oluyor?"

Adam durmamıştı bile. Sinirlendim, yavaşça elimi kaldırdım ve adam geri dönüp koşmaya başladığında hemen önünde duran gardiyanların oturduğu tabure havalandı ve adamın tam önüne uçtu. Bunu beklemediğinden şok içinde son anda durabildi, neredeyse düşüyordu. Sinirle benim durduğum yere yaklaşırken, "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye bağırdı. Yüzü koşmaktan kıpkırmızı olmuştu, nefesi kesik kesikti.

Geri çekildim ancak korktuğumu belli etmek istemiyordum. Gözlerimde hâlâ aynı ifadeyle, "Beni duymamıştın," dedim.

Adam, "Dalga mı geçiyorsun?" dedi neredeyse sinirden gülümseyerek.

"Yukarıda neler olduğunu söyleyecek misin?" diye sordum.

Adam yaklaştı ve beni o an korkudan bayıltmaya yetecek cümleyi o zaman söyledi. "Hartes'in kızı," dedi soğuk bir sesle. "Olan bu."

25. Bölüm

Ardor

Güneşin tenimde bıraktığı yakıcı hissi iliklerime kadar hissediyordum. Nick, "Franco geldi," dedi yanıma gelerek. Yüzü gülüyordu. "Gemiyi ayarlamış. Siyah Şato'ya gitmeliyiz."

Ayağa kalktım. Gücüm yerinde değildi, bu da yetmezmiş gibi Hartes'in adamları her yerde Nick'i ve beni arıyordu. Saya'dan çıktığımız anda enselenmemiz an meselesi olacaktı. Yürüdüm, Nick'in ardından sessizce ilerlerken ayaklarımın titriyordu. Yeni bir öksürük krizi beni ele geçirirken Nick bana döndü. Solgun yüzümün gözle görülür değişimini o da fark etmiş olmalıydı, bana şaşkınlıkla baktı. "İyi misin?"

Öksürdüm, ağzımı açtığım an elime kan gelince istemsizce şaşırdım. Nick anında yanıma gelip, "Ardor?" dedi korkuyla.

Elimde solan güneşin parlattığı kanla birlikte Nick'e baktım. Cebinden bir peçete çıkarıp bana uzattı, kumsalın yanındaki az önce geçtiğimiz taşı işaret etti. "Biraz otur istersen."

Hayır diyemedim. Kendimi güçsüz hissediyordum. Bembeyaz mendile elimdeki kanı bulaştırdıktan sonra dudaklarıma götürüp tekrar öksürdüm. Ciğerlerim yerinden oynamıştı san-

ki. Nick yanıma çöktü. Üzgün ve biraz da sinirli görünüyordu. "Üzgünüm," dedim. "Sarah'yı hayal kırıklığına uğrattım."

Nick elini omzuma koydu. "Senin bir hatan yok," dedi güven verici bir sesle. "Yapabileceğin bir şey yoktu."

Yeniden öksürük krizine girdim. O sırada kumsalın ucundan Franco göründü, hızla yanımıza geldi. Bana bakarak, "Öksürüklerin Saya'nın dışından bile duyuluyor," dedi hafif alaycı bir tonda.

Ona boş boş baktım. Franco'dan Nick ona babam kadar güveniyorum demesine rağmen pek haz etmiyordum. Nick'i çok sevdiği için bir element üyesine yardım etmesi bana hâlâ saçma geliyordu. Büyücüler ne olursa olsun elementlerden nefret ederlerdi, yani en azından Nick'le tanışmadan önce bunun böyle olduğunu düşünüyordum. Belki Franco da Nick gibiydi ama şimdilik buna ihtimal veremiyordum.

Franco ciddileşti. Cebine uzandı, bir iksir çıkarmasını Nick'le beklenti dolu gözlerle izledik. "Al," dedi bana kaba sayılabilecek bir emir tonuyla. "Öksürüklerini kesecektir."

Nick benden önce davranıp iksiri Franco'nun elinden alırken sarı şişedeki iksir güneşin son ışıklarıyla parladı. Franco başını salladı. "Çeşitli otlar."

Nick de başını sallarken şişeyi bana uzattı. Elinden alırken bana güven verircesine gülümsedi. Bir öksürük krizine daha girdikten sonra şişeyi nihayet açtım ve iğrenç kokan sıvıyı gözlerim yaşararak içtim.

Franco dikkatle baktı. "Gemi hazır. Üç gün doğu limanındaki gizli yerde bekleyecek. Ama en geç dört gün içinde ulaşmanız gerekiyor," dedi. Nick başını sallayıp Franco'nun elini sıktı. Ayağa kalktım. "Teşekkürler Franco," dedi Nick minnet dolu bir sesle.

Franco gözlerinin kenarı kırışarak gülümsedi. "Her zaman evlat."

Nick elini çektikten sonra ben de elimi uzattım. Franco güçlü eliyle elimi sıktı, "Dikkatli ol Ardor," dedi. "Hartes çok tehlikeli."

"Biliyorum," dedim yavaşça. Elimi çekerken gülümsemeye çalışmıştım ancak yüzümde kısa süreli bir tebessüm oluşmuştu sadece.

Nick ile Saya'dan çıkıp gerçek hayata adım attık. Duvardan çıktığımız anda dış dünyanın sıcak ve boğuk havası beni çarpar gibi ele geçirdi. Sesler kulaklarımı adeta zonklattı. Sorcier'de de hava kararmak üzereydi, yavaşça oranın pis havasını içime çekerken burnum kırıştı. Havanın iğrenç koktuğunu daha önce bu kadar net bir şekilde fark etmemiştim sanırım. Nick bana bakıp, "Hadi gidelim," dedi heyecanla.

Zaten beklemeye niyetim yoktu. Yürümeye başladık, doğruyu söylemek gerekirse Franco'nun verdiği iksire pek de güvenmemiştim ama yürüdükçe etkisini gösterdiğini hissettim. Aldığım nefesler boğazımda değişik bir ferahlık hissi bırakmaya başladı ve sanki biri astım ilacı vermiş gibi nefesim de açıldı. Bu kadar kısa sürede böyle bir etki beklemediğimden açıkçası biraz şaşkındım.

Nick niye şaşırdığımı anlamıştı. Önceden bıraktığımız yerde duran arabanın kapısını açarken, "İyisin, değil mi?" diye sordu. Yanına otururken gülümsedim. "Şaşırtıcı derecede," dedim.

"Büyü bu, dostum," dedi göz kırparak.

Doğu yakasından ülkenin kuzey yakasına gelmek birkaç saati bulmuştu. Hava çoktan kararmıştı ama çarşı hâlâ kalabalıktı. Onun haricinde hiçbir yerde bir insan belirtisi yoktu. Nick arabayı Kara Orman'ın yakınına park etti, araba siyah olduğundan belli bile olmuyordu. İnmeden önce pelerinleri giydik, bir gün biri çıkıp ileride pelerin giyeceğine mutlu olacaksın dese ona gülerdim ancak durum tam anlamıyla buydu. Ateş elementi veliahdı, Sorcier'de pelerin giydiği için mutlu. Hayatın ironisi.

Nick bana döndü. "Ormandan mı geçelim?"

"Başka yol var mı?"

Nick'in yüzü buruştu. "Var ama çok dolaşmak zorunda kalırız. Kara Orman şatoya giden en tehlikeli ama en kısa yol."

Dudaklarımı birbirine bastırmadan önce, "Buradan gidelim o halde," diye mırıldandım. Pelerinin başlığını taktım.

Nick bir an kararsız gibi dursa da sonunda pelerinin başlığını taktı ve arkamdan geldi. Neden tereddüt ettiğini anlayabiliyordum. Sorcier her ne kadar pislik dolu bir ülke olsa da bu pisliğini genel olarak büyücülerinin tavrına değil, ülkenin içindeki yaratıklara borçluydu. Birkaçını biliyordum; yarı hayvan yarı insan olan yaratıklar, büyücülerin güçlerini emen Emici ve daha niceleri. Çoğu, ülkenin büyük bir bölümünü işgal eden Kara Orman'da yaşıyor ve geceleri ortaya çıkıyorlardı. Bunu küçükken babamın Sorcier'den korkmam için uydurduğu bir masal zannederdim ancak ormanda Nick ile ilerlerken kulağa pek de masal gibi gelmiyordu.

"Dikkatli ol," dedi Nick yavaş bir sesle. "Ve gerekmedikçe sakın ses çıkarma."

Sesi ciddiydi ve beni korkutmuştu. Nick önümde yavaşça ilerledi, resmen karanlık yüzünden hiçbir şeyi göremiyordum. Ay ışığı ormanın yüksek ve sık ağaçları yüzünden bize ulaşamıyordu bile. Sadece etraftaki ateşböceklerinin çıkardığı ışık vardı. Hiç ses yoktu. Tek gürültülü şey kendi nefeslerimizdi.

İlerlerken birden bir ses duydum. Önce bana öyle geldiğini ve sıradan bir hayvan olabileceğini düşündüm ancak ses tam arkamdan geldiğinde durup döndüm.

Hayatımda daha önce böyle bir canlı görmemiştim. İrkilmemin sebebi kesinlikle çıkardığı gerçek dışı sesi değildi. Görünüşü korkunçtu. Altı bacaklıydı, ön ve arka bacakları anormal derecede uzundu. Gövdesine yapışık olan bacakları ise kısaydı ve bacaktan çok pençeye benziyordu. Çok büyüktü, belki Nick ve

beni üst üste koyduğunuzda ancak bu hayvan kadar edebiliyorduk. İğrenç kokan bir nefesin donattığı kocaman bir ağzı vardı, ağzının hemen alt kısmında kocaman bir delik görebiliyordum. Gözleri yoktu ve bu oldukça garipti ancak o an bu tuhaf olaya dikkat edemeyecek kadar şaşırmıştım. Ön dişlerinin biri benim bir kolum kadardı. Gece mavisi tüyleri ayın cansız ışığında kirle parlıyordu.

"Kahretsin! Bu bir Emici," dedi Nick adeta tıslar gibi. "Sakın kıpırdama."

Emiciler, Sorcier'deki sayısız tehlikeli yaratıklardan en tehlikeli olanlardı. Gözleri ve kulakları olmadığı için avlarını koku yoluyla seçiyorlardı, avları da büyücüler oluyordu. Büyücülerin kokusunu alıyor ve onları bir zehirle uyuşturduktan sonra gücünü emerek onları öldürüyorlardı. Dikkatle hayvana bakarken neredeyse nefes bile almadan olduğum yerde dikildim. Hayvan büyük burnunu kaldırdı, gövdesinin iki yanından uzanan pençeleri sertleşti. Saldıracaktı.

Bir adım geriledim. Nick korkuyla, "Ardor!" diye fısıldadı. "Olduğun yerde kal."

Ancak onu dinlemedim ve bir adım daha attım. Hayvan hâlâ havayı kokluyordu, benim kokumu almaya çalışıyor ancak alamıyordu anlaşılan.

Emin olmak adına hayvana yaklaştım. Nick sinirden kuduruyordu ama yine de devam ettim. Gözleri olmayan bu hayvanın tam önünde durdum, leş kokan ağzının hemen altında. İstese beni anında paramparça edebilirdi ama hiçbir şey yapmadı. Nick bir adım sağa kaydığında hayvan koklamaya devam ederken birden keskinleşti.

"Kahretsin," dedi Nick. "Benim kokumu almış olmalı."

Hayvanın hareket ettiğini ve bana doğru kafasını salladığını görünce Nick'in olduğu noktaya geldim. "Ya da benim," dedim. "Yarı büyücüyüm."

Nick, "Ne yapacağız?" diye sordu korkudan sararmış bir yüzle. "Hareket ettiğim an bana saldırır."

Sinirden ellerim uyuşmuştu. Aklıma hiçbir şey gelmiyordu, sonra elementi düşündüm. "Buldum," dedim Nick'in yüzüne bakarak. "Ateşle onu oyalayacağım."

"Nasıl?" dedi endişeli bir yüzle.

"Böyle." Elimi havaya kaldırdım ve avucumun içine bir sıcaklık dolmasını eşi benzeri olmayan bir özlemle kucakladım. Elimdeki ateş büyüdü ve avucuma sığmamaya başladı, Nick'ten biraz uzaklaştım. Hayvanın beni hissetmesi gerekiyordu.

Elimdeki ateşle hayvanın yanına yaklaştım. Hayvan direkt olarak kokuyu almıştı bu kez, ancak ters giden bir şeyler olduğunu da anlamıştı. Dev cüssesi birkaç adım geriye ilerleyince Nick'e bağırdım. "Şatoya koş!"

Nick dediğimi yaptı fakat adımını attığı an hayvan da ona doğru harekete geçti. Bir adım daha atmasını engellemeye çalışırken ateşi bir bariyer gibi hayvanın önüne çektim ve kocaman ayağı altında ezilmekten son anda kurtuldum.

Sağ tarafıma doğru yatarken omzumun feci şekilde ezildiğini hissettim. Yine de bu, hayvanın yavaşlamasına ve yavaşlayamadan önce de ateşle biraz temas etmesine neden olmuştu. Gece mavisi tüyleri, kırmızı alevin altında parlarken hayvan büyük bir feryat kopardı.

Bu kötüydü. Ayağa kalktım ve arkama bile bakmadan Nick'in peşinden koştum. Arkamdan gelen daha çok ayak seslerini duyduğumda Emici sürüsünün peşimizde olduğunu anlamam uzun sürmedi. Nick nihayet şatonun alt kısmına ulaştığımızda, "Girmemiz lazım," dedi şatoyu göstererek.

Başımı salladım. Hayvanlar geliyorlardı ve sayıları tahmin ettiğimden fazlaydı. Korkuyla karışmış adrenalinin de yardımıyla Nick tam yukarı tırmanırken Emicilerden biri pelerinini yakaladı, bir ateş topunu daha sese aldırmadan hayvana fırlattım.

Bu kez ateş hayvanın tam yüzüne isabet etmişti, hayvan acıyla haykırırken Nick'i çitlerin bu tarafına çektim. Nefes nefese kalmıştık. Sonunda olmuştu. Sarah'ya birkaç metre uzaklıktaydım.

Ardini

Duyduklarım yüzünden kalbime daha önce hissetmediğim bir acı çökerken parmaklıktan bir adım geri çekildim. "Sarah mı?" dedim. "Öldü mü?" Adamın yüzünde öyle pis bir ifade vardı ki kendimi en kötüsüne hazırlarken nefesim kesilmiş gibiydi.

Adam bana tuhaf bir bakış attı. "Bilincini yitirmiş sanırım. Hartes şatoyu ayağa kaldırdı." Sonra benimle konuşmaması gerektiğini fark etmiş gibi, "Neyse," dedi ve gitmeye hazırlandı.

Kızaran ve yaşla dolan gözlerimi kısıp ona yaklaştım. "Beni buradan çıkar," dedim hızla. "Sarah ölüyorsa bir element üyesine ihtiyacı var şu an."

Adam gülümser gibi oldu. "Hartes yanında." Sonra geriye döndü. Elimi kaldırdım ve kırık sandalye parçaları havalandı, adam bana kaşlarını çatarak döndü. "Lütfen," dedim yalvarırcasına. Sesim titriyordu. "İzin ver."

Adam bir yüzüme bir de havadaki kırık sandalye parçalarına baktı. Neyin kararını değiştirdiğini bilmiyordum, sesimdeki acınası titreme mi yoksa ağlamamak için kendimi sıktığım halde gözlerimden akan yaşlar mı? Emin değildim ve bilmek de istemiyordum. Önemli olan adamın mahzenin kapısını açıp bana izin vermesiydi. Kapıyı açınca titreyen bacaklarımla mahzenden çıktım. Derin bir nefes aldıktan sonra adam bana baktı. "Yanımda dur," dedi. Bir şey demedim, aklımı pek de toplayabildiğim söylenemezdi. Karanlık koridora birlikte çıktık, adam hemen yanımdaki başka bir mahzene girdi.

Aklım sadece Sarah'daydı. Adamın girdiği mahzen iğrenç

kokuyordu, rutubet ve pas kokusunun orantısız karışımı. Yürüm buruşurken adam en sondaki kapıya yürüdü. Kilidi açtıktan sonra bana baktı. Yavaş adımlarla yanına yaklaştım, beni buraya mı kilitleyecekti yoksa? Yarı yolda durup ona baktım, o da sinirle bana baktı. "Burada bekle," diye emir verdi.

Orada neyi beklediğimi bilmeden bekledim. Adam bir süre sonra yanında başka biriyle çıktı, yanındaki adamın yüzüne bakar bakmaz şok geçirdim. Şaşkınlıktan ne yapacağımı bilemeden mahzenden çıkan, harap halde olmasına rağmen hâlâ temiz görünen adama baktım. David'di bu! Blue'yu öldürdüğümüz gün bir şekilde kurtulmuştu demek ki. Kaç gündür burada olduğunu bilmiyordum ancak uzamış sakalları bu konuda ipucu verecek nitelikteydi. Gözaltlarını morluk sarmış, sakalları uzamış ve saçları dağılmıştı. Yeşil gözleri beni anında tanımıştı, gözlerinde anlaması zor pırıltılarla bir şey demeden bana bakıyordu.

Bir şey demedim. Adam, David'in kısa bir an duraksamasına kızdı, onu ittirerek, "Yürüsene," dedi sinirle. David elleri bağlı bir halde önümüzden yürümeye başladı.

Adam bizi en üst kata çıkardı. Şatonun bu kısmı ciddi anlamda güzeldi, sanırım bu bölümde Hartes kaldığından burayı daha özenli ve güzel döşemişlerdi.

Geldiğimiz odada hemen hemen şatonun yarısı vardı; solgun ve asık bir yüzle kocaman siyah camın önünde duran Hartes, iki üç doktor ve birkaç da koruma. Hartes'e baktım, beni görmemişti bile. Aynı anda hem üzgün hem de sinirli ve her an patlamaya hazır görünüyordu. Gözlerim onun üzerinde dolaşırken ellerine bulaşmış ve kurumuş lekeler dikkatimi çekti, lekelerin ışıktan mı öyle göründüğünü yoksa gerçekten de tahmin ettiğim şey olup olmadığını bilmiyordum. Hartes bu halde daha da korkutucuydu.

Gözlerim odanın merkezinde duran yatağa kaydı. Yatağa

ve yatağın sağ yanından sarkan siyah saçlara baktım. Ellerim titreyerek yatağa doğru adım attığım anda iki koruma birden önümü kesti. Hartes bizi o zaman fark etti. Sinirlenmeden beni zindandan çıkaran adama baktı, sonra önümdeki korumalara yarım bir şekilde başını salladı. Korumalar önümden çekilince onu gördüm. Hıçkırdım ve ağzım açık kaldı.

Sarah'yı kötü haldeyken defalarca görmüştüm. Buraya geldiğimden beri ne halde olduğunu biliyordum, ölüme ne kadar yaklaştığını kendi gözlerimle görmüş, hatta onu kurtarmak zorunda kalmıştım. Ama onu hiç bu kadar kötü görmemiştim. Ellerim titrerken ıslak gözlerle yatağa yaklaştım. Solgun yüzüne baktım, morarmış dudağının kenarından ensesine doğru inen kurumuş bir kan lekesi vardı. Kapalı gözlerinin altındaki morluklar dikkatimi çeken ilk şey olmuştu, boynuna ve kollarına baktım. Damarları o kadar belirgindi ki neredeyse bütün damarlarını sayabilirdim. Göğsü hiç hareket etmiyordu. "Öldü mü?" diye fısıldadım başımı Sarah'dan ayırmadan.

Doktorlardan biri, "Hayır," dedi. Derin bir nefes verdim, kalbim sızlıyordu. Devam etti. "Ama ölmek üzere."

Hartes camın önünden öne doğru adım attı. Herkes bunu bekliyormuş gibi birden durdu ve ona bakmaya başladı. Hartes ise açık kırmızı gözlerini bir an bile Sarah'dan ayırmadan, "David," dedi. David'in gözleri de tanımadığı ve bize kurtarmaya çalışırken yardım ettiği kızın üstündeydi. Hartes devam etti, birkaç adımda David ile arasındaki mesafeyi kapatmıştı. David'in yüzüne baktı. "Onu kurtaracaksın."

David tereddütle Hartes'e baktı. "Ben ne yapabilirim ki?"

Hartes birden David'in kirlenmiş yakalarından tuttu, korumalar da ayaklanmıştı. Hartes sinirden dişlerini sıkarak, "Konsey üyesi olan sensin," dedi. O konuşurken az önce önünde durduğu cam titriyordu. "Mutlaka yapacak bir şeyler biliyorsundur."

Hartes'in siniri beni bile korkutmuştu. David hızla, "Tamam, tamam," dedi, korktuğu sesinden belli oluyordu. Hartes onun yakalarını serbest bıraktı ama çenesi hâlâ kaskatıydı.

"Birkaç büyü biliyorum," dedi David korkuyla. "Ama işe yarayacağının garantisini veremem."

Hartes sinirle, "Yap hemen!" diye haykırdı. Odadaki mumların birkaçının alevi sönerken korumalar yeni meşale getirmek için çıktılar. Hartes bana döndü, korkuyla ona baktım. Sakin bir sesle, "Onun acısını dindirebilir misin?" dedi. Açık kırmızı gözlerindeki üzüntü pırıltıları benim bile içimi parçalamıştı. Sarah'nın acısından bahsederken sanki aynı acıyı o da yaşıyormuş gibi duruyordu. "Çok acı çekti. Onu kurtarmak için elimden geleni yaptım. Ama işe yaradı mı, hiçbir fikrim yok."

Hartes'in benden yardım isteyeceği hayatta aklıma gelmezdi. Yaşadığım şaşkınlığı saniyeler içinde üstümden atarken başımı salladım. Sarah'nın ölü gibi yatan bedenine döndüm. Ne yapabileceğimi bilmiyordum. Ellerim titreyerek ona bakarken etrafıma döndüm. "Su," dedim kısık sesle. Sonra öksürüp daha yüksek sesle tekrarladım. "Su var mı?"

Hartes adamlarına başını salladı, korumalar ellerinde birkaç şişe suyla geri döndüler. Şişelerden birini aldım ve ne yapacağımı bilemeden öyle bekledim. David dışarı çıkmıştı, sanırım dediği gibi bir büyü yapacaktı. Hartes'e döndüm. "Sarah'yı küvete koyalım," dedim.

Hartes'in adamları Sarah'yı nazikçe kaldırdı. Lüks koridor boyunca ilerledik, nihayet bembeyaz bir banyoya geldiğimizde adamlar Sarah'yı yavaşça kocaman banyonun orta yerinde tek başına duran ve odayla aynı renk olan küvetin içine koydular. Küvet o kadar büyüktü ki Sarah uzun boyuna rağmen içerisinde küçücük kalmıştı.

Elimizdeki bütün suları soğuk küvetin içine boşalttık. Sarah'nın hiç hareket etmemesi bendeki bütün umutları tüketi-

yordu. Nihayet su Sarah'nın boyunu aştığı ve onu hapsettiği zaman üst yüzeyinde azıcık hareketlenme oldu. Bu, nefes alabildiğini gösteriyordu.

Derin bir nefes alırken ağlama isteği beni sardı. Suları boşalttıktan sonra geri çekildim. Yüzüm ve üstüm biraz ıslanmış halde çaresizce küvete baktım. Hemen umutlanmak istemiyordum. Yine de bir şey olmasını ve Sarah'nın birden uyanmasını bekliyordum. Ancak bir şey olmadı. Gözlerim nihayet içimde beni ele geçirmeyi bekleyen ağlama duygusuna esir olup yaşarırken içeri David girdi.

Hartes bir köşede sadece bizi izliyordu. O an ortalıkta görünmeyen Iris'e ne olduğunu merak ettim, burada değildi ve normalde Sarah'nın bu halde olduğunu görmeyi asla kaçırmazdı. Hartes'in acıyla kaplı yüzündeki pişman ve üzgün ifadeye bakılırsa, Sarah'nın bu hale gelmesinde Iris'in de istemsizce bile olsa bir payının olduğunu anlamıştım. Belki Iris de bir şeyler yapmıştı. Neler olduğunu bilmiyordum ve anlamamıştım, meraktan içim içimi yiyordu.

David geldi, elinde tuhaf bir şekilde tuttuğu bir şişe vardı. İksir şişesi kırmızı bir sıvıyla parlıyordu. İçeri girince sessizlik oluşmuştu, David durup bir an izin ister gibi Hartes'e baktı. Hartes'in ise gözleri küvetten ayrılmamıştı.

David yanıma geldi. Sadece benim duyabileceğim bir sesle, "Ardor burada," dedi.

Duyduğum şeyi algılamam ve beynimin bu cümleden sonra otomatik olarak, *Nick de geldi mi acaba,* diye eklemesi yüzünden afallamam birkaç saniye sürdü. Şaşkınlıkla ona döndüm, kısık sesle, "Nereden biliyorsun?" diye sordum.

David de neredeyse duyulamayacak bir sesle, "Büyü yapmak için aşağı indim. Mutfaktaydılar," diye mırıldandı. Sonra benden uzaklaştı.

Heyecandan nefes alamıyordum. Nick'i görecek olmam ve

daha da önemlisi ikisinin de zarar görmemiş olması bende aşırı bir heyecan yaratmıştı. Özlem denen salak duygunun boğazımı kuruttuğunu hissediyordum.

David küvete yaklaşırken hepimiz onu izliyorduk. Ellerini suya daldırdı, Sarah'nın uykuda olduğunu umduğum başını nazikçe sudan çıkardı. Sarah o kadar cansız duruyordu ki kaşlarım bu görüntü karşısında çatılmıştı.

David iksire uzandı. Hartes dâhil hepimiz pürdikkat onu izliyorduk. İksirin kapağını açtıktan sonra Sarah'nın dudağına yaklaştırdı. Dudaklarını aralayıp iksiri ağzına dökmesini izlerken aklım şatonun bir kısmında olan Ardor'daydı. Ardor ve belki de Nick şu an bizi arıyorlardı.

Derin bir nefes aldım, kalbim sıkışmıştı. Sarah'nın bu halde olmasına dayanamıyordum. David iksirin neredeyse tamamını içirdikten sonra Sarah'yı tekrar suya bıraktı. Hartes'in sesi duyuldu. "İşe yarayacak mı?"

David geri çekilip Hartes'in yaşlarla dolu gözlerine baktı. "Umarım." Başka bir şey söyleyememişti.

Hepimiz o büyük ve kasvetli banyoda Sarah'nın yaşamasını sağlayacak bir mucizeyi heyecan ve üzüntüyle beklemeye başladık. Aklımın bir köşesinde kardeşim gibi olan Sarah, ne halde olduğunu bilmediğim Ardor ve nedensizce özlem beslediğim Nick vardı.

Nick

Heyecan ve korku yüzünden hızlanmış nefesimi düzene sokmaya çalışırken çitlerden hızla uzaklaşıp yanımda duran Ardor'a baktım. Hayvanların arkamızdan hâlâ tıslադığını duyabiliyordum, hatta biri Ardor'un son darbesiyle resmen haykırmıştı. "Aman Tanrım," diye fısıldadım Ardor'a bakıp. Ardor'un Ateş elementine sahip olduğunu ilk kez bu kadar net hissetmiştim

sanırım. "Bu hayvanlara hiç bu kadar yaklaşmamıştım," diye devam ettim.

Ardor neredeyse güldü. "Başardık," dedi kısık sesle. Şatonun etrafına bakarken temkinli görünüyordu. "İçerideyiz."

Ben de etrafıma baktım. Siyah Şato'nun arka kısmındaki nispeten daha karanlık ve oldukça büyük olan bahçedeydik. Gece tüm karanlığıyla üstümüze çökmüştü, etrafta ses çıkaran tek şey az önce bize saldıran Emiciler ve baykuşlardı. Ayağa kalkarken Ardor da kalkmıştı. Yavaş adımlarla ilerleyip çimlerin birazını geçtikten sonra ışığın geldiği tek nokta olan şatonun alt kısmını gösterdi. "Burası mutfak," dedi Ardor kısık sesle. "Buradan içeriye girebiliriz."

"Kılık değiştirmeliyiz," dedim. Sırtımdaki çantayı açıp içindeki malzemeleri Ardor'a doğru uzatırken bana şaşkınlıkla bakıyordu. Çantayı uzun zaman önce her ihtimale karşı arabaya koymam akıllıca olmuştu.

Yavaş adımlarla önde Ardor olmak üzere mutfağa doğru ilerledik. Mutfak neredeyse boştu, bu duruma sevinmiştim. Ocakların olduğu yerde iki kişi vardı sadece.

Ardor bir an durdu ve bana baktı. Yüzündeki şok ifadesine bakarak, "Ne oldu?" diye sordum. Ayaklarımı da aniden koşmak için hazırlamıştım, herhangi yanlış bir şeyde hemen büyü yapabilmek için de elimi hafifçe yukarı kaldırmıştım.

Ardor şok içinde, "Bu David," diye fısıldadı. Ocağın başındaki adama bakıyordu. "Onun öldüğünü sanıyordum."

Kaşlarım çatıldı. "Blue bize öldüğünü söylemişti," dedim gözlerim tanımadığım David'e kayarken.

O sırada David'in yanındaki kadın bize döndü. Bizi tanımak ister gibi bakıyordu ancak çıkaramamıştı, buna sinirlendiğini gösteren bir hareketle kaşlarını çatarak, "Ne işiniz var burada?" diye sordu. David ise hâlâ önündeki tencereye bakıyordu.

Ardor bana baktı. Yavaşça öksürdükten sonra, "Sigara içmeye çıkmıştık," dedim.

Kadın inanmış gibi durmuyordu ancak ortada şüphe duyulacak herhangi bir şey de olmadığından üsteleyememişti. Yalnızca, "Bu durumda bile sigara içebilen var," dedi. "Ne garip."

David hâlâ tencereye bakıyordu. Merak ederek, "Bir şey mi oldu?" diye sordum. Ardor bana dirsek atsa da sorum çoktan kadına ulaşmıştı.

Kadın benim soruma çok şaşırmış gibiydi, şaşkınlığı geçince alayla güldü. "Başka diyarda falan mıydınız?" dedi neredeyse gerçeğe yakın bir soru sorarken. "Hartes'in kızı ölüyor."

Duyduklarım yüzünden şoke olmuştum, hemen Ardor'a baktım. Ardor nefesi kesilmiş gibi, "Ölüyor mu?" dedi. Titrek sesindeki hüzün içimi yaralamıştı.

David, Ardor'un sesini duyar duymaz bize bakış attı. Yeşil gözleri bir süre bize baktıktan sonra ağzı şok içinde açıldı. Kadın da hâlâ bize bakıyordu, David'in şaşkınlığını görmemişti. "Ölüyor," dedi kadın. "Iris bir şeyler yapmış sanırım. Hartes'i en son bu kadar sinirli gördüğümde yine biri ölmüştü."

"Iris ne yapmış ki?" diye sordum dikkatli bir sesle. David ise ayakta zor duran Ardor'a bakıyordu.

Kadın omuz silkti. "Kızı öldürecek bir şeyler. Durumu çok kötü. Hartes, Iris'i sinirlenip öldürmüş bile olabilir. Kimse Iris'i görmedi ve nerede olduğunu bilmiyor." Kadın daha sonra burada olduğunu yeni fark etmiş gibi David'e baktı. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

David gözlerini zar zor Ardor'dan ayırıp, "Yok," dedi, sonra tenceredeki kırmızı iksiri yanındaki şişeye boşaltmasını izledim. "Çıkabiliriz." Sonra bize bakış attı. "*En üst kata* kadar ben taşırım."

David son kez bize bakıp kadın ile mutfaktan çıktıktan sonra Ardor'a döndüm. "Sarah'nın en üst katta olduğunu bastırarak söyledi," dedim. "Kesin tanıdı seni."

Ardor ise beni duymuyor gibiydi. Siyah gözlerinde yaşlarla

baktı. Dudağı aralanmış, alt dudağını bir titreme esir almıştı. Bana saf bir üzüntüyle baktı. "Sarah... ölüyor," dedi kısık sesle. Ses tonundaki çaresizlik tüylerimi diken diken etmeye yetmişti.

İç çektim. Ardor'un yüzündeki acıya baktım, ne desem de zaten bu acıyı dindiremeyeceğimin bilincindeydim. Yine de ona döndüm, elimi omzuna koydum. "Buradayız," dedim kararlı bir sesle. "Sarah'yı alıp gideceksin. Ve Ardini'yi." Ardini'nin gidecek olması fikri beni epey yaralasa da başka bir şey demedim. Ardor'u sakinleştirmem ve şu an yukarıda bir yerde ölümle yüzleşen zavallı Sarah'yı bu ülkeden bir şekilde çıkarmam gerekiyordu ki bunu yapmak için de Ardor'a ihtiyacım vardı.

Ardor başını sallarken gözlerindeki yaşlar yanaklarından iz bırakarak aşağı süzüldü. Elinin tersiyle yaşları silerken, "Haklısın," dedi. "Sen de geleceksin. Buradan hep birlikte gitmemiz gerekiyor."

Hüzünle gülümsedim. İçimde kopan sayısız fırtına Ardini'ye ait bir özlemle çerçevelenmişken gülümsemeye çalıştım.

Kyle

Rüzgâr sertçe esip neredeyse okyanus yüzeyindeki her şeyi önümüze getirirken Lada yanıma yaklaştı. "Görüyorum," dedi önümüzde uzanan kara parçasını işaret ederken. "Sorcier orası mı?"

Başımı salladım. Güneş yeni yeni batmıştı, havada hâlâ ılık bir rüzgâr vardı. Önümüzdeki manzara Shat'tan sonra gördüğüm en güzel şey olabilirdi. Siyah Şato ülkenin en uç noktasında tüm ihtişamı ve karanlığıyla gözler önüne serilmişti, limanda bir tane bile gemi yoktu. Kara Orman derin ve korkunç görünüyordu. "Evet," dedim. "Orası."

Lada bir şey demedi. Dudaklarını ısırıyordu. Küstah hareketlerinin yanı sıra korktuğu gerçeğini de gizlemeye çalışmasının

ancak kısmi şekilde başarısız olmasının yarattığı bir sonuçtu bu hareket. Endişeliydi. Ben bile endişeliydim. Yola çıkış nedenim karşımda öylece uzanırken birden ne kadar ciddi bir olaya giriştiğimin farkına vardım. Yüzlerce ve hatta binlerce büyücüyle çevrili olan bir ülkeye gidiyordum. Uzaktan ne kadar masum ve sakin duruyordu halbuki.

Sorcier kıyısına yakın bir yerde gemiyi durdurdum. Rüzgârın şiddetle esmesi kısa bir uyarı gibiydi, devam etmemiz gerekiyordu. Açıklıkta bir yem gibiydik. Lada, "Direkt olarak ülkeye mi gireceğiz?" diye sordu.

"Kıyıya varmamız gerekiyor," dedim. "Ama ondan önce ülkede Ardor'u bulmalıyız."

Lada elindeki haritaya baktı. "Gemiyi Ptrage'ye bırakıp oradan Sorcier'ye geçebiliriz." Sonra sağ tarafına dönüp bize oldukça yakın duran ülkeye bakış attı.

Ptrage'yi açıklıkta görebiliyordum. Şehir ışıkları bize gülümsüyor gibiydi. "Mantıklı olan bu sanırım," dedim. Lada gülümsedi. Gemiyi Ptrage'ye doğru yönlendirirken Sorcier bize bakan kara bir kedi gibi görünüyordu.

Ptrage'ye yarım saatten kısa sürede vardık. Ülke neşeli, umursamaz ve eğlenceliydi. Üstelik ülke sakinleri de misafirperver insanlardı. Lada ile iki kişilik bir oda tuttuk. Geminin burada kalması konusunda yetkili kişilerle kısa süren bir görüşme yapmak zorunda kalmıştım. Nihayet odaya adım attığımda yorgunluktan ölmek üzereydim.

Lada odadaki çift kişilik yatağa gelişigüzel uzanmıştı, içeri girdiğimde dönüp bana baktı. Kapıyı kapatıp kilitledim, daha sonra siyah ceketimi çıkardım. "Sabah gidiyor muyuz?" diye mırıldandı. Uykulu olduğu belliydi.

Başımı sallarken ayakkabılarımı çıkarmak için uzanmıştım. "Sorcier'ye giden kaçak bir gemi buldum."

Yatağa uzandım, Lada yanıma yanaştı. Onu tek kolumla sardım. "Sence onları bulabilecek miyiz?"

Gözlerim yorgunluktan kapanırken, "Umarım," diye mırıldandım. Lada da aynı şekilde, "Umarım," diye fısıldadı. Yorgunluktan ikimiz de bitap düşmüş halde sarmaş dolaş uyuyakaldığımızda saat gece yarısını biraz geçmişti.

• • •

Neredeyse hiç eşyamız olmadığından sabah hazırlık yapıp çıkmamız çabuk olmuştu. Azıcık uykunun etkisiyle ayakta zor duruyordum, Lada'nın da benden pek farkı yoktu. Adam geminin kaçak olduğunu ve durması daha kolay ve rahat olduğundan geminin Sorcier'nin doğu limanına varacağını söyledi. Doğu limanın neresi olduğunu, şatoya yakın olup olmadığını bilmiyordum. Zaten bilsem de elimden bir şey gelmeyecekti. Lada ile gemiye bindiğimizde öğlen olmuştu.

Gemi hiçbir yere uğramadığı için güneşin batmasına yakın bir zamanda Sorcier'nin doğu kıyısına varmıştık. Kaçak yolcular yavaş yavaş karaya ayak basarken yaşlı adama döndüm. "Başka sefer var mı?" diye sordum.

"İki günde bir akşam ve sabah saatlerinde buradan kalkıyor," dedi, sonra bana baktı. "Kaptan Livar bizi gönderdi dersen seni alacaklardır."

Cebimdeki iki Shat altınını adamın cebine sıkıştırırken, "Teşekkürler," diye mırıldandım.

Lada'nın yanına inip elini sıkıca tuttum. Derin bir nefes alıp, "İşte Sorcier," dedim.

Bana baktı. "Nereye gideceğiz?" diye sorarken heyecanlı gibiydi.

"Siyah Şato'ya," diye mırıldandım. "Orada olmaları lazım."

Lada başını salladı, güneşin batmadan önce bize ulaştırdığı son ışıklarla birlikte Siyah Şato'ya doğru yol aldık.

Ardini

O geceyi Sarah'nın başında geçirdim. Belki uyanır umudu her yerimi kaplamış vaziyetteydi. Sarah'nın uyanmasını her şeyden çok istiyordum ancak hiçbir şey yapamıyordum. Arada bir nefes alması için başını sudan çıkarıyordum, o kadar. Hartes'in adamları başımda olduğundan mutfağa inip Ardor'a ya da Nick'e bakamıyordum. Ne yapacağımı şaşırmış haldeydim.

Gece hiç uyuyamadım. Arada bir kalkıp Sarah'ya bakıyor, sonra geri yatıyordum. En sonunda olan oldu.

Sarah sabaha yakın bir zamanda uyandı. Küvetin içindeki suda bir hareket olunca anında ayağa fırladım. Hartes'in adamları kapının önündeydi, olabildiğince az ses çıkararak Sarah'ya yaklaştım. Sarah birden başını sudan çıkardı, gözlerimde yaşlarla ona baktım. "Sarah?" dedim titreyen bir sesle.

Sarah bir an odaklanamamış gibi baktı, ıslak gözleri hiçbir şey görmüyor gibiydi. Elimi saçlarına attım, kafasını havada tutmasına yardım ederken nefes nefeseydi. Nihayet beni fark etmiş gibi bana bakış attı. "Ardini?" dedi.

"Buradayım. Ah, Sarah!" Hıçkırıklara boğuldum, Hartes'in adamları beni duymasın diye bir elimi dudaklarıma götürüp bastırmak zorunda kaldım.

Solgun yüzünde silik bir gülümseme oluştu. "Nasıl..." diye mırıldanırken sanırım her şeyi hatırlamıştı. Kaşları çatılırken, "Iris," dedi sadece. Konuşurken nefesi kesiliyor ve her an bayılacak gibi duruyordu.

Olanları bilmiyordum, elimi dudaklarımdan çekip yüzüne baktım. "Ne oldu?" dedim.

Sarah yavaşça doğruldu, hâlâ kırılacak gibi durduğundan ona yardım etmiştim. "Iris," dedi tekrar. "Beni öldürmeye çalıştı."

Şimdi Hartes'in neden pişman olmuş gibi göründüğünü anlamıştım. "Iris'teki cesarete bak," dedim şaşkınlıkla. Sarah ge-

riye doğru gidip soğuk küvete yaslandı. "Burası neresi?" dedi etrafına bakarak.

"Hartes'in odasının bir parçası falan sanırım," dedim. "Emin değilim." Sonra ona yaklaştım. "Ardor şatoda," diye fısıldadım.

Fısıltım ulaştığında Sarah'nın solgun yüzüne bir renk gelmişti, az önce titreyen sesi heyecanın etkisiyle mutlu çıkarken sadece, "Ardor," diyebildi. Sonra yavaşça öksürdü.

Başımı salladım. "Gidip Ardor'u bulacağım." Ayağa kalktım, Sarah'nın alnına minik bir öpücük kondurduktan sonra kapıya yanaştım. Sarah bana sudan mı yoksa gözyaşlarından mı öyle göründüğünü bilmediğim ıslak gözlerle bakıyordu.

Kapıyı açıp çıktığım zaman Hartes'in iri korumalarından biri önüme atıldı. "Nereye gidiyorsun?" dedi kaba bir şekilde.

Ona döndüm. "Mutfağa," dedim sanki çok doğal bir şeymiş gibi. "Sarah uyanabilir, kahvaltı iyi olur."

Adam başını salladı. "Sen otur, hizmetçiler getirir," dedi.

Sıkıntıyla, "Ben giderim," dedim. "Sarah'nın bazı şeylere alerjisi var. Kendi ellerimle ona hazırlamam gerekebilir."

Adam bana şüpheyle baksa da bir şey demedi. Sanırım Hartes, Sarah ile özel olarak ilgilenilmesini istediğinden adam bir şey söyleyemedi. Sadece, "Çabuk dön," dedi ve kapının önüne adeta bir bariyer gibi dikildi.

Hızlı adımlarla mutfağa inerken ellerim tutmuyordu. Heyecandan avuçlarım terlemişti. Tam mutfağa giden merdivenlerde biriyle çarpıştım. Kollarımdan tutup düşmemi engellerken tanıdık kokusu burnumu yakmıştı.

Kokusu özlem doluydu, ona bakarken gözlerimi kırpıştırmak zorunda kalmıştım. Tipi değişmişti ancak bana bakan bakışlarından onu tanımıştım. "Nick?" dedim hayret dolu bir fısıltıyla. Ardor'un burada olduğunu biliyordum ama Nick'in gelmiş olabileceğine emin değildim.

Hâlâ kollarımı tutuyordu. Bana bakarak ikimizi merdivenin

alt kısmındaki oyuğa götürdü. Oyuk dar ve iki kişinin yan yana ancak sığabileceği şekilde zindanların karanlığını ve iğrenç kokusunu taşıyan küçük bir yerdi. Nick bir şey demeden sadece bana sarıldı. Beni saran kollarına sıkı bir şekilde karşılık verirken boğazıma bir yumru oturmuştu.

"Seni bir daha göremeyeceğimi sandım," diye mırıldandı. Geri çekildi, gözlerime anlamlı bir şekilde baktı ve birden eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Kollarım daracık kovukta omuzlarına uzandı.

Geri çekildim, Nick yüzümü ellerinin arasına aldı. Ağlamak üzereydim, gözlerim dolarken yüzüne baktım. "Sarah nerede?" diye sordu fısıltıyla.

"Yukarıda," dedim. "Yeni uyandı. Ardor nerede?"

"Mutfakta." Bana baktı, elleri yüzümde dolaşırken sanki bir yara olup olmadığını anlamaya çalışıyor gibiydi. "Bugün buradan gideceğiz," dedi. Sesi kararlıydı ve bu o anki duygusal halimi oldukça etkilemişti.

Başımı salladım. "Umarım."

"Sarah'yı hazırla," dedi. "Ardor'la yemek vermeye gelirken sizi kaçıracağız." Nedensizce gülümsedi.

Ben de gülümsedim. Kısa bir şekilde dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırdı. Başka bir şey demeden birbirimizden uzaklaştık, hızla yukarıya çıktım.

Kapıdaki adam beni görünce şüpheyle baktı. "Kahvaltı nerede?"

Gülümsedim. "Hizmetçilere söyledim." Çokbilmiş bir tavırla saçlarımı omuzlarımdan geriye attım.

Adam sinirle kaşlarını çatarken içeri girdim. Sarah küvetin içine girmişti, hızla yanına yaklaştım. Benim geldiğimi görünce başını çıkarıp bana baktı. "Ne oldu?" diye sordu. O kadar solgun görünüyordu ki ölmüş biriyle konuşuyordum sanki. Yine de bir şey belli etmeden, "Yemek sırasında kaçacağız," dedim.

Zar zor nefes aldığını görebiliyordum. Gözleri kapanıyor gibiydi, kalın dudakları sürekli aralıktı. "Peki," dedi sadece. Oturdum ve beklemeye başladım.

Ardor

Yemeğin kokusu yüzüme vurduğu sırada Nick, "Hazır mısın?" diye mırıldandı.

İçimi çektim. Neredeyse bir gündür bu şatoda adeta esir kalmıştık. Ona bakış attım. "Evet," dedim kararlı bir sesle. Nick başını salladıktan sonra görevli kadının elinden tepsiyi aldı. Ben de hemen peşinden yukarı çıktım.

Sarah'nın odasının önünde üç koruma vardı. İkisi oldukça iriydi ve benimle aynı boydaydı. Biri ise daha kısa ve daha az yapılıydı, ilk onun işini bitirmem gerektiğini kafama yazarken adam içeri girmemiz için kenara çekildi.

Oda oldukça büyüktü ve orta kısmında sadece bir küvet vardı. Her taraf beyaz mermerle donatılmıştı, Ardini'nin bir sandalyede oturduğunu gördüm. Kapı kapandıktan sonra elimdeki şişeyi yere bırakarak küvetin başına koştum. Sarah'nın bana bakarken gözleri doldu. Yüzü çökmüştü, her zamankinden daha kötü görünüyordu. Ona bakarken içimin parçalandığını hissettim.

Islak olmasına aldırmadan ona sarıldım. "Sarah," diye fısıldadım. Kendine özgü kokusunu içime çekerken neredeyse ağlayacaktım. Sarah daha da zayıflamış kollarını bana sardı, ona sanki kırılacak bir şeymiş gibi sarıldım. "Ardor," diye fısıldadı.

Nick, Ardini'ye baktı. Sonra bana döndü. "Kapıdakileri hallettikten sonra mutfağa ineceğiz. Arka çitler daha alçak. Oradan kaçacağız."

Ardini başını salladı, ayağa kalktım ve Sarah'ya çıkması için yardım ettim. Sarah küvetten çıktı ve Ardini'nin verdiği havlu-

ya tutundu. Her an bayılacakmış gibi durduğundan bir elimle Sarah'nın zayıf kolunu tuttum. Sarah havluyla sarıldıktan sonra bana baktı. Bir kolumu onun beline sardım, benden destek alarak yürümeye çalıştı. Canının yanmamasına dikkat ederek daha da sıkı sararken Nick'e baktım. "Halledebilecek misin?" dedim dışarıdaki üç adamı kastederek.

Nick aniden sırıttı. "Ne sandın?" Kafasındaki peruğu ve gözündeki lensi çıkarırken ben de aynısını yaptım. Ardini de atıldı. "Benim elim de armut toplamıyor," dedi ukala bir şekilde. Nick'e gülümsedi. Bu hayatta ancak Ardini hem ukala hem tatlı olabilirdi.

Sarah'nın zorlandığını anlamıştım. Ona baktım, bana kısa bir bakış attıktan sonra su mavisi gözleri kaydı ve kollarımda bayıldı. "Sarah," dedim hızla, kollarımla onu sardım ve yere düşmeden yakaladım. Ardini de yanıma gelmişti, üzgün bir sesle, "Element olmadan duramıyor," dedi.

Küvetin yanında duran su dolu şişeyi elime aldım, Sarah'yı da kollarımla kaldırdım. Başını göğsüme yaslarken şişeden yavaş yavaş yüzüne su damlattım. Nick, Ardini'ye baktı, ikisi önden ilerlerken ben sadece Sarah'ya bakıyordum. Kollarımda ölüyor olması yutkunmamı zorlaştırıyordu.

Nick kapıyı açtığı anda Ardini büyük bir hava akımı oluşturdu. Adamların resmen feleği şaşmıştı, neye uğradığını anlamayan adamlara Nick'in büyü isabet ettirmesi fazla kolay oldu. Adamlar yere yığılırken Ardini ve Nick'in ardından kucağımda Sarah ile ilerledim. Aşağı indik.

Mutfağa kadar karşımıza bir tane bile korumanın çıkmamış olması şaşırtıcı ve garipti. Mutfakta dahi kimse yoktu. Dördümüz temkinlice ilerlerken çitlere yaklaştığımız sırada, "Aceleniz mi var?" diye sordu biri.

Arkamı döndüm, yapılı bir korumanın öncülük ettiği en az yirmi adam bize bakıyordu. Hiçbirini tanımıyordum. Ardini ve

Nick önüme geçtiler. Çitlere yakın bir yere yaklaştım. Sarah'yı dizlerime yatırdım, gözleri hafifçe aralanmıştı. Nihayet donuk mavi gözleri gözlerime kenetlendiğinde, "Sarah?" diye fısıldadım. Elimi yavaşça tuttu. Bitmiş olan su şişesini yana fırlattım, çitlerden nasıl geçeceğimi düşünüyordum. Sarah'nın oturmasına yardım ettim.

Ardini, Nick'in biraz gerisindeydi. Giderek kalabalıklaşan korumalara baktım. Sıkışmıştık. Gerginlik yüzünden bayılacak gibiydim. Aklım durmuştu, bir çıkış yolu göremiyordum. Nick ve Ardini önde, ben ve Sarah arkadaydık. Nick'e baktım. Sonra Sarah'ya döndüm, hafifçe öksürüp bana baktı. Güzel ve ıslak gözlerinde gördüğüm tek şey diğer derin duygularının önüne geçmiş olan korkuydu.

Sevdiğim kadının gözlerindeki bu bakış içime atılmış ufak bir tehdit bombası gibiydi; hem ona karşı duyduğum koruma isteğim hem de bu şatoya ve özellikle bizi bir yerlerden izlediğine emin olduğum Hartes'e beslediğim nefretim artmıştı. Ayağa kalktım, Sarah'nın da kolundan tuttum. Bana sıkıca sarılıp ayağa kalktığında daha kararlı ve güçlü görünüyordu. Bu ani değişikliği şaşkınlıkla karşılamam gerekirdi ancak içten içe bunun olacağını biliyor gibiydim. Sarah birkaç dakika sonra bana dayanmadan ayakta durabilir halde geldiğinde ona baktım.

Korumalardan biri, "Sarah'yı bırakın," diye bağırdı. Sesinde tehditkâr bir tını vardı. "Belki o zaman acıyıp sizi öldürmeyiz."

Bir süre hiç kimseden ses çıkmadı. En sonunda, "Siz geri çekilin," dedi aşırı tanıdık bir ses. "Belki o zaman da siz ölmezsiniz."

Başımı çevirip sesin geldiği yere baktığım anda mutluluğun beni sardığını hissettim. Kyle ve gelmesini hiç beklemediğim Lada çitlerden atlayıp Ardini ve Nick'in yanında yer alırken Kyle bana kısa bir bakış attı. Düşündüğüm gibi olmuştu. Kyle cidden bana yardım etmişti. Sarah ve ben daha geride kalarak onlara baktık. Kyle'a minnettar bir bakışla yanıt verdim.

Koruma ukala bir şekilde güldü. "Ucube birkaç element üyesi daha." Adam yumruğunu sıktı. "Bu gece eğlence var."

Kyle'ın alaycı sesi bahçede yankılandı. "Kesinlikle."

İki taraf da birbirine bakarken olayı tetikleyen şey Ardini'nin hava akımı yaratması oldu. Nick, Ardini'ye, "Ardor'u koru," diye bağırdı. Ardini yanıma geldi ve üzerimize havadan bir kalkan çekerken ben Sarah'nın önüne geçtim. Büyücülerin bize isabet ettirmeye çalıştığı büyüler Ardini'nin hava kalkanına çarpıyorlardı. Sarah'nın elini sıkıca tuttum. O ise hiçbir şey yapmadı, öylece olduğu yerde durdu. Kafasını yukarı kaldırmıştı ve şatoda bir yere bakıyordu.

Kyle'ın çeşmeden akan suyla adamları alıkoyduğunu gördüm. Nick de birkaçını büyü ile dondurmayı becermişti ancak sayıları gitgide çoğalıyordu. Lada'nın yanıma koştuğunu görünce bağırdım. "Şu çitleri kaldırabilir misin?"

Lada hiç düşünmeden sol ayağını sertçe yere vurdu. Ayağını yere vurur vurmaz altımızdaki toprak sarsılıp yarılmaya başladı. Önümüzdeki çit ikiye ayrıldı, Lada'ya dönmeden Sarah'yı o kısma doğru çekmeye çalıştım. Hızla yürümeye başlarken Nick'e bağırdım. "Çabuk olun!"

Ardini ve Lada peşimden gelirken biri acıyla haykırdı. Yan gözle arkama baktığımda bağıran kişinin Nick olduğunu gördüm. Ardini durdu ve Nick'in peşinden koşarken, "Ardini!" diye bağırdım.

Nick yaralanmıştı ve yerdeydi. Bir tane koruma Nick'in işini bitireceği sırada Ardini adamın yanına geldi ve onu nefessiz bırakarak boğdu. Nick'in yaralı vücudunun sağ kısmından kan süzüldüğünü görebiliyordum, üstündeki mutfak kıyafeti kırmızıya boyanmıştı. Kyle da köşeye sıkışmıştı, zor durumdaydı. Lada tereddütle bana bakarken Sarah birden elimi bıraktı.

Ona döndüm, o ise öne birkaç adım attı. "Sarah?" dedim hayretle, elini tuttuğumda tekrar bıraktı. O kadar kendinden

emin ve güçlü görünüyordu ki hiçbir şey demeden öylece ardından baktım. Lada da şaşkın halde Sarah'ya bakıyordu.

Sarah her adım attığında etrafta daha farklı şeyler hissettim. Havada bir değişiklik, bir sıcaklık ve Kyle'ın kullandığı suda bir farklılık vardı. Birkaç adım sonra durdu ve ellerini havaya kaldırdı. Sadece şatoda bir noktaya bakıyordu. Kafamı kaldırdım ve baktığı yere döndüğüm anda Hartes'in bizi izleyen gözleriyle karşılaştım.

Sarah düz bir şekilde duruyordu. Korumaların sayısı gitgide artarken Ardini hâlâ Nick'e saldırmaya çalışan adamlarla uğraşıyor ve Kyle da onları korumaya çalışıyordu. Hareket edemeyecek kadar şok içindeydim. Sarah sanki az önce baygın olan o değilmiş gibi inanılmaz bir şekilde üç elementi de harekete geçirdi. *Aynı anda.*

Hayatımda bundan daha güçlü bir şey görmemiştim. Sarah elementleri hareket ettirir ettirmez etrafımızda daire oluşturacak büyüklükte bir ateş ve aynı anda hava akımı oluştu. Kyle'ın az önce kullandığı su bir kalkan gibi her yerimizi sardı. Isıyı hiç olmadığı kadar net hissediyordum, üzerimizde hareket eden bulutların hızlandığını görebiliyordum. Rüzgâr o kadar kuvvetli ve şiddetliydi ki Sarah'ya doğru yürümeye çalıştığımda bunu yapamadım. Sarah'nın esas elementi olan Su elementi bir yılan gibi kıvrılarak vücuduna dolanmıştı. Sarah aniden yerden birkaç metre yükseğe havalandı, rüzgâr onu yukarı kaldıran bir kuş gibiydi. Su elementi sanki onun *çocuğuymuş* gibi sol kolunun işaret ettiği yere doğru gidiyordu. Sarah sol eliyle korumaları işaret ettiği anda su anında korumaları metrelerce öteye fırlatırken ben, Lada, Kyle, Ardini ve hatta yaralı olan Nick bile Sarah'yı büyük bir şaşkınlıkla izliyorduk.

Kalan korumalar şok içinde ve korkuyla bize bakıyorlardı. Yağmur yağmaya ve şimşekler bahçeye düşmeye başladığında zaten çoğu boğularak ölmüştü. Şatoya isabet eden şimşekler

birkaç yeri yıkarken ateşler etraftaki çimleri yakmaya başladı. Şatodan kopup düşen beton parçaları Lada'nın yarattığı bahçedeki yarığa düşüyordu. En sonunda ortalık derin bir sessizliğe gömüldüğü anda rüzgâr şefkatli bir anne gibi Sarah'yı nazikçe yere bırakırken Sarah'nın gözleri kapandı.

Şok geçirmeme rağmen ilk harekete geçen ben oldum. Koştum ve Sarah'nın cansız gibi duran bedenini kucağıma aldım. Etraf yanık kokuyor ve hâlâ yağmur yağıyordu. Yağmur o kadar şiddetliydi ki baştan ayağa sırılsıklam olmuştum. Sarah kollarımdayken, "Nereye?" diye bağırdım. Ardini'nin yardımıyla yürüyebilen Nick nefes nefese, "Ormana," dedi.

Ormanı gece o saatte yarılamamız ve başımıza bir şey gelmemesi bir mucizeydi. Peşimize takılan birkaç Emiciyi Lada toprak ile durdurmuştu. Ormanın alt kısmına ulaştığımızda peşimizde kimse yoktu. Nick'in arabayı park ettiği yere geldim. Kucağımda Sarah vardı; hemen peşimden Kyle, yaralı olan Nick, Lada ve Ardini gelmişti. Küçük arabaya bir şekilde sığdık ve Franco'nun ayarladığı gemiye doğru yol aldık.

Her şey hızlı gelişmişti. Nick yaralı olduğundan arabayı Kyle kullanmıştı. Franco'ya her ne kadar güvenmesem de kuzey yakasından doğu yakasına geldiğimizde cidden bize bir gemi ayarlamış olduğunu görünce şaşırdım, aynı anda da içimden minnet duydum. Kyle arabayı geminin yakınına çekerken, "Peşimizde birkaç büyücü var," dedi.

Arabadan indik, hâlâ gözleri kapalı olan Sarah'yı kucağıma aldım. Franco'nun adını verdiğimiz gemici bizi gemiye alırken nihayet her şeyi geride bırakabilmiştik. Siyah gemi Sorcier limanından uzaklaşmaya başladığında peşimizdeki büyücüler de durmuştu. Kurtulmuştuk. Sonunda özgürdük.

Hartes

Adam kapıyı vurduğunda kül kokusunun sindiği karanlık odada tek başıma durup içtiğim sigaram daha yeni bitmişti. Sigarayı tamamen söndürdüm, adam çekingen ve yavaş adımlarla yanıma geldi. Ne diyeceğini biliyordum. Biliyordum çünkü hissetmiştim. Tıpkı Iris onu öldürmeye çalışırken Sarah'nın çektiği acıyı hissettiğim gibi, havada yarattığı değişimi ve ateşin iniltisini de içimde hissetmiştim. Daha önce böyle bir güçle karşılaşmamıştım. Adama baktım. Savaştan çıkmış gibiydi, yüzü yaralı ve ıslaktı.

Neler olduğunu biliyordum. Neler olduğunu görmüştüm. Sarah'nın bahçede bir *tanrıçaya* dönüşürken gözlerimin içine hayal kırıklığıyla baktığını görmüştüm.

"Gittiler efendim," dedi adam. "Engelleyemedik. Her şey bitti."

Bunu diyeceğini bilmeme rağmen yine de sinirlenmeme engel olamadım. Çenemi sıkıp önüme döndüm. Şatonun en uç noktasındaki bu odanın penceresinden okyanusta uzaklaşan belli belirsiz siyah gemiye baktım. Bütün emeklerim şimdi gerçekten çok uzaktaydı. Her şey bitmişti.

"Hayır," dedim kendi kendime. Adam bana şaşırarak ve anlamsız bir şekilde baktı. "Bitmedi. Her şey daha yeni başlıyor."

Devam edecek...